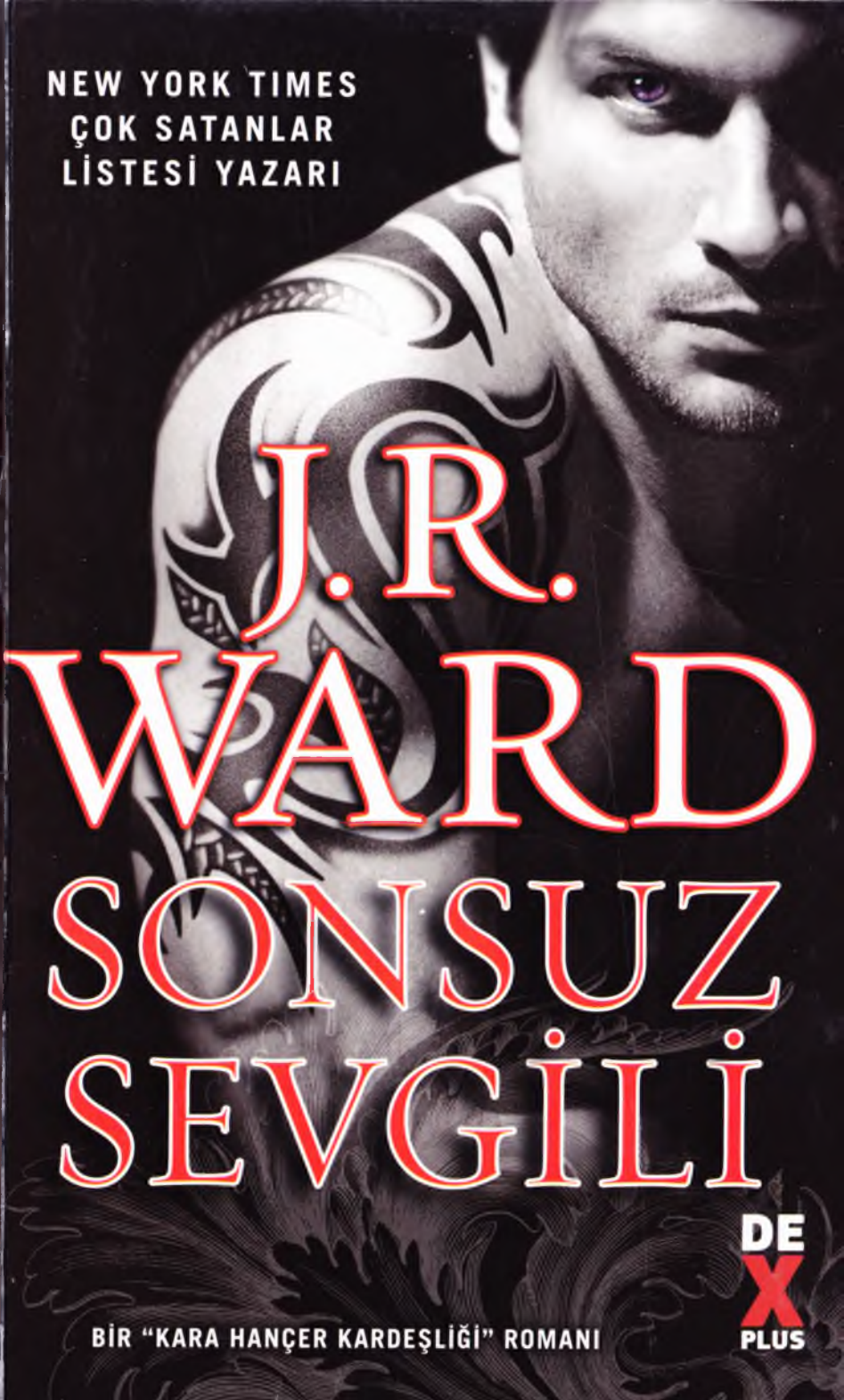

NEW YORK TIMES
ÇOK SATANLAR
LİSTESİ YAZARI
J.R.
WARD
SONSUZ
SEVGİLİ
BİR "KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ" ROMANI
DE
X
PLUS

Sonsuz Sevgili - Bir "Kara Hançer Kardeşliği" Romanı

Özgün adı: *Dark Lover - A Novel of the Black Dagger Brotherhood*
© 2006, J.R. Ward
Yazan: J.R. Ward

Çeviri: Hanife Albayrak
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Onur Erbay
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2016
ISBN: 978-605-09-3842-5
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 ISTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

J.R. WARD

SONSUZ SEVGİLİ

DE X PLUS

Sana ithaf ediyorum.
Başlangıçta pek anlaşamamıştık, değil mi?
Sonrasında hakkındaki gerçeğin
farkına varıp sana âşık oldum.
Senin gözlerinden görmeme ve bir süreliğine
yerine geçmeme izin verdiğin için teşekkürler.
Sen öylesine... güzelsin ki.

Terimler ve Özel Adlar Sözlüğü

Birinci Aile: Vampirlerin kral ile kraliçesi ve çocukları.
doggen: Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyeleri. Efendilerine hizmet etmek konusunda çok eski, muhafazakâr geleneklere sahip olan *doggen* sınıfı vampirleri, üniforma giyerler ve davranış tarzları resmiyet taşır. Gün içinde dışarı çıkabilirler ama diğer vampirlere nazaran daha hızlı yaşlanırlar. Ortalama yaşam süreleri beş yüz yıl kadardır.
Dönüşüm: Bir vampirin yetişkinliğe geçtiği kritik dönem. Dönüşüm sonrasında vampirler hayatta kalmak için belli aralıklarla karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. Ayrıca dönüşümden çıkan bir vampir güneş ışığına direncini yitirir. Bazı vampirler (özellikle de erkekler) genellikle yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen dönüşümden canlı çıkamayabilir. Dönüşüm öncesinde vampirler fiziksel açıdan zayıf, cinsel açıdan tepkisizdir ve maddesel halden çıkma yeteneğine sahip değillerdir.
Fade: Ölülerin sevdikleriyle yeniden birleştiği ve sonsuzluğa adım attıkları âlem.
Gereksinim: Dişi vampirlerin doğurganlık dönemi. Genellikle iki gün sürer. Bu zaman içinde dişi vampir yoğun

cinsel ihtiyaç içindedir. Dişi vampirlerin dönüşümlerinden yaklaşık beş yıl sonra ilk kez görülen gereksinim, on yılda bir yinelenir. Gereksinim dönemindeki bir dişi vampirin yakın çevresinde olan bütün erkek vampirler buna farklı derecelerde tepki verir. Gereksinim tehlikeli bir dönem olabilir. Özellikle gereksinim dönemindeki dişinin eşi yoksa dişi için rekabete giren erkekler arasında ihtilaflar ve dövüşler yaşanabilir.

Gömüt: Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mekânı. Seremoniler için kullanılan bu mekân, aynı zamanda öldürülen Kırıcıların kavanozlarının saklandığı yerdir. Kardeşlik'e giriş, cenaze ve disiplinle ilgili seremoniler burada gerçekleştirilir. Kardeşlik'in üyesi olan savaşçılar, Yazıcı Bakire ve Kardeşlik'e aday vampirler dışında kimse Gömüt'e giremez.

hellren: Bir dişiyle evlenen erkek vampir. Erkek vampirler istedikleri takdirde kendilerine birden çok dişi alabilirler.

Kan Esiri: Diğerlerinin kan ihtiyacı için kullanılan erkek ya da dişi vampirler. Kan esiri tutma uygulaması günümüzde çok sık görülmese de vampir dünyasında kanunlara aykırı değildir.

Kara Hançer Kardeşliği: Irklarını Soykırım Cemaati'ne karşı koruyan, çok iyi yetiştirilmiş, üstün yetenekli vampir savaşçılar. Vampir ırkı içinde seçici çiftleşmenin ürünü olan kardeşler, muazzam fiziksel-zihinsel güçlerin yanı sıra, kendilerini çok hızlı iyileştirebilme yeteneğine de sahiptir. Özellikle kan bağıyla kardeş olmayan savaşçılar, hâlihazırda kardeşlik içinde olan vampirler tarafından aday gösterilerek Kara Hançer'e dâhil olabilirler. Saldırgan, özgüven sahibi ve tabiatları gereği gizemli olan bu savaşçılar, hayatlarını sivil vampirlerden ayrı sürer ve beslenmeleri gereken zamanlar haricinde ırklarının diğer sosyal sınıflarındaki vampirlerle çok az temas kurarlar.

Vampir dünyası içinde efsane konumundadırlar ve kendilerine büyük saygı gösterilir. Yalnızca çok ciddi bir şekilde (örneğin yakından sıkılan kurşunla ya da kalplerine bıçak saplanmasıyla) yaralandıklarında öldürülebilirler.

Kırıcı: Soykırım Cemaati'nin üyeleri olarak vampirleri hedef alan ruhsuz insanlar. Ancak kalplerine bıçak saplanarak öldürülebilirler; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yiyip içmeleri gerekmez ve cinsel açıdan iktidarsızdırlar. Zaman içinde saçları, tenleri ve gözleri rengini yitirdiğinden dolayı, Kırıcıların tamamı sarışın, soluk tenli ve donuk bakışlıdır. Kokuları bebek pudrası kokusunu andırır. Omega tarafından cemaate kabul edilen Kırıcılara seramik bir kavanoz verilir. Kırıcıların vücutlarından sökülen kalpleri bu kavanozların içinde saklanmaktadır.

leelan: Vampirlerin eski dilinde kabaca "en sevdiğim" olarak çevrilebilecek bir sevgi ifadesi.

Omega: Yazıcı Bakire'ye duyduğu öfke nedeniyle vampir ırkının kökünü kurutmayı amaçlayan, kötü niyetli, mistik figür. Sonsuz bir âlemde muazzam güçlere sahip olan Omega, Yazıcı Bakire'nin aksine hayat yaratma gücüne sahip değildir.

princeps: Birinci Aile ve Yazıcı Bakire'nin Seçilmiş sınıfından sonra en yüksek vampir aristokrat sınıfı. *Princeps,* doğuştan gelen bir haktır; daha sonra kazanılamaz.

***pyrocant*:** Bir bireyin sahip olduğu ciddi zayıflık. Bu zayıflık belli bir bağımlılık gibi içsel olabileceği gibi, zaaf gösterilen bir sevgili gibi dışsal da olabilir.

rythe: Başka bir vampiri rencide eden vampirin, bu vampirin onurunu teslim etmesi için kendisine tanıdığı hak. Kabul edildiği takdirde, rencide olan vampir dilediği silahı seçerek, *rythe* hakkını veren vampire saldırır. Saldırılan vampir kendini savunamaz.

Seçilmiş: Yazıcı Bakire'ye hizmet etmek için yetiştirilmiş dişi vampirler. Aristokrat sınıfa dâhil olsalar da daha çok ruhani varlıklar olarak görülürler. Erkeklerle ya hiç ya da çok sınırlı ilişki kurmalarına rağmen, Yazıcı Bakire'nin buyruğu doğrultusunda savaşçılarla çiftleşebilirler. Geleceği görme yeteneğine sahiptirler. Geçmişte kardeşlik içinde eşi olmayan savaşçıların beslenme ihtiyacı için kullanılmış olsalar da bu uygulama kardeşlik tarafından terk edilmiştir.

shellan: Bir erkek vampirle evlenen dişi vampir. Eş sahibi erkek vampirlerin kendi mıntıkalarını koruma yönündeki güçlü güdüleri nedeniyle, dişiler genellikle birden çok erkekle eşleşemezler.

Soykırım Cemaati: Vampir türünün kökünü kurutması için Omega tarafından bir araya getirilmiş katillerin oluşturduğu cemaat.

Vampir: İnsandan ayrı bir tür. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı vampirleri hayatta tutabilir ama insan kanının verdiği güç uzun ömürlü değildir. Yirmili yaşlarının ortalarında dönüşümden geçen vampirler, bundan sonra gün içinde dışarı çıkamaz ve belli aralıklarla beslenmek zorundadır. Vampirler, ısırarak ya da kan nakliyle insanları vampire dönüştüremezler ama insanlarla çiftleşen vampirler nadiren görülmektedir. Vampirler maddesel halden çıkma yeteneğine sahiptir ama bunu yapmak için öncellikle sakinleşip odaklanmak zorundadırlar. Ayrıca maddesel halden çıkarak mekân değiştirirken yanlarında ağır eşya taşıyamazlar. İnsanların zihinlerindeki kısa süreli hatıraları silebilirler. Bazı vampirler zihin okuma gücüne sahiptir. Ortalama yaşam süreleri bin yıla kadar çıkabilir. Bazı durumlarda bu süre daha da uzun olabilir.

Yazıcı Bakire: Vampir ırkının kralının rehberi olan mistik güç. Vampir arşivlerini tutan ve imtiyaz dağıtan varlıktır. Sonsuz bir âlemde var olur ve muazzam güçlere sahiptir. Hayat yaratabilir. Vampirleri bu yeteneğini kullanarak yaratmıştır.

wahlker: Öldükten sonra Fade'den yaşayanlar dünyasına dönen birey. Çektikleri eziyetler yüzünden büyük saygıyla karşılanırlar.

Birinci Bölüm

"Ah, kahretsin V, beni öldürüyorsun." Butch O'Neal çorap çekmecesini siyah ipekleri bulmak için karıştırırken yerine beyaz pamuklu bir tane buldu.

Bekle biraz. Bir çorap tekini çıkardı. Pek zafer sayılmazdı.

"Eğer seni öldürüyor olsaydım polis, ayağına ne giyeceğin aklına gelecek son şey olurdu."

Butch oda arkadaşına baktı. Red Sox* fanı ortağına. Onun... eh, en iyi iki arkadaşından birine.

İkisi de ne ilginçtir ki, vampirdiler.

Duştan yeni çıkmış Vishous'un beline havlu sarılmıştı; göğüs kasları ve kalın kolları ortadaydı. Dövmeli sol elini örten siyah deri sürücü eldivenlerini giydi.

"Siyah kıyafetlerimi giymek zorunda mısın?"

V sırıtırken keçi sakalının arasından köpekdişleri görünüyordu. "İyi hissettiriyorlar."

"Neden Fritz'e sana da almasını söylemiyorsun?"

"Senin kıyafet bağımlılığını beslemekle fazlasıyla meşgul, adamım."

---

* Boston Red Sox beyzbol takımı. (ç.n.)

Pekâlâ, belki yakınlarda Butch'ın içindeki Versace dışarı çıkmıştı; hem içinde böyle bir şey olduğu kimin aklına gelirdi ki. Ama bu evde bir düzine daha ipeksi çoraba sahip olmak ne kadar zor olabilirdi?

"Senin yerine ondan isterim."

"Ne kadar centilmensin." V koyu renk saçlarını geriye doğru attı. Anlının sol tarafındaki dövmeler oraya çıkıp kayboldular. "Bu akşam Escalade'ye ihtiyacın var mı?"

"Evet, sağ ol." Butch ayaklarını Gucci marka loafer'ların içine çorapsız soktu.

"Marissa'yı görmeye gidiyorsun ha?"

Butch başıyla onayladı. "Bilmem gerekiyor. Öyle ya da böyle."

İçinde *böyle* olacağına dair bir his vardı.

"O iyi bir dişi."

Kesinlikle öyleydi ve yüksek ihtimalle bu yüzden aramalarına cevap vermiyordu. İnsan olsun ya da olmasın Scotch seven eski polisler iyi bir ilişki için uygun materyal sayılmazlardı. Onun türünden olmadığı gerçeği duruma yardımcı da olmuyordu.

"Eh polis, Rhage ile One Eye'da iki tek atacağız. İşin bittiğinde gel bizi bul..."

Sanki biri ön kapıya şahmerdanla vuruyormuş gibi bir gürültü duyunca ikisi de kafalarını çevirdiler.

V havluyu kaldırdı. "Kahretsin, pilotun kapı zilini kullanmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Onunla konuşmaya çalış. Beni dinlemiyor."

"Rhage hiç kimseyi dinlemiyor." V holden aşağı doğru koştu.

Gürültü dindiğinde Butch gittikçe uzayan kravat koleksiyonunun yanına gitti. Açık mavi Brioni'yi seçerek beyaz gömleğinin yakasını kaldırdı ve saten kumaşı boynuna doladı.

Oturma odasına yürürken Rhage ve V'nin 2 Pack'in "RU still down?" melodisinin arasından konuştuklarını duyabiliyordu.

Butch'ın gülesi geliyordu. Adamım, hayatı onu birçok yere getirmişti ve birçoğu çirkindi ama kendini altı vampir savaşçıyla yaşarken bulacağını hiç düşünmezdi; ya da gittikçe azalan gizli türlerini korumanın eşiğinde olacağını. Ama bir şekilde Kara Hançer Kardeşliği'ne aitti. Vishous ve Rhage ile mükemmel bir üçlüydüler.

Rhage bahçenin karşısındaki malikânede diğer Kardeşlerle beraber yaşıyordu ama üçlü V ile Butch'ın kaldığı ek binada takılıyorlardı. Ama "Çukur" adındaki bu yer Butch'ın eskiden yaşadığı harabe evlerle karşılaştırıldığında hoş bir pansiyondu. V ile iki yatak odaları, iki banyoları, geniş bir mutfağı ve Okul Yurdu Bodrumu stilinde dekore edilmiş çekici, post modern bir oturma odaları vardı. Mekân bir çift deri kanepe, yüksek çözünürlüklü plazma ekran televizyon, langırt masasından oluşuyordu ve her yerde spor çantaları vardı.

Butch odaya adım atarken Rhage'i bu akşamki kombinasyonuyla karşı karşıya gelmişti: Siyah deri trençkot omuzlarından ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Siyah kolsuz atleti deri pantolonunun içine sokulmuştu. Ağır botları boyunu iki metre civarında gösteriyordu. Bu vampir giyinip kuşanmak konusunda harbi sağlam parçaydı. Hem de Butch gibi onaylanmış bir heteroya göre bile.

Aşağılık herif fizik kurallarını bile yıkıyordu: O derece çekiciydi. Sarı saçları ensesinde kısa kesilmiş, önlerde uzun bırakılmıştı. Camgöbeği mavisi gözleri adeta Bahamalar denizinin rengindeydi. Yüzü ise Brad Pitt'i bile The Swan* yarışması için adaylar arasındaymış gibi gösteriyordu.

* The Swan, çirkin kadınlara çeşitli plastik cerrahi uygulanarak yeni bir görünüm kazandırtan Amerikan televizyon programı. (ç.n.)

Böylesine etkileyici olmasına rağmen ana kuzusu değildi. Gösterişli görünümün ardında karanlık ve ölümcül bir şey vardı. Onu gördüğünüz anda bunun farkına varıyordunuz. İşinin çaresine bakarken dişleri dökülüyor olsa bile, durumu yumruklarıyla eşitlerken gülümseyecek bir adamdı.

"Ne yapıyorsun Hollywood?" diye sordu Butch.

Rhage gülümserken uzun köpek dişleriyle beraber inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. "Dışarı çıkma vakti, polis."

"Kahretsin vampir, dün akşam doymadın mı? O kızıl epey sağlam gözüküyordu. Kız kardeşi de öyle."

"Beni bilirsin. Her zaman açımdır."

Eh, Rhage'in şansına ihtiyaçlarını seve seve karşılayacak sürüsüyle kadın vardı. Tanrım, adam onlara hem de nasıl sahip oluyordu. İçki ve sigara içmiyordu. Ama daha önce Butch'ın görmediği bir şekilde kızları elden geçiriyordu.

Butch o kadar da ahlak timsali bir tip olarak tanınmazdı.

Rhage V'ye bir bakış attı. "Git üstünü giy dostum. Tabii, One Eye'a havluyla gitmeyi planlamıyorsan!"

"Beni sıkboğaz etmeyi bırak kardeşim."

"O zaman kıçını kaldır."

Vishous, Bill Gates'in bile aletini kaldıracak kadar bilgisayar ekipmanıyla kaplı masadan kalktı. Bu komuta merkezinden V, Kardeşlik'in malikânesinin, yer altındaki eğitim tesisin, Gömüt'ün, Çukur'un ve binaya bağlanan yer altı tünel sisteminin güvenliği ile izleme sistemini yönetiyordu. Her şeyi kontrol ediyordu. Her pencereye yerleştirilmiş katlanılabilir çelik panjurlar, odalardaki sıcaklık, ışıklar, güvenlik kameraları ve kapılar da buna dâhildi.

Kardeşlik üç hafta önce buraya taşınmadan, V bütün seti kurup yerleştirmişti. Binalar ve tüneller 1900'lerin

başlarında kurulmuşlardı ama çoğunlukla kullanılmamış şekilde bırakılmışlardı. Yine de Temmuz ayında olanlardan sonra, Kardeşlik'in operasyonlarının sağlamlaştırılması için verilen bir kararla hepsi buraya gelmişti.

V yatak odasına giderken Rhage cebinden bir Tootsie Roll Pop çıkarıp kırmızı kâğıdını yırttıktan sonra ağzına attı. Butch adamın bakışlarını hissediyordu. Kardeş ona takılmaya başladığında pek şaşırmamıştı.

"One Eye'a bir ziyaret için bu kadar süslendiğine inanamıyorum, polis. Kravatlar, kol düğmeleri... bunların hepsi yeni, değil mi?"

Butch Brioni'yi göğsünde düzeltip siyah pantolonuna uyan Tom Ford ceketine uzandı. Marissa olaylarına girmek istemiyordu. V ile olayın kıyısından geçmek bile yeterli olmuştu. Hem, ne söyleyebilirdi ki?

Onunla tanıştığımda hayatımı alt üst etti ama son üç haftadır beni görmezden geliyor. O yüzden durumu çakmış gibi görünmek yerine çaresiz bir ezik gibi ona yalvarmaya gidiyorum.

Evet, bütün bunları Bay Mükemmel'in karşısında ötmeye can atıyordu: İyi bir adam olmasına rağmen.

Rhage lolipopu ağzında yuvarladı. "Söylesene. Kıyafetlerle neden uğraşıyorsun, adamım? Cazibenle bir şey yaptığın yok. Yani, barda kadınları sürekli geri çevirdiğini görüyorum. Kendini evliliğe mi saklıyorsun?"

"Evet. Aynen öyle. Mihraba yürüyene kadar kendimi dizginliyorum."

"Hadi ama cidden merak ediyorum. Kendini birine mi saklıyorsun?" Cevap sadece sessizlik olunca vampir yumuşak bir tonda kahkaha attı. "Onu tanıyor muyum?"

Butch gözlerini kısarak konuşmanın çenesi kapalıyken çabuk sonlanma şansını tartıyordu. Pek olası değildi.

Rhage bir başladığında olay bittiğine kanaat getirene kadar bitmezdi. Öldürdüğü şekilde konuşuyordu.

Rhage başını üzüntülü şekilde iki yana salladı. "Seni istemiyor mu?"

"Bu akşam öğreneceğiz."

Butch para durumunu kontrol etti. Cinayet masasında on altı yıldır çalışması cebini pek doldurmamıştı. Kardeşlik ile takılırken ise harcayamayacağı kadar çok parası vardı.

"Şanslısın, polis."

Butch şöyle bir bakış attı. "Nasıl anladın?"

"Hep değerli bir dişiyle yerleşik hayatın nasıl olacağını merak etmişimdir."

Butch kahkaha attı. Adam tam bir seks tanrısı, türünün erotik efsanesiydi. V, Rhage hakkındaki hikâyelerin zamanı geldiğinde babadan oğula geçtiğini söylemişti. Birinin kocası olma fikrini düşünmesi bile saçmaydı.

"Pekâlâ, Hollywood, can alıcı nokta nedir? Hadi ama bekliyorum."

Rhage suratını buruşturup bakışlarını uzağa çevirdi.

Siktir, adam ciddiydi. "Oha. Dinle, öyle demek..."

"Hayır, önemi yok." Gülümsemesi tekrar belirdi ama gözleri tepkisizdi. Çöpün yanına gidip lolipopun çubuğunu attı. "Şimdi, buradan çıkabilir miyiz? Sizleri beklemekten sıkıldım çocuklar."

Mary Luce garajına girdikten sonra Civic marka arabasının motorunu kapatıp önünde kancalardan asılı olan kar küreklerine baktı.

Günü hareketli geçmemesine rağmen yorgundu. Telefonlara cevap vermek ve avukat ofisindeki kâğıtları doldurmak fiziksel ya da zihinsel olarak yorucu şeyler değildi. O yüzden gerçekten de bitkin halde olmamalıydı.

Ama belki de sıkıntı buydu. Onu zorlayan bir şey olmadığı için solup gidiyordu.

Tekrar çocuklarla ilgilenmeye dönme zamanı gelmiş olabilir miydi? Ne de olsa eğitimini bu konuda almıştı. Sevdiği bir alandı. Ona bir şeyler katıyordu. Otistik hastalarıyla çalışmanın, onlara iletişim kurma konusunda yardım etmenin hem kişisel hem de profesyonel olarak ona mükâfatı olmuştu. İki yıllık boşluk ise onun seçimi değildi.

Belki merkezi arayıp boşlukları var mı diye bakmalıydı. Eğer yoksa bile bir pozisyon boşalana kadar gönüllü olarak çalışabilirdi.

Evet, yarın bunu yapacaktı. Beklemenin manası yoktu.

Mary çantasını kapıp arabadan çıktı. Garajın kapısı kapanırken evinin ön kısmına giderek postalarını aldı. Faturaları karıştırırken serin ekim akşamını burnuyla test etmek için durdu. Sinüsleri uğulduyordu. Sonbahar yazın kalıntılarını bir ay önce süpürmüştü. Mevsimsel değişim Kanada'dan soğuk hava dalgalarının geri dönmesini sağlamıştı.

Sonbaharı seviyordu. Ona göre New York'un taşra bölgesi baharın hakkını veriyordu.

Doğduğu ve büyük ihtimal ölecek olduğu New York'un Caldwell kasabası Manhattan'ın bir saatten fazla kuzeyindeydi. O yüzden teknik olarak "taşra" sayılıyordu. Yerel halk tarafından Caldie olarak bilinen yer Hudson Nehri tarafından ikiye bölünmüştü ve Amerika'daki diğer orta büyüklükteki şehirler gibiydi. Zengin, fakir, çirkin ve normal bölgeleri vardı. Wal-Mart, Target ve McDonald mağazaları vardı. Banliyö alışveriş merkezleri solup gitmiş şehir merkezini çevreliyordu. Üç hastanesi, iki tane şehir üniversitesi ve parkında George Washington'ın bronz heykeli vardı.

Başını yana eğerek yıldızlara bakarken hiç terk etmeyi düşünmediği aklına geldi. Bunun sadakat mi yoksa hayal

gücü yetersizliği anlamına mı geldiğinden emin değildi.

Eve doğru ilerlerken belki de yuvası yüzünden olduğunu düşündü. Ambardan döndürülmüş mekân eski bir çiftlik arazisinin kenarındaydı. Emlakçıyla on beş dakika gezdikten sonra teklifi vermişti. İçindeki alan samimi ve ufacıktı. Güzeldi. Bu yüzden dört yıl önce, annesinin ölümünün hemen ardından satın almıştı. O zamanlar güzel şeylere ve tamamen mekân değişikliğine ihtiyacı vardı. Ambarında çocukluk evinde olmayan her şey vardı. Burada çam döşeme tahtaları bal rengindeydi ve parlak bir şekilde verniklenmişlerdi: lekeli değillerdi. Mobilyası Crate ve Barrel'dan alınmıştı. Hepsi yeniydi; eski püskü değillerdi. Kilimler sisal lifli, kısa kılları olan süet yapıdalardı. Koltuk kılıflarından tüllere, duvarlardan tavanlara her şey beyaz renkteydi.

Karanlığa olan nefreti iç mimarı olmuştu. Ama her türlü bej tonu kullanılırsa uyumlu olurdu, değil mi?

Anahtarlarıyla çantasını mutfağa koyup telefonunu kaptı. İki... yeni... mesajınız var denilmişti.

"Alo Mary, ben Bill. Dinle, teklifini kabul ediyorum. Bu akşam bir saatliğine yardım hattında yerime bakarsan çok iyi olur. Senden haber almadıkça boş olduğunu varsayacağım. Tekrar teşekkürler."

Bip sesiyle beraber mesajı sildi.

"Mary, Doktor Della Croce'nin ofisinden arıyorum. Üç aylık kontrol takibin için gelmeni istiyoruz. Bu mesajı aldığında randevu almak için arayabilir misin? Seni programa sıkıştıracağız. Teşekkürler Mary."

Mary telefonu kulağından indirdi.

Titreme dizlerinde başlayıp bacak kasları boyunca ilerlemişti. Karnına vurduğunda banyoya koşmayı düşündü.

Kontrol takibi. Seni programa sıkıştıracağız.

Geri döndü, diye düşündü. Lösemi geri dönmüştü.

İkinci Bölüm

"Ona ne halt söyleyeceğiz? Yirmi dakika içerisinde burada olacak!"

Bay O ortağının dramatik hallerini sıkılmış bir ifadeyle izlerken *kırıcı* biraz daha aşağı yukarı zıplarsa zıplama sırığı sayılacak hale gelecekti.

Kahretsin ama E beceriksizin tekiydi. Sponsorunun en başında onu neden Soykırım Cemaat'ine soktuğu tam bir muammaydı. Adam pek gayret göstermiyordu. Odaklanamıyordu. Vampir ırkına karşı açılan savaşta girdikleri bu yeni yol için cesareti yoktu.

"Ne yapa..."

"Ona hiçbir şey *söylemeyeceğiz*," dedi O, bodruma bakarken. Bıçaklar, jiletler, çekiçler köşedeki ucuz büfenin üzerine dağılmışlardı. Orada burada kan birikinleri oluşmuştu ama ait oldukları yer olan masanın altında hiçbir şey yoktu. E'nin tenindeki yara yüzünden kırmızı kan parlak siyahla karışmıştı.

"Ama vampir ondan bilgi alamadan elimizden kaçtı!"

"Özet için teşekkürler."

O, yardım için dışarı çıktığında ikisi adam üzerinde

yeni çalışmaya başlamışlardı. Dönene kadar E vampir üzerindeki kontrolünü kaybetmiş, birkaç yerden bıçaklanmıştı ve zavallı tek başına kenarda kanıyordu.

Şerefsiz patronları kafayı yiyecekti ve O adamdan nefret etse de Bay X ile bir ortak noktaları vardı: Baştan savma işler ezikler içindi.

O, E'nin odada biraz daha dans etmesini izlerken salak hareketlerinde acil ve uzun soluklu çözüm bulmuştu. O gülümserken salak E rahatlamış görünüyordu.

"Endişelenme," diye mırıldandı O. "Cesedi çıkarıp ormanda güneşe bıraktığımızı söylerim. Önemli değil."

"Onunla konuşur musun?"

"Tabii adamım. Sen tüysen iyi olur ama. Sinirli olacaktır."

E başıyla onaylayıp kapıya fırladı. "Görüşürüz."

Evet, iyi geceler de göt herif, diye düşündü O, bodrumu temizlemeye başlarken.

Çalıştıkları boktan ev caddeden dikkat çekmiyordu. Bir zamanlar barbekü restoranı olarak kullanılan yanmış yapıyla kaldığı yıkılma izni çıkmış pansiyon arasında kalmıştı. Şehrin bu kısmının sefil evler ve kültürsüz reklamlarla dolu olması işlerine geliyordu. Buralarda insanlar hava kararduktan sonra dışarı çıkmazlardı. Silah sesleri araba alarmı kadar sık duyulurdu ve eğer biri çığlık filan atarsa kimse bir şey söylemezdi.

Aynı zamanda bölgeye girip çıkması kolaydı. Mahalle kabadayıları sayesinde bütün sokak lambaları patlatılmıştı ve diğer binalardan gelen ışık yansımaları önemsizdi. Üstüne üstlük evin dışarıdan bodruma açılan bir girişi vardı. Dolu bir ceset torbasını getirip götürmek sorun değildi.

Biri bir şey görse bile açığa çıkma riski hızlıca ortadan

kaldırılabilirdi. Topluma pek sürpriz de olmazdı. Kenar mahallede yaşayan beyazlar mezarlarına giden yolu bulmakta iyiydiler. Karılarını dövmenin ve bira içmenin yanı sıra ölmek en büyük yeteneklerinden biriydi.

O, bıçağı alıp E'nin siyah kanını temizledi.

Bodrum çok büyük değildi. Tavan alçaktı ama çalışma alanı olarak kullandıkları eski masa ve eşyalarını tuttukları dökük büfe için yeterli yer vardı. Yine de O yeterli bir tesis olduğunu düşünmüyordu. Güvenli bir şekilde vampiri burada tutmak imkânsızdı ve bu da ikna konusunda önemli bir aleti kaybettikleri anlamına geliyordu. Zaman zihinsel ve fiziksel olarak bireyi yıpratırdı. Eğer düzgün bir şekilde geliştirilirse geçen günler kemik kırabileceğin bir alet kadar güçlü hale gelirdi.

O'nun istediği ormanda olan, tutsaklarını belli bir süre tutacak kadar geniş bir yerdi. Vampirler şafaktan sonra alev aldıkları için güneşten korunmalılardı. Ama onları öylesine bir odada tutarsanız elleriniz arasından maddesel halden çıkma riskini taşırdınız. Onları tutsak tutmak için çelikten bir şeye ihtiyacı vardı...

Üst katın arka kapısı kapandı. Merdivenden aşağı ayak sesleri geliyordu.

Bay X çıplak lamba ışığının altına yürüdü.

Kırıcıbaşı bir doksan üç boyundaydı ve savunma oyuncusu kadar yapılıydı. Cemaat'te uzun süredir olan bütün katiller gibi solgundu. Saçı, teni un rengindeydi; irisleri bir cam kadar şeffaf ve renksizdi. Aynı O gibi üzerinde tipik *kırıcı* kıyafetleri vardı. Siyah kargo pantolonu, siyah balıkçı kazağı giyiyorlardı ve deri ceketin altında silahları gizlenmişti.

"Pekâlâ, anlat bakalım Bay O, işlerin nasıl gidiyor?"

Sanki bodrumdaki karmaşa yeterli açıklama değildi.

"Bu evin sorumluluğu bende, değil mi?" diye sordu O, talepkâr bir havada.

Bay X aheste aheste büfenin yanına yürüyüp eline keski aldı. "Aslında, evet bakarsan öylesin."

"O zaman bunun..." Eliyle etraftaki karmaşayı işaret etti, "tekrarlanmayacağından emin olmama izin veriyor musun?"

"Ne oldu?"

"Detaylar sıkıcı. Bir sivil kaçtı."

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Olduğunda burada mıydın?"

"Hayır."

"Bana her şeyi anlat." Sessizlik uzayınca Bay X gülümsedi. "Bilirsin Bay O, sadakatin başını belaya sokabilir. Doğru insanı cezalandırmamı istemez misin?"

"Kendi başıma halletmek istiyorum."

"Eminim istiyorsundur. Ama bana söylemezsen başarısızlığın bedelini senden çıkarabilirim. Buna değer mi?"

"Eğer sorumlu olan kişiye istediğimi yapma iznim olacaksa, değer."

Bay X kahkaha attı. "Bunun ne olduğunu ancak hayal edebiliyorum."

O, beklerken Bay X'in odada yürümesiyle keskinin ucunun ışıkta parlamasını izliyordu.

"Seni yanlış adamla eşleştirdim, değil mi?" diye mırıldandı Bay X, yerden kelepçeyi alırken. Büfenin üzerine bıraktı. "Bay E'nin senin seviyene yükselebileceğini düşündüm. Başaramadı. Onu kendin cezalandırmadan önce bana geldiğin için memnunum. Bağımsız çalışmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz. Aynı zamanda beni ne kadar çok sinirlendiğini de."

Bay X omzunun üzerinden bakarken ölü gözleri O'nun üzerindeydi. "Bu olaylar ışığında, kısmen bana ilk sen ulaştığın için, Bay E senindir."

"Topluluğun önünde yapmak istiyorum."

"Kendi birliğinin mi?"

"Diğer birliklerin de."

"Tekrar kendini mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Standartları yükseltiyorum."

Bay X'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Küstah piçin tekisin, değil mi?"

"Sizin kadar uzunum."

Birden O kendini kollarını ve bacaklarını oynatamaz halde buldu. Bay X felç etme haltını daha önce kullandığından tamamen beklenmedik bir şey değildi. Ama adamın elinde keski vardı ve üzerine doğru.

O, üzerindeki tutuşa direnirken boşuna verdiği çabayla terlemeye başladı.

Bay X göğüsleri birbirine değecek kadar eğildi. O, bir şeyin kalçasına değdiğini hissetti.

"İyi eğlenceler evlat," diye adam O'nun kulağına fısıldadı. "Ama kendine bir iyilik yap. Pantolonun ne kadar uzun olursa olsun, bir ben olamayacağını hatırla. Sonra görüşürüz."

Adam uzun adımlarla bodrumdan çıktı. Üst kattaki kapı açılıp kapandı.

O kıpırdayabildiği an arka cebine uzandı.

Bay X ona keskiyi vermişti.

Rhage Escalade'den çıkıp One Eye'nin etrafındaki karanlığı tararken birkaç tane *kırıcının* üzerlerine atlamasını umuyordu. Şansının yaver gitmesini beklemiyordu. Vishous ile bu akşam saatlerce dolanmışlardı ve ellerine bir şey

geçmemişti. Bir şey görmemişlerdi bile. Fazlasıyla tüyler ürperticiydi.

Kişisel sebepler yüzünden kavgaya bel bağlayan Rhage gibi birisine göre de aynı şekilde sinir bozucuydu.

Her şey gibi Soykırım Cemaati ile vampirler arasındaki savaş periyodlar halinde geçiyordu ve şu anda gerileme dönemindeydiler. Kulağa mantıklı geliyordu. Temmuz ayında Kara Hançer Kardeşliği Cemaat'in asker toplama merkeziyle beraber en iyi on adamını halletmişti. Belli ki *kırıcılar* keşifteydiler.

Tanrıya şükür, onu bu halden kurtarabilecek diğer yollar vardı.

Kardeşlik'in dinlenme için takıldığı yeni mekânın etrafa yayılan günahkârlığına göz attı. One Eye kasabanın bir ucundaydı. O yüzden içeride takılanlar motosiklet kullanan, inşaatta çalışan tiplerdi ve düzgün bir sınıf yerine cahil kabadayılardı. Burası tipik barlardandı. Kamyonetler, Amerikan arabaları ve Harley'ler önünde park edilmişti. Ufak Coors, Bud Light, Michelob logolu biralar vitrinlerden kırmızı, mavi ve sarı renklerde parlıyordu.

Bu oğlanlar için Corona veya Heineken gibi markalar yoktu.

Aracın kapısını kapatırken vücudu uğulduyor, teni karıncalanıyor ve iri kasları seğiriyordu. Kollarını gererek biraz rahatlamaya çalıştı. Bir fark yaratmadığına şaşırmamıştı. Laneti gücünü daha çok hissettiriyor ve onu tehlikeli bir bölgeye götürüyordu. Eğer yakında rahatlayamazsa ciddi bir problemi olacaktı. Kahretsin, ciddi bir problem *olacaktı.*

Çok teşekkür ederim, Yazıcı Bakire.

Takdir etmediği veya faydalanmadığı fazlasıyla fiziksel güçle doğması yeterince kötüydü zaten. Bir de üzerine

ırkının hâkimi mistik bir dişiyi kızdırmıştı. Adamım, beraber doğduğu gübre yığınına seve seve bir kat daha eklemişti. Şimdi, eğer düzenli olarak stres atmazsa ölümcül bir hale gelecekti.

Dövüşmek ve seks sakinleşmesini sağlayan iki şeydi; onları insülin alan diyabet hastası gibi kullanıyordu. İkisini düzenli olarak yapması onu dizginliyordu ama her zaman işe yaramıyorlardı. Kendini kaybettiğinde işler kendi de dâhil herkes için fena bir hale geliyordu.

Tanrım, vücudu içinde sıkışıp kalmaktan, talepleriyle başa çıkarak kendini kayıtsızlığa bırakmamaya çalışmaktan bıkmıştı. Tabii, yakışıklı suratı ve gücü iyi iş görüyordu. Ama eğer ona huzur verecekse ikisini de cılız ve çirkin bir piç olmakla değiştirebilirdi. Kahretsin, huzurun ne olduğunu anımsayamıyordu. Kim olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Parçalanması epey hızlı başlamıştı. Lanetten birkaç yıl sonra gerçek bir rahatlama ummayı bırakıp sadece kimseye zarar vermeden idare etmeye çalışmıştı. İşte o zaman içten içe ölmeye başlamıştı. Şimdi, yüz yıl sonrasında çoğunlukla hissizdi: Parlak bir vitrin süsü ve boş bir cazibeden başka bir şey değildi.

Her şekilde tehlikeden başka bir şeymiş gibi davranmayı bırakmıştı. Çünkü gerçekte o etraftayken kimse güvende değildi. Onu lanet ortaya çıktığında katlanması gereken fiziksel şeylerden daha çok öldüren de buydu. Kardeşlerinden birini incitme korkusuyla yaşıyordu. Geçen aydan beri Butch buna eklenmişti.

Rhage cipin etrafından yürüyüp ön camdan insan erkeğe baktı. Tanrım, bunlardan biriyle sıkı fıkı olacağını kim düşünürdü?

"Sonra görüşüyor muyuz, polis?"

Butch omuz silkmekle yetindi. "Bilmiyorum."

"İyi şanslar, adamım."

"Neyse o olacak."

Rhage küfür mırıldanırken Escalade yola döndü. Vishous ile otoparkı yürüyerek geçtiler.

"Kız kim, V? Bizden biri mi?"

"Marissa."

"Marissa mı? Hani Wrath'ın önceki *shellan*'ı?" Rhage başını salladı. "Ah adamım, detaylara ihtiyacım var. V, beni doldurman gerekiyor."

"Onu bu konuda zorlamadım. Sen de yapmamalısın."

"Merak etmiyor musun?"

Barın girişine geldiklerinde V cevap vermedi.

"Ah haklısın. Çoktandır biliyorsun değil mi?" dedi Rhage. "Neler olacağını biliyorsun."

V sadece omzunu silkip kapıya uzandı.

Elini tahtaya koyup onu durdurdu. "Hey V, hiç benim hakkımda rüya gördün mü? Hiç geleceğime bakış attın mı?"

Vishous başını çevirdi. Coors işaretinin neon ışıkları altında dövmeli olan sol gözü tamamen karardı. Gözbebeği tüm irisi ve beyaz kısmı yutarak çukurdan başka bir şey kalmayana kadar genişledi.

Sanki sonsuzluğa bakmak gibiydi. Belki de öldüğünde Fade'ye bakmaya benziyordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu kardeşi.

Rhage elinin yanına düşmesine izin verdi. "Önem verdiğim tek şey: Lanetimden kurtulacak kadar uzun yaşayacak mıyım? Bilirsin işte, az da olsa huzur bulacak mıyım?"

Kapı ardına kadar açıldı ve sarhoş adam kamyonete ekseni bozulmuş bir şekilde atıldı. Kusmak için çalılıklara yöneldikten sonra asfalta yüz üstü uzandı.

Ölümün huzur bulmanın bir çeşidi olduğu kesin, diye düşündü Rhage. Herkes ölürdü. Eninde sonunda vampirler bile.

Kardeşinin bakışlarıyla buluşmadı. "Salla gitsin V. Bilmek istemiyorum."

Bir kere lanetlenmişti ve kurtulması için hâlâ doksan bir yılı vardı. Cezasının bitmesine ve canavarın bir parçası olmayı bırakmasına doksan bir yıl, sekiz ay, dört gün vardı. Kahrolası şeyden kurtulacak kadar uzun yaşayamayacaksa neden kozmik bir nazarı göze alacaktı?

"Rhage."

"Ne?"

"Sana şunu söyleyeceğim. Kaderin senin için geliyor. Kız yakında gelecek."

Rhage kahkaha attı. "Ah, öyle mi? Dişi nasıl görünüyor? Onların..."

"Kız bakire."

Rhage'in omurgasından aşağı bir ürperme geçti, onu iyi haklamıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Gözlerime bak. Seninle taşak geçiyormuş gibi mi görünüyorum?"

V bir anlığına durduktan sonra kapıyı açarak beraberinde bira, insan kokusuyla beraber eski bir Guns N' Roses şarkısının ritmini dışarıya salıvermişti.

İçeri girerken Rhage homurdandı. "Acayip bir boksun kardeşim. Gerçekten öylesin."

Üçüncü Bölüm

Mary şehir merkezine doğru arabayı sürerken Pavlov'un* haklı olduğunu düşündü. Doktor Della Croce'nin ofisinden gelen mesaja karşı paniği mantıktan çok alışkanlıktandı. "Daha fazla test" birçok anlama gelebilirdi. Sonuçlar konusunda bir doktordan haber aldı diye geleceğini göreceği anlamına gelmiyordu. Eğer bir şey varsa da sorunun ne olduğuna dair fikri yoktu. Ne de olsa iki yıla yakın süredir gerileme dönemindeydi ve kendini gayet iyi hissediyordu. Tabii, yorulduğu oluyordu ama kim yorulmazdı ki? Hem gönüllü olarak hem de kendi işinde çalışması onu meşgul ediyordu.

Sabah ilk iş randevu için arayacaktı. Şimdilik Bill'in intihar hattındaki vardiyasının başlangıcında çalışacaktı.

Endişesi biraz azalırken derin bir nefes aldı. Vücudunun sinirlerini zıplama tahtasına, aklını ise bir girdaba çevireceği için sonraki yirmi dört saat dayanıklılığı sınanacaktı. Püf nokta ise panik anlarında beklemek ve korku baş gösterdiğinde gücünü alttan desteklemekti.

---

* Ivan Petroviç Pavlov, Rus fizyolog, psikolog ve hekimdir. Fizyoloji ve psikoloji alanındaki çalışmaları ile psikofizyoloji ve deneysel psikoloji alanlarını derinden etkilemiş bir bilim adamıdır. (ç.n.)

Civic marka aracını Onuncu Sokak'taki boş yere park edip altı katlı eskimiş binaya doğru hızla yürüdü. Burası şehrin varoş bir kısmıydı. Bina ise o zamanlar "kötü muhit" olarak adlandırılan bir bölgeyi yetmişlerde profesyonelleştirmelerinin çabasıydı. İyimserlik işe yaramamıştı. Şimdilerde tahtayla kapanmış ofis alanlarıyla düşük kiralı konutlar barındırıyordu.

Girişte durup devriye arabasıyla gezinen iki polise el salladı.

İntiharı Önleme Yardım Hattı'nın merkezi ikinci katın sokağa bakan tarafındaydı ve başını kaldırıp parlayan camlara baktı. Kâr gütmeyen işletmeyle ilk bağlantısı burayı arayarak olmuştu. Üç yıl sonra her salı, çarşamba ve cumartesi akşamları telefonlara bakıyordu. Aynı zamanda hafta sonları da çalışıyor ve insanların ihtiyaçları olduğunda yerlerine geçiyordu.

Kimse daha önce burayı aradığını bilmiyordu. Lösemisi olduğunu da bilmiyorlardı. Eğer kanıyla tekrar savaşa girecekse, bunu da kendine saklayacaktı.

Annesinin ölümünü izlediği için kimsenin yatağının kenarında durup ağlamasını istemiyordu. Durumu kurtaramadığında, beraberinde gelen öfkenin nasıl etkisiz olduğunu çok iyi biliyordu. Nefes almaya çabalar ve organların iflasıyla boğuşurken bu tür şeylerle uğraşmaya hiç niyeti yoktu.

Pekâlâ. Sinirleri yine tepesindeydi.

Mary sol tarafta kıpırdanma duyup sanki biri binanın arkasına gizlenmiş gibi bir hareket yakaladı. Dikkatini toplayıp şifresini girdikten sonra içeri girerek merdivenleri çıktı. İkinci kata geldiğinde yardım hattı ofisine girmek için dâhili telefonu çaldırdı.

Resepsiyon masasını geçerken telefonda konuşan yetkili

müdür Rhonda Knute'ye el salladı. Bu akşam masa başında olan Nan, Stuart ve Lola'yı başıyla selamladıktan sonra boş bir bölmeye yerleşti. Elinde bir sürü giriş formu, birkaç kalem ve yardım hattı müdahale kaynak kitabı bulunduğuna emin olduktan sonra çantasından bir şişe su çıkardı.

Telefon hatlarından bir tanesi hemen çaldı ve arayan kişinin kimliğini görmek için ekrana baktı. Numarayı biliyordu. Polis ona ankesörlü telefon olduğunu söylemişti. Şehir merkezinde.

Onu sürekli arayan kişiydi.

Telefon ikinci defa çalınca açıp yardım hattının konuşmasını yaptı. "İntiharı Önleme Yardım Hattı, ben Mary. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sessizlik. Nefes sesi bile yoktu.

Kısmen araba motorunun çalışıp arka planda yok olmasını duymuştu. Polislerin gelen arama kayıtlarına bakmasına göre kişi her zaman sokaktan telefon ediyor ve takip edilemesin diye sürekli yerini değiştiriyordu.

"Ben Mary. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesini alçaltıp protokolü bozdu. "Senin olduğunu biliyorum ve bu akşam tekrar ulaşmaya çalıştığına sevindim. Ama lütfen bana ismini veya sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Bekledi. Telefonun hattı kesildi.

"Seninkilerden biri mi?" diye sordu Rhonda, bitki çayından bir yudum alırken.

Mary telefonu kapattı. "Nasıl bildin?"

Kadın başıyla işaret etti. "Orada bir sürü telefonun çaldığını duydum ama kimse girişten öteye geçemedi. Sonra sen birden telefona doğru eğildin."

"Evet, şey..."

"Dinle, polisler bugün bana dönüş yaptılar. Şehirdeki bütün ankesörlü telefonlara birini atamaktan başka ya-

pacakları bir şey yok ve şu durumda bunu yapmaya da niyetli değiller."

"Sana söyledim. Kendimi tehlikede hissetmiyorum."

"Tehlikede olmadığını da bilmiyorsun."

"Hadi ama Rhonda, bu iş dokuz aydır sürüyor, değil mi? Eğer bana saldıracak olsalardı şimdiye kadar yaparlardı. Gerçekten yardımcı olmak..."

"Bu da endişelendiğim diğer konu. Belli ki arayan her kimse onu koruma ihtiyacı duyuyorsun. Fazla kişisel hale getiriyorsun."

"Hayır, öyle yapmıyorum. Burayı bir sebepten dolayı arıyorlar ve ben de onlarla ilgilenebileceğimi biliyorum."

"Mary, dur biraz. Ne söylediğinin farkında mısın?" Rhonda bir sandalye çekti ve otururken sesini alçalttı. "Bu benim için... söylemesi zor bir şey. Ama sanırım bir araya ihtiyacın var."

Mary irkildi. "Neyden?"

"Çok fazla burada takılıyorsun."

"Herkes ne kadar çalışıyorsa ben de o kadar çalışıyorum."

"Ama vardiyan bittikten sonra saatlerce burada kalıyorsun ve her zaman diğerlerinin yerlerine de bakıyorsun. İşe fazlasıyla dâhil oldun. Bu akşam Bill'in yerine baktığını biliyorum ama o geldiğinde senin gitmeni istiyorum. Birkaç hafta buraya dönmeni istemiyorum. Biraz bakış açını değiştirmeye ihtiyacın var. Bu zorlayıcı ve tüketici bir iş. Araya yeterli mesafeyi koyman gerekiyor."

"Şimdi olmaz Rhonda. Lütfen şu an olmaz. Şu anda her şeyden çok burada olmaya ihtiyacım var."

Rhonda nazikçe Mary'nin gergin elini sıktı. "Buranın kendi sorunlarını düzeltmeye çalışman için doğru bir yer olmadığının farkındasın. Elimdeki en iyi gönüllülerden

birisin ve geri dönmeni istiyorum. Ama biraz kafanı toparladıktan sonra."

"Bu kadar zamana sahip olmayabilirim," diye fısıldadı Mary.

"Ne?"

Mary başını sallayıp zorla gülümsedi. "Hiçbir şey. Kesinlikle haklısın. Bill gelir gelmez gideceğim."

Bill bir saat sonra geldiğinde Mary iki dakika içerisinde binadan çıkmıştı. Eve girdiğinde kapısını kapattı ve tahta paneline yaslanırken sessizliği dinledi. Korkunç ve ezici sessizliği.

Tanrım, yardım hattı ofisine dönmek istiyordu. Diğer gönüllülerin yumuşak konuşmalarını duymaya ihtiyacı vardı. Aynı şekilde telefonların çalmasına da. Tavandaki floresan lambalarının vızıltısına da...

Çünkü dikkat dağınıklığı olmadan aklı korkunç hatıraları ortaya çıkarıyordu; hastane yatakları, iğneler, yanında asılı duran ilaç torbaları. Aklında beliren berbat bir fotoğrafta kafası kel, teni gri tondaydı; sanki kendisi değilmiş, artık kendisi gibi *hissetmiyormuş* gibi gözleri çökmüştü.

Birey gibi hissetmeyi bıraktığını hatırladı. Doktorlar onu kemoterapiyle tedavi etmeye başladıktan sonra hemen hasta ve ölmekte olan hastaların kırılgan haline girmişti. Diğer insanlar için ölümlülüğün zavallı, korkutucu bir hatırlatması ve hayatın ölümcül doğasının simgesi haline gelmişti.

Mary oturma odasından geçerek mutfağa girdi ve sürgülü kapıyı açtı. Dışarı çıkarken korku nefesini kesiyordu ama soğuk havanın verdiği şok ciğerlerini sakinleştirmekteydi.

Bir sorun olduğunu bilmiyorsun. Ne olduğunu bilmiyorsun...

Lafı aklında tekrarlıyordu ve havuza ilerlerken korkusunu engellemeye çalışıyordu.

Boyutu büyük bir jakuziden fazla değildi ve su soğuk yüzünden hafifçe donmuştu. Ay ışığında benzin gibi gözüküyordu. Oturup ayakkabılarını, çoraplarını çıkararak ayağını buz gibi derinliğe soktu. Ayakları hissizleştiğinde bile suyun altında tuttu. Keşke atlayıp dibe kadar yüzme cesareti olsaydı. Eğer uzun süre böyle durursa belki kendini tamamen hissizleştirebilirdi.

Annesini düşündü. Cissy Luce'nin her daim yuvaları olarak gördüğü yerde, kendi yatağında nasıl öldüğünü anımsadı.

O yatak odasına dair her şey hâlâ netti: Işığın dantel perdelerin arasından sızıp eşyalara kar tanesi gölgesi oluşturması. Soluk sarı duvarlar ve duvardan duvara kirli beyaz halı. Annesinin çok sevdiği, krem rengi üzerine ufak pembe gülleri olan yorganı. Esans kabından gelen hindistancevizi ve zencefil kokusu. Kıvrımlı yatak başlığının üzerindeki haç işareti ve yerde, köşede olan büyük Meryem Ana figürü.

Anılar hayata geçtiğinden Mary odayı her şeyden önce, hastalık, ölüm, temizleme ve evi satmadan önceki haliyle hatırlamaya kendini zorladı. Taşınmadan hemen önceki haliyle gördü. Temiz. Düzgün. Annesinin Katolik dayanakları toplanmıştı. Duvardaki haçtan geriye kalan hafif gölge Andrew Wyeth portresiyle kapanmıştı.

Gözyaşları durmadı. Yavaşça ve durmadan akarak suya düşüyorlardı. Yüzeye düşüp kayboluşlarını izledi.

Kafasını kaldırdığında yalnız değildi.

Mary ayağa fırlayıp geriye doğru tökezledi ama kendini

durdurup gözlerini sildi. Sadece bir oğlandı. Genç bir oğlan. Koyu renk saçlı, solgun tenliydi. O kadar zayıftı ki bir deri bir kemik görünüyordu ve o kadar güzeldi ki adeta insan değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mary, pek korkmuyordu. Böylesine melek yüzlü birinden korkmak zordu. "Kimsin?"

Çocuk sadece başını iki yana salladı.

"Kayıp mı oldun?" Öyle gözüktüğü kesindi. Üstündeki tişört ve kot pantolonuyla dışarıda olması için hava fazlasıyla soğuktu. "İsmin ne?"

Eli boğazına gitti, ileri geri oynatırken başını sallıyordu. Dil sorunu yüzünden siniri bozulmuş bir yabancı gibi görünüyordu.

"İngilizce biliyor musun?"

Başıyla onayladıktan sonra elleri uçuşmaya başladı. Amerikan İşaret Dili. AİD kullanıyordu.

Mary otistik hastalarına iletişim için ellerini kullanmalarını öğrettiği eski hayatına döndü.

Dudak okuyabiliyor musun yoksa duyabiliyor musun? diye ona işaret etti.

Çocuk sanki onu anlaması, beklediği son şeymiş gibi donakaldı.

Gayet iyi duyabiliyorum. Sadece konuşamıyorum.

Mary uzun bir süre ona baktı. "Arayan sendin."

Çocuk tereddüt etti. Sonra başıyla onayladı. *Seni korkutmak istememiştim. Canını sıkmak için de aramıyordum. Sadece... orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ama tuhaf bir şey söz konusu değil, gerçekten. Yemin ederim.*

İstikrarlı bir şekilde bakışları birleşti.

"Sana inanıyorum." Ama şimdi ne yapacaktı? Yardım hattı arayanlarla bağlantıya geçmeyi yasaklamıştı.

Eh, zavallı çocuğu arazisinden kovacak hali yoktu.

"Yiyecek bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. *Belki seninle bir süre oturabilirim? Havuzun diğer yanında kalırım.*

Sanki insanların onlardan uzaklaşmasını söylemelerine alışık gibiydi.

"Hayır," dedi Mary. Çocuk bir kere başını sallayıp arkasını döndü. "Yani buraya otur demek istedim. Yanıma."

Sanki her an fikrini değiştirmesini beklermiş gibi yavaşça yanına yaklaştı. Tek yaptığı yerinde oturmak, ayağını tekrar havuza sokmak olunca çocuk daha iyi günler görmüş ayakkabılarını çıkarıp bol pantolonunu kıvırdı ve ondan biraz öteye yerleşti.

Tanrım, çok ufaktı.

Ayağını suya daldırıp gülümsedi.

Soğuk, diye işaret etti.

"Süveter ister misin?"

Başını iki yana sallarken ayaklarıyla suda daireler çiziyordu.

"Adın ne?"

John Matthew.

Mary gülümserken bir ortak noktalarının olduğunu düşündü. "İki Yeni Ahit elçisi."

İsmimi rahibeler verdi.

"Rahibeler mi?"

Sanki ona söyleyeceklerini düşünürmüş gibi uzun bir sessizlik oldu.

"Yetimhanede mi büyüdün?" diye nazikçe teşvik etti. Kasabada Our Lady of Mercy* tarafından yönetilen bir tane olduğunu hatırladı.

Otobüs terminalindeki bir tuvalet bölmesinde doğdum.

* Katolik inancını savunan bir cemaat. (ç.n.)

Oradaki görevli beni Our Lady'e götürdü. Rahibeler de bu ismi buldu.

Yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Ah, şimdi nerede yaşıyorsun? Evlatlık mı edinildin?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya koruyucu aile?" Lütfen Tanrım, bir koruyucu ailesi olsun. Nazik bir aile. Onu sıcak tutup karnını doyuracak kişiler olsun. Ailesi onu terk etse de ona değerli olduğunu söyleyen iyi insanlar olsunlar.

Cevap vermediğinde eski kıyafetlerini ve yaşına göre çok şeyler görmüş yüz ifadesini inceledi. Çok fazla iyilik görmüş gibi görünmüyordu.

Sonunda elleri hareket etti. *Evim Onuncu Sokakta.*

Bu da binaya sığındığını ya da virane farelerin sardığı bir apartmanda kiracı olduğu anlamına geliyordu. Bu kadar temiz olmayı başarması bir mucizeydi.

"Yardım hattının yakınlarında yaşıyorsun, değil mi? Bu şekilde benim sıram olmasa da orada olduğumu biliyordun."

Başıyla onayladı. *Dairem sokağın karşısında. Gelip gidişini izliyorum ama sinsi bir şekilde değil. Sanırım seni bir arkadaş olarak görüyorum. İlk defa aradığımda... bilirsin, geçici bir heves için filandı. Sen cevap verdin... ve sesinin tonu hoşuma gitti.*

Güzel elleri var, diye düşündü. *Aynı bir kızınkiler gibi. Zarif. Narin.*

"Bu akşam da beni evime kadar mı takip ettin?"

Neredeyse her akşam ediyorum. Bisikletim var ve sen de çok yavaş araba sürüyorsun. Eğer sana göz kulak olursam daha güvende olacağını düşündüm. Çok geç vakte kadar kalıyorsun ve orası bir kadının yalnız başına kalması için iyi bir yer değil. Arabada olsa bile.

Mary başını iki yana sallarken oğlanın tuhaf biri olduğunu düşünüyordu. Çocuk gibi görünüyordu ama kelimeleri bir adama aitti. Her şey düşünülünce yüksek ihtimalle korkması gerekiyordu. Çocuk ona bağlanıyor, kurtarılması gereken kendi olduğu halde kendini bir çeşit kurtarıcı sanıyordu.

Bana az önce neden ağladığını söyle, diye işaret etti.

Gözleri içine işliyordu ve bir çocuğun yüzünde yetişkin bir adamın bakışlarının olması tuhaf bir histi.

"Çünkü zamanım kalmamış olabilir," diye ağzından kaçırdı.

"Mary? Misafir kabul ediyor musun?"

Mary sağ omuzunun üzerinden baktı. Tek komşusu olan Bella arazilerinin arasındaki bölgeyi geçerek çimenliğin kenarında durdu.

"Merhaba Bella. Ah, gel de John ile tanış."

Bella havuzun kenarına doğru süzüldü. Kadın bir yıl önce eski ama kocaman çiftliğe taşınmıştı ve geceleri oturup konuşuyorlardı. Bir seksen üç boyu, sırtına doğru dökülen koyu renk dolgun saçlarıyla Bella tam bir afetti. Yüzü öylesine güzeldi ki Mary'nin dik dik bakmayı bırakması aylar almıştı, kadının vücudunun Sport Illustrated dergisinin bikini sayısından çıkma bir hali vardı.

O yüzden doğal olarak John kıza hayran kalmıştı.

Mary ergen olsa da bir erkekten böyle bir tepki almanın nasıl olduğunu öylesine düşündü. Hiçbir zaman güzel olmamıştı ve ne çirkin ne de güzel arasındaki bir kategoride sayılırdı. Bu da kemoterapi saçlarını ve tenini mahvetmeden önceydi.

Bella yüzünde hafif bir gülümsemeyle eğilip elini çocuğa uzattı. "Merhaba."

John uzanıp ona hafifçe dokunurken sanki gerçek olduğundan emin değilmiş gibiydi. Komik olan Mary de

kadın hakkında aynı şeyi hissetmişti. Ona dair çok fazla... olan bir şey vardı. Sanki hayattan bile daha büyük ve Mary'nin karşılaştığı diğer insanlardan daha hayat dolu gözüküyordu. Kesinlikle daha güzeldi.

Yine de Bella baştan çıkarıcı kadın rolünü oynamıyordu. Sessiz, mütevazı biriydi ve yalnız yaşayıp yazarlık yapıyordu. Mary onu gündüzleri hiç görmemişti ve kimse eski çiftliğe girip çıkıyormuş gibi görünmüyordu.

John Mary'e bakarken elleri hareket ediyordu. *Gitmemi istiyor musun?*

Sonra sanki cevabını tahmin ediyormuş gibi ayağını sudan çıkardı.

Elini omzuna koyarken tişörtünün altından kemiklerinin çıktığını görmezden geliyordu.

"Hayır. Kal."

Bella koşu ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ayak parmaklarını suyun yüzünde gezdirdi. "Hadi ama John. Bizimle kal."

Dördüncü Bölüm

Rhage bu akşam ilk sahip olmak istediğini gördü. Sarışın bir insandı ve dünden hazırdı. Bardaki türünün geri kalanı gibi ona sinyaller gönderiyordu: Kalçasını gösterip kapatıyor, saçını kabartıp duruyordu.

"Hoşuna giden bir şey mi buldun?" diye sordu V, ilgisizce.

Rhage başıyla onaylayıp kadını parmağıyla çağırdı. Kadın da çağırıldığı gibi gelmeye başladı. İnsanlarda bunu seviyordu.

Görüntüsü taş gibi olan bir başka kadın vücuduyla önüne geçmeden önce kadının kalçalarının hareketlerini takip ediyordu. Başını kaldırıp gözlerini devirmemeye çalıştı.

Caith kendi türündendi ve siyah saçları, koyu gözleriyle gayet güzeldi. Ama Kardeşlerin peşindeydi ve her zaman etrafta dolanıp kendini sunuyordu. Rhage onları bir ödül, övünecek bir şey olarak gördüğünü düşünüyordu. Ne kadar sinir bozucuydu.

Ona göre bu kız fena kaşınıyordu.

"Merhaba Vishous," derken ses tonu alçak ve seksiydi.

"İyi akşamlar Caith." V Grey Goose*'sinden bir yudum aldı. "Ne oldu?"

"Neler yapıyorsun diye merak ettim."

Rhage Caith'in kalçalarının etrafından baktı. Tanrıya şükür sarışın biraz rekabetten kaçmamıştı. Hâlâ masaya doğru geliyordu.

"Merhaba diyecek misin Rhage?" diye dürttü Caith.

"Ancak yolumdan çekilirsen. Görüntümü kapatıyorsun."

Kadın kahkaha attı. "Koleksiyonuna yeni bir üye. Ne kadar şanslı."

"Aynı senin istediğin gibi Caith."

"Evet, istiyorum." Bakışları yırtıcı ve ateşli bir şekilde üzerinde gezindi. "Belki de Vishous ve benimle takılmak istersin?"

Saçını okşamak için uzandığında Rhage elini kaptı. "Sakın deneyeyim deme."

"Bu kadar insanı becerip beni nasıl reddedersin?"

"Sadece ilgilenmiyorum."

Kadın eğilip kulağına konuştu. "Bir gün beni de denemelisin."

Geriye çekilirken kemikleri üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Aynen böyle Rhage, daha sert sık. Canımın acımasından hoşlanıyorum." Rhage hemen elini çekti, kadın bileğini ovalarken sırıtıyordu. "Meşgul müsün V?"

"Şimdilik buralardayım. Belki daha sonra."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kadın gittiğinde Rhage kardeşine baktı. "Ona nasıl katlanıyorsun, anlayamıyorum."

V votkasını kafaya dikip kadını buğulu gözlerle izledi.

* Fransa menşeli bir votka markası. (ç.n.)

"Kendine has özellikleri var."

Sarışın, Rhage'in önünde durup hafif bir poz verdi. Rhage iki elini de kızın kalçalarına koyup kucağına oturabilmesi için öne doğru çekti.

"Merhaba," dedi kız tutuşunun altında kıpırdanırken. Kıyafetlerini, trençkotunun kolundan çıkan ağır altın Rolex'i süzmekle meşguldü. Gözlerindeki hesapçı bakış Rhage'in kalbi kadar soğuktu.

Tanrım, buradan çıkabilseydi çıkardı. Bu boktan durumdan bıkmıştı. Ama vücudunun tatmine ihtiyacı vardı; bunu talep ediyordu. Dürtülerinin çoğaldığını ve her zamanki kahrolası yanığın soğuk kalbini küle çevirdiğini hissedebiliyordu.

"Adın ne?" diye sordu.

"Tiffany."

"Tanıştığıma memnun oldum Tiffany," diye yalan söyledi.

Yirmi kilometre kadar uzaklıkta, Mary'nin arka bahçesindeki havuzda Mary, John ve Bella şaşırtıcı bir şekilde güzel vakit geçiriyorlardı.

Mary yüksek sesle kahkaha atıp John'a baktı. "Ciddi olamazsın."

Kesinlikle ciddiyim. Sinema salonları arasında gidip geldim.

"Ne söyledi?" diye sordu Bella sırıtarak.

"*Matrix*'i çıktığı gün dört kere izlemiş."

Kadın kahkaha attı. "John, sana bunu söylediğim için üzgünüm ama bu kesinlikle acınası bir durum."

John ona gülümserken hafifçe kızarmıştı.

"*Yüzüklerin Efendisi* olayına da girdin mi?" diye sordu.

John başını sallayıp işaret ettikten sonra beklentiyle Mary'e baktı.

"Dövüş sanatlarından hoşlandığını söylüyor," diye çevirdi. "Elfler tarzı değilmiş."

"Hak veriyorum. Bütün o kıllı ayak olayı var ya? Hiç benlik değil."

Bir rüzgâr dalgası düşmüş yaprakları havuza doğru savurdu. Yüzeyde süzülürken John uzanıp bir tanesini kaptı.

"Bileğindeki nedir?" diye sordu Mary.

Deri bilekliği inceleyebilsin diye John kolunu uzattı. Üzerinde bir düzen halinde işaretler vardı. Hiyeroglif ile Çince karakterler arasında bir şeydi.

"Çok hoşmuş."

Ben yaptım.

"Görebilir miyim?" diye sordu Bella, eğilerek. Gülüşü yok olurken bakışı John'un yüzüne sabitlendi. "Bunu nereden buldun?"

"Kendinin yaptığını söylüyor."

"Nerelisin demiştin?"

John elini çekerken Bella'nın ani ilgisi yüzünden biraz cesareti kırılmıştı.

"Burada yaşıyor," dedi Mary. "Burada doğmuş."

"Ailesi nerede?"

Mary arkadaşıyla yüzleşirken Bella'nın neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyordu. "Ailesi yok."

"Hiç mi?"

"Bana koruyucu aile sisteminde yetiştiğini söyledi, öyle değil mi John?"

John başıyla onaylayıp kolunu karnına çekerken bileziğini koruyordu.

"O işaretlerin," diye teşvik etti Bella. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Oğlan başını salladıktan sonra yüzünü buruşturarak anlını ovdu. Hemen sonra elleriyle yavaşça işaret etti.

"Bir anlama gelmediklerini söylüyor," diye mırıldandı Mary. "Onları rüyasında görüyormuş ve görünüşleri hoşuna gidiyormuş. Bella biraz yavaşla, tamam mı?"

Kadın kendine gelmiş gibi göründü. "Özür dilerim. Ben... şey, gerçekten özür dilerim."

Mary John'a bakış atarken üzerindeki baskıyı azaltmaya çalıştı. "Başka hangi filmleri seviyorsun?"

Bella ayağa kalkıp koşu ayakkabılarını ayağına soktu. Hem de çorapları olmadan. "Bana biraz müsaade eder misiniz? Hemen döneceğim."

Mary bir şey söyleyemeden Bella çimenliğin karşısına doğru koşmaya başladı. İşitme mesafesinden çıktığında John Mary'e baktı. Hâlâ yüzünü buruşturuyordu.

Gitmeliyim.

"Başın ağrıyor mu?"

John boğumlarını kaşlarının arasındaki bölgeye bastırdı. *Sanki çok hızlı bir şekilde dondurma yemiş gibi hissediyorum.*

"En son ne zaman yemek yedin?"

Omuz silkti. *Bilmiyorum.*

Zavallı çocuğun yüksek ihtimalle kan şekeri düşmüştü. "Baksana, neden içeri gelip benimle yemek yemiyorsun? En son öğlen paket servisle bir şeyler yemiştim ve bu da sekiz saat kadar önceydi."

Başını sertçe sallayışından gururlu olduğu belliydi. *Aç değilim.*

"O zaman geç de olsa yemeğimi yerken benimle oturur musun?" Belki bu şekilde onu yemeye ikna edebilirdi.

John ayağa kalkıp sanki kalkmasına yardım edecekmiş gibi elini uzattı. Mary ufak elini tutup ağırlığının birazını hissedecek kadar ona yaslandı.

Beraber ayakkabıları ellerinde, çıplak ayakları havu-

zun etrafındaki serin döşemelerde ıslak izler bırakarak arka kapıya ilerlediler.

Bella mutfağına dalıp durakladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ama bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı.

John bir problemdi. Hem de ciddi bir problem.

En başından ne olduğunu anlamadığına şaşırmıştı. Ama çocuk daha değişimden geçmemişti. Bir vampir neden Mary'nin arka bahçesinde takılıyordu ki?

Bella neredeyse kahkaha attı. Kendi Mary'nin arka bahçesinde takılıyordu. Neden onun gibi başkaları aynı şeyi yapmasındı? John'un bilincini araştırdığında ırkı, kendi türünden kişiler veya gelenekleri hakkında hiçbir şey bulamamıştı. Çok bir şey bilmiyordu. Kim olduğundan veya neye dönüşeceğinden haberi yoktu. Cidden o sembollerin ne anlama geldiğine dair fikri yoktu.

Bella biliyordu. Eski dilde TEHRROR yazıyordu. Bir savaşçının ismi.

İnsanların dünyasında nasıl kaybolmuştu? Değişim geçirmeden önce ne kadar zamanı vardı? Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyordu ki bu da bir veya iki yılı olduğu anlamına geliyordu. Ama eğer yanılıyorsa ve yirmi beş yaşına yakınsa ciddi bir tehlike arz edebilirdi. Eğer değişimini atlatması için yanında dişi bir vampir olmazsa ölecekti.

İlk düşüncesi abisini aramak oldu. Rehvenge her zaman ne yapacağını bilirdi. Sorun şu ki, eğer bir erkek duruma dâhil olursa konuyu tamamen ele alırdı. Aynı zamanda herkesin ödünü kopartmakta üstüne yoktu.

Havers... Havers'ten yardım isteyebilirdi. Doktor olarak değişimden önce ne kadar süresi olduğunu söyleyebilirdi. Belki de John geleceği kararlaştırılana kadar klinikte kalabilirdi.

Evet, ama hasta değildi. Değişim öncesinde olan bir erkekti. O yüzden fiziksel olarak zayıftı ama onda bir hastalık sezmemişti. Aynı zamanda Havers tıbbi bir tesis yönetiyordu, bir çeşit sığınma evi değildi.

Hem, ismine ne demeliydi? Bir savaşçı...

Bingo.

Mutfaktan çıkıp oturma odasına girdi ve masasında tuttuğu rehberi aldı. Arkasındaki sayfaya son on yıldır etrafta dolanan numarayı yazmıştı. Dedikodulara göre eğer ararsanız Kara Hançer Kardeşliğine ulaşabilirdiniz. Savaşçıların ırkına.

Kendini savunmak zorunda olan, onların ismine sahip bir oğlan olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Belki John'u yanlarına alırlardı.

Telefonu kaldırırken avuçları terliydi. Kısmen numaranın çalışmıyor olmasını veya ona siktirip gitmesini söyleyecek biri tarafından cevaplandırılmasını bekliyordu. Onun yerine aradığı numarayı tekrar eden elektronik bir ses cevap vermişti ve sonra bip sesi geldi.

"Ben... şey, ismim Bella. Kardeşlik'i arıyordum. Yardıma... ihtiyacım var." Telefonunu kapatırken az ve öz olduğunu düşündü. Eğer yanlış bir şekilde bilgilendirmişse bir insana detaylı bir mesaj bırakmak istemiyordu.

Camdan dışarı bakınca çimenliği ve Mary'nin uzaktaki evinin ışığını gördü. Biri ona geri dönüş yapacaksa bile ne kadar süreceğini bilmiyordu. Yüksek ihtimalle geri dönüp çocuğun nerede yaşadığını öğrenmeliydi. Aynı zamanda Mary'i nasıl tanıdığını.

Tanrım, Mary. Korkunç hastalık geri dönmüştü. Bella dönüşünü hissetmişti ve Mary üç aylık kontrolüne gideceğinden bahsettiğinde bu bilgiyle nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Bu olay birkaç gün önce olmuştu ve Bella bu

akşam işlerin nasıl gittiğini sormayı planlıyordu. Belki de kadına yardım edebilirdi.

Hızlı bir şekilde hareket ederek çimenliğe açılan Fransız kapılara gitti. John hakkında daha fazla şey öğrenecek ve...

Telefon çaldı.

Bu kadar hızlı mı? Mümkün değil.

Tezgâha uzanıp mutfaktaki paralel telefonu aldı. "Alo?"

"Bella?" Erkeğin sesi kısıktı. Emrediciydi.

"Evet."

"Bizi aradın."

Vay canına, işe yaradı.

Boğazını temizledi. Her sivil gibi Kardeşlik hakkında her şeyi biliyordu: İsimlerini, namlarını, zaferlerini ve efsanelerini. Ama daha önce hiçbiriyle tanışmamıştı. Mutfağındayken bir savaşçıyla konuşuyor olduğuna inanmak biraz zordu.

Sadede gel, dedi kendi kendine.

"Ben... benim bir sorunum var." John hakkında bildiklerini adama anlattı.

Bir anlık sessizlik oldu. "Yarın akşam onu bize getireceksin."

Ah, adamım. Bunu nasıl becerecekti?

"Ah, çocuk konuşamıyor. Duyabiliyor ama bir tercümana ihtiyacı var."

"O zaman onunla beraber birini de getir."

Mary'nin onların dünyasına karışmak konusunda nasıl hissedeceğini düşündü. "Bu akşam kullandığı dişi bir insan."

"Hatıralarının icabına bakarız."

"Size nasıl ulaşabilirim?"

"Sana bir araba göndereceğiz. Saat dokuzda."

"Adresim..."

"Nerede yaşadığını biliyoruz."

Hat kesildiğinde bir titreme hissetti.

Pekâlâ. Şimdi John ile Mary'i Kardeşlik'i görmeleri konusunda ikna etmesi gerekiyordu.

Mary'nin ambarına döndüğünde John mutfak masasında otururken dişi çorba içiyordu. Yaklaştığında ikisi de kafasını kaldırdı ve Bella otururken olabildiğince rahat davranmaya çalıştı. Bombayı patlatmadan önce biraz bekledi.

"Dövüş sanatlarıyla uğraşan birilerini tanıyorum, John." Yalan sayılmazdı. Kardeşlerin her türlü savaş sanatında iyi olduklarını duymuştu. "Merak ediyordum da onlarla tanışmak ister misin?"

John başını hafifçe yatırdı ve ellerini etrafta oynatırken Mary'e bakıyordu.

"Nedenini merak ediyor. Eğitim için mi?"

"Belki."

John birkaç işaret daha yaptı.

Mary dudağını sildi. "Eğitim masrafını karşılayamayacağını söylüyor. Aynı zamanda çok ufak olduğunu."

"Peki, bedava olsa gider miydi?" Tanrım, tutamayacağı sözler vererek ne yapıyordu? Kardeşlik'in onunla ne yapacağını Tanrı bilirdi. "Dinle Mary, onu tanışabileceği yere götürebilirim... Ustaların takıldığı bir yer olduğunu söyle ona. Onlarla konuşabilir. Tanışabilirler. Belki..."

John Mary'nin kolunu çekiştirip birkaç işaret yaptıktan sonra Bella'ya baktı.

"Gayet iyi duyduğunu sana hatırlatmak istiyor."

Bella John'a baktı. "Özür dilerim."

John başıyla onaylayarak özrü kabul etti.

"Sadece yarın gelip onlarla buluş," dedi Bella. "Ne kaybedersin ki?"

John omuz silkip eliyle zarif bir hareket yaptı.

Mary gülümsedi. "Sorun olmayacağını söyledi."

"Senin de gelmen gerekiyor. Tercümanlık için."

Mary şaşırmış göründü ama sonra oğlana baktı. "Saat kaçta?"

"Dokuzda," diye cevapladı Bella.

"Üzgünüm o saatte çalışıyor olacağım."

"Akşam. Akşam dokuzda."

Beşinci Bölüm

Butch biri iç organlarını çivilemiş gibi hissederek One Eye'a girdi. Marissa onu görmeyi reddetmişti ve şaşırmış olmasa da bu canını fena yakmıştı.

Biraz Scotch terapisinin zamanıydı.

Sarhoş bir fedainin, bir grup kaltağın ve iki tane bilek güreşçisinin yanından geçtikten sonra Butch üçlünün her zaman oturduğu masayı buldu. Rhage köşede duvara yaslanmıştı ve bir kumralın ardındaydı. V hiçbir yerde görünmüyordu ama bir bardak dolusu Grey Goose ile içki karıştırıcı çubuk masadaydı.

Butch iki şatı devirmişti ve Vishous geri döndüğünde kendini pek iyi hissetmiyordu. Gömleği dağılmıştı ve uçları kırışmıştı. Hemen ardında ise siyah saçlı bir kadın vardı. V Butch'ı gördüğünde kızı başından savdı.

"Hey, polis," dedi kardeş yerine otururken.

Butch şat bardağıyla selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Nasıl..."

"Hiç oralara girme."

"Kahretsin, adamım. Üzüldüm."

"Ben de."

V telefonu çalınca hemen açtı. Vampir iki kelime ettikten sonra telefonunu tekrar cebine koyup ceketine uzandı.

"Wrath aradı. Yarım saat içinde evde olmalıyız."

Butch tek başına oturup içmeyi düşündü. Bu planın üzerinde nereden baksan *kötü fikir* diye yazıyordu. "Ortadan kaybolmayı mı yoksa benle beraber dönmeyi mi istiyorsunuz?"

"Arabayla gitmek için vaktimiz var."

Butch Escalade'nin anahtarlarını masanın diğer yanından fırlattı. "Arabayı ön tarafa getir. Ben Hollywood'u kaparım."

Ayağa kalkıp karanlık köşeye ilerledi. Rhage'in trençkotu kumralın vücudunu sarmıştı. Altında işlerin ne kadar ileri gittiğini ancak Tanrı bilirdi.

"Rhage, dostum. Gitmemiz gerekiyor."

Vampir kafasını kaldırdığında dudakları incelmiş, gözleri kısılmıştı.

Butch elini kaldırdı. "Adamım eğlence olsun diye aletinin yolunu kesmiyorum. Ana gemi aradı."

Küfürle beraber Rhage geri çekildi. Kumralın kıyafetleri dağılmıştı ve nefes nefese kalmıştı ama işi daha tam ilerletememişlerdi. Hollywood'un deri pantolonu hâlâ olması gereken yerdeydi.

Rhage geri çekilirken kadın hayatının orgazmının elleri arasından kaçtığını anlarmış gibi ona tutundu. Tek bir hareketle Rhage elini kızın yüzünün önünden geçirdiği gibi kız dona kaldı. Sonra nasıl bu kadar uyarıldığını kavrayamamış gibi kendine baktı.

Rhage kötü bir bakışla arkasını döndü ama Butch ile dışarı çıkana kadar başını hüzünlü bir şekilde sallıyordu.

"Polis, dinle beni. Sana öyle kötü kötü baktığım için özür dilerim. Biraz fazla... odaklanmıştım."

Butch omzuna vurdu. "Sorun değil."

"Hey, senin dişin nasıl..."

"Hiç şansım yok."

"Kahretsin Butch. Bu çok boktan."

Escalade'ye doluşup kuzeye doğru ilerlerken 22. Karayolunu kırsal kesimin derinliklerine kadar takip ettiler. V frene bastığında Trick Dady'nin *Thug Matrimony* şarkısı gümbür gümbür çalarken fena bir süratle gidiyorlardı. Yoldan yüz metre kadar ilerideki açıklıkta ağaçtan bir şey sallanıyordu.

Hayır, biri ağaçtan bir şey sallandırmak üzereydi. Solgun saçlı, siyah kıyafetleri olan sert adamlar da izliyordu.

"*Kırıcılar*," diye mırıldandı V aracı kenara doğru kırarak.

Arabayı durdurmadan önce Rhage dışarı fırlayıp gruba doğru koşmaya başladı.

Vishous karşıya doğru baktı. "Polis, burada kalmak isteyebilirsin..."

"Siktir git, V."

"Yanında benim silahlardan var mı?"

"Yok, kafadan dalacaktım." Butch koltuğun altından Glock'u kaptığı gibi yarı otomatik silahın güvenliğini kapatırken Vishous ile dışarı fırladılar.

Butch daha önce iki *kırıcı* görmüştü ve onun ödünü koparıyorlardı. İnsan gibi görünüyor, hareket ediyor ve konuşuyorlardı ama hayatta değillerdi. Gözlerine bir baktığınızda katillerin ruhlarının olmadığını görüyordunuz. Ayrıca fena kokuyorlardı.

Zaten bebek pudrası kokusunu hiçbir zaman sevmemişti.

Açıklıkta *kırıcılar* saldırı pozisyonuna geçtiler ve Rhage çimenlik alana yük treni gibi dalış yaparken ceketleri-

ne uzandılar. Gruba bir çeşit intihar dürtüsüyle silahsız atlamıştı.

Yüce İsa, bu adam kafayı yemişti. Katillerden en azından bir tanesi silahını çıkarmıştı.

Butch Glock'u hedefe doğrultup hareketleri takip etti ama düzgün bir açı yakalayamıyordu. Sonra yedek rolünü oynamasına gerek olmadığının farkına vardı.

Rhage *kırıcıları* saf hayvani bir güç ve refleksle kendi başına halletmişti. Bir çeşit dövüş sanatı karışımını ortaya sererken kafaları tekmeleyip gövdeleri yumruklarken trençkotu etrafta sallanıyordu. Ay ışığı altında ölümcül bir güzelliği vardı. Yüzü hırlamayla büzülmüştü ve iri vücudu *kırıcıları* eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu.

Sağ taraftan bir haykırış yükseldi ve Butch o tarafa döndü. V kaçmaya çalışan bir *kırıcıyı* alaşağı etmişti. Kardeş adama fena dalıyordu.

Dövüş Kulübü işlerini vampirlere bırakan Butch ağaca doğru ilerledi. Kalın bir daldan sallandırılmış olan vücut başka *kırıcıya* aitti. İyi hırpalanmıştı.

Butch ipi gevşetip vücudu yere indirirken omzu üzerinden durumu kontrol ediyordu çünkü birden dövüş sesleri daha yüksek gelmeye başlamıştı. Üç tane daha kırıcı kavgaya katılmıştı ama oğlanları konusunda endişeli değildi.

Önündeki *kırıcıya* doğru eğilip ceplerini karıştırmaya başladı. Korkunç bir sesle silah ateşlendiğinde cüzdanı alıyordu. Rhage yere düştü. Tam da sırt üstü.

Butch tereddüt bile etmedi. Hemen atış pozisyonuna geçip Rhage'e bir tane daha sıkmak üzere olan *kırıcıyı* hedef aldı. Glock'un tetiği hiç çekilmedi. Sanki nükleer bomba patlamış gibi birden bembeyaz bir parıltı oldu. Sonbahar ağaçları, kavga ve açık alan aydınlanırken gece gündüze dönmüştü.

Parlaklık sönerken biri Butch'a doğru koşuyordu. V olduğunu fark edince silahını indirdi.

"Polis! Siktiğimin arabasına gir hemen!" Vampirin ardından sanki atlı koşturuyormuş gibiydi.

"Rhage ne olacak..."

Butch lafını bitiremedi. V ona sert bir darbeyle çarpıp kaptığı gibi ikisi de Escalade'ye girene kadar sürüklemiş ve kapıları kilitlemişti.

Butch kardeşe döndü. "Rhage'i orada bırakmıyoruz!"

Güçlü bir kükreme geceye yayıldı ve Butch yavaşça başını döndürdü.

Açıklıkta bir canavar gördü. İki buçuk metre büyüklüğünde, ejderha gibiydi, T-Rex gibi dişleri ve yırtıcı pençeleri vardı. Mor ve limon yeşili parlayan pulları olan bu şey ay ışığı altında titreşiyordu.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye fısıldadı Butch, kapının kilitli olduğundan emin olmak için kontrol etti.

"Oldukça kötü bir ruh halinde olan Rhage."

Canavar bir daha gürleyip *kırıcıların* peşine oyuncaklarmış gibi düştü. Ve... *Yüce Tanrım*. Katillerden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Kemikleri bile.

Butch derin ve hızlı hızlı nefes aldığını hissetti.

Belli belirsiz hızlı çakmak sesini duydu ve koltuğun diğer yanına baktı. V elle sarılmış sigarayı titrek ellerle yakmaya çalışırken ateşin sarı ışığı yüzünü aydınlattı. Kardeş nefesini bıraktığında Türk tütününün kokusu havaya karıştı.

"Ne zamandan beri böyle..." Butch tekrar açıklıkta oynayan canavar şekline döndü. Ne diyeceğini unutmuştu.

"Rhage Yazıcı Bakire'yi sinirlendirdi ve o da onu lanetledi. Rhage'e iki yüz yıllık bir cehennem hayatı verdi. Fazla öfkelendiğinde hemen değişiyor. Acı da tetikleyebiliyor.

Öfke. Fiziksel hüsran da aynı şekilde, anlarsın ya."

Butch kaşını kaldırdı. Adamla istediği kadın arasına girdiğini düşündü. Bu tür aptallıkları bir daha asla yapmayacaktı.

Katliam devam ederken Butch sessiz şekilde Sci-Fi kanalı izliyormuş gibi hissetmeye başladı. Adamım, bu tür bir şiddet onun bile boyunu aşıyordu. Cinayet dedektifi olarak geçirdiği yıllarda fazlasıyla ceset görmüştü ve bazıları cidden ürkütücüydü. Ama daha önce canlı bir şekilde katliama hiç şahit olmamıştı ve verdiği şok tuhaf bir şekilde bu deneyimi gerçeklikten ayırıyordu.

Tanrıya şükür.

Ama hakkını vermeliydi ki canavar kusursuz bir şekilde hareket ediyordu. *Kırıcıyı* savurup katili havada kapması...

"Çok sık oluyor mu?" diye sordu.

"Yeterince sık oluyor. Bu yüzden sekse başvuruyor. Seks onu sakinleştiriyor. Sana şunu diyeyim, canavarla aşık atma. Kimin arkadaş, kimin yiyecek olduğunu bilmiyor. Tek yapacağımız Rhage dönene kadar beklemek ve sonra onunla ilgilenmek."

Bir şey Escalade'nin tavanında gürültüyle sekti. Aman Tanrım, o bir kafa mıydı? Hayır, bir bottu. Belki de canavar plastiğin tadını sevmiyordu.

"Onunla ilgilenmek mi?" diye mırıldandı Butch.

"Vücudundaki bütün kemikler kırıldığında nasıl hissederdin? Bu şey dışarı çıktığında Rhage bir değişimden geçiyor ve ortadan kaybolduğunda tekrar acısını çekiyor."

Açıklık çabucak *kırıcılardan* temizlenmişti. Bir başka sağır eden kükremeyle canavar sanki daha fazla yiyecek ararmış gibi dönüp durdu. Başka katil bulamayınca gözleri Escalade'ye odaklandı.

"Arabaya girebilir mi?" diye sordu Butch.

"Eğer gerçekten isterse. Neyse ki o kadar aç olamaz."

"Eh... ya Jell-O için yeri kalmışsa," diye mırıldandı Butch.

Canavar başını sallarken siyah yelesi ay ışığında savuruluyordu. Sonra ulumayla beraber iki bacağı üzerinde onlara doğru koşmaya başladı. Adımları deprem etkisi yapıyordu.

Butch tekrar kapının kilidini kontrol etti. Sonra ödlek gibi zemine çökmeyi düşündü.

Canavar hemen cipin yanında durup çömeldi. O kadar yakındı ki nefesini verince Butch'ın camını buğulandırıyordu ve bu kadar yakından korkunç gözüküyordu. Beyaz kısılmış gözler. Hırlayan alt çene. Kâbuslardan çıkma kocaman ağızdaki uzun ve sivri dişler.

Canavar kaslı ön bacaklarını kaldırdı.

Yüce İsa, pençeleri hançer gibiydi. Freddie Krueger'ın pençeleri yanında boru temizleyicisi gibi kalıyordu.

Ama Rhage oradaydı. Bir yerde.

Butch elini sanki kardeşine ulaşabilecekmiş gibi cama koydu.

Canavar başını ona çevirirken beyaz gözlerini kırpıştırıyordu. Birden derin bir nefes verdi ve iri vücudu titremeye başladı. Yüksek sesli tiz bir çığlık boğazından çıkıp gecede yankılandı. Bir ışık patlaması daha yaşandı. Hemen sonra Rhage zeminde çıplak uzanıyordu.

Butch kapıyı açıp arkadaşının yanında diz çöktü.

Rhage çimenlerin üzerinde istemsizce titriyordu. Teni yapış yapıştı. Gözlerini sıkıca kapatmıştı ve ağzı yavaş hareket ediyordu. Yüzü, saçı ve göğsü siyah kanla kaplanmıştı. Karnı korkunç bir şekilde şişmiş görünüyordu. Kurşunun geldiği omzunda ufak bir delik vardı.

Butch ceketini üzerinden çıkarıp vampirin üzerine ört-

tü. Eğilip mırıldanan kelimeleri anlamaya çalıştı. "Bu da neydi?"

"Yaralı? Sen... V?"

"Hayır, biz gayet iyiyiz."

Rhage biraz sakinleşmiş görünüyordu. "Beni eve götür... Lütfen... eve götür."

"Hiç merak etme. Seninle ilgileneceğiz."

O, hızlı bir şekilde açıklıktan ilerliyor, katliamın olduğu yerden uzağa kaçıyordu. Aracı yolun bir kilometre kadar aşağısında park edilmişti. Oraya varmasına üç, dört dakika kaldığını düşünüyordu ve şimdiye kadar hiçbir şey peşinden gelmemişti.

Işık patlaması açıklığa yayıldığı an kaçmıştı. Bu tür bir parlaklıktan iyi bir şey çıkmayacağını iyi biliyordu. Bir sinir gazı veya fena bir patlayıcı öncesi olduğunu düşünmüştü ama sonra kükremeyi duydu. Omzunun üzerinden bakarken dona kalmıştı. Bir şey *kırıcılarını* sinekler gibi ezip geçiyordu.

Bir yaratık. Aniden ortaya çıkmıştı.

Olayı fazla izlememişti. O, koşarken bir kere daha arkasına bakıp takip edilmediğinden emin olmuştu. Arkasındaki yol açıktı ve önünde aracını görebiliyordu. Yanına vardığında kendini içine atıp motoru çalıştırdıktan sonra gaza bastı.

İşin ilk kuralı kendini olaydan ayırmaktı. Bu türlü bir katliam ilgi çekecekti. Ya görüntüsü, olurken çıkardığı ses yüzünden ya da işini bitirdiğinde geriye kalanlar yüzünden olacaktı. İkinci inceleme içindi. Bay X bunu görünce fena köpürecekti. O'nun esas birliği yok olmuştu ve E'nin disiplin cezası için çağırdığı diğer *kırıcılar* da ölüydü. Altı tane katil yarım saatten az sürede yok olmuştu.

Kahretsin ki bunu yapan canavar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Escalade yolun kenarına çektiğinde E'nin vücudunu ağaca asıyorlardı. Sarışın savaşçı dışarı çıkmıştı. O kadar iri ve hızlıydı ki Kardeşlik'in üyelerinden biri olduğu belliydi. Yanında başka bir erkek vardı. Aynı şekilde ölümcüldü ve bir de insan bulunuyordu. Tanrı bilir bu adam iki kardeşle beraber ne yapıyordu.

Savaş sekiz ya da dokuz dakika sürmüştü. O, sarışına birkaç defa vururken vampirin dayanıklılığı veya gücünde belirgin bir etki yaratamamıştı. Diğer *kırıcılardan* biri ateş ettiğinde yumruk yumruğa dövüşüyorlardı. O, eğilip yuvarlanmıştı ve neredeyse vuruluyordu. Başını kaldırdığında vampir omzunu tutuyor ve geriye doğru düşüyordu.

O, ona doğru atılırken onu kendi öldürmek istiyordu ama bunu yapmasıyla beraber silahlı *kırıcı* vampiri kendi öldürmeye çalıştı. Aptal, O'nun bacağına takıldı ve ikisinin de yere devrilmesine sebep oldu. Sonra ışık patlaması yaşandı ve canavar ortaya çıktı. Bir şekilde bu canavarın sarışın savaşçıdan çıkmış olması mümkün müydü? Adamım, bu mükemmel bir gizli silah olurdu.

O, savaşçıyı giçinde canlandırdı. Erkeğin gözlerinden yüzüne, giydiği kıyafetlerine ve hareket edişine kadar her şeyini hatırladı. Sarışın kardeşe dair iyi detaylara sahip olması Cemaat'in sorgulamalarında kullanmak için kritik bir şey olacaktı. Esirlere sorulan belirli sorular iyi cevap alma şansını artırıyordu.

Zaten kardeşler hakkında bilgileri arıyorlardı. Sadece sivilleri öldürerek geçirdikleri yıllardan sonra *kırıcılar* şimdi Kardeşlik'i hedef alıyordu. Savaşçılar olmadan vampir nesli tamamen savunmasızdı hem katiller türü yok etme işlerini sonlandırabilirlerdi.

O, civardaki Lazer Tag* yerinin parkına çekti ve bu akşam olan tek güzel şeyin E'yi yavaşça öldürmüş olduğunu düşündü. Hüsranını katilin vücudundan çıkartmak sıcak bir yaz gününde soğuk bira içmek gibiydi. Tatmin edici. Sakinleştirici.

Ama sonrasında olanlar onu tekrar germişti.

O, telefonunu açıp hızlı arama tuşuna bastı. Rapor vermesi için eve dönmeyi beklemesine gerek yoktu. Eğer haberin geciktiğini düşünürse Bay X'in tepkisi daha kötü olacaktı.

"Bir sorunumuz var," dedi aramaya cevap verildiğinde.

Beş dakika sonra telefonu kapattı ve arabayı döndürerek şehrin kırsal alanlarına doğru ilerledi.

Bay X onu bekliyordu. Ormandaki kendi kabininde.

* Gruplar halinde oynanan bir oyun. (ç.n.)

Altıncı Bölüm

Rhage gözleri odaklanmadığı ve pek fazla ışık geçiremediği için sadece gölgeleri görebiliyordu. Duyularını kaybetmekten nefret ediyordu. Etrafında hareket eden iki kocaman figürü elinden geldiğince takip etti. Ellerden biri kol altından, diğeri ayak bileklerinden kavrayınca inledi.

"Yavaş Rhage, seni hemen kaldıracağız, kaptın mı?" dedi V.

Vücudu yerden kaldırılıp Escalade'nin arkasına taşınırken vücuduna acı dalgası yayıldı. Onu yere yatırdılar. Kapılar kapandı. Motor çalıştırıldı.

O kadar üşüyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu ve üzerine örtülen neyse daha fazla kendine doğru çekmeye çalıştı. Elleri çalışmıyordu ama ceket olduğunu düşündüğü şeyi etrafına sıkıca sardı.

"Biraz daha dayan, koca adam."

Butch. Butch konuşuyordu.

Rhage konuşmaya çabalarken ağzındaki iğrenç tattan nefret ediyordu.

"Hayır, sakinleş Hollywood. İyi durumdasın. V ile seni eve götüreceğiz."

Araba hareket edince kaldırımdan yola çıkıyormuş gibi zıplıyordu. Süt çocuğu gibi inledi kendine hâkim olamıyordu. Vücudu beysbol sopasıyla benzetilmiş gibi hissettiriyordu. Ucunda dikenli telleri olan bir sopayla hem de.

Kemiklerinin ve kaslarının ağrısı karnındaki probleme kıyasla bir şey değildi. V'nin arabasına kusmadan eve varabilmeyi umuyordu ama o kadar uzun süre kendini tutabileceğinin garantisi yoktu. Tükürük bezleri ekstra mesai yaptığı için sürekli yutkunmak zorunda kalıyordu. Bu da öğürme refleksini tetikliyordu. Böylelikle midesinin bulanmasına sebep oluyordu. Sonuç olarak kusmak istemesine...

Düşüncelerden kendini çekip yavaş bir şekilde burnundan nefes aldı.

"Ne haldesin Hollywood?"

"Söz ver bana. İlk iş duş."

"Tamamdır dostum."

Rhage bayılmış olduğunun farkına vardı çünkü arabadan dışarıya sürüklendiğinde uyanmıştı. Tanıdık sesler duydu. V ile Butch'ın seslerini. Ancak Wrath'a ait olabilecek derinden bir homurdanma da vardı.

Tekrar bilincini kaybetti. Kendine geldiğinde sırtı soğuk bir şeye dayanıyordu.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu Butch.

Rhage şansını denedi ve bacakları ağırlığını taşıdığında minnettar kalmıştı. Şimdi arabadan çıktığına göre bulantısı biraz daha iyiydi.

Tatlı bir melodi kulağına çalındıktan hemen sonra sıcak su vücudundan aşağı akmaya başladı.

"Nasıl Rhage? Çok mu sıcak?" Butch'ın sesi yakından geliyordu.

Polis onunla beraber duştaydı. Ve Türk tütünü gibi kokuyordu. V de banyoda olmalıydı.

"Hollywood? Bu senin için çok sıcak mı?"

"Hayır." Sabuna uzanmaya çalıştı. "Göremiyorum."

"İyi. Çıplak nasıl göründüğümüzü bilmene gerek yok. Doğrusunu söylemek gerekirse ikimiz yerine yeterince travma yaşadım."

Rhage bir bezle yüzü, ensesi, göğsü yıkanırken hafifçe gülümsedi.

Tanrım, bu mükemmel hissettirmişti. Başını geriye atıp sabunla suyun, canavarın yaptıklarını yıkayıp götürmesine izin verdi.

Kısa sürede duşu kapattılar. Bir havlu beline sarılırken diğeriyle kurutuluyordu.

"Yatışa geçmeden önce senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Butch.

"Alka-Seltzer*. Dolapta."

"V, bu meretten biraz ayarla, tamam mı?" Butch'ın kolu Rhage'in beline dolandı. "Bana yaslan dostum. Evet, aynen böyle... *oha*. Kahretsin, seni beslemeyi bırakmalıyız."

Rhage mermer zeminden yatak odasının halı zemine kadar sürüklenmesine izin verdi.

"Pekâlâ, koca adam, yatabilirsin."

Ah, evet. Yatak. Yatak gayet iyiydi.

"Bak kim burada. Hemşire Vishous."

Rhage başının kaldırıldığını ve dudaklarına bir bardağın tutturulduğunu hissetti. İçebileceği kadarını içtikten sonra yastıklara çöktü. Butch'ın kısık sesli konuşmasını duyduğunda yine bayılmak üzereydi.

"En azından kurşun temiz bir şekilde vücudundan çıktı. Ama adamım, hiç iyi gözükmüyor."

V alçak sesle cevapladı. "Bir iki güne toparlar. Her türlü

* Vücuttaki asit dengesini ayarlayan, akşamdan kalma bünyeye yardımcı olan bir ilaç. (ç.n.)

durumdan kolayca toparlanıyor ama yine de zorlu geçiyor."

"O canavar bambaşka bir şeydi."

"Dışarı çıkmasından çok endişeleniyor." Çakmağın sesiyle beraber mükemmel taze bir tütün kokusu geldi. "Ondan ne kadar korktuğunu çaktırmamaya çalışıyor. Başını dik tutması lazım filan. Ama birini incitmekten ödü kopuyor."

"Kendine döndüğünde ilk sorduğu ikimizin de iyi olup olmadığıydı."

Rhage kendini uyumaya zorladı. Karanlık boşluk arkadaşlarının ona acımasını dinlemekten çok daha çekiciydi.

Doksan bir yıl, sekiz ay, dört gün. Sonrasında özgürdü.

Mary'nin çok uykusu vardı. Gözlerini kapattı. Derin nefes alma olaylarını yaptı. Teker teker ayak parmaklarını gevşetti. Aklında olan tüm telefon numaralarını tekrarladı. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Yatakta dönüp tavana baktı. Aklına John'un görüntüsü geldiğinde buna minnettardı. Çocuk aklını yoracağı birçok konudan daha iyiydi.

Yirmi üç yaşında olduğuna inanamıyordu. Aslında biraz üzerine düşününce mümkün görünüyordu. Matrix saplantısı bir yana, çocuk inanılmaz bir şekilde olgundu. Yaşlı gibiydi.

Çocuğun gidiş vakti geldiğinde onu apartmanına kadar arabayla bırakmak konusunda ısrarcı olmuştu. Bella da gelmeyi teklif etti. Böylelikle üçlü John'un bisikletinin bir kısmı Civic'in bagajından çıkmış halde şehir merkezine gittiler. Çocuğu o acınası binanın önünde bırakmak zor olmuştu. Neredeyse onunla eve gelmesi için ona yalvaracaktı.

Ama çocuk en azından yarın akşam Bella'nın evinde olmaya söz vermişti. Belki de dövüş sanatları akademisi karşısına yeni fırsatlar çıkarırdı. Pek fazla arkadaşı ol-

madığını düşünüyordu ve Bella'nın onun yerine bir çabalamasının hoş bir davranış olduğunu düşündü.

Yüzünde hafif bir sırıtışla John'un diğer kadına bakışını giçinde canlandı. Öylesine utangaç bir hayranlıktı ki. Bella ilginin nezaketle üstesinden gelmişti. Gerçi bu tür bakışlara alışkın olmalıydı. Yüksek ihtimalle her daim böyle bakışlar alıyordu.

Bir an kendine izin verip dünyaya Bella'nın kusursuz gözlerinden bakmayı hayal etti: Bella'nın kusursuz bacaklarıyla yürüdüğünü, Bella'nın kusursuz saçlarını omuzlarına doğru savurduğunu.

Hayal kurmak iyi bir dikkat dağınıklığı sağlıyordu. New York şehrine gidip Beşinci Cadde'de mükemmel bir kıyafetle dolaşmaya karar verdi. Hayır, plajdaydı. Plaja siyah bir bikiniyle ilerliyordu. Belki de tangası olan siyah bir bikiniydi.

Pekâlâ, bu iş biraz tuhaflaşıyordu.

Yine de bir kere de olsa bir adamın ona hayranlıkla bakması hoş olurdu. *Büyülenmiş* olması. Evet, tam da bu sözcüktü. Bir adamın onun tarafından büyülenmesi hoşuna giderdi.

Tabii hiçbir zaman olmayacaktı. Hayatındaki gençlik, güzellik ve seksilik zamanları geçmişti. Aslında hiç olmamıştı. Şimdi kanser yüzünden oldukça zor bir hayatı vardı ve otuz bir yaşında önemsizin tekiydi.

Mary inledi. Ah, işte bu harika. Endişelenmiyordu ama kendine acımanın dibine vurmuştu. Bu meret çamur gibi yapışkan ve iğrençti.

Işığı açıp kararlı bir şekilde *Vanity Fair'e** uzandı. *Dominick Dunne, ayağımı yerden kes*, diye düşündü.

* Vanity Fair, kültür, moda ve politika hakkında Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkan bir dergi. (ç.n.)

Yedinci Bölüm

Rhage uykuya daldıktan sonra Butch ile V, Wrath'ın çalışma odasına doğru hole yürüdüler. Butch genellikle Kardeşlik'in işlerine karışmazdı ama Vishous eve dönüş yollarında buldukları hakkında rapor vermeliydi ve ağaçtaki *kırıcıyı* görebilen bir tek Butch olmuştu.

Kapıdan geçerken Versailles dekor karşısında yine aynı tepkiyi verdi: Buraya hiç uymuyordu. Duvarlardaki bütün bu altın süslü kıvrımlar, tavandaki kanatlı ufak şişman çocuk resimleri ve şatafatlı eşyalar. Bu yer eski moda pudralanmış peruk takan Fransız adamların takılma yeri gibi görünüyordu. Bir grup zorlu savaşçının hareket merkezi gibi değildi.

Aman her neyse. Kardeşlik bu malikâneye dekore ediliş şeklinden değil, elverişli ve güvenli olduğu için taşınmıştı.

İncecik bacakları olan bir sandalye seçip bütün ağırlığını vermeden oturmaya çalıştı. Yerleşirken karşıda ipek kumaş kaplı bir kanepede oturan Tohrment'e başıyla selam çaktı. Vampir mobilyanın çoğunu kaplamış iri vücudu açık mavi koltuk minderleri üzerine yayılmıştı. Asker tıraşıyla kesilmiş siyah saçları vardı ve geniş omuzları

onu daha belalı gösteriyordu ama koyu mavi gözleri size başka şeyler söylüyordu.

Bütün sert asker görüntüsünün altında Tohr gerçekten sağlam bir adamdı. Hayatını yaşayan ölülerin kıçına tekmeyi basarak geçirdiği düşünülürse baya empati kurabiliyordu. Wrath iki ay önce tahta çıktığından beri Tohr Kardeşlik'in resmi lideri haline gelmişti ve malikânede yaşamayan tek savaşçıydı. Tohr'un *shellan*'ı Wellsie ilk çocuklarına hamileydi ve bir avuç bekâr erkekle beraber taşınacak değildi. Hem onu kim suçlayabilirdi?

"Sanırım dönüş yolunda epey eğlendiniz," dedi Tohr, Vishous'a.

"Evet, Rhage fena dağıttı," diye cevap verdi V, kendine içki dolabından votka doldururken.

Ardından Phury gelip başıyla selam verdi. Butch aralarında pek ortak nokta olmasa da bu kardeşi seviyordu. Eh, kıyafet fetişleri dışında. O zaman bile zevkleri farklıydı. Butch'ın kıyafet düşkünü hali sonradan görme gibi gözüküyordu. Phury'nin stili tamamen erkeksi bir zarafet yansıtıyordu. Adamın ölümcül olduğuna şüphe yoktu ama bu metroseksüel olmasını da engellemiyordu.

Beyefendi havaları, üzerindeki siyah kaşmir kazak ve güzel kumaş pantolonuyla jilet gibi görünmesinden değildi. Bu kardeş Butch'ın gördüğü en mükemmel saçlara sahipti. Uzun ve dolgun sarı, kırmızı ve kahverengi karışımı saçlar bir kadın için bile inanılmaz derece güzeldi. Ayrıca altın gibi parlayan sarıgözleri de bütünü tamamlıyordu.

Neden bakir olduğu ise tam bir muammaydı.

Phury bara uzanıp kendine porto şarabı doldururken aksaklığı pek belli olmuyordu. Butch adamın dizinden aşağısını bir ara kaybettiğini duymuştu. Şimdi yapay bacağı vardı ve bir şekilde savaşırken ona hiç engel olmuyordu.

Butch odaya biri daha girince etrafa bakındı.

Maalesef ki Phury'nin ikizi zamanında teşrif etmiş ama Zsadist en azından köşeye gidip herkesten uzakta kalmayı seçmişti. Butch'ın canına minnetti çünkü bu piç onu tedirgin ediyordu.

Z'nin yaralı yüzü ve parlak siyah gözleri ucube halinin ancak görünen kısmıydı. Bir numara saç tıraşı, boynundaki bileğindeki dövmeleri ve piercing'leriyle tam bir korkulu rüyaydı; verdiği etkiyi güçlendirecek kadar ifadesinde fazla nefret bulunuyordu. Polis argosunda bu elemana üçlü tehdit deniliyordu. Ruhsuz. Acımasız. Öngörülemez.

Görünüşe göre Zsadist daha bebekken ailesinden kaçırılıp köle olarak satılmıştı. Esir olarak geçirdiği yüz yıl içindeki tüm insani, yani vampiri şeyi alıp götürmüştü. Şimdi mahvolmuş bir vücudun içinde kapana kısılmış karanlık duygulardan başka bir şey değildi. Eğer canınızı seviyorsanız, ondan uzak durundunuz.

Holden ağır ayak sesleri geldi. Kardeşler sessizleştikten hemen sonra Wrath kapıdan içeri girdi.

Wrath koyu renk saçları ve acımasız ifadesiyle kâbus gibi iri yarı bir adamdı. Her daim gözlerini kapatan siyah güneş gözlükleri takıp fazlasıyla deri giyiyordu ve bu dünyadaki bulaşmak istenebilecek son kişiydi.

Bu agresif tip aynı zamanda Butch'ın arkasını kollayan adamlar arasında başı çekiyordu. Wrath'ın karısını *kırıcılardan* kurtarmaya çalışırken vurulduğu akşamdan beri ikisinin arasında bir bağ oluşmuştu. Butch ona yardım etmişti, işte o kadar. Artık sıkı fıkıydılar.

Wrath odaya sanki bütün dünyanın sahibiymiş gibi girdi. Bu kardeşte tam bir hükümdar potansiyeli vardı. Mantıklıydı çünkü adam bundan ibaretti. Kör Kral. Dünyadaki en son safkan vampir. Türünün hükümdarıydı.

Wrath Butch'ın tarafına baktı. "Bu akşam Rhage ile güzelce ilgilendin. Minnettarım."

"Aynısını benim için de yapardı."

"Evet, yapardı." Wrath masasının arkasına geçip oturduktan sonra kollarını göğsünde birleşti. "İşte elimizde olanlar. Bu akşam Havers'ın eline bir travma vakası geldi. Sivil erkek. Fena pataklanmış ve bilinci zar zor yerine geldi. Ölmeden önce Havers'a *kırıcılar* tarafından sorgulandığını söyledi. Kardeşlik hakkında bir şey öğrenmek istemişler. Nerede yaşadığımızı, bizim hakkımızda ne bildiğini sormuşlar."

"Bir tane daha," diye homurdandı Tohr.

"Aynen. Sanırım Soykırım Cemaati'nde bir strateji değişikliği görüyoruz. Adam sert bir şekilde sorgulama yapılabilmesi için özellikle kurulan bir yeri tarif etti. Maalesef bir adres veremeden öldü." Wrath bir bakışla Vishous'u yerine mıhladı. "V, sivilin ailesine gidip ölenin intikamının alınacağını söylemeni istiyorum. Phury, Havers'ın yerine gidip adamın söylediklerinin çoğunu duyan hemşireyle konuşmanı istiyorum. Bak bakalım onu tuttukları yeri ve nasıl kaçtığını tespit edebilecek misin? O piç kurularının sivillerimi tırmalama tahtası gibi kullanmalarına izin vermeyeceğim."

"Kendi türlerine de işkence ediyorlar," diye araya girdi V. "Eve dönüş yolunda ağaca asılmış bir *kırıcı* gördük. Arkadaşları tarafından çevrelenmişti."

"Adama ne yaptılar?"

Butch konuştu. "Epey şey. Artık nefes almadığı kesindi. Kendi elemanlarını sürekli öldürürler mi?"

"Hayır. Öldürmezler."

"O zaman bunun fena bir rastlantı olduğunu sen de düşünmüyor musun? İşkence kampından bir sivil kaçtı. Bir *kırıcı* ise iğnelik yerine kullanmış gibi görünüyor."

"Aynı şekilde düşünüyorum polis." Wrath V'ye döndü. "O *kırıcılardan* herhangi bir bilgi aldın mı? Yoksa Rhage etrafı iyice temizledi mi?"

V başını iki yana salladı. "Her şey yok oldu."

"Pek sayılmaz." Butch cebine uzanıp ağaca asılan kırıcıdan aldığı cüzdanı aldı. "Bunu öldürdükleri *kırıcıdan* aldım." Cüzdanı karıştırıp sürücü belgesini buldu. "Gary Essen. Hey, eski binamda oturuyormuş. Komşularını nasıl tanıyamayacağının canlı kanıtı."

"Apartmanı araştırırım," dedi Tohr.

Butch cüzdanı fırlatırken kardeş gitmeye hazır şekilde ayağa kalktı.

Herkes dağılmadan önce Tohr konuştu. "Bir şey daha var. Bu akşam biri aradı. Sivil bir dişi kendi başına kalmış genç bir adam buldu. Üzerinde Tehrror ismi bulunuyormuş. Yarın akşam onu eğitim merkezine getirmesini söyledim."

"İlginç," dedi Wrath.

"Çocuk konuşamadığı için yanında tercüman da gelecek. Kendisi insan bu arada." Tohr gülümseyip *kırıcının* cüzdanını deri pantolonunun arka cebine koydu. "Ama merak etmeyin. Hatıralarını güzelce temizleyeceğiz."

Bay X kabinin ön kapısını açarken Bay O'nun gelmesiyle morali düzelmedi. Öte yandan *kırıcı* sağlam ve soğukkanlı duruyordu. Alçak gönüllülük onu daha iyi yerlere getirirdi ama adamın doğasında zayıflık veya uysallık namına bir şey yoktu. Henüz.

Bay X sağ kolunu içeriye aldı. "Bu başarısızlık itirafı durumları pek işime gelmiyor. Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Neden birliğini öldürdüğünü açıklamak ister misin?"

Bay O arkasını döndü. "Pardon?"

"Yalanlarının arkasına saklanmaya çalışma. Can sıkıcı oluyor." Bay X kapıyı kapattı.

"Onları ben öldürmedim."

"Ama bir yaratık mı öldürdü? Lütfen Bay O. En azından daha orijinal bir şey bulabilirsin. Daha iyisi, suçu Kardeşlik'e at. Bu daha mantıklı olur."

Bay X salonun diğer tarafına yürürken sağ kolunun güzelce endişelenmesi için bir süre sessiz kaldı. Boş boş laptopunu kontrol ettikten sonra odasında göz gezdirdi. Kabin kaba sabaydı ve çok az mobilya vardı. Etrafı çevreleyen üç yüz dönümlük arazi ise iyi bir koruma sağlıyordu. Tuvalet çalışmıyordu ama *kırıcılar* yemek yemiyordu ve bu türlü bir yere ihtiyaç da yoktu. Ama duş gayet iyi çalışıyordu.

Yeni bir asker toplama merkezine yerleşene kadar bu mütevazı yer cemaatin yeni karargâhıydı.

"Sana gördüklerimi anlattım," dedi Bay O, sessizliği gergin bir şekilde bozarak. "Neden yalan söyleyeyim?"

"*Nedenin* benim için bir önemi yok." Bay X öylesine yatak odasının kapısını açtı. Menteşeleri gıcırdadı. "Sen oradan uzaklaşırken bölgeye birlik gönderdiğimi bilmen gerekiyordu. Vücutlardan geriye hiçbir şey kalmadığını haber verdiler. Ben de onları bıçaklayarak bilinmezliğe gönderdiğini varsaydım. Aynı zamanda fena bir dövüş olduğunu, fazlasıyla kan bulunduğunu da onayladılar. Kazandığına göre baya iyi olmalısın."

"Eğer onları öylece öldürdüysem neden kıyafetlerim hâlâ temiz?"

"Buraya gelmeden önce üstünü değiştirdin. Aptal değilsin." Bay X yatak odasının kapısındaydı. "Şimdi sana içinde olduğumuz durumu açıklayacağım Bay O. Tam bir

baş belasısın ve kendime bütün bu hasarlara değip değmediğini sormam gerekiyor. Orada öldürdüklerin Esaslardı. Deneyimli *kırıcılar.* Ne kadar zaman..."

"Onları öldürmedim..."

Bay X iki adım ileri atıp beklenmedik bir anda Bay O'nun çenesine yumruğu geçirdi. O yere düştü.

Bay X botunu Bay O'nun yüzünün kenarına bastırıp onu yere mıhladı. "Zırvalamayı keselim, tamam mı? Demek istediğim, Esas olmanın ne kadar zaman gerektirdiğini biliyor musun? Neredeyse bir asır. Bir gecede üç tanesini halletmeyi becerdin. Benim iznim olmadan kestiğin Bay M'yi sayarsak, dört tane leşin var. Bu akşam katlettiğin Betalar da vardı."

Bay O fena köpürmüştü. Timberland ayakkabısının etrafından gözleri dönmüş gibi bakıyordu. Bay X o gözler kocaman açılana kadar ayağının üzerine yaslandı.

"O yüzden tekrar kendime sormam gerekiyor. Buna değer misin? Cemaat'te üç yıldır bulunuyorsun. Güçlüsün, etkilisin ama kontrol edilemez olduğunu gösterdin. Seni Esaslarla aynı takıma koydum çünkü onların başarılarıyla hizaya gelip kendini dizginleyeceğini düşünmüştüm. Onun yerine onları öldürdün."

Bay X kanının kaynadığını hissediyordu ve kendine öfkenin bir lider için uygun olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Sakin ve aklı başında hükmetmek en iyisiydi. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Bu akşam en iyi varlıklarımızın bir kaçını hallettin. Bu iş burada bitecek Bay O. Hem de hemen."

Bay X botunu kaldırdı. Diğer *kırıcı* hemen ayağa fırladı.

Tam Bay O konuşacakken tuhaf ve ahenksiz bir uğultu geceye yayıldı. Sese doğru kafasını çevirdi.

Bay X gülümsedi. "Şimdi sorun olmazsa hemen o yatak odasına gir."

Bay O saldırı pozisyonuna girdi. "Bu da ne?"

"Davranışlarını biraz değiştirme zamanın. Aynı zamanda ufak bir ceza. O yüzden yatak odasına gir."

Ses şimdi o kadar yüksekti ki ancak kulakların algılayabileceği havadaki titreşimler haline gelmişti.

"Sana gerçeği anlattım," diye bağırdı Bay O.

"Yatak odasına gir. Konuşma zamanı çoktan geçti." Bay X omzunun üzerinden uğultunun geldiği yöne baktı. "Ah, tanrı aşkına."

Diğer kırıcının vücudundaki iri kasları dondurdu ve Bay O'yu diğer odaya sürükleyerek yatağa itti.

Ön kapı ardına kadar açıldı.

Omega'yı gördüğünde Bay O'nun gözleri kocaman açıldı. "Ah... Tanrım... hayır..."

Bay X adamın kıyafetlerini doğrultup ceketini ve gömleğini düzeltti. Bir de koyu kahverengi saçına şekil verdikten sonra Bay O'nun anlını sanki ufak bir çocukmuş gibi öptü.

"Bana izin verirsen," diye fısıldadı Bay X, "ikinizi yalnız bırakacağım."

Bay X kabinin arka kapısından dışarı çıktı. Çığlıklar başladığında arabaya girmek üzereydi.

Sekizinci Bölüm

"Sanırım aracımız geldi Bella." Mary perdeyi bıraktı. "Ya o ya da üçüncü dünya diktatörlerinden biri Caldwell'de kayboldu."

John pencereye çıktı. *Vay canına,* diye işaret etti. Şu Mercedes'e bak. Siyah camları *kurşungeçirmez* görünüyor.

Üçlü Bella'nın evinden çıkıp araca ilerlediler. Siyah üniforma içindeki ufak yaşlı bir adam sürücü tarafından çıkıp onları karşılamak için arabanın etrafından döndü. Görünüşünün aksine neşeli ve güler yüzlüydü. Yüzündeki sarkmış tene, uzun kulak memelerine ve gıdığına bakılırsa eriyormuş gibi görünüyordu. Ama etrafa yaydığı mutluluk gayet iyi durumdaymış gibi gösteriyordu.

"Adım Fritz," dedi reverans yaparak. "Lütfen size şoförlük yapmama izin verin."

Arka kapıyı açınca önce Bella bindi. John'dan sonra Mary koltuğa yerleşince Fritz kapıyı kapattı. Hemen sona yola koyulmuşlardı.

Mercedes yolda ilerlerken Mary nereye gittiklerini görmeye çalıştı ama camlar çok karanlıktı. Kuzeye doğru ilerlediklerini varsayıyordu ama kim bilirdi ki?

"Bu yer nerede Bella?" diye sordu.

"Çok uzak değil." Ama kadın kendinden o kadar emin konuşmamıştı. Aslında Mary ve John evine geldiklerinden beri gergin görünüyordu.

"Nereye götürüldüğümüzü biliyor musun?"

"Ah, tabii." Kadın gülümseyip John'a baktı. "Görebileceğin en harika adamlarla tanışmaya gidiyoruz."

Mary'nin içgüdüsü devreye girip her türlü dikkatli ol sinyali gönderiyordu. Tanrım, keşke kendi arabasını alsaydı.

Yirmi dakika sonra Mercedes durdu. Biraz ilerledi. Tekrar durdu. Bu düzenli bir şekilde birkaç defa tekrarlandı. Sonra Fritz camını indirip bir çeşit dâhili telefona konuştu. Biraz daha ilerledikten sonra araç tekrar durdu. Motor kapatılmıştı.

Mary kapıya uzandı. Kilitliydi.

America's Most Wanted*, *işte biz geliyoruz,* diye düşündü. Şiddetli bir suçun kurbanları olarak resimlerini televizyonda canlandırabiliyordu.

Ama sürücü onları hemen dışarı çıkarırken yüzünde hâlâ gülümseme vardı. "Beni takip eder misiniz?"

Mary dışarı çıkarken etrafa bakındı. Bir çeşit yer altı garajındaydılar ama etrafta başka araç yoktu. Sadece havalimanında dolaşan cinste iki tane ufak otobüs vardı.

Fritz'in yanından ayrılmayıp kalın metal kapılardan geçerek floresanlarla aydınlatılmış bir koridora girdiler. Tanrıya şükür adam nereye gittiğini biliyormuş gibiydi. Ortada mantıklı bir plan olmadan her yöne açılan koridorlar vardı. Sanki bu yer insanların kaybolması için tasarlanmıştı.

* Aranan suçluları araştırıp yakalanmalarına yardımcı olmayı amaçlayan bir televizyon programı. (ç.n.)

Ama birinin her daim nerede olduğunu bilmesi dışında, diye düşündü. Her on metrede bir tavana podlar yerleştirilmişti. Daha önce onları alışveriş merkezlerinde görmüştü ve hastanelerde de bunlardan vardı. Güvenlik kameraları.

Sonunda iki taraflı aynası, metal masası ve beş tane metal sandalyesi olan ufak bir odaya yönlendirildiler. Ufak bir kamera kapının karşısındaki köşeye yerleştirilmişti. Aynı polislerin sorgulama odası gibi görünüyordu veya *NYPD Blue** setine bakılırsa böyle gözüküyorlardı.

"Çok beklemeyeceksiniz," dedi Fritz, hafifçe reverans yaparak. Dışarı çıkarken kapı kendiliğinden kapandı.

Mary kapıya gidip açmayı denedi ve açıldığında şaşırdı. Ama buradan kim sorumluysa belli ki ziyaretçilerini kaybetme konusunda endişelenmiyordu.

Bella'ya baktı. "Buranın ne olduğunu bana söyler misin?"

"Bir tesis."

"Tesis."

"Bilirsin işte, eğitim için."

Evet, ama ne tür bir eğitim? "Bu arkadaşların devlet için filan mı çalışıyorlar?"

"Ah, hayır."

Burası dövüş sanatları akademisi gibi görünmüyor, diye işaret etti John.

Hadi ya.

"Ne söyledi?" diye sordu Bella.

"O da benim gibi meraklı."

Mary kapıyı dönüp açtı ve başını hole doğru çıkardı. Ritmik bir ses duyunca odadan çıktı ama etrafta dolanmadı.

Ayak sesleri. Hayır, ayak sürtmesi. Bu da ne...

* New York'ta çekilen ABD'li polisiye dizi. (ç.n.)

Siyah atlet ve deri pantolon giyen uzun boylu bir sarışın köşeyi döndü. Çıplak ayakları üzerinde dengesiz duruyordu. Bir eli duvardaydı ve gözleri yere odaklanmıştı. Dikkatli bir şekilde yeri izleyerek kendini dengede tutmaya çabalıyormuş gibi görünüyordu.

Sarhoş veya hasta gibi görünüyordu ama... Yüce Tanrım, çok yakışıklıydı. Aslında, yüzü o kadar göz alıcıydı ki birkaç kere gözünü kırpmak zorunda kalmıştı. Mükemmel kare bir çene. Dolgun dudaklar. Çıkık elmacık kemiği. Geniş alın. Saçları hacimli ve dalgalıydı. Önleri açık renkteyken arkaya doğru kısa kesilmiş kısımları daha koyuydu.

Vücudu en az kafası kadar muhteşemdi. İri kemikliydi. Kasları kocamandı. Vücudunda yağ yoktu. Teni floresan ışığının altında bile altın rengindeydi.

Adam birden ona baktı. Gözleri camgöbeği rengindeydi. Öylesine canlı ve parlaktılar ki neredeyse neon gibi gözüküyorlardı. Ve içine işlercesine bakıyorlardı.

Mary yine de kendini kaybolurken buldu ve tepkisiz kalmasının sürpriz olmadığını düşündü. Onun gibi adamlar Mary gibi kadınları fark etmezlerdi. Doğanın gerçeklerinden biriydi.

Odaya geri dönmeliydi. Geçerken onu görmezden gelmesini izlemeye gerek yoktu. Sorun şu ki yaklaştıkça daha fazla büyüleniyordu.

Tanrım, cidden... yakışıklıydı.

Rhage koridorda yalpalarken çok boktan hissediyordu. İçinden canavar çıktığı her seferinde görüşü bir süre kayboluyordu ve tekrar çalışır hale gelmesi zaman alıyordu. Vücudu iş birliği yapmak istemiyordu. Bacakları ve kolları sanki ölü yük gibi sallanıyorlardı. Tam olarak işe yaramaz sayılmasa da buna oldukça yakındı.

Midesi hâlâ düzelmemişti. Yemeyi düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Ama odasında kalmaktan bıkmıştı. On iki saat yatmak yeterince zaman kaybıydı. Eğitim merkezinin spor salonuna gitmeye, kaydırak bisikletine atlayıp biraz kendini kaybetmeye hazırdı.

Birden durup gerildi. Pek göremiyordu ama holde tek başına olmadığından emindi. Her kimse soluna yakın duruyordu. Aynı zamanda bir yabancıydı.

Döndü, figürü kapıdan çekip boğazına yapıştı ve vücudunu diğer duvara yasladı. Bir kadın olduğunu çok geç anlamıştı ve tiz bir sesle nefesinin kesilmesi onu utandırmıştı. Birden tutuşunu gevşetti ama tam anlamıyla bırakmadı.

Avucunun altındaki incecik boyun sıcak ve yumuşaktı. Nabzı hızla atıyordu ve kalbinden pompalanan kan damarlarında hızla dolanıyordu. Eğilip burnundan nefes aldı. Ancak hemen geri çekildi.

Yüce Tanrım, kadın bir insandı. Hastaydı, belki ölmek üzereydi.

"Kimsin sen?" diye emretti. "Buraya nasıl girdin?"

Cevap yoktu. Sadece hızlı bir şekilde nefes alıyordu. Kesinlikle ondan ödü kopuyordu. Korkusunun kokusu burnuna odun yanığı gibi geliyordu.

Sesini yumuşattı. "Seni incitmeyeceğim. Ama burada olmamalısın. Bu yüzden kim olduğunu bilmek istiyorum."

Boğazı elinin altında sanki yutkunurmuş gibi dalgalandı. "Adım... adım Mary. Buraya bir arkadaşımla geldim."

Rhage nefes almayı bıraktı. Kalbi tekledikten sonra yavaşlamıştı.

"Tekrar söyle," diye homurdandı.

"Ah, ismim Mary Luce. Bella'nın arkadaşıyım... Bura-

ya bir oğlanla, John Matthew ile geldik. Davetliyiz."

Rhage huzur veren bir dalga teninde geçerken titredi. Sesinin müzikal tınısı, konuşmasının ritmi, kelimelerinin sesi, hepsi vücudunu sarmalayıp onu sakinleştirerek rahatlatıyorlardı. Tatlı bir şekilde onu zincirliyorlardı.

Gözlerini kapadı. "Başka bir şey söyle."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Konuş. Konuş benimle. Sesini tekrar duymak istiyorum."

Sessizdi. Kız konuşmadan önce tekrar konuşmasını emretmek üzereydi. "Pekiyi görünmüyorsun. Doktora ihtiyacın var mı?"

Kendini yalpalarken buldu. Kelimelerin bir önemi yoktu. Olay sesiydi. Kısık, yumuşaktı ve kulaklarına hafifçe değiyordu. Sanki teni içten okşanıyormuş gibi hissediyordu.

"Daha fazla," dedi avucunu boynunun ön kısmına yerleştirerek. Böylelikle boğazının titreşimini daha iyi duyabilecekti.

"Lütfen... lütfen beni bırakabilir misin?"

"Hayır." Diğer kolunu da kaldırdı. Bir çeşit boyunluğu olan eşofman üstü giyiyormuş gibiydi ve boğaz kısmını kenara çekerek ondan kurtulamasın diye elini omzuna koydu. "Konuş."

Kadın mücadele etmeye başladı. "Üzerime yükleniyorsun."

"Biliyorum. *Konuş.*"

"Ah, Tanrı Aşkına, ne dememi istiyorsun?"

Sinirliyken bile sesi çok güzeldi. "Herhangi bir şey."

"Pekâlâ. Elini boğazımdan çekip beni bırak yoksa tam on ikiden dizimi geçireceğim."

Rhage kahkaha attı. Sonra vücudunun alt kısmının kıza doğru çökmesine izin verip onu bacakları ve kalçasıyla kıstırdı. Kız kaskatı kesildi ama Rhage onu fazla-

sıyla hissetmişti. Kıvrımsız bir vücudu vardı ama kadın olduğuna şüphe yoktu. Göğüsleri vücuduna değiyordu ve kalçaları onunkilere yaslanmıştı. Karnı yumuşacıktı.

"Konuşmaya devam et," dedi Rhage kızın kulağına. Tanrım, müthiş kokuyordu. Temiz. Taze. Aynı limon gibi.

İnsan onu ittiğinde bütün vücudunu ona yasladı. Kız nefesini bir anda vermek zorunda kaldı.

"Lütfen," diye homurdandı Rhage.

Kızın göğsü sanki nefes alıyormuş gibi üzerinde hareket etti. "Ben... yani, diyecek bir şeyim yok. Üzerimden çekil demekten başka."

Rhage gülümserken ağzını kapalı tutmaya dikkat etti. Köpek dişlerini göstermenin anlamı yoktu, özellikle ne olduğunu bilmiyorsa.

"O zaman bunu söyle."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey de. Tekrar, tekrar söyle. Yap bunu."

Kadın kızmıştı. Korkunun kokusunun yerini sanki bahçedeki keskin naneler gibi taze bir baharat kokusu almıştı. Şimdi kadın sinirliydi.

"*Söyle*," diye emrederken onda oluşturduğu etkileri biraz daha hissetmeye ihtiyacı vardı.

"*Peki*. Hiçbir şey. Hiçbir şey." Birden kahkaha attı. Bu ses omurgasından geçip onu alevlendirdi. "Hiçbir şey, hiçbir şey. Hiç-bir-şey. Hiç-bir-şey. Hiiiiiiiiçbir şey. İşte, bu senin için yeterli oldu mu? Şimdi beni bırakacak mısın?"

"Hayır."

Tekrar onunla mücadele edip vücutlarının arasında mükemmel bir sürtünmeye sebep olmuştu. Endişesi ve sinirli halinin daha ateşli bir şeye dönüştüğü anı biliyordu. Arzusunun kokusunu almıştı. Havayı hoş bir şekilde tatlandırıyor, vücudu da onun çağrısına cevap veriyordu.

Bir an sonra gerginliği azalıp kaslarının ve uyarılmış aletinin üzerinde yumuşamasına sebep oldu. Ellerini Rhage'in beline koydu. Sonra yavaşça sırtına doğru ilerledi sanki ona karşı vücudunun neden böyle tepki verdiğinden habersiz gibiydi.

Kıza doğru vücudunu kaldırıp uyarılmış halini gösterdi. Ona daha fazla dokunmasını teşvik ediyordu. Avuç içi omurgasında hareket ederken Rhage'in boğazından bir hırıltı çıktı. Kulağı kızın dudaklarına yakın olsun diye başını öne doğru eğdi. Ona söylemesi için başka kelime vermek istiyordu. Nefis, fısıltı veya çilek gibi bir şey düşünüyordu.

Kahretsin, antidisestablishmentarianism* bile iş görürdü.

Üzerindeki etki adeta bir uyuşturucu gibiydi. Cinsel ihtiyaç ile derin bir rahatlama hissinin büyüleyici karışımıydı. Sanki hem orgazm oluyor hem de huzurlu bir uykuya dalıyordu. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir ürperme vücudunda dalgalanıp tüm sıcaklığı beraberinde götürdü.

Vishous'un ona söylediğini düşünürken başını hızla geri çekti.

"Bakire misin?" diye sordu.

Kızın vücudunun kaskatı hali geri döndü. Katılaşan bir beton gibiydi. Onu sertçe itmiş ama bir gıdım bile yerinden oynatamamıştı.

"*Pardon.* Bu ne biçim bir soru?"

Endişeyle kızın omzundaki tutuşu sıkılaştı. "Daha önce bir erkek sana sahip oldu mu? *Soruya cevap ver.*"

Tatlı sesi daha tiz ve korkulu bir hal almıştı. "Evet. Evet, daha önce... sevgilim oldu."

* Kiliseyi devletten ayırma görüşüne karşı çıkma. (ç.n.)

Hayal kırıklığıyla tutuşunu gevşetti. Ama ardından bir rahatlama hissetti.

Her şey bir yana kaderiyle hemen şu anda tanışmak istediğinden emin değildi.

Her şey bir yana, kaderi olmasa bile bu insan dişisi sıra dışı... özel bir şeydi.

Sahip olması gereken bir şeydi.

Mary boğazındaki tutuş gevşek hale gelince derin bir nefes aldı.

Ne istediğinde dikkat et, diye düşünürken bir adamın nasıl onun tarafından büyülenmesini istediğini hatırlamıştı.

Tanrım, deneyimin kesinlikle böyle olmasını beklemiyordu. Kesinlikle şaşkına dönmüştü. Ona kendini bastıran erkek vücudundan, adamdan taşan seks vaadinden, eğer boğazını tekrar sıkmaya karar verirse kullanabileceği ölümcül gücü yüzünden şaşkındı.

"Bana nerede yaşadığını söyle," dedi adam.

Cevap vermeyince kalçalarını hareket ettirdi. Devasa ereksiyonunu hareket ettiriyor, daireler çiziyor ve karnına bastırıyordu.

Mary gözlerini kapattı. Bunu içindeyken yapsa nasıl olurdu diye düşünmemeye çalıştı.

Başını aşağı doğru eğdi ve adamın dudakları boynunun kenarına değdi. Boynuna sokuluyordu. "Nerede yaşıyorsun?"

Yumuşak ve nemli bir dokunuş hissetti. Tanrım, diliydi. Boynunda dolanıyordu.

"Eninde sonunda bana söyleyeceksin," diye mırıldandı. "Ama acele etme. Şu anda benim de bir acelem yok."

Bir anlığına kalçalarını geri çekti. Tekrar bastırdığın-

da adam uyluklarını bacaklarının arasına bastırıyor ve vajinasına değdiriyordu. Adamın ensesindeki eli göğsüne doğru ilerliyordu ve göğüslerinin arasında durdu.

"Kalbin hızlı bir şekilde atıyor, Mary."

"B-bu korktuğum için."

"Korku şu anda hissettiğin tek şey değil. Neden ellerinin neler yaptığına bir bakmıyorsun?"

Kahretsin. Elleri adamın adaleleri üzerindeydi. Onu sıkıca tutup yakına doğru çekiyorlardı. Tırnakları tenine saplanmıştı.

Onu bıraktığında adam kaşlarını çattı. "Bu hoşuma gitmişti. Durma."

Arkalarındaki kapı açıldı.

"Mary? İyi mi... Ah... Aman Tanrım." Bella'nın kelimeleri yarıda kesildi.

Adam vücudunu kıvırıp Bella'ya bakarken Mary kendini hazırladı. Adam gözlerini kısıp baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarını Mary'e çevirmişti.

"Arkadaşın senin için endişeleniyor," dedi adam yumuşak bir tonda. "Ona endişelenmemesi gerektiğini söyleyebilirsin."

Mary kaçmaya çalıştı ama adamın bu sarsak hareketin kolaylıkla üstesinden geldiğine şaşırmamıştı.

"Bir fikrim var," diye mırıldandı. "Neden beni bırakmıyorsun? Böylelikle onu teselli etmeme gerek kalmayacak."

Kuru bir erkek sesi holde yankılandı. "Rhage, o dişi senin zevkin için buraya getirilmedi. Burası One Eye değil kardeşim. Holde seks yapmak yok."

Mary başını döndürdü ama göğüslerinin arasındaki el boğazına doğru çıkıp çenesini kavrayarak onu durdurdu. Camgöbeği rengi gözleri onunkilere dikilmişti.

"İkisini de görmezden geleceğim. Eğer sen de öyle ya-

parsan yok olmalarını sağlayabiliriz."

"Rhage, kızı bırak." Ardından anlamadığı bir dilde sertçe söylenmiş kelimeler sıralandı.

Bu konuşma devam ederken sarışının nefis gözleri üzerinde kaldı. Parmağı nazikçe çenesinde dolanıyordu. Miskin ve sevecen davranıyordu. Ama diğer adama cevap verdiğinde sesi sert, saldırgan ve en az vücudu kadar güçlüydü. Bir dizi daha kelime daha konuşuldu. Bu sefer daha az hırçın çıkmıştı. Sanki diğer adam onu ikna etmeye çalışıyordu.

Birden sarışın onu bırakıp geri çekildi. Sıcaklığının ve ağır vücudunun yokluğu onu şaşkın bırakmıştı.

"Sonra görüşürüz Mary." Yanağını işaretparmağıyla okşadıktan sonra arkasını döndü.

Dizleri onu tutmayacakmış gibi hissettiği için duvara doğru çökerken adam tökezleyerek uzaklaşıyordu ve kolunu kenara atıp kendini dengelemeye çalıştı.

Tanrım, elleri arasındayken adamın hasta olduğunu unutmuştu.

"Çocuk nerede?" derken diğer adamın sesi emrediciydi.

Mary soluna baktı. Adam iriydi. Asker tıraşlıydı ve kurnaz bakan koyu mavi gözleri vardı, siyah derilere kuşanmıştı.

Bir asker, diye düşündü. Bir şekilde adamın varlığı onu sakinleştirmişti.

"Çocuk?" diye teşvik etti.

"John içeride," diye cevapladı Bella.

"O zaman işe girişelim."

Adam kapıyı açtıktan sonra Bella ile odaya girebilmeleri için yaslandı. İçeri girerken onları göz ardı etmişti, ama onun yerine gözü John'un üzerindeydi. John aynı şekilde ona bakıyordu ve askeri ölçmeye çalışırken gözleri kısılmıştı.

Herkes masada oturduğunda adam Bella'ya başıyla

işaret etti. "Arayan sendin."

"Evet. Bu da Mary Luce. Ve John. John Matthew."

"Adım Tohrment." John'a dikkatini verdi. "Nasılsın, evlat?"

John işaret etti ve Mary çevirmeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "İyiyim efendim. Siz nasılsınız?" dedi."

"Ben de iyiyim." Adam biraz tebessüm ettikten sonra Bella'ya baktı. "Holde beklemeni istiyorum. Onunla konuştuktan sonra seninle de konuşacağım."

Bella tereddüt etti.

"Bu bir rica değildi," dedi adam seviyeli bir tonda.

Bella çıktıktan sonra adam sandalyesini John'a doğru çevirdi ve yaslandıktan sonra uzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Anlat bakalım evlat, nerede büyüdün?"

John ellerini oynattı ve Mary konuştu. "Bu kasabada. Önce yetimhanedeydim, sonra birkaç koruyucu ailenin yanında kaldım."

"Anne, baban hakkında bir şey biliyor musun?"

John başını iki yana salladı.

"Bella bana üzerinde desenlerin olduğu bir bilekliğin olduğunu söyledi. Bana gösterebilir misin?"

John tişörtünü sıyırıp kolunu uzattı. Adamın eli çocuğun bileğini tamamen kavradı.

"Bu çok güzel evlat. Sen mi yaptın?"

John başıyla onayladı.

"Bu desen aklına nereden geldi?"

John kendini askerin elinden kurtarıp işaret etmeye başladı. Durduğunda Mary konuştu. "Bu deseni rüyasında görüyormuş."

"Öyle mi? Rüyalarının nasıl olduğunu sorabilir miyim?" Adam sandalyedeki rahat pozisyonuna geçti ama

gözleri kısılmıştı.

Dövüş sanatları eğitimini sikeyim, diye düşündü Mary. Bu karate dersi hakkında bir şey değildi. Düpedüz sorgulamaydı.

John tereddüt edince çocuğu kapıp dışarı koşmayı istedi ama çocuğun onunla mücadele edeceğine dair içinde bir his vardı. Kesinlikle adama yoğun bir şekilde dikkatini vermişti.

"Sorun değil, evlat. Her ne görüyorsan hiç sorun değil."

John elini kaldırdı ve o işaret ederken Mary konuştu.

"Şey... karanlık bir yerdeymiş. Bir mihrabın önünde eğiliyormuş. Arkasındaki duvarda, siyah taşta yüzlerce sıralanmış yazı varmış. John bekle, biraz yavaşla. Bu kadar hızlı işaret ettiğinde çeviremiyorum." Mary çocuğun ellerine yoğunlaştı. "Rüyasında gidip bunun gibi duran bir yazı dizisine dokunduğunu söylüyor."

Adam kaşlarını çattı.

John utanmış gibi başını eğince asker konuştu. "Merak etme evlat, gayet iyiyiz. Kendin hakkında sana tuhaf gelen başka bir şey var mı? Seni diğer insanlardan daha değişik hale getiren şeyler?"

Mary sandalyesinde kıpırdanırken bu gidişattan cidden rahatsız olmuştu. John belli ki önüne atılan her soruya cevap verecekti ama Tanrı aşkına, bu adamın kim olduğunu bilmiyorlardı. Bella tanıştırmayı yaptıysa bile belli ki rahatsızdı.

Mary elini kaldırıp John'u uyaracakken çocuk gömleğini çözdü. Bir kenarını açıp sol göğsünün üzerindeki yuvarlak yarayı gösterdi.

Adam öne doğru eğilip işareti inceledikten sonra geri yaslandı. "Bunu nerede yaptırdın?"

Çocuğun eli adamın önünde uçuşuyordu.

"Bununla doğduğunu söylüyor."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu adam.

John Mary'e baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra işaret etti, *Kanı hayal ettim. Köpek dişlerini. Isırmayı...*

Mary kendine hâkim olmadan gözlerinin kocaman açıldığını hissetti.

John ona gergin bir şekilde baktı. *Merak etme Mary. Sapık filan değilim. Rüyaları görmeye başlayınca ben de korkmuştum. Kendi beynimi kontrol edemem ya.*

"Evet, biliyorum," diyerek uzanıp elini sıktı.

"Ne söyledi?" diye sordu adam.

"Son kısmı bana söyledi."

Derin bir nefes aldı ve tercüme etmeye devam etti.

Dokuzuncu Bölüm

Bella koridorda duvara yaslanıp saçının bir kısmını örmeye başladı; gergin olduğunda yaptığı bir şeydi.

Kardeşlik'in üyelerinin neredeyse farklı bir tür olduklarını duymuştu ama gerçekliğine hiç ihtimal vermemişti. En azından şimdiye kadar. O iki erkek sadece fiziksel açıdan muazzam değillerdi; etrafa dominant bir agresiflik yayıyorlardı. Agresiflikte erkek kardeşini amatör gibi gösteriyorlardı ve Rehvenge karşılaştığı en sert adamdı.

Yüce Tanrım, Mary ile John'u buraya getirerek ne yapmıştı? Çocuk için biraz endişeliydi ama Mary'e ne olacaktı? Sarışın savaşçının onun etrafındaki hali düpedüz belaya davet ediyordu. Çevresine saçtığı arzuyla okyanusu bile kaynatabilirdiniz. Kara Hançer Kardeşliğinin üyeleri reddedilmeye alışkan değillerdi. Duyduklarına göre bir dişiyi istediklerinde ona sahip olurlardı.

Şükürler olsun ki tecavüz etmeleriyle tanınmıyorlardı ama az önce gördüğü durum düşünülürse buna ihtiyaçları da yoktu. Savaşçı vücutları seks için yaratılmıştı. Onlardan biriyle çiftleşmek, bütün bu güçle sahip olunmak olağanüstü bir deneyim olurdu.

Mary bir insan olarak böyle düşünmeyebilirdi.

Bella hol boyunca tedirgin ve gergin bir şekilde bakındı. Etrafta hiç kimse yoktu ve bir süre daha böyle dikilirse saçlarını tamamen örecekti. Saçını sallayıp rastgele bir yön seçerek oraya doğru dolanmaya başladı. Uzaktan ritmik bir vuruş sesi duyduğunda sesi çift metal bir kapıya kadar izledi. Tek kanadı açarak içeri girdi.

Spor salonu profesyonel basketbol sahası boyutundaydı ve tahta zemini pasparlak bir şekilde verniklenmişti. Parlak mavi minderler bir oraya, bir buraya serilmişti ve kafes içindeki floresan ışığı yüksek tavandan sarkıyordu. Stadyumdaki oturma alanlarına benzer bir balkon sol tarafa konumlanmıştı ve hemen altında bir dizi kum torbası asılmıştı.

Görkemli bir erkek sırtı ona arkasını dönmüş kum torbasını fena dövüyordu. Topukları üzerinde dans ederken oldukça hafifti. Yumruk ardına yumru atıyor, eğilip tekrar vurarak ağır torbayı var gücüyle öne savuruyordu.

Yüzünü göremiyordu ama yakışıklı olmalıydı. Bir numara tıraşlı saçı açık kahverengiydi ve yüksek yakalı dar bir tişört ile siyah bol bir spor eşofmanı giyiyordu. Bir kın geniş sırtına çaprazlama bağlanmıştı.

Kapı ardından ses çıkararak kapandı.

Erkek kolunun bir hareketiyle siyah hançerini çıkararak torbaya gömdü. Torbayı yırtarak zemine kum ile bir çeşit dolgunun dökülmesine sebep oldu. Sonra hızla arkasını döndü.

Bella eliyle ağzını kapattı. Yüzünde sanki biri onu bıçakla ikiye ayırmaya çalışmış gibi bir yara izi vardı. Kalın çizgi anlından başlayıp burnunun çizgisinden aşağıya devam ederek yanağında kıvrılıyordu. Dudağının kenarında biterek üst dudağının şeklini bozmuştu.

Gece karası buz gibi gözlerini kısarak onu incelerken gözleri biraz genişledi. Şaşıp kalmış gibi görünüyordu; vücudu aldığı derin nefesler dışında hareket etmiyordu.

Adam onu istiyor, diye düşündü. Bu konuda ne yapması gerektiğinden de emin değildi.

Ama hızla bütün tahminlerini ve tuhaf şaşkınlığını içine gömdü. Yerine onun ödünü kopartan buz gibi bir öfke gelmişti. Gözlerini adamın üzerinde tutarak kapıya doğru geri çekilip açmaya çalıştı. Bir şey başaramadığında adamın onu içeride tuttuğuna dair içinde bir his vardı.

Adam biraz çabalamasını izledikten sonra peşinden geldi. Minderlerin karşısına uzun adımlarla yürürken hançerini havada fırlatıp sapından tuttu. Fırlatıp tekrar yakaladı. Bir yukarı, bir aşağı.

"Burada ne yaptığını bilmiyorum," dedi alçak tonda. "Antrenmanımın içine etmekten başka."

O gözler yüzünde, vücudunda dolanırken düşmanlığı elle tutulur bir haldeydi ama aynı zamanda kendini büyülerken bulmaması gereken ham bir sıcaklık, bir çeşit cinsel tehdit yayıyordu.

"Özür dilerim. Bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun, dişi?"

Tanrım, fazlasıyla yakınındaydı. Aynı zamanda ondan çok daha iriydi.

Bella sırtını kapıya dayadı. "Özür dilerim..."

Adam kafasının iki yanına yumruklarını koydu. Tuttuğu hançere baktıktan sonra adam ona doğru eğilince silahı tamamen unutmuştu. Erkek vücutları değmeden hemen önce durdu.

Bella derin bir nefes alarak onun kokusunu içine çekti. Kokusu burnuna alev gibi geliyordu; başka türlü adlandıramıyordu.

Vücudu gittikçe ısınarak ve arzulayarak ona cevap veriyordu.

"Üzgünsün," dedi adam başını eğerek, Bella'nın boynuna odaklanmıştı. Gülümsediğinde köpek dişleri uzun ve oldukça beyazdı. "Eminim öylesindir."

"Çok üzgünüm."

"Kanıtla o zaman."

"Nasıl?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Ellerin ve dizlerin üzerine çök. Özrünü orada kabul edeceğim."

Spor merkezinin diğer tarafındaki kapı ardına kadar açıldı.

"Ah, Tanrım... Kızı bırak!" Bu sefer uzun saçları olan başka bir adam geniş alanda koşuyordu. "Çek elini Z. Hemen."

Yara izli adam ona doğru eğilip biçimsiz dudaklarını kulağının yakınına getirdi. Bir şey göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırılmıştı. Adamın parmağıydı.

"Paçayı sıyırdın dişi."

Tam diğer adam onlara yetişirken yanından geçip kapılardan çıktı.

"İyi misin?"

Bella kısmen yok olmuş kum torbasına baktı. Nefes alamıyormuş gibiydi; korkudan mı yoksa tamamen cinsel bir durum muydu emin olamıyordu. Yüksek ihtimalle ikisinin bir karışımıydı.

"Evet, sanırım iyiyim. O kimdi?"

Adam kapıyı açıp sorusuna cevap vermeden onu tekrar sorgulama odasına yönlendirdi. "Kendine bir iyilik yapıp burada kal, olur mu?"

Güzel tavsiye, diye düşündü, tek başına bırakılırken.

Onuncu Bölüm

Rhage bir sarsıntıyla uyandı. Komodinin üzerindeki saate baktığında gözleri odaklanıp sayıyı okuyabildiği için heyecanlıydı. Sonra saatin kaç olduğunu fark edince öfkelendi.

Tohr hangi cehennemdeydi? İnsan dişiyle işi biter bitmez arayacağını söylemişti ama altı saatten fazla olmuştu.

Rhage telefonunu kapıp Tohr'u aradı. Telesekretere düştüğünde küfredip kapattı.

Yataktan kalkarken dikkatli bir şekilde gerildi. Vücudu ağrıyordu ve midesi bulanıyordu ama artık daha kolay hareket edebiliyordu. Hızlı bir duş ve temiz deri bir takımdan sonra kendi gibi hissetmeye başlamıştı. Wrath'ın çalışma odasına yöneldi. Şafak sökmek üzereydi ve Tohr telefonuna cevap vermiyorsa yüksek ihtimalle evine gitmeden önce kralı durumdan haberdar ediyordu.

Odanın çift kapıları açıktı ve tam da aradığı kişi olan Tohrment, Wrath'a rapor verirken Aubusson* halının üzerinde tur atıyordu.

"Tam da aradığım kişi."

*18. Yüzyıl Fransız stili el dokuma halı. (ç.n.)

Tohr ona baktı. "Sonrasında senin odana gelecektim."

"Tabii ki gelecektin. Durumlar nasıl, Wrath?"

Kör Kral gülümsedi. "Tekrar savaşacak duruma geldiğine sevindim, Hollywood."

"Ah, hem de nasıl hazırım." Rhage Tohr'a baktı. "Bana anlatacak bir şeyin var mı?"

"Pek sayılmaz."

"İnsanın nerede yaşadığını bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Onu görmen gerekip gerekmediğini bilmiyorum, buna ne diyorsun?"

Wrath sandalyesine yaslanıp ayaklarını kaldırarak masaya dayadı. Kocaman botları nazik şeyi bir tabure gibi göstermişti.

Gülümsedi. "Mal kafalar, beni durumdan haber etmeye ne dersiniz?"

"Şahsi durum," diye homurdandı Rhage. "Önemli bir şey değil."

"Hassiktir oradan." Tohr Wrath'a döndü. "Bizim çocuğun insan tercümanını yakından tanımak istiyor."

Wrath başını iki yana salladı. "Hayır, oralara girme Hollywood. Git başka bir kadınla beraber ol. Tanrı biliyor ya, dışarıda senin için yeterince aday var." Tohr'a başıyla işaret etti. "Söylediğim gibi, sen geçmişini doğruladığına göre çocuğun kursiyerlerle beraber ilk derse katılmasına bir itirazım yok. O insanın da kontrol edilmesi gerekiyor. Çocuk birden ortadan kaybolursa sorun çıkarmasını istemiyorum."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Rhage. İkisi de bir bakış attığında omzunu silkti. "Ya bana izin verirsiniz ya da kim duruma müdahale edecekse onu takip ederim. Öyle ya da böyle o dişiyi bulacağım."

Tohr kaşlarını sert bir şekilde çattı. "Biraz geri bas, olur mu kardeşim? Çocuğun buraya geleceğini varsayar-

sak, o insanla fazlasıyla yakın bir bağı bulunuyor. İşin peşini bırak."

"Üzgünüm. Onu istiyorum."

"Tanrım. Tam bir baş belası olabildiğini biliyorsun, değil mi? Dürtü kontrolün yok ama sabit fikirlisin. Ne boktan bir karışım."

"Bak, öyle ya da böyle ona sahip olacağım. Onu benim kontrol etmemi istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Tohr gözlerini ovuşturup Wrath küfrü bastığında Rhage kazandığını biliyordu.

"Peki," diye homurdandı Tohr. "Geçmişini ve çocukla bağlantısını öğrendikten sonra kızla istediğini yap. Ama sonunda hatıralarını temizleyip onunla tekrar görüşmeyeceksin. Beni duydun mu? Onunla işin bitince kendini hafızasından sil ve onunla tekrar *görüşme*."

"Anlaştık."

Tohr telefonunu açıp birkaç butona bastı. "İnsanın numarasını sana gönderiyorum."

"Arkadaşınınkini de gönder."

"Onu da mı becereceksin?"

"Sadece ver gitsin Tohr."

Bella telefon çaldığında yatağına girmek üzereydi. Telefonu açarken kardeşinin olmamasını umuyordu. Gece çöktüğünde evde olduğundan emin olmak için aramasından nefret ediyordu. Sanki erkeklerle sevişmek için dışarıda filan olabilirmiş gibi.

"Alo?"

"Mary'i arayacaksın ve akşam yemeği için benimle buluşmasını söyleyeceksin."

Bella hızla doğruldu. *Sarışın savaşçı.*

"Söylediğimi duydun mu?"

"Evet... ama onunla ne yapacaksın?" Sanki bilmiyordu.

"Onu şimdi ara. Senin bir arkadaşın olduğumu ve eğlenceli vakit geçireceğini söyle. Bu şekilde daha iyi olacaktır."

"Neye kıyasla?"

"Onu almak için evine dalmama. Eğer gerekirse yaparım."

Bella gözlerini kapatıp Mary'nin duvara yaslanmışken adamın onu yerinde tutmak için üzerine çökmüş halini giçinde canlandırdı. Adam kızın peşine ancak bir sebepten düşüyordu: Vücudundaki bütün arzuyu ona salıvermek için. Kızın içine salıvermek için.

"Aman Tanrım... lütfen canını yakma. O bizden biri değil. Aynı zamanda hasta."

"Biliyorum. Ona zarar vermeyeceğim."

Bella başını elleri arasına aldı, onun gibi sert bir adamın neyin acıtıp acıtmayacağını nasıl bileceğini merak ediyordu.

"Savaşçı... bizim ırkımızdan haberdar değil. O... Yalvarırım yapma..."

"Bittikten sonra beni hatırlamayacak."

Bu kendini daha iyi mi hissettirmeliydi? Hali hazırda Mary'i bir tabakta sunuyormuş gibi hissediyordu.

"Beni durduramazsın, dişi. Ama işi arkadaşın için kolaylaştırabilirsin. Üzerine düşün. Eğer benimle toplum içinde buluşursa kendini daha güvende hissedecektir. Onun için olabildiğince normal olacaktır."

Bella itilip kakılmaktan, Mary'nin arkadaşlığına ihanet ediyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

"Keşke onu yanımda getirmeseydim," diye fısıldadı.

"İyi ki getirdin." Bir duraklama oldu. "Onda... değişik bir hal var."

"Ya seni reddederse?"

"Etmeyecek."

"Ya ederse?"

"Kendi seçimi. Onu zorlamayacağım. Sana yemin ediyorum."

Bella elini boğazından çekip parmağını her zaman taktığı Diamonds by the Yard* kolyesine doladı.

"Nerede?" diye keyifsiz bir şekilde sordu. "Seninle nerede buluşacak?"

"İnsanlar normal buluşmalarında nereye giderler?"

Bunu nasıl bilecekti ki? Sonra Mary'nin iş arkadaşının bir adamla buluşmasından bahsettiğini hatırladı... Yerin adı neydi?

"TGI Friday's," dedi. "Lucas Meydanı'nın oradaki."

"Tamam. Ona bu akşam sekizde benimle buluşmasını söyle."

"Ona hangi ismi vereyim?"

"Ona... Hal olduğumu söyle. Hal E. Wood."

"Savaşçı?"

"Evet?"

"Lütfen..."

Adamın sesi cidden yumuşamıştı. "Endişelenme Bella. Ona iyi davranacağım."

Sonra hat kesildi.

Bay X'in ormanın derinliklerindeki kabininde O yavaşça yataktan kalkıp kendini doğrultmaya çalıştı. Eliyle ıslak yanaklarını sildi.

Omega bir saat kadar önce gitmişti. O'nun vücudunun birkaç yerinde yaralardan ve diğer türlü şeylerden akın-

* İnce zincirlere ufak pırlantaların iliştirildiği modern görünümlü bir kolye stili. (ç.n.)

tılar vardı. Hareket edebileceğinden emin değildi ama bu yatak odasından siktir edip gitmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkmaya çalışınca başı fena döndüğünden yerine geri oturdu. Odanın öbür tarafındaki ufak pencereden şafağın söktüğünü, sıcak parlaklığın çam ağaçlarının arasından sızdığını gördü.

Omega onu kendi içinde varlığına şaşırdığı yerlere götürmüştü. Korku ve kendine karşı nefretle dolu yerlerdi. Aşağılamayla doluydu. Şimdi ardından sanki tamamen çıplak ve savunmasız kalmış gibiydi. Oluşan açık yara nefes alıyordu.

Kapı açıldı. Bay X'in vücudu kapıyı doldurdu. "Nasılız?"

O, kendini bir battaniyeyle sardıktan sonra ağzını açtı. Hiçbir şey dışarı çıkamamıştı. Birkaç kere öksürdü. "Ben... sağ çıktım."

"Sağ çıkacağını umuyordum."

O için adamı günlük kıyafetlerinde, sanki işinde yeni bir verimli güne başlayacakmış gibi not panosunu tutarken görmek zordu. O'nun son yirmi dört saatini nerede harcadığını düşünecek olursak, bu durumun normalliği sahte ve kısmen tehditkâr gözüküyordu.

Bay X hafifçe gülümsedi. "Seninle bir anlaşmaya varacağız. Hizaya girip yerini bileceksin ve karşılığında bu tür durumlar olmayacak."

O tartışamayacak kadar yorgundu. İçindeki mücadele tekrar baş gösterecekti. Bunu adı gibi biliyordu ama şu anda tek istediği sabun ve sıcak suydu. Biraz yalnız kalmak istiyordu.

"Bana ne diyecektin?" diye emretti Bay X.

"Evet, sensei." O, ne yapması, ne söylemesi gerektiğini umursamıyordu. Sadece bu yataktan... bu odadan... bu kabinden uzaklaşmalıydı.

"Dolapta kıyafetler var. Araba sürecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet. Evet... iyiyim."

O evindeki tamamen beyaz fayansla kaplanmış duşunu hayal etti. Temiz. Tertemizdi. Buradan çıktığında o da temiz olacaktı.

"Kendine bir iyilik yapmanı istiyorum Bay O. İşe başladığında bütün bunların nasıl hissettirdiğini hatırlamanı istiyorum. Aklına getir, hafızanda tut ve hıncını deneklerinden çıkar. Girişimlerin canımı sıkmış olabilir ama yumuşadığını görmekten nefret ederim. Anlaştık mı?"

"Evet, sensei."

Bay X arkasını döndükten sonra omzunun üzerinden baktı. "Sanırım Omega'nın neden yaşamana izin verdiğini biliyorum. Giderken senin hakkında baya övgü dolu konuştu. Seni tekrar görmekten hoşlanacağını biliyorum. Ona ziyaretlerini hoş karşılayacağını söyleyeyim mi?"

O boğulurmuş gibi bir ses çıkardı. Elinde değildi.

Bay X yumuşak bir tonda güldü. "Belki de söylememeliyim."

On Birinci Bölüm

Mary, TGI Friday's mekânının parkına aracını park etti. Etraftaki araçlara bakarken yemek için bir adamla buluşmaya nasıl razı olduğunu merak ediyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla Bella telefon edip bu sabah onu ikna etmişti ama kahretsinki hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ama zaten aklında pek bir şey tutamıyordu. Yarın sabah kontrol için doktoruna gidecekti. Bu aklında olduğu için sersem bir hali vardı. Mesela dün akşam. John ve Bella'yla bir yere gittiğine yemin edebilirdi ama akşama dair hiçbir şey hatırlamıyordu. İşi de aynı şekildeydi. Bugün avukat bürosunda işlerini otomatiğe almış, basit hatalar yaparak boşluğa dalıp durmuştu.

Civic'den çıkarken kendini zihinsel olarak elinden geldiğince toparlamaya çalıştı. Buluştuğu adama en azından ayık olmayı borçluydu ama onun dışında baskı altında hissetmiyordu. Bella'ya bunun sadece arkadaşça olduğunu açıkça söylemişti. Hesabı böleceklerdi. Tanıştığıma memnun oldum, sonra görüşürüz; işte bu kadardı.

Kaderin üzerinde oynadığı Rus ruleti olmasaydı bile bu şekilde davranırdı. Tekrar hasta olabileceği gerçeği dı-

şında tüm bu çıkma durumları konusunda paslanmıştı ve tekrar o moda girmeyi istemiyordu. Kimin bütün bu dramaya ihtiyacı vardı? Otuzlarının başlarındaki bütün bekâr erkekler hâlâ eğlence peşindeydi veya çoktan evlenmişlerdi. Kendisi ise eğlenceli olmayan, oyunbozan bir tipti. Epey sert bir deneyim geçirmişti ve doğuştan ciddi bir yapıdaydı.

Pek eğlenceli de gözükmüyordu. Uzayan sıradan saçlarını sıkıca lastik tokayla ensesinde toplanmıştı. Giydiği krem rengi İrlanda işi örgü kazak üzerine bol ama sıcaktı. Bej rengi pantolonu rahattı. Topuksuz ayakkabıları kahverengiydi ve topuk kısımları aşınmıştı. Yüksek ihtimalle hiçbir zaman olamayacağı bir anne gibi gözüküyordu.

Restorana girdiğinde garsonu bulup arka köşedeki bir bölgeye yönlendirildi. Çantasını bırakırken yeşilbiber, soğan kokusu alıp başını kaldırdı. Garson buharı tüten gümüş bir tabakla yanından hızla geçti.

Restoran kalabalıktı ve mekândaki insanlardan ahenksiz sesler yükseliyordu. Garsonlar buharı tüten yiyeceklerin, kirli tabak yığınlarının olduğu tepsilerle etrafta dolaşırken aileler, çiftler, arkadaş grupları gülüyor, konuşuyor ve tartışıyorlardı. Bu çılgın karmaşa ona mükemmel geliyordu: Tek başına otururken gerçek insanların arasında tamamen soyutlanmış ve numaracı biri gibi hissediyordu.

Hepsi neşeli tiplerdi. Kendisinin ise... yarın gitmesi gereken bir doktor randevusu vardı.

Bir küfürle duygularını kontrol altına alıp paniğinin önüne geçerek bu akşam Doktor Della Croce'yi düşünmemeye karar verdi.

Mary ağaç budama sanatını düşündü ve aceleci bir garson masaya geldiğinde hafifçe tebessüm etti. Kadın suyu plastik bardakta masaya koyarken biraz döktü.

"Birini mi bekliyorsunuz?"

"Evet."

"İçki arzu eder misiniz?"

"Bu yeterli. Teşekkürler."

Garson uzaklaşırken Mary suyunu yudumlayıp metal bir tat alınca bardağı uzağa itti. Göz ucuyla ön kapıda bir hareket yakaladı.

Tanrım... Vay be.

Bir adam restorana girdi. Gerçekten... *taş gibi* bir parçaydı.

Sarışındı. Sinema yıldızlarının tarzında bir yakışıklılığı vardı. Siyah deri trençkotunun içinde muazzamdı. Omuzları az önce içinden geçtiği kapı kadar genişti ve bacakları o kadar uzundu ki buradaki herkesten daha boyluydu. Kapının girişindeki insan kalabalığının yanından geçerken diğer adamlar yere, uzağa veya saatlerine bakarken sanki adamla yarışmayacaklarının farkındalardı.

Mary kaşlarını çatarken adamı daha önce görmüş gibi bir hisse kapıldı.

Evet, adına sinema diyorlar, dedi kendine. Belki kasabada çekilen bir film vardı.

Adam garsonun yanına gidip sanki beden ölçüsünü tahmin etmeye çalışıyormuş gibi gözünü üzerinde gezdirdi. Kızıl, adama şaşkınca gözlerini kırpıyordu ama belli ki östrojen alıcıları imdadına yetişmişti. Adamın fark ettiğinden emin olmak istermiş gibi saçını öne doğru çektikten sonra adeta yerinden çıkarırcasına kalçasını yana attı.

Merak etme, diye düşündü Mary. *Adam seni görüyor, tatlım.*

İkisi restoranda ilerlerken adam bütün masaları gözüyle taradı. Mary kiminle yemek yediğini merak etti.

Aha. İki masa ötede yalnız oturan bir sarışın vardı.

Tüylü mavi süveteri fazlasıyla dardı ve göz alıcı bir malı ortaya seriyordu. Aynı zamanda kadın adamın restoranda yürümesini beklentiyle izliyordu.

Bingo. Ken ve Barbie.

Eh, pek Ken sayılmazdı. Adam yürürken muhteşem görünüşüne rağmen yakışıklı olmayan bir hali vardı. Hayvani... bir şeydi. Diğer insanlar gibi kendini taşımıyordu.

Aslında geniş omuzları yürüyüşüyle salınırken, etrafı tarayan adeta yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Eğer isterse buradaki herkesi çıplak elleriyle yok edeceğine dair rahatsız bir hisse kapıldı.

Mary iradesini toparlayıp kendini önündeki su bardağına bakmaya zorladı. Diğer aval aval bakan salaklar gibi olmak istemiyordu.

Ah kahretsin, tekrar bakmak zorundaydı.

Adam sarışını geçip şimdi koridorun tam karşısındaki kumralın önünde duruyordu. Kadının yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Oldukça makul görünüyordu.

"Hey," dedi adam.

Eh, işe bak. Aynı zamanda sesi de mükemmeldi. Derinden gelen bir tınısı vardı.

Adamın ses tonu keskin bir hal aldı. "Sen Mary değilsin."

Mary gerildi. *Ah, olamaz.*

"İstediğin herkes olabilirim."

"Mary Luce'yi arıyorum."

Ah... kahretsin.

Mary boğazını temizlerken başka bir yerde veya başka biri olmayı diliyordu. "Benim... Adım Mary."

Adam arkasını döndü. Parlak camgöbeği gözleri içine işlerken iri vücudu kaskatı kesildi.

Mary hızlıca bakışını yere indirirken suyuna pipeti sokup çıkarıyordu.

Pek beklediğin gibi değilim, değil mi? diye düşündü.

Sessizlik uzarken adam belli ki kaçıp gitmek için güzel bir sebep arıyordu.

Tanrım, Bella onu böyle nasıl aşağılayabilirdi?

Rhage nefes almayı bırakıp insana sadece baktı. Ah, çok güzeldi. Beklediği gibi değildi ama yine de çok tatlıydı.

Teni soluk ve pürüzsüzdü. Yüzündeki kemikler narindi ve çenesi kulağından uzanan zarif bir kıvrımdı. Yanakları çıkıktı ve doğal bir şekilde kızarmışlardı. Boynu yüksek ihtimalle elleri ile bacaklarının olduğu gibi uzun ve inceydi. Koyu kahverengi saçları atkuyruğu yapılmıştı.

Makyaj yapmamıştı ve herhangi bir parfüm seçemiyordu. Taktığı tek takı ufak inci küpelerdi. Kırık beyaz süveteri hantal duruyordu ve pantolonunun da bol olduğuna iddiaya girebilirdi.

Kızda ilgi çekecek hiçbir şey yoktu. Normalde bu tiplerle takılmazdı. Ama kız tüm dikkatini üstüne toplamıştı.

"Merhaba Mary," dedi yumuşak bir tonda.

Bakışlarını ona çevirmesini umuyordu çünkü gözlerine iyice bakamamıştı. Sesini tekrar duymak için sabırsızlanıyordu. Konuştuğu iki kelime fazlasıyla alçak tonda söylenmişti ve yeterli değildi.

Elini uzatırken ona dokunmak için can atıyordu. "Ben Hal."

Çantasına uzanıp oturma bölümünden kalkmaya çalışırken elini havada bırakmıştı.

Kızın yolunu kesti. "Nereye gidiyorsun?"

"Bak, sorun değil. Bella'ya söylemem. Sadece yemek yemiş gibi davranırız."

Rhage gözlerini kapatıp sesini özümsemek için arka plandaki bütün sesleri duymazdan geldi. Vücudu hayata canlanmış ve sakinlemişti; ikisi birbirine girmişti.

Sonra kızın ne dediğinin farkına vardı.

"Neden yalan söyleyeceğiz ki? Beraber yemek yiyeceğiz."

Kızın dudakları gerildi ama en azından kaçmayı bırakmıştı.

Kaçmayacağından emin olunca oturup bacaklarını masanın altına sokmaya çalıştı. Kız ona bakarken dizlerini kıpırdatmayı kesti.

Yüce Tanrım. Bakışları sesinin nazik tınısıyla uyuşmuyordu. Adeta bir savaşçıya aittiler.

Metalik gri gözler saçının renginde kirpiklerle çevrelenmişlerdi. Ağırbaşlı ve ciddi bakışı ona savaştan sağ çıkmış bir erkeği hatırlatıyordu. Gücü inanılmaz derece de büyüleyiciydi.

Sesi titreşti. "Seninle öyle bir... yemek yiyeceğim ki."

Gözleri birden alev almıştı ama sonra kısıldı. "Daha önce hayır işi yaptın mı?"

"Pardon?"

Bir garson gelip yavaşça önüne su bıraktı. Rhage kadınının onun yüzüne, vücuduna karşı arzulu isteğini koklayabiliyordu ve bu onu sinir etmişti.

"Merhaba ben Amber," dedi. "Size içecek ne getirebilirim?"

"Su yeterli. Mary, başka bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler."

Garson biraz fazla yakınına geldi. "Size spesiyallerimizden bahsedebilir miyim?"

"Pekâlâ."

Liste gittikçe uzarken Rhage bakışlarını Mary'den al-

madı. Kahretsin, kadın bakışlarını ondan gizliyordu.

Garson boğazını temizledi. Hem de birkaç kere. "Size bira getiremeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz daha sert bir şey? Bir şat..."

"Böyle iyiyiz ve sipariş için daha sonra gelebilirsin. Teşekkürler."

Amber durumu çakmıştı.

Yalnız kaldıklarında Mary konuştu. "Gerçekten, hadi bu işi bitirelim..."

"Sana seninle yemek istemediğime dair bir imada mı bulundum?"

Mary elini menünün üzerine koyarak yemek resminin üzerinde gezdiriyordu. Birden menüyü itti. "Bana bakıp duruyorsun."

"Erkekler bunu yapar." *İstedikleri bir dişi bulduklarında,* diye kendi kendine ekledi.

"Eh, söz konusu ben olunca yapmazlar. Ne kadar etkilenmemiş olduğunu hayal edemiyorum ama detaylara odaklanmanı istemiyorum, beni anladın mı? Aynı zamanda birine iyilik yapacaksın diye bir saat buna katlanmanla gerçekten ilgilenmiyorum."

Tanrım, bu ses. Yine onda aynı etkiyi oluşturuyordu. Teni ürpertiyle kaplandıktan sonra rahatlayarak sakinleşti. Derin bir nefes alarak doğal limoni kokusunu içine çekti.

Aralarındaki sessizlik uzayınca menüyü tekrar kıza doğru uzattı. "Ben yerken sadece oturmak istemiyorsan ne sipariş vereceğine karar ver."

"İstediğim zaman gidebilirim."

"Doğru. Ama gitmeyeceksin."

"Ah, nedenmiş?" Kızın gözleri parlamıştı ve tepki olarak kendi vücudu futbol stadyumu gibi aydınlanmıştı.

"Çünkü Bella'yı beni terk ederek utandırmak istemeyecek kadar çok seviyorsun. Senin aksine beni terk edersen bunu ona söyleyeceğim."

Mary kaşlarını çattı. "Şantaj ha?"

"İkna diyelim."

Yavaşça menüyü açıp göz attı. "Bana bakmaya devam ediyorsun."

"Biliyorum."

"Başka yere bakar mısın? Menüye, karşıdaki kumrala mesela. Fark etmediysen iki masa geride bir sarışın var."

"Hiç parfüm sürmüyorsun, değil mi?"

Bakışları onunkilerle buluştu. "Hayır, kullanmıyorum."

"Tutabilir miyim?" Başıyla kızın elini işaret etti.

"Pardon?"

Elini yakından koklamak istediğini ona söyleyemezdi. "Beraber yemek yediğimiz filan düşünülürse, el sıkışmamız nezaketen olurdu değil mi? Nazik olmaya çalıştığımda beni terslediğin halde ikinci bir şans vermeye razıyım."

Kız cevap vermeyince masanın diğer yanına uzanıp elini elleri arasına aldı. Daha tepki veremeden kolunu öne doğru çekerek eğilip dudaklarını boğumlarına değdirdi. Derin bir şekilde nefesini içine çekti.

Kokusuna vücudu ani bir şekilde tepki verdi. Ereksiyonu deri pantolonunun fermuarını zorluyor, geriliyor, baskı yapıyordu. Pantolonunda biraz daha yer oluşturmak için kıpırdandı.

Tanrım, evde onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

On İkinci Bölüm

Hal elini bırakırken Mary de nefes almayı bıraktı. Belki hayal ediyordu. Kesinlikle öyle olmalıydı. Çünkü bu adam fazlasıyla yakışıklıydı. Acayip seksiydi. Gerçek olamayacak kadar ona fazlasıyla odaklanmıştı.

Garson döndüğünde Hal'ın kucağına düşmeden olabildiğince yakınına sokuldu. Bak işe, kadın rujunu da tazelemişti. Dudakları ancak Taze Pembe diye adlandırılabilecek bir tonla yağ gibi parıldıyordu. Veya Tuhaf Mercan. Ya da onun gibi komik bir şeydi.

Mary başını sallarken bu kadar şirretleşmesine şaşırmıştı.

"Size ne getirebilirim?" diye Hal'a sordu garson.

Hal masaya baktıktan sonra kaşını kaldırdı. Mary başını sallayıp menünün sayfalarını çevirmeye başlamıştı.

"Pekâlâ, bakalım elimizde ne var," diyerek kendi menüsü açtı. "Chicken Alfredo* alalım. Az pişmiş sığır eti. Aynı zamanda eti az pişmiş bir cheeseburger. Bir de üzerindeki her şeyle beraber nacho'ları da istiyorum. Bu iki porsiyon olsun, olur mu?"

---

* İtalyan mutfağına özgü bir çeşit tavuklu makarna. (ç.n.)

Menüyü kapatıp beklemeye başladığında Mary'nin ona bakakaldığını gördü.

Garson da biraz garipsemiş gibi bakıyordu. "Bütün bunlar kız kardeşin ile senin için mi?"

Sanki böylesine bir adam ancak ailevi zorunluklar yüzünden onun gibi bir kadınla dışarı çıkabilirdi. Ah, adamım...

"Hayır, bunlar benim için. Ayrıca kız kardeşim değil, kendisiyle çıkıyorum. Mary?"

"Ben... sanırım Sezar salatası alacağım. Onun yemeği ne zaman gelirse getirebilirsin."

Garson menüleri alıp yanlarından ayrıldı.

"Bana biraz kendinden bahset Mary."

"Neden senin hakkında konuşmuyoruz?"

"Çünkü öyle olursa seni konuşurken duyamayacağım."

Mary kaskatı kesilirken bir şey bilincinin yüzeyinde baş göstermeye çalıştı.

Konuş. Sesini duymak istiyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey de. Tekrar, tekrar söyle. Yap bunu.

Bu adamın bunları ona söylediğine yemin edebilirdi ama onunla daha önce tanışmamıştı. Tanrı biliyordu ya, tanışıyor olsaydı hatırlardı.

"Ne iş yapıyorsun?" dedi Hal.

"Ah... Yönetici asistanlığı yapıyorum."

"Nerede?"

"Şehirdeki bir avukat bürosunda."

"Ama başka işler de yapıyorsun, değil mi?"

Bella'nın ona ne kadarını anlattığını merak etti. Tanrım, kadının hastalığından bahsetmemiş olduğunu umuyordu. Belki de adam bu yüzden onunla kalıyordu.

"Mary?"

"Eskiden çocuklarla beraber çalışıyordum."

"Öğretmen miydin?"

"Terapist."

"Ruhsal mı yoksa fiziksel mi?"

"Her ikisi de. Otistik çocuklar için rehabilitasyon uzmanlığı yapıyordum."

"Bu işe başlamanı sağlayan neydi?"

"Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Neyi?"

"Bütün bu hadi-birbirimizi-tanıyalım numaralarını."

Adam kaşlarını çattı ve geriye doğru yaslanırken garson önüne koca bir tabak nacho bıraktı.

Kadın kulağına doğru eğildi. "Şşş, kimseye söyleme. Bunları başkasının siparişinden aşırdım. Onlar bekleyebilirler. Hem sen baya aç gözüküyorsun."

Hal başıyla onaylayıp gülümsedi ama ilgisiz duruyordu.

Adama nezaketi için hakkını vermeliydi, diye düşündü Mary. Karşısında oturuyor ve diğer kadınları fark etmiyormuş gibi gözüküyordu.

Tabağı ona teklif etti. Mary başını sallayınca ağzına bir tane nacho attı.

"Hoşbeşten hoşlanmadığına şaşırmadım."

"Nedenmiş?"

"Çok fazla şeyin üstesinden geldin."

Mary kaşlarını çattı. "Bella sana hakkımda tam olarak ne söyledi?"

"Pek bir şey söylemedi."

"O zaman neler atlattığımı nereden biliyorsun?"

"Her şey gözlerinde."

Ah, kahretsin. Aynı zamanda zekiydi. Tam takıma gel.

"Sana kötü haberi vermek istemezdim," derken hızlıca nacho'ları götürüyordu, "ama hoşlanmaman umurunda değil. Seni bu mesleğe yönlendiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum ve sen de bana bunu söyleyeceksin."

"Küstahsın."

"Aman ne sürpriz." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Sen de sorumu görmezden geliyorsun. Bu işe başlamanı sağlayan neydi?"

Cevap annesinin kas distrofisiyle* mücadelesiydi. Annesinin bununla baş etmesine şahit olduktan sonra diğer insanlara kısıtlamalarına rağmen hayatlarını daha rahat yaşamaları konusunda yardım etmek bir lütuftu. Belki de annesi böyle tehlike içindeyken kendisinin sağlıklı olmasının verdiği suçluluğun üstesinden gelmesi için bir yoldu.

Ama sonra Mary de tehlikeli bir duruma düşmüştü.

Tuhaf, teşhis koyulduğunda ilk düşündüğü adil olmadığıydı. Annesinin hastalık olaylarıyla boğuşmasını izlemiş, onunla beraber acı çekmişti. Peki, evren annesinin çektiği acıyı şahsen deneyimlemesini neden istiyordu? Sonra diğer insanların acılarını paylaşamayacağının, eşikten geçtiğinde mucizevi bir şekilde sıkıntılı bölgeden çıkamayacağının farkına varmıştı.

"Başka bir şey yapmak istememiştim."

"O zaman neden bıraktın?"

"Hayatım değişti."

Şansa bunun üzerine gitmemişti. "Özürlü çocuklarla çalışmayı seviyor muydun?"

"Özürlü değillerdi."

"Özür dilerim," diye içten bir şekilde söyledi.

Sesindeki içtenlik övgülerin veya gülümsemelerin başaramayacağı bir şekilde korumasını indirmişti.

"Sadece farklı çocuklardı. Dünyayı farklı bir şekilde deneyimliyorlar. Normallik işin sadece ortalama hali, var

* Zamanla hareket kabiliyetinin kaybına sebep olan kalıtsal bir kas hastalığı. (ç.n.)

olmanın veya yaşamanın tek seçeneği değil..."

Konuşmayı bıraktığında Hal'ın gözlerini kapattığını fark etti. "Seni bayıyor muyum?"

Göz kapakları yavaşça kalktı. "Konuşmanı dinlemeye bayılıyorum."

Mary yutkundu. Hal'ın gözleri neon gibi yanardöner parlıyordu.

Gözleri lens olmalı, diye düşündü. İnsanların gözleri camgöbeği renginde olmazdı.

"Farklı şeyler seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Gayet iyi."

Bir sebepten dolayı kendini ona gülümserken buldu.

"Haklıydım," diye homurdandı.

"Ne konuda?"

"Güldüğünde çok tatlı oluyorsun."

Mary bakışlarını kaçırdı.

"Sorun nedir?"

"Lütfen beni etkilemeye çalışma. Hoşbeşle baş etmeyi yeğlerim."

"Etkilemeye çalışmıyorum, dürüstçe söylüyorum. Kardeşlerime sor istersen. Sürekli kırdığım potlarla meşhurum."

Onun gibi başkaları da mı vardı? Vay, bundan fena bir Noel aile kartı çıkardı. "Kaç tane erkek kardeşin var?"

"Beş tane. Şu anda. Bir tanesini kaybettik." Suyundan uzun bir yudum alırken sanki gözlerini görmesini istemiyormuş gibiydi.

"Üzüldüm," dedi Mary, alçak sesle.

"Teşekkürler. Yarası daha taze. Onu çok özlüyorum."

Garson ağır bir tepsiyle yanlarına geldi. Tabaklar ile Mary'nin salatası masaya koyulduğunda garson kadın Hal

ona imalı bir şekilde teşekkür edene kadar oyalanmıştı.

Hal önce Alfredo'ya dalış yaptı. Çatalını fettuccine karmaşasına daldırıp makarnalardan bir top oluşturana kadar çevirdikten sonra ağzına götürdü. Düşünceli bir şekilde çiğnerken hafif tuz ekledi. Sonrasında sığır etini tattı. Üzerine biraz biber ekti. Ardından cheeseburgeri eline aldı. Ağzına götürecekken kaşlarını çatıp tabağa bıraktı. Isırık almak için çatalını ve bıçağını kullandı.

Tam bir centilmen gibi yiyordu. Hareketlerinde sanki bir zarafet vardı.

Birden bakışını ona çevirdi. "Ne?"

"Özür dilerim, ben..." Salatasını aldı ve hemen onu yerken izlemeye geri döndü.

"Bana bakmaya devam edersen kızaracağım."

"Üzgünüm."

"Ben değilim. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor."

Mary'nin vücudu canlandı. Kıtır ekmekleri kucağına dökerek tam bir zarafetle tepki göstermişti.

"Peki, neye bakıyorsun?"

Pantolonundaki sosu silmek için peçetesini kullandı. "Sofra adabın. Gayet iyi."

"Yemeğin tadı çıkarılmalı."

Bu şekilde başka nelerin tadını çıkardığını merak etti. Yavaşça. Derinlemesine. Tanrım, ne tür bir aşk hayatı olduğunu hayal edebiliyordu. Yatakta müthiş olmalıydı. O iri vücudu, bronz teni, uzun ve ince parmaklarıyla...

Mary'nin boğazı kuruduğundan bardağına saldırdı. "Ama her zaman bu kadar... çok mu yiyorsun?"

"Aslında midem pek iyi durumda değil. O yüzden yavaştan alıyorum." Fettuccine'ye biraz daha tuz ekti. "Demek eskiden otistik çocuklarla çalışıyordun ama şimdi

avukat bürosundasın. Boş zamanında neler yapıyorsun? Hobilerin, ilgi alanların neler?"

"Yemek yapmayı seviyorum."

"Gerçekten mi? Ben de yemeyi seviyorum."

Kaşlarını çatarak adamın onun masasında oturduğunu hayal etmemeye çalıştı.

"Yine rahatsız oldun."

Elini öylesine savurdu. "Olmadım."

"Evet, oldun. Benim için bir şey pişirme fikri hoşuna gitmedi, değil mi?"

Adamın pervasız dürüstlüğü ona her şeyi söyleyebilirmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Tam da düşündüğü veya hissettiği şekilde cevap veriyordu. İyi veya kötü.

"Hal, beynin ile ağzın arasında filtren var mı?"

"Pek sayılmaz." Alfredo'yu bitirip tabağı kenara aldı. Sıra sığır etindeydi. "Peki ailen?"

Derin bir nefes aldı. "Annem dört yıl önce vefat etti. Babam ben iki yaşındayken yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için öldürüldü."

Hal durakladı. "Zor olmalı. İkisini de kaybetmek."

"Evet, öyleydi."

"Benim de annem ve babam öldü. Ama en azından yaşlanabildiler. Kız kardeşin var mı? Erkek kardeşin?"

"Yok. Sadece annemle ben vardık. Şimdi ise bir başımayım."

Uzun bir sessizlik oldu. "John'u nereden tanıyorsun?"

"John... ah, John Matthew? Bella sana ondan mı bahsetti?"

"Biraz."

"Çocuğu tanımıyorum bile. Yakın zamanda hayatıma girdi. Durumların onun için kolay olmadığını sezdiğim halde özel ve nazik bir çocuk olduğunu düşünüyorum."

"Ailesini tanıyor musun?"

"Bana ailesi olmadığını söyledi."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Şehrin o kısmını biliyorum. Pek iyi bir yer değil."

"Onu kurtarmak istiyor musun, Mary?"

Ne kadar tuhaf bir soru, diye düşündü.

"Kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum ama arkadaşı olmak isterim. Doğruyu söylemek gerekirse çocuğu zar zor tanıyorum. Bir akşam evimde beliriverdi."

Hal başıyla onaylarken sanki ona istediği cevabı vermiş gibiydi.

"Bella'yla nasıl tanıştın?" diye sordu Mary.

"Salatanı sevmedin mi?"

Tabağına baktı. "Aç değilim."

"Emin misin?"

"Evet."

Burgerini ve patates kızartmalarını bitir bitirmez tuz ile biberin yanındaki ufak menüye uzandı.

"Tatlı ister misin?"

"Bu akşam olmaz."

"Daha fazla yemelisin."

"Doyurucu bir öğlen yemeği yedim."

"Hayır, yemedin."

Mary kollarını göğsünde birleştirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Açlığını hissedebiliyorum."

Nefesi kesildi. Tanrım, gözleri yine parlıyordu. Öylesine mavi ve parlaktı ki rengi deniz gibi sonsuzdu. İçinde yüzülebilecek, boğulabilecek, kendini kaybedebilecek bir okyanustu.

"Nasıl... aç olduğumu biliyorsun?" derken sanki dünya ayakları altından çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Sesi adeta bir mırıltıya dönüşecek kadar alçalmıştı. "Haklıyım, değil mi? Nasıl olduğunun ne önemi var?"

Şansa garson boş tabakları almak için gelmiş ve ânı bozmuştu. Hal kek ve kahve ısmarlarken Mary tekrar dünyaya dönmüş gibi hissetti.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Oradan, buradan şeyler."

"Oyunculuk? Modellik?"

Kahkaha attı. "Hayır. Göze hitap edebilirim ama işe yaramayı tercih ederim."

"Nasıl işe yarıyorsun?"

"Sanırım asker olduğum söylenebilir."

"Orduda mısın?"

"Kısmen."

Eh, bu tehlikeli havasını açıklıyordu. Fiziksel güvenini. Gözlerinin keskinliğini.

"Hangi bölük?" Deniz kuvvetleri, diye düşündü. Belki de SEAL*. Adam o kadar belalı gözüküyordu.

Hal'ın yüzü gerildi. "Sıradan bir askerim."

Aniden bir parfüm bulutu Mary'nin burnuna dolmaya başladı. Masayı toparlayan kızıl garsondan geliyordu.

"Her şey yolunda mıydı?" Hal baktığında kadının adeta cızırdadığını duyabiliyordunuz.

"İyiydi. Teşekkürler."

"Güzel." Masaya bir şey iliştirdi. Bir peçeteydi. Üzerinde numara ve isim vardı.

Kadın ona bakış atıp kıvırtarak uzaklaşırken Mary bakışlarını ellerine çevirdi. Yan gözle çantasına baktı.

Gitme vakti, diye düşündü. Bir sebepten dolayı Hal'ın peçeteyi cebine atmasını izlemek istemiyordu. Adamın bunu yapmaya her türlü hakkı olsa bile.

* Amerika Birleşik Devletlerinin Özel Hareket Ekibi. (ç.n.)

"Eh, bu oldukça... ilginçti," dedi. Çantasını alıp bölmeden çıkmaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Kaşlarını çatması onu tam bir asker yapıp seksi erkek havalarından çıkarmıştı.

Yüreğine bir tedirginlik düştü. "Yorgunum. Ama teşekkür ederim Hal. Bu oldukça... eh, teşekkürler."

Yanından geçmeye çalışırken elini kapıp bileğinin içini başparmağıyla okşadı. "Tatlımı yerken benimle otur."

Mükemmel yüzünden ve geniş omuzlarından bakışlarını çekti. Karşıda oturan kumral ayağa kalkarken elinde bir kartvizitle adamı dikizlemekteydi.

Mary eğildi. "Eminim sana eşlik edecek fazlasıyla kişi bulabilirsin. Aslında bir tanesi şu an sana doğru geliyor. Onunla sana başarılar dilerdim ama kız çoktan cepteymiş gibi gözüküyor."

Mary kapıya doğru atıldı. Serin hava ve insan kalabalığından sonra bu sessizlik kısmen iyi gelmişti. Ama arabasına yaklaşırken yalnız olmadığına dair ürkütücü bir hisse kapıldı. Omzunun üzerinden baktı.

Onu restoranda bırakmasına rağmen Hal hemen ardındaydı. Arkasına dönerken kalbi hızla göğsünde atıyordu.

"Yüce İsa! Ne yapıyorsun?"

"Seni arabana kadar geçiriyorum."

"Ben... ah. Zahmet etme."

"Çok geç. Civic senin, değil mi?"

"Nasıl bildin..."

"Kilitleri açınca farları yandı."

Ondan uzaklaştı ama geri çekilirken Hal öne doğru adım atmıştı. Arabasına çarptığında ellerini havaya kaldırdı.

"Dur."

"Benden korkma."

"O zaman üzerime doğru gelme."

Arkasını dönüp aracın kapısına uzandı. Adam elini hızla kaldırıp cam ile aracın tarafındaki bölgeye yerleştirdi.

Evet, aracına binecekti. Ama adam izin verdiğinde.

"Mary?" Derinden gelen sesi kulağının dibindeydi ve bu da irkilmesine sebep oldu.

Ondan yayılan cazibeyi hissedip vücudunun onu hapsetmesini hayal etti. Hain bir hamleyle korkusu daha edepsiz ve muhtaç bir şeye dönüştü.

"Bırak beni," diye fısıldadı.

"Henüz değil."

Sanki onu kokluyormuş gibi derinden nefes aldığını duydu. Kulakları sanki mırlıyormuş gibi ritmik bir sesle dolmuştu. Vücudu gevşeyip alev aldı. Sanki onu içine kabul etmeye hazırmış gibi bacaklarını açtı.

Yüce Tanrım, bu adamdan uzaklaşmalıydı.

Kolundan tutup onu itti. Hiçbir yardımı dokunmamıştı.

"Mary?"

"*Ne?*" diye tersledi. İçerlemişti çünkü kaskatı kesilmesi gerekirken uyarılmıştı. Tanrı aşkına, adam iri, zorba bir yabancıydı. Kendisi ise eve dönmezse kimsenin fark etmeyeceği yalnız bir kadındı.

"Beni ekmediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi beni bırakmaya ne dersin?"

"Sana iyi geceler öpücüğü vermeme izin verir vermez bırakacağım."

Mary ciğerlerine yeterince nefes alabilmek için ağzını açtı.

"Neden?" diye boğuk bir sesle sordu. "Neden bunu yapmak isteyesin?"

Adamın elleri omuzlarına düştü ve onu kendine doğ-

ru çevirdi. Ona yukarıdan bakıyordu; restorandan gelen parlaklığı, otoparkın ışığını ve yukarıda yıldızları bile gövdesiyle kapatıyordu.

"Seni öpmeme izin ver Mary." Hal'in elleri boğazına, sonra da yüzünün yanına doğru ilerledi. "Sadece bir kere. Tamam mı?"

"Hayır, tamam filan değil," diye fısıldarken adam çoktan başını geriye doğru eğmişti.

Hal'in dudakları ona doğru yaklaşırken kendi dudakları titreşti. Öpüşmeyeli çok uzun zaman geçmişti. Onun gibi bir adam tarafından hiç öpülmemişti.

Temas yumuşak ve nazikçe olmuştu. Adamın kalıbına bakılırsa beklenmedik bir şeydi.

Bir sıcaklık dalgası göğüslerini sarıp bacaklarının arasında son buldu. Bir tıslama sesi duydu.

Hal geriye doğru tökezlerken ona tuhaf şekilde bakıyordu. Sanki kendine sahip olmaya çalışıyormuş gibi sarsak bir hareketle kollarını göğsünde birleştirdi.

"Hal?"

Adam tek kelime etmeden orada durup bakıyordu. İşin aslını bilmese sarsılmış olduğunu düşünecekti.

"Hal, iyisin, değil mi?"

Başını sadece bir kere salladı.

Sonra arkasını dönüp park yerinin karanlığında kayboldu.

On Üçüncü Bölüm

Rhage Çukur ve malikâne arasındaki bahçede maddesel halden çıktı.

Hissettiklerini tam adlandıramıyordu ama kaslarında ve kemiklerinde diyapazona* benzer bir titreşim yayılıyordu. Bildiği tek şey böyle bir titreşimi daha önce hissetmediğiydi. Dudakları Mary'nin dudaklarına değdiği anda etkileşime geçmişti.

Vücuduna dair yeni olan her şey kötü bir haber olduğundan hemen kızdan uzaklaşmıştı ve etrafında olmamak yardımcı oluyor gibiydi. Şimdi sorun his azalırken çıkan rahatlama ihtiyacı, yerinde duramamasına sebep oluyordu. Hiç adil değildi. Canavar dışarı çıktıktan sonra genellikle birkaç gün kafası rahat ederdi.

Saatini kontrol etti.

Kahretsin, biraz kendine gelmek için *kırıcı* avlamaya çıkmak istiyordu ama Tohr Kardeşlik'in başına geçtiğinden beri yeni kurallar konulmuştu. Rhage dönüştükten sonra kendini toparlayana kadar motorunu soğutması ge-

* Titreştirildiğinde ana seslerden birini veren, U biçiminde, küçük bir çelik araç. (ç.n.)

rekiyordu. Geçen yaz Darius'un ölümüyle beraber kardeşlerin sayısı altıya düşmüştü. Wrath'ın da tahta çıkmasıyla artık beş kişiydiler. Irkları başka bir savaşçının kaybını daha kaldıramazdı.

Dinlenmeye zorlanmak mantıklıydı ama birinin ona ne yapacağını söylemesinden nefret ediyordu. Özellikle biraz deşarj olmaya ihtiyacı olduğunda sahaya çıkamamaya dayanamıyordu.

Ceketinden anahtarları alıp modifiye edilmiş GTO* aracına ilerledi. Araç bir kükreyişle çalıştı ve bir buçuk saniye sonra yola koyuldu. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Mary. O öpücük.

Tanrım, dudakları inanılmaz derece tatlıydı ve onunkilerin altında titriyordu. Öylesine tatlıydı ki dudaklarını diliyle aralayıp içine dalmak istiyordu. İçine doğru kayıp geri çekilerek tekrar tadını almak için dalmak istiyordu. Sonra aynı şeyi vücuduyla kızın bacaklarının arasında yapmayı arzuluyordu.

Ama durmak zorundaydı. Titreşim her neyse onu gergin hale getirmişti; o zaman bu tehlikeli bir şeydi. Boktan tepkisi mantıklı gelmiyordu. Mary onu sakinleştiriyor, ona bir çeşit rahatlama sağlıyordu. Tabii, kızı istiyordu ve bu onu gerginleştirecekti ama tehlikeli hale getirecek kadar olmamalıydı.

Siktir. Belki de durumu yanlış yorumlamıştı. Belki de bu titreşim alışkın olduğundan daha yoğun bir cinsel etkileşimin sonucuydu. Vücudunun doyum isteğinden başka bir şey olmadığından kendini kaybetme olasılığını azaltıyordu.

Sahip olduğu dişileri düşündü. Kendini tatmin ettiği yüzlerini hatırlamadığı isimsiz ve sayısız kadın vardı;

* Pontiac GTO, muscle car kategorisinde üretilen ilk arabadır. (ç.n.)

hiçbiri ona gerçek tatmini tattıramamıştı. Sırf onlar bundan haz alıyor diye onlara dokunmuş ve öpmüştü. Yoksa onları kullanıyormuş gibi hissediyordu.

Kahretsin, zaten kullanıyormuş gibi hissediyordu. Onları *kullanıyordu.*

Mary'i öpmenin verdiği titreşim yüzünden şaşkına uğramamış olsa bile onu park yerinde bırakacaktı. Tatlı sesi, savaşçı bakışları, titreyen dudaklarıyla Mary becerip attığı kızlardan değildi. Eğer kızın rızası olsa bile ona sahip olmak saf bir şeye saygısızlık etmek gibi olacaktı. Ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Telefonu çalınca cebinden çıkardı. Tam kimin aradığı kontrol ederken küfredip yine de cevapladı. "Hey Tohr, tam da seni arayacaktım."

"Az önce arabanın buradan patinaj çekerek geçtiğini gördüm. İnsan dişisiyle şimdi mi buluşacaksın?"

"Çoktan buluştum."

"Bu hızlı oldu. Sana hoş davranmış olmalı."

Rhage dişlerini gıcırdattı. İlk defa hazır bir cevabı yoktu. "Onunla çocuk hakkında konuştum. O konuda bir sıkıntımız yok. Çocuktan hoşlanıyor, ona üzülüyor ama ortadan kaybolduğunda sorun çıkartmayacaktır. Daha yeni tanışmışlar."

"Aferin Hollywood. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Sadece yoluma bakıyorum."

Tohr'un ses tonu yumuşadı. "Savaşamamaktan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Sen etmez miydin?"

"Elbette ama merak etme, yarın akşam tekrar sahalarda olacaksın. Bu arada One Eye'da biraz piyasa yaparsın." Tohr homurtuyla güldü. "Bu arada iki akşam önce peş peşe becerdiğin kız kardeşlerin hikâyesini duydum.

Adamım inanılmazsın, biliyorsun değil mi?"

"Evet, Tohr, senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Ne istersen, kardeşim."

"Beni... kadınlar hakkında bunaltmayı keser misin?" Rhage derin bir nefes aldı. "Çünkü gerçek şu ki, cidden nefret ediyorum."

Burada çenesini kapatmayı düşünüyordu ama birden kelimeler onları durduramadan ağzından dökülmeye başladı.

"Önüne gelenle yatmaktan tiksiniyorum. Sonrasında yüreğimin sızlayışından nefret ediyorum. Eve döndüğümde vücudumda ve saçımda kalan kokular beni iğrendiriyor. Ama her şeyden önce tekrar yapacağım gerçeğinden nefret ediyorum: eğer yapmazsam sizlerden birine veya bir masuma zarar verebilirim." Nefesini ağzından verdi. "Etkilendiğin o iki kız kardeş var ya? İşte, olay bu. Kiminle beraber olacaklarını siklemeyecek kişileri seçiyorum çünkü aksi halde hiç adil gelmiyor. O iki bar gülü saatime ve parama bakınca potansiyel bir pezevenk olduğumu sandılar. Onları becermek en az bir trafik kazası kadar yakınlık gerektirdi. Ya bu akşama ne demeli? Sen eve, Wellsie'nin yanına gideceksin. Ben ise eve yalnız döneceğim. Aynı dün yaptığım gibi. Sonraki gün yapacağım gibi. Fahişelik yapmak eğlenceli değil. Yıllardır beni mahvediyor. O yüzden lütfen bu işi kes, kaptın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Yüce İsa... Özür dilerim. Bilmiyordum. Fikrim yoktu..."

"Evet, ah..." Gerçekten bu konuşmayı sonlandırmalıydı. "Bak, şimdi gitmeliyim. Gitmem... gerekiyor. Görüşürüz."

"Bekle Rhage..."

Rhage telefonunu kapattıktan sonra aracı yolun kenarına çekti. Etrafa bakarken orman dışında bir şeyin olma-

dığı bir bilinmezliğin ortasında olduğunu fark etti. Başını direksiyona yasladı.

Mary'e dair görüntüler aklına geldi. Sonra hatıralarını temizlemeyi ihmal ettiğinin farkına vardı.

İhmal mi etmişti? *Ne demezsin.* Onu tekrar görmek istediği için temizlememişti. Kızın onu hatırlamasını istiyordu.

Ah, adamım... bu hiç hayra alamet değildi. Hem de hiç.

On Dördüncü Bölüm

Mary yatakta dönüp örtüleri ve battaniyeyi ayağıyla üstünden fırlattı. Yarı uykulu halde bacaklarını serinletmeye çalışarak uzattı.

Kahretsin, sıcaklığı yüksek ayarda mı bırakmıştı...

Korkunç bir şüphe bilincine yerleşirken aklı korku dalgalarıyla kendine gelmeye başlıyordu.

Düşük dereceli ateş. Düşük dereceli ateşi vardı.

Ah, siktir... Bu ateşli hali, kuru sıcaklığı, eklem ağrılarını çok iyi biliyordu. Saat 4:18'i gösteriyordu. Bu da daha önce hasta olduğu zamanlarda ateşinin çıkmaya meyilli olduğu vakitlerdi.

Başının üstüne uzanıp yatak başlığının arkasındaki camı açtı. Soğuk hava hemen içeri girerek onu serinletip sakinleştirdi. Ateş kısa sürede çekilirken geride bıraktığı ter ışıltısı dindiğini işaret ediyordu.

Belki de grip oluyordu. Onun gibi tıbbi geçmişleri olan insanlar diğerleri gibi normal hastalıklara kapılabiliyorlardı. Cidden.

Ama hastalığı nüksediyor veya virüs kapmış olsa da uykuya geri dönemeyecekti. Tişörtünün ve şortunun üze-

rine eşofman üstünü geçirdi. Mutfağa giderken yolu üzerindeki bütün ışıkları açarak evin tüm karanlık köşelerini aydınlattı.

Varış noktası: Kahve makinesi. Bazı iş e-postalarına cevap verip, Columbus Günü* hafta sonunun hazırlıklarını yapmanın yatakta yatarak doktor randevusunu beklemesinden daha iyi olduğuna şüphe yoktu.

Tanrım, beklemekten nefret ediyordu.

Kahve makinesini suyla doldurduktan sonra kahve konservesini almak için dolabı açtı. Neredeyse bitmek üzere olduğundan yedeğini kapıp konserve açacağını eline aldı ve...

Yalnız değildi.

Mary öne doğru eğilip lavabonun üzerindeki camdan dışarı baktı. Dışarıda görmesini sağlayacak bir ışık olmadığı için sürgülü kapının yanına giderek yanındaki düğmeyi açtı.

"Yüce Tanrım!"

Devasa kara bir şekil camın diğer tarafındaydı.

Mary telefona ulaşmaya çalıştı ama sarı saçın parladığını gördüğünde durdu.

Hal elini selam vermek için kaldırdı.

"Hey." Sesi cam yüzünden boğuk geliyordu.

Mary kollarını karnına doladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Geniş omuzlarını silkti. "Seni görmek istedim."

"Neden? Neden şu an?"

Bir başka omuz silkme daha. "Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geldi."

"Manyak mısın sen?"

* Amerika'da her ekim ayının ikinci pazartesi günü, 1492'de Amerika'yı keşfeden Columbus anılır.

"Evet."

Neredeyse gülecekti. Sonra kendine, yakın bir komşusu olmadığını ve adamın evi kadar iri olduğunu hatırlattı.

"Beni nasıl buldun?" Belki Bella ona nerede yaşadığını söylemişti.

"İçeri girebilir miyim? Ya da belki daha rahat hissedersen, sen dışarı gelirsin?"

"Hal, saat sabahın dört buçuğu."

"Biliyorum. Ama ikimiz de ayaktayız."

Tanrım, siyah deriler içinde fazlasıyla kocamandı ve yüzü çoğunlukla gölgelerle gizlenirken korkutucu olmaktan çok, güzel görünüyordu.

Gerçekten kapısını açmayı mı düşünüyordu? Belli ki kendisi de manyaktı.

"Bak Hal, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Hal ona camın diğer tarafından baktı. "Belki bu şekilde konuşuruz o zaman?"

Mary şaşkın bir şekilde bakakaldı. Adam suçlu gibi evin dışında sırf muhabbet edebilmeleri için takılmaya mı niyetliydi?

"Hal, alınmaca yok ama bu şehirde seni sırf evine almakla kalmayıp yataklarına kabul edecek yüz binlerce kadın var. Neden onlardan bir tanesini bulup beni rahat bırakmıyorsun?"

"Hiçbiri sen değil."

Karanlık yüzünü gizliyor ve gözlerini okunmaz hale getiriyordu. Ama ses tonu fazlasıyla içtendi.

Peşi sıra gelen uzun sessizlikte Mary onu içeri almaması konusunda kendini ikna etmeye çalıştı.

"Mary, eğer seni incitmek isteseydim hemen yapabilirdim. Bütün kapıları ve camları kilitleyebilirsin, yine de içeri girebilirim. Tek istediğim... seninle biraz daha konuşmak."

Omuzlarının genişliğini inceledi. İçeri zorla girebileceği konusunda hakkı vardı. İçinde bir ses kapalı kapılar ardından konuşabileceklerini söylerse bahçe sandalyelerinden birini çekip terasta oturacağını söylüyordu.

Sürgülü kapıları açtıktan sonra geri çekildi. "Bana bir şeyi açıkla."

İçeri girerken gergin bir şekilde gülümsedi. "Söyle."

"Neden seni isteyen bir kadınla beraber değilsin?" Hal irkildi. "Demek istediğim, bu akşam restorandaki bütün o kadınlar üzerine atlamak üzereydi. Neden onlarla," delice sevişmiyorsun... "eğlenmiyorsun?"

"O kadınlardan birinin içinde olacağıma burada oturup seninle konuşmayı tercih ederim."

Açık sözlüğü karşısında biraz irkilmişti ama adamın kaba olmaya çalışmadığının, sadece fazlasıyla dobra olduğunun farkına vardı.

Eh, en azından bir konuda haklıydı: O tatlı öpücükten sonra çekip gittiğinde adamın bir sıcaklık hissetmediğini varsaymıştı. Nihayetinde on ikiden vurmuştu. Hal seks için burada değildi ve kendine adamın onu arzulamamasının iyi olduğunu söyledi. Neredeyse buna inanacaktı da.

"Kahve yapmak üzereydim. İster misin?"

Başıyla onaylayıp oturma odasında dolanarak eşyalarını incelemeye başladı. Bütün beyaz eşyaları ve krem duvarlarının yanında siyah kıyafetleri, yapılı vücuduyla kaygı verici görünüyordu; sonrasında yüzüne baktı. Sanki evine girebildiğine mutlu olmuş gibi yüzünde aptalca bir sırıtış vardı. Sanki bahçeye zincirlenip sonunda eve kabul edilmiş bir hayvan gibiydi.

"Ceketini çıkartmak ister misin?"

Deri ceketi omuzlarından kaydırıp kanepesine fırlattı. Donuk bir sesle düşüp yastıkları ezdi.

Ceplerinde ne halt var öyle?

Sonra vücuduna bakınca aptal cekete dair her şeyi unuttu. Güçlü kollarını ortaya çıkaran siyah bir tişört giyiyordu. Göğsü genişti ve şekli kusursuzdu. Karın baklavaları tişörtün üzerinden görülebilecek kadar sıkıydı. Bacakları uzun, uylukları kalındı...

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye alçak tonda sordu.

Tabii, ya. Bu soruya *katiyen* cevap vermeyecekti.

Mutfağa yöneldi. "Kahveni nasıl istersin?"

Konserve açacağını alıp kapağını deldikten sonra sertçe açmaya başladı. Kapağı içine düşünce uzanıp çıkardı.

"Sana bir soru sordum," dediğinde adam tam kulağının dibindeydi.

İrkilip parmağını metalin kenarıyla kesti. Bir inlemeyle parmağını kaldırıp kesiğe baktı. Derin bir kesikti ve kanıyordu.

Hal küfretti. "Seni ürkütmek istememiştim."

"Merak etme yaşayacağım."

Suyu açtı ama elini altına koyamadan Hal bileğini tuttu.

"Bakayım." Ona itiraz etme fırsatı vermeden parmağına doğru eğildi. "Kötü bir kesik olmuş."

Parmağını ağzına götürüp nazikçe emdi.

Mary'nin nefesi kesildi. Sıcaklık, ıslaklık ve çekme hissi donakalmasına sebep olmuştu. Sonra dilinin dokunuşunu hissetti. Hal onu bıraktığı an yüzüne bakakaldı.

"Ah... Mary," dedi hüzünlü bir şekilde.

Ruh halindeki değişikliği merak edemeyecek kadar şoke olmuştu. "Bunu yapmamalıydın."

"Neden?"

Çok iyi hissettirdi de ondan. "AIDS veya onun gibi bir şeyim olmadığını nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Olsa bile bir önemi olmazdı."

Adamın hasta olduğunu ve az önce açık bir yaraya ağzını koymasına izin verdiğini düşününce Mary'nin beti benzi attı.

"Hayır, Mary, hiçbir hastalık taşımıyorum."

"O zaman nasıl sorun..."

"Sadece iyileştirmek istedim. Gördün mü? Artık kanamıyor."

Başparmağına baktı. Kesik kapanmıştı. Kısmen iyileşmişti. Bu nasıl...

"Şimdi bana cevap verecek misin?" diye sordu Hal, sanki sormak üzere olduğu soruyu bilerek kesiyordu.

Yukarı doğru baktığında adamın gözlerinin yine parladığını fark etti: Camgöbeği gözleri uhrevi ve hipnotize edici parlaklık kazanmıştı.

"Soru neydi?" diye mırıldandı.

"Vücudum seni hoşnut etti mi?"

Dudakları gerildi. Adamım, eğer kadınların ona yakışıklı olduğunu söylemesinden hoşlanıyorsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Hoşuma gitmediyse ne yapacaksın?" diye cevabı yapıştırdı.

"Vücudumu örteceğim."

"Ya, tabii."

Başını yana doğru eğerken sanki onu yanlış okuduğunu düşünürmüş gibi bir hali vardı. Sonra ceketinin olduğu oturma odasına yöneldi.

Yüce Tanrım, adam ciddiydi.

"Hal, gel buraya. Yapmak zorunda değilsin... ben, ah, vücudun yeterince hoşuma gidiyor."

Yanına dönerken gülümsüyordu. "Memnun oldum. Seni hoşnut etmek istiyorum."

Pekâlâ, kusursuz şey, diye düşündü. *O zaman tişörtünü*

çıkarıp deri pantolonu fırlat da fayanslarıma uzan. Sırayla pozisyonları deneriz.

Kendine küfrederek kahve yapmaya döndü. Kahve çekirdeklerini makineye dökerken Hal'ın ona baktığını hissedebiliyordu. Sanki onu kokluyormuş gibi derin nefesler aldığını da duyuyordu. Gittikçe... yaklaştığını da seziyordu.

Panik vücuduna yayılıyordu. Hal fazlasıyla yakınındaydı. Kocamandı. Çok... yakışıklıydı. Ona doğru gönderdiği sıcaklık ve arzu sinyalleri inanılmaz derece güçlüydü.

Makineyi çalıştırdığında ondan uzaklaştı.

"Neden beni memnun etmeyi istemiyorsun?"

"Şu kelimeyi kullanmayı kes." Çünkü *memnun etmekten* bahsettiğinde aklına gelen tek şey seks oluyordu.

"Mary." Sesi derinden yankılanıyordu. Adeta içe işlemekteydi. "Ben..."

Kulaklarını kapattı. Birden evi fazlasıyla bu adamla kaplıydı. Kafası da öyle.

"Bu kötü bir fikirdi. Sanırım gitmelisin."

İri bir elin hafifçe omzuna değdiğini hissetti.

Mary menzilinden kaçarken konuşamaz haldeydi. Adam etrafa sağlık, zindelik, saf seks ve onun sahip olamayacağı yüzlerce şey yaymaktaydı. Fazlasıyla hayat doluydu ve kendi ise... yüksek ihtimalle hasta...

Mary gidip sürgülü kapıları açtı. "Git olur mu? Lütfen git."

"İstemiyorum."

"Çek git. *Lütfen.*" Ama adam sadece yüzüne bakmakla kalmıştı. "Yüce İsa, adeta kurtulamadığım sahipsiz bir köpek gibisin. Neden başkalarını bunaltmıyorsun?"

Hal'ın güçlü vücudu kaskatı kesildi. Bir anlığına sanki sert bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama sonra ceketini almakla yetindi. Deriyi omuzlarına savururken kapıya yöneldi. Yüzüne bakmadı bile.

Ah, harika. Şimdi kendini kötü hissediyordu.

"Hal. Hal, bekle." Elini kaptı. "Özür dilerim. Hal..."

"Bana öyle seslenme," diye tersledi.

Elini çektiğinde Mary önüne geçti. Gerçekten yapmamayı dilemişti. Bakışları buz gibiydi. Mavi renkli cam kırıkları gibiydi.

Konuştukları kelimelerin her biri keskindi. "Seni gücendirdiğim için özür dilerim. Birinin seni tanımak istemesi çok boktan bir yük olmalı."

"Hal..."

Mary'i kolayca kenara itti. "Eğer bunu bir kere daha dersen yumruğumu duvara geçireceğim."

Uzun adımlarla dışarı çıkıp ormanlığa doğru yürüyerek arazinin solundan aşağı doğru koştu.

İçgüdüsel olarak Mary koşu ayakkabılarını ayağına geçirip ceketini kaparak hızla dışarı fırladı. Çimenlikte koşarken ona sesleniyordu. Ormanın kenarına gelince durakladı.

Dalların kırılması veya iri bir adamın yürümesi gibi sesler gelmiyordu. Ama bu yöne doğru gitmişti. Öyle değil mi?

"Hal?" diye seslendi.

Uzun bir süre bekledikten sonra dönüp içeri girdi.

On Beşinci Bölüm

"Bu akşam iyi iş başardın, Bay O."

O kabinin arkasındaki barakadan çıkarken Bay X'in durumu tasvip etmesinin palavra olduğunu düşünüyordu. Ama öfkesini kendine sakladı. Omega'nın pençesinden kurtulalı daha bir gün olmuştu ve kendini öfkelendirecek halde değildi.

"Ama adam bize bir şey söylemedi," diye mırıldandı.

"Çünkü hiçbir şey bilmiyordu."

O durakladı. Şafak sökmek üzereyken Bay X'in soluk yüzü gece lambaları gibi parlıyordu.

"Anlamadım, sensei?"

"Sen gelmeden önce adamın üzerinde kendim çalışmıştım. Sana güvenebileceğimden emin olmalıydım ama artık işe yarayıp yaramayacağını test etme fırsatını da kaçıramazdım."

Bu da adamın olduğu durumu açıklıyordu. O, kaçırıldığında adamın fazlasıyla karşı çıktığını varsaymıştı.

Boşa zaman, boşa çaba, diye düşündü O, arabasının anahtarlarını çıkarırken. "Üzerimde deneyeceğin başka test var mı?" *Seni piç kurusu.*

"Şu anda yok." Bay X saatini kontrol etti. "Yeni birliğin birazdan burada olur, o yüzden anahtarlarını cebine koy. Hadi içeri girelim."

O'nun kabine herhangi bir şekilde yakın olmasıyla verdiği tepki ayaklarını hissizleştirmişti. Kahrolası şeyler tamamen uyuşmuşlardı.

Ama gülümsedi. "Önden buyur, sensei."

İçeri girdiklerinde yatak odasına gidip kapının girişine kendini yasladı. Ciğerleri büzüşmüş olsa da etkilenmemiş gibi davrandı. Eğer buradan kaçınırsa Bay X onu tekrar göndermek için bir sebep olarak düşünebilirdi bu durumu. Pezevenk yaranın iyileşmesini uzatmanın veya kapanmamasını sağlamanın tek yolunun taze yarayı dürtmek olduğunu biliyordu.

Katiller kabine doluşurken O hepsini şöyle bir süzdü. Bir tanesini bile tanımıyordu ama üyeler Cemaat'te ne kadar kalırlarsa, o kadar anonim hale geliyorlardı. Saç, ten ve göz renginin solmasıyla eninde sonunda her *kırıcı* birbirine benziyordu.

Diğer adamlar onu incelerken koyu saçlarına kötü kötü baktılar. Cemaat'in yeni elemanları kademenin en altındaydılar ve deneyimli adamlarının arasına dahil edilmesi görülmemiş bir durumdu. Eh, siktir et. O, her birinin gözlerine bakıp eğer onu alaşağı etmeye çalışırlarsa onlara bunu ödeteceğini açık ediyordu.

Fiziksel yüzleşme olasılığıyla karşı karşıya olunca hayata döndü. Sanki güzel bir gece uykusundan uyanmak gibiydi. Saldırgan dürtüleri ile hükmetme ihtiyacının keyfini çıkardı. Onu eskisi gibi olduğuna dair temin ediyorlardı. Omega belli ki özünü alamamıştı.

Toplantı çok uzun sürmemişti ve tipik konular üzerineydi. Tanıştırma. Her sabah e-posta yoluyla kontrollere

dair bir hatırlatma. Aynı zamanda ikna stratejisi konusunda yenilikler, kaçırıp öldürme konusunda bazı kontenjanlar bulunuyordu.

Toplantı bittiğinde kapıya ilk yönelen O olmuştu. Bay X önüne geçti.

"Sen kalacaksın."

Soluk renkli gözleri onu izleyip korkusunun tetiklenmesini bekliyordu.

O başıyla onaylayıp kollarını açtı. "Elbette sensei. Nasıl istersen."

Bay X'in omuzunun üzerinden diğerlerinin dışarıya kendi hallerinde yöneldiklerini gördü. Konuşmak yoktu. Gözleri ileri doğru bakıyor, vücutlar öylesine bile birbirine değmiyordu. Belli ki hiçbiri birbirini tanımıyordu. Yüksek ihtimalle farklı bölgelerden çağırılmışlardı. Bu da Bay X'in rütbelere ulaştığı anlamına geliyordu.

Kapı son adamın ardından kapanırken O'nun teni panikle ürpermeye başladı ama vücudunu kaskatı tuttu.

Bay X onu süzüyordu. Gidip mutfak masasındaki laptopu açtı. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi konuştu. "Seni iki birliğin de başına koyuyorum. Ekip olarak çalışmalarını istiyorum." Parlayan ekrandan başını kaldırdı. "Aynı zamanda nefes almaya devam etmelerini istiyorum, anladın mı?"

O kaşlarını çattı. "Neden bunu onlar buradayken duyurmadın?"

"Bana bu tür bir yardıma ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

Alaycı ses tonu O'nun gözlerinin kısılmasına sebep oldu. "Onlarla gayet iyi baş edebilirim."

"Etsen iyi edersin."

"İşimiz bitti mi?"

"Asla. Ama gidebilirsin."

O kapıya doğru yöneldi ama tam eşiğe vardığı anda başka bir şeyin çıkacağını biliyordu. Elini kapı koluna koymadan önce kendini duraklarken buldu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye fısıldadı Bay X. "Gittiğini sanıyordum."

O, odanın karşısına baktı ve tereddüt etmesini açıklaması için kalçasının cebinden bir şey çıkardı. "Vampir kaçtığına göre şehir merkezindeki evi daha fazla sorgulama için kullanamayız. Buranın arkasındakine ek olarak yeni bir tesise ihtiyacımız var."

"Bunun farkındayım. Yoksa seni boşuna arazilere bakman için gönderdiğimi mi sanıyorsun?"

Demek plan buydu. "Dün kontrol ettiğim dönüm yeterli değildi. Etrafında fazlasıyla bataklık ve kesişen yollar var. Aklında başka parseller var mı?"

"Sana toplu listeyi e-postayla gönderirim. Nereye inşa edeceğimize karar verene kadar esirleri buraya getireceksin."

"Barakada izleyici için yeterli alan yok."

"Yatak odasından bahsediyorum. Oldukça geniş alan. Bildiğin gibi."

O yutkunup sesini düzgün bir şekilde tuttu. "Eğer eğitmemi istiyorsan bundan daha geniş alana ihtiyacım var."

"İnşa edene kadar buraya geleceksin. Senin için yeterince açıklayıcı oldu mu yoksa şema mı istiyorsun?"

Peki. Üstesinden gelecekti.

O kapıyı açtı.

"Bay O, sanırım bir şey unuttunuz."

Yüce İsa. Şimdi vücutları karıncalandığında insanların ne demek istediklerini anlıyordu.

"Evet, sensei?"

"Terfi için bana teşekkür etmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim, sensei," dedi O, çenesini sıkarak.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, evlat."

Siktir git, babalık.

O, başıyla ufak bir selam verdikten sonra hızla oradan ayrıldı. Aracına binip uzaklaşmak iyi hissettirmişti. İyi de laf mıydı: Sanki kahrolası özgürlüğüne kavuşmuştu.

Evine dönüş yolunda aracını CVS'in* önüne çekti. Aradığını bulması çok sürmemişti ve on dakika sonra evine girip güvenlik alarmını kapattı.

Şehrin pek iyi olmayan bir bölgesinde iki katlı ufak bir yeri vardı ve bölge iyi bir kılıf sağlıyordu. Komşularının çoğu yaşlıydı ve olmayanlar ise birkaç işte çalışan yeşil kartlı tiplerdi. Kimse onu rahatsız etmiyordu.

Yatak odasına doğru merdivenleri çıkarken boş zemindeki çıplak ayak seslerinin duvarlarda yankılanması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Yine de burası yuvası değildi ve hiçbir zaman olmamıştı. Burası barakaydı. Bütün eşyası tekli deri bir koltuk ile yataktan oluşuyordu. Her pencereye yerleştirilmiş perdeler içerinin görülmesini engelliyordu. Dolaplar silahlar ve üniformalarla doluydu. Mutfak tamamen boştu ve aletleri taşındığından beri kullanmamıştı.

Üstünü çıkarıp plastik CVS poşetiyle beraber silahını banyoya götürdü. Aynaya yaslanarak saçını ayırıp baktı. Soluk dip rengi ortaya çıkmaya başlamıştı.

Değişim bir yıl önce başlamıştı. Başlarda tam üst kısımda birkaç telle başlayıp önden arkaya doğru ilerleyen sıralar haline gelmeye başlamıştı. Alın kısmı en uzun süre dayanan yer olmuştu ama şimdi orası bile solmak üzereydi.

* Amerika'da ünlü bir eczane ve güzellik ürünleri zinciri. (ç.n.)

Clairol Hydrience markasının 48 Numaralı koyu kahverengi boyası problemini çözüp tekrar kahverengiye dönmesini sağlıyordu. Hair Color for Men ile işe başlamıştı ama sonra kadınlar için olanların daha iyi ve uzun ömürlü olduğunu keşfetmişti.

Kutuyu açıp ellerine plastik eldivenleri geçirmekle uğraşmadı. Boyayı tüpe aktardıktan sonra çalkalayarak bölümler halinde kafasında uyguladı. Kimyasal kokudan, bakımından, sırıtan saç tellerinden nefret ediyordu. Ama solma fikri onu tiksindiriyordu.

Neden *kırıcıların* zamanla renklerini kaybettiklerini bilmiyordu. En azından hiç sorgulamamıştı. Nedenlerin onun için bir önemi yoktu. Sadece geniş bir kalabalık içinde kaybolmak istemiyordu.

Tüpü bırakıp aynada kendine baktı. Kahverengi yağ kafasına bolca sürülmüş şekilde embesil gibi gözüküyordu. Yüce İsa, neye dönüşüyordu?

Eh, bu salakça bir soru değil de neydi? Olay uzun zaman önce olup bitmişti ve artık son pişmanlık fayda etmiyordu.

Adamım, kabul töreninin akşamında bir parçasını yıllarca öldürme şansı karşılığında takas ederken neden vazgeçtiğini ve karşılığında neyi elde ettiğini bildiğini sanmıştı. Anlaşma fazlasıyla adil gözükmüştü.

Üç yıl boyunca ona iyi bir anlaşma gibi gelmişti. İktidarsızlık pek canını sıkmıyordu çünkü istediği kadın ölüydü. Yemeyip içmeme durumuna biraz alışmak gerekiyordu ama yemeye meraklı veya alkolik sayılmazdı. Eski kimliğini bırakmaya fazlasıyla istekliydi çünkü polisler peşindeydi.

Artıları çok fazla görünüyordu. Güç zaten bekleniyordu. Sioux City'de fedai olarak çalıştığı zamanlar fena ka-

falar kırmıştı. Ama Omega işini bitirdiğinde O kollarında, bacaklarında ve gövdesinde çekim direnci hissetmişti. Bunu kullanmak hoşuna gidiyordu.

Bir diğer artısı ise finansal özgürlüktü. Cemaat işini yapmak için ona her şeyi veriyordu; evinin, aracının, silahlarının, kıyafetlerinin ve elektronik oyuncaklarının masrafını karşılıyordu. Kurbanın peşine düşmekte özgürdü.

İlk birkaç yıl durum bundan ibaretti. Bay X başa geçtiğinde bağımsızlığı sona ermişti. Şimdi kontroller, birlikler ve kotalar vardı.

Omega ile ziyaretler.

O, duşa girip pisliği saçından temizledi. Kurulanırken aynaya gidip yüzünü inceledi. Bir zamanlar saçları gibi kahverengi olan irisleri griye dönüyordu.

Bir yıl kadar sonra eski halinden geriye bir şey kalmayacaktı.

Boğazını temizledi. "Adım David Ormond. David. Ormond. Bob ve Lily'nin oğluyum. Ormond. Ormond."

Tanrım, ismi dudaklarından çıktığında kulağa tuhaf geliyordu. Kafasının içinde Bay X'in ona Bay O olarak seslenişi yankılanıyordu.

Panik ve hüzünle karışık muazzam duygular içinde kabardı. Geri dönmek istiyordu. Geri dönmek... her şeyi geri çevirip, silmek istiyordu. Ruhu karşılığında olan anlaşma iyi gibi görünmüştü. Gerçekte başka bir çeşit cehennemdi. Yaşayan, nefes alan, öldüren bir hayaletti. Artık bir insan değil, bir varlıktı.

O elleri titreyerek giyinip aracına atladı. Şehir merkezine gelene kadar mantıklı düşünecek halde değildi. Trade Caddesi üzerinde park edip arka sokaklarda yürümeye başladı. Aradığını bulması biraz zaman aldı.

Uzun, koyu renk saçları olan bir fahişe. Dişlerini göstermediği sürece hafif Jennifer'ı andırıyordu.

Elli kâğıt el değiştirdikten sonra onu çöp konteynerlerinin ardına götürdü.

"Bana David demeni istiyorum."

"Elbette." Gülümserken ceketini çözüp ona çıplak göğüslerini gösterdi. "Nasıl çağrılmak istiyorsan..."

Ağzını eliyle kapatıp sıkmaya başladı. Gözleri kocaman olana kadar durmadı.

"İsmimi söyle," diye emretti.

O bırakıp bekledi. Kadının tek yapabildiği güçlükle nefes almak olunca bıçağını çıkarıp boğazına dayadı.

"İsmimi söyle."

"David," diye fısıldadı.

"Bana beni sevdiğini söyle." Tereddüt ettiğinde boynunu bıçağın sivri ucuyla çizdi. Kanı toparlanıp parlak metalden aşağı doğru kaydı. "Söyle."

Jennifer'ın sahip olduğunun aksine sarkık duran göğüsler yukarı kalkıp iniyordu. "Seni... seni seviyorum."

Gözlerini kapadı. Bu o ses değildi.

Bu ona ihtiyacı olanı vermiyordu.

O'nun öfkesi kontrol edilemez bir hale geldi.

On Altıncı Bölüm

Rhage demiri göğsünden yukarı kaldırırken dişlerini sıkıyordu; vücudu titriyor ve feci terliyordu.

"On oldu," diye seslendi Butch.

Rhage yükü üzerindeki standa bıraktığında ağırlıklar sallanıp yerine otururken platformun itiraz ettiğini duymuştu.

"Yirmi beş kilo daha ekle."

Butch demire doğru eğildi. "Zaten iki yüz elli kilo kaldırıyorsun, dostum."

"Ve bir yirmi beş kiloya daha *ihtiyacım* var."

Ela gözler kısıldı. "Yavaşla Hollywood. Kaslarını haşat etmek istiyorsan, senin bileceğin iş. Ama beni azarlamayı bırak."

"Özür dilerim." Doğrulup yanan kollarını esnetti. Sabahın dokuzuydu ve polisle beraber yediden beri ağırlık alanındalardı. Vücudunda yanmayan bir milim bile yoktu ama pes etmek söz konusu bile değildi. Kemiklerine işleyen cinste fiziksel bir yorgunluk arayışındaydı.

"Halloldu mu?"

"Kıskaçları sıkılaştırıyorum. Tamam, hazırdır."

Rhage tekrar uzanıp demiri stanttan kaldırarak göğsünün üzerinde bekletti. Ağırlığı yüklemeden önce nefesini kontrol altına aldı.

Sahipsiz. Köpek.

Sahipsiz. Köpek

Sahipsiz. Köpek.

Son iki tekrara kadar yükü kontrol etmişti ki Butch araya girip sonlandırdı.

"Bitirdin mi?" diye sordu Butch, demirin yerine koyulmasına yardım ederken.

Rhage ayağa kalkarken nefes nefeseydi ve dirseklerini dizlerine yerleştirdi. "Bu aradan sonra bir tekrar daha."

Butch ön tarafa gelip çıkardığı tişörtü ip gibi döndürdü. Kaldırdıkları ağırlık sayesinde adamın göğsü ve kol kasları kalınlaşıyordu. En başında da sıska bir şey değildi. Rhage'in kaldırdığı cinste ağırlığı kaldıramasa bile bir insana göre hayvan gibi güçlüydü.

"Baya şekle girdin, polis."

"Ah, hadi ama." Butch sırttı. "Beraber aldığımız duş aklını karıştırmasın."

Rhage adama doğru havlu fırlattı. "Bira göbeğinin yok olduğunu ima etmiştim."

"Scotch göbeğiydi. Özlemediğim kesin." Butch elini baklavalarında gezdirdi. "Şimdi, söyle bakalım. Sabahın köründe neden kendimizi ölesiye çalıştırıyoruz?"

"Marissa hakkında konuşmaya var mısın?"

İnsanın ifadesi gerildi. "Pek sayılmaz."

"O zaman konuşacak bir şeyim olmadığı için beni anlarsın."

Butch koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Kendine hatun mu buldun? Yani esas kadını?"

"Dişilerden konuşmadığımızı sanıyordum."

Polis kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çattı. Sanki önündeki durumu tartarak zorlayıp zorlamaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Hızlı ve sert şekilde konuştu. "Marissa'ya abayı yaktım. Kız beni görmek istemiyor. Bütün hikâye bundan ibaret. Şimdi bana kendi kâbusundan bahset."

Rhage istemeden gülümsedi. "Bir tek benim dibe vurmadığımı görmek içimi ferahlattı."

"Bu duruma dair bir şey açıklamıyor. Detayları istiyorum."

"Kadın egomu ezdikten sonra beni evinden kovdu."

"Ne tür bir silah kullandı?"

"Benimle başıboş gezen bir köpek arasında nahoş bir benzetmede bulundu."

"Ah." Butch tişörtünü diğer yönde sıktı. "Sen de doğal olarak onu tekrar görmeye can atıyorsun."

"Aynen öyle."

"Acınası durumdasın."

"Farkındayım."

"Ama benim durumum biraz daha acınası." Polis başını iki yana salladı. "Dün akşam, ben... Marissa'nın kardeşinin evine gittim. Escalade'nin oraya nasıl gittiğinin bile farkında değildim. Yani, istediğim son şey kızla karşılaşmaktı, anlıyor musun?"

"Dur tahmin edeyim. Onu görme umuduyla..."

"Çalılıkların arasında bekledim Rhage. Çalılıkların arasında oturdum. Kızın odasının camı altında."

"Vay be. Bu..."

"Evet. Eskiden olsa kendimi sapıklıktan tutuklardım. Belki de konuyu değiştirsek iyi olacak."

"Harika fikir. *Kırıcılardan* kaçan sivil vampir konusundaki gelişmeleri anlatmaya devam et."

Butch duvara yaslanıp bir kolunu göğsüne doğru çekerek esnetmeye çalıştı.

"Phury adamı tedavi eden hemşireyle konuştu. Adam ölmek üzereymiş ama hemşireye onu kardeşlikler hakkında sorguladıklarını söylemeyi başarmış. Nerede yaşadığınızı, nasıl gezindiğinizi sorgulamışlar. Kurban işkence edildiği yere dair bir adres vermemiş ama şehir merkezinde bir yerde olmalı çünkü orada bulunmuş. Adamın uzağa gidecek hali olmadığı kesin. Ah, aynı zamanda harfler mırıldanıyormuş. X. O. E."

"*Kırıcılar* kendilerini bu şekilde çağırıyorlar."

"Çekici. James Bond havasında." Butch diğer kolu üzerinde çalışırken omuzları çatırdıyordu. "Neyse, ağaca asılan *kırıcının* cüzdanını aldım ve Tohr adamın yerini araştırdı. Sanki yokluğundan haberdarlarmış gibi güzelce temizlenmiş."

"Kavanoz var mıydı?"

"Tohr olmadığını söyledi."

"O zaman kesinlikle temizlemişler."

"O şeylerin içinde ne var?"

"Kalp."

"Nahoş. Ama diğer vücut parçalarına kıyasla daha iyi, özellikle birileri bana kaldıramadıklarını söylediğini düşünürsek." Butch omzunu bırakıp dişlerinin arasından düşünceli bir ses çıkardı. "Bütün bunlar kulağa mantıklı gelmeye başladı. Bu yaz arka sokaklardaki fahişe cinayetlerini araştırdığımı hatırlıyor musun? Boyunlarında ısırık izleri ile kanlarında eroin olanlar?"

"Zsadist'in kız arkadaşları, adamım. Beslenme şekli öyle. Sadece insanları kullanıyor ama o zayıf kanla nasıl hayatta kaldığı büyük bir sır."

"Yapmadığını söyledi."

Rhage gözlerini devirdi. "Ona inanabileceğini mi düşündün?"

"Ama sözüne inanırsak... Hey, farazi konuşuyorum, Hollywood. Diyelim ki ona inandık, öyleyse başka bir açıklamam var."

"Nedir?"

"Yem. Eğer bir vampiri kaçırmak istersen, bunu nasıl yaparsın? Önüne yemini koyarsın, dostum. Yemini koyup bir tanesinin gelmesini bekleyerek uyuşturursun ve istediğin bir yere götürürsün. Olay yerinde hayvanları uyuşturabileceğin cinsten oklar buldum."

"Yüce İsa."

"Bir de şunu bak. Bu sabah polis radyosunu dinliyordum. Bir fahişe arka sokakta, diğerlerinin öldürüldüğü yere yakın bir yerde ölü bulundu. V polis server'ına girdi ve online raporda boğazının kesildiği yazıyor."

"Bundan Wrath ve Tohr'a bahsettin mi?"

"Hayır."

"Bahsetmelisin."

İnsan yerinde kıpırdandı. "Bu olaya ne kadar dâhil olmam gerektiğin bilmiyorum, anlarsın ya? Yani, burnumu olmaması gereken bir yere sokmak istemiyorum. Sizden biri değilim."

"Ama bize aitsin. En azından V öyle söylüyor."

Butch kaşlarını çattı. "Öyle mi söyledi?"

"Evet. Bu yüzden seni... bilirsin işte, onun yerine buraya getirdik."

"İşimi bitirme yerine mi?" İnsanın yüzünde yamuk bir tebessüm vardı.

Rhage boğazını temizledi. "Hiçbirimiz bundan keyif alacak değildik. Eh, belki Z alabilirdi. Aslında adam hiçbir şeyden keyif almıyor... Gerçek şu ki polis, sana fena alıştık..."

Tohrment'in sesi konuşmayı kesti. "Yüce İsa, Hollywood!"

Adam ağırlık odasına kızgın boğa gibi dalmıştı. Oysa, bütün Kardeşler arasından aklı başında olanıydı. Ortada büyük bir sıkıntı olmalıydı.

"Ne oldu kardeşim?"

"Senin için genel mail kutusunda ufak bir mesaj aldım. O insandan. Mary hani." Tohr ellerini kalçasına koyarken vücudunun üst kısmı öne doğru çıkmıştı. "Bu kız ne halt yemeye hâlâ seni hatırlıyor? Ayrıca nasıl numaramızı biliyor?"

"Ona bizi aramasını söylemedim."

"Hafızasını silmedin de. Kahrolası aklını mı kaçırdın?"

"Sorun olmayacak."

"Çoktan bir sorun haline geldi. Telefonumuzu biliyor."

"Sakinleş adamım..."

Tohr ona parmağını salladı. "Kızı ben araya girmeden düzelt, anladın mı?"

Rhage göz kırpana kadar sıradan kalkıp kardeşiyle kafa kafaya gelmişti. "Kimse benimle uğraşmak istemediği sürece kızın yanına gidemez. Buna sen de dâhilsin."

Tohr'un koyu mavi gözleri kısıldı. İkisi de kavgaya tutuşurlarsa kimin kazanacağını biliyordu. Kimse Rhage'i yumruk yumruğa dövüşte yenemezdi. Daha önce kanıtlanmıştı. Eğer gerekirse Tohrment'i dokunmayacağına dair söz verene kadar pataklamaya hazırdı. Hemen şimdi, tam da burada.

Tohr konuşurken ses tonu sertti. "Derin bir nefes alıp geri basmanı istiyorum, Hollywood."

Rhage yerinden kıpırdamasa da minderlerin üzerinde ayak sesleri duyuldu. Butch'ın kolu beline dolanmıştı.

"Biraz sakinleşmeye çalış, koca adam," dedi Butch. "Bu işi burada bitirelim, tamam mı?"

Rhage geri çekildi ama gözleri Tohr'un üzerindeydi. Ortamdaki gerginlik barizdi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Tohr.

Rhage Butch'ıtan kurtulup odada turlamaya, yerdeki demirlerin ve sıraların etrafından dolanmaya başladı.

"Hiçbir şey. Bir şey olduğu yok. Kız ne olduğumu bilmiyor. Numarayı nasıl bulduğunu bilmiyorum. Belki de sivil dişi ona vermiştir."

"Bana bak kardeşim. Rhage, olduğun yerde dur ve bana bak."

Rhage duraklayıp bakışları kaldırdı.

"Neden hafızasını silmedin? Hafızaları kalıcı hale geldiğinde silemeyeceğini biliyorsun. Şansın varken neden yapmadın?" Aralarındaki sessizlik uzarken Tohr başını iki yana salladı. "Bana *kendini kaptırdığını* söyleme."

"Her neyse adamım."

"Bunu evet olarak alıyorum. Yüce İsa... aklından ne geçiyordu, kardeşim? Bir insanla alakan olmaması gerektiğini biliyorsun. Özellikle oğlan yüzünden onunla bağlantıda olmamalısın." Tohr'un bakışları sertleşti. "Sana emir veriyorum. Bir daha. Dişinin hatıralarından kendini silmeni ve onu bir daha görmemeni istiyorum."

"Sana söyledim, ne olduğumu bilmiyor..."

"Benimle bu konuda aptalca müzakere mi ediyorsun? O kadar salak olamazsın."

Rhage kardeşine kötü bir bakış attı. "Sen de yine üstüne atlamamı istemezsin. Bu sefer polisin beni geri çekmesine izin vermem."

"Kızla öpüştün mü? Ona köpek dişlerini nasıl açıklayacaksın Hollywood?" Rhage gözlerini kapatıp küfredince Tohr'un ses tonu yumuşadı. "Kendine gel. Kız ihtiyacımız olmayan bir karmaşa: Özellikle benim emrimin yerine onu

seçtiğinden senin için sorun teşkil ediyor. Canına okumak için bunu yapmıyorum Rhage. Böylesi herkes için daha güvenli. Onun için de öyle. Bunu yapacaksın kardeşim."

Onun için daha güvenli.

Rhage eğilip ayak bileklerini kavradı. Diz arkasındaki kirişlerini öyle sert bir şekilde esnetti ki neredeyse bacaklarından fırlayacaklardı.

Mary için daha güvenli.

"İcabına bakacağım," dedi en sonunda.

"Bayan Luce? Lütfen benimle gelin."

Mary başını kaldırdığında hemşireyi tanımadı. Kadın pembe üniforması içinde fazlasıyla genç duruyordu. Yüksek ihtimalle okuldan yeni mezun olmuştu. Gülünce gamzeleri ortaya çıktığından daha da genç görünüyordu.

"Bayan Luce?" Kollarındaki kalın dosyaların yerini değiştirdi.

Mary çantasını omzuna geçirip ayağa kalkarak kadını takip etti. Uzun, soluk renkli bir koridorda ilerlerken kontrol bölgesinin önünde durdular.

"Kilonuzu ve ateşinizi kontrol edeceğim."

Hemşire tekrar gülümsedikten sonra tartı ve termometre konusunda da iyi olduğunu gösterdi. Eli hızlıydı. Cana yakındı.

"Biraz kilo kaybetmişsiniz Bayan Luce," dedi dosyaya not alırken. "Yemenizde bir değişiklik oldu mu?"

"Aynı durumda."

"Sol tarafa geçeceğiz."

Muayene odaları birbirlerine benziyordu. Çerçevelenmiş Monet posteri ve kapalı panjurları olan ufak bir pencere vardı. Üzerinde broşürlerin ve bilgisayarın olduğu bir masa bulunuyordu. Muayene yatağının üzerine beyaz

kâğıttan bir parça serilmişti. Lavabo bölgesinde çeşitli malzemeler vardı. Köşede kırmızı tıbbi atık kutusu duruyordu.

Mary kusacakmış gibi hissetti.

"Doktor Della Croce kan değerlerinize bakmayı istediğini söyledi." Hemşire ona düzgün bir şekilde katlanmış kare bir kumaş uzattı. "Eğer bunu giyerseniz kendisi hemen burada olacaktır."

Hastane elbiseleri de aynıydı. İnce, yumuşak pamuklu, mavi üzerine ufak pembe desenliydi. İki tane bağı vardı. Açıklık önde veya arkada kalsa da doğru giydiğinden emin olamıyordu. Bugün önde bırakmayı seçti.

Üstünü değiştirmeyi bitirdiğinde Mary masaya çıkıp bacaklarını kenardan sarkıttı. Kıyafetleri olmadığı için üşüyordu. Masanın yanındaki sandalyede düzgünce yerleştirilmiş eşyalarına baktı. Tekrar onların içinde olmak için iyi bir para ödemeye razıydı.

Bir ıslık sesiyle telefonu çantasında çalmaya başladı. Yere atlayıp çoraplarıyla yürüdü.

Kimin aradığını kontrol ettiğinde numarayı tanımamıştı ve ümitle cevap verdi. "Alo?"

"Mary."

Adamın tok sesi rahatlamayla beraber çökmesine sebep olmuştu. Hal'ın aramasına dönmeyeceğinden fazlasıyla emindi.

"Merhaba. Merhaba, Hal. Aradığın için teşekkürler." Muayene yatağı dışında oturacak bir yer için etrafa bakındı. Kıyafetlerini kucağına alarak sandalyeye oturdu. "Bak, dün akşam konusunda cidden üzgünüm. Ben sadece..."

Kapı çalındıktan sonra hemşire başını aralıktan soktu.

"Pardon, geçen Temmuz yaptırdığınız kemik taramalarını bize bırakmış mıydınız?"

"Evet. Dosyamda olmaları gerekiyor." Hemşire kapıyı kapattığında, "Pardon," dedi.

"Neredesin?"

"Ben, ah..." Boğazını temizledi. "Önemli değil. Sadece sana söylediklerim konusunda ne kadar pişman olduğumu bilmeni istedim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Birden panikledim."

"Neden?"

"Beni... ne bileyim... öylesine şeysin ki..." Mary elbisenin ucuyla uğraşıyordu. Kelimeler peş peşe dökülmeye başladı. "Kanserim ben Hal. Yani, daha önce kansere yakalanmıştım ve geri dönmüş olabilir."

"Biliyorum."

"Demek Bella sana söyledi." Mary onaylamasını bekledi; yapmadığında ise derin bir nefes aldı. "Lösemiyi davranışımın bir bahanesini olarak kullanmıyorum. Sadece... şu anda tuhaf bir haldeyim. Duygularım darmadağınık durumda ve senin evimde olman..." senden öylesine hoşlanmam... "bazı şeyleri tetikleyince acısını senden çıkardım."

"Anlıyorum."

Bir şekilde adamın cidden anladığını sezmişti.

Tanrım, sessizliği öldürücüydü. Onu hatta tuttuğu için aptal gibi hissetmeye başladı.

"Her neyse, söyleyeceklerim bu kadardı."

"Bu akşam sekizde seni evinden alırım."

Telefona yapıştı. Tanrım, onu çok görmek istiyordu. "Bekliyor olacağım."

Muayene odasının dışından hemşireyle beraber Doktor Della Croce'nin sesi geldi.

"Ayrıca Mary?"

"Efendim?"

"Benim için saçını açık bırak."

Odanın kapısı çalındı ve doktor odaya girdi.

"Pekâlâ, bırakırım," dedi Mary, kapatmadan önce. "Hey Susan."

"Merhaba Mary." Doktor Della Croce odanın diğer tarafına geçerken gülümseyince kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. Çenesi hizasında gür beyaz saçlarıyla elli yaşlarında görünüyordu.

Doktor masanın diğer tarafına geçerek bacak bacak üstüne attı. Kendini toparlamak için bir an beklerken Mary başını iki yana salladı.

"Haklı olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Hangi konuda?"

"Geri döndü, değil mi?"

Ufak bir duraksama oldu. "Üzgünüm Mary."

On Yedinci Bölüm

Mary işine gitmedi. Onun yerine evine sürdükten sonra üstünü çıkarıp yatağına girdi. Ofisi arar aramaz bugünle beraber haftanın geri kalanı için de izin verildi. Bu zamana ihtiyacı olacaktı. Uzun Colombus Günü hafta sonundan sonra çeşitli testlere, farklı doktorlardan görüşlere ihtiyacı olacaktı. Doktor Della Croce ile buluşup seçeneklerini değerlendireceklerdi.

Tuhaf olansa Mary bu duruma şaşırmamıştı. Her zaman içten içe hastalığını yenmek yerine kendine biraz daha zaman kazandırdığını biliyordu.

Belki de sadece şok yaşıyordu ve hasta olmak da aynı türde bir histi.

Yüzleştiği şey düşünülünce onu korkutan şey acı değildi; kaybettiği zamandı. Tekrar kontrole almaları ne kadar zaman alacaktı? İkinci ara ne kadar sürecekti? Tekrar hayatına ne zaman dönecekti?

Hastalığının gerilemesinden başka bir seçeneği olduğunu düşünmeyi reddediyordu. Bunu aklına getirmeyi reddediyordu.

Yana dönerek odasının karşı duvarına baktı ve anne-

sini düşündü. Annesinin tesbihini parmakları arasında döndürdüğünü, yatağında yatarken sadakatinin temsili kelimeleri mırıldandığını görür gibiydi. Bu birleşim ona hiçbir morfinin sağlayamayacağı rahatlamayı bulmasına yardımcı olmuştu. Çünkü lanetin, korku ve acının doruklarında olmasına rağmen annesi mucizelere inanmaya devam etmişti.

Mary annesine mecazi anlamda değil de gerçek manada kurtulacağını düşünüp düşünmediğini sormak istiyordu. Cissy doğru sözleri söyler ve doğru eşyaları etrafında barındırırsa kurtarılacağını, tekrar yürüyüp hayatını yaşayacağını gerçekten düşünmüş müydü?

Bunlar dillendirilmemiş sorulardı. Bu tür bir sorgulama acımasız olurdu ve Mary zaten cevapları biliyordu. Annesinin son ana kadar geçici bir kefaret beklediğine dair bir hisse kapılmıştı.

Ama belki de Mary kendi dileyeceği şeyi giçinde canlandırmıştı. Ona göre kurtarılmak hayatını normal bir insan gibi yaşamaktı. Sağlıklı ve güçlüydü, ölüm olasılığı sadece göz ardı edilen, uzak bir varsayımdı. Hayal bile edilemeyecek bir gelecek için ödenilmesi gereken borçtu.

Belki de annesi duruma farklı bir açıdan bakıyordu ama kesin olan bir şey vardı: Sonuç değişmemişti. Duaları onu kurtarmamıştı.

Mary gözlerini kapattığında yorgunluk onu içine doğru çekiyordu. Batarken geçici boşluğun verdiği hisse minnettardı. Saatlerce bilinci gidip gelerek uyumuş, yatakta dönüp durmuştu.

Saat yedide uyandığında telefona uzandı ve Bella'nın Hal'a ulaşması için verdiği numarayı tuşladı. Mesaj bırakmadan telefonu kapattı. İptal etmek yüksek ihtimalle doğru olacaktı çünkü ona iyi bir şekilde eşlik edemeye-

cekti ama kahretsin ki bencil hissediyordu. Onu görmek istiyordu. Hal, hayat dolu hissetmesine sebep oluyordu ve şu anda o tür bir hisse ihtiyacı vardı.

Hızla duş aldıktan sonra etek ve balıkçı kazağı giydi. Banyonun kapısındaki boy aynasında her ikisi de çok bol gözüküyordu ve bugün doktorun ofisindeki tartıyı düşündü. Yüksek ihtimalle bu akşam Hal gibi yemeliydi çünkü Tanrı biliyordu ki şu anda diyet yapmasına gerek yoktu. Eğer kemoterapiyle bir kere daha yüzleşecekse kilo alması gerekiyordu.

Bu düşünce onu olduğu yere mıhlamıştı.

Elini saçında gezdirip kafatasından çekerek parmakları arasından kaymasına ve omuzlarına dökülmesine izin verdi. Ne kadar sıradan, diye düşündü. Bütün her şey düşünülünce ne kadar önemsizdi.

Saçını kaybetme fikri ağlama isteğini tetikliyordu.

Sert bir ifadeyle saçlarını topuz haline getirerek tokayla sabitledi.

Birkaç dakika sonra evden çıkmış yolda bekliyordu. Soğuk ürpertmişti ve ceketini giymeyi unuttuğunun farkına vardı. İçeri gidip siyah pamuklu ceketi kaparken bu süreçte anahtarlarını kaybetti.

Anahtarları neredeydi? Anahtarları orada mı...

Aynen, kapıdaydılar.

Dışarı çıkıp kapıyı ardından kilitledikten sonra ceketin cebine attı.

Beklerken Hal'ı düşündü.

Benim için saçını açık bırak.

Pekâlâ.

Saç tokasını açıp elinden geldiğince parmağıyla saçını düzeltmeye çalıştı. Hemen sonrasında donakaldı.

Gece çok sessiz, diye düşündü. Bu yüzden taşrada yaşa-

mayı seviyordu. Bella dışında hiçbir komşusu yoktu.

Bu da aklına getirmişti: Randevusu konusunda arayıp rapor verecekti ama canı istememişti. Yarın. Bella ile yarın konuşacaktı. İki randevusunu da anlatacaktı.

Biraz ötede araç sokağa girip kolaylıkla duyduğu bir uğultuyla hızını artırıyordu. İki tane farı olmasaydı Harley olduğunu sanırdı.

Koyu mor Muscle araba önünde durduğunda bir çeşit GTO gibi göründüğünü düşündü. Parlak, gürültülü ve çarpıcı... hızı seven, dikkat çekmekten çekinmeyen bir adam için fazlasıyla uygundu.

Hal sürücü kısmından çıkıp aracın kaportasının etrafından dolandı. İçinde yakası açık, siyah bir gömlek olan koyu siyah bir takım elbise giyiyordu. Saçı geriye doğru taranmıştı ve ensesine doğru gür dalgalar halinde düşüyordu. Adeta bir düş gibi seksi, güçlü ve gizemli görünüyordu.

Ama ifadesi hiç hayallere uygun değildi. Gözlerini kısmış, dudaklarıyla çenesi gerilmişti.

Yine de yanına gelirken hafifçe tebessüm etti. "Saçını açık bıraktın."

"Yapacağımı söylemiştim."

Sanki ona dokunmak için elini kaldırmıştı ama tereddüt etti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Excel'de rezervasyon yaptırdım." Kolunu indirip bakışlarını uzağa çevirdiğinde sessiz ve hareketsiz kaldı.

Ah... kahretsin.

"Hal, bunu yapmak istediğinden emin misin? Belli ki bu akşam keyfin yerinde değil. Açıkçası benim de öyle."

Geri çekilip kaldırıma bakarken çenesini sıkıyordu.

"Bunu başka bir zaman yapabiliriz," derken adamın bir

sebep olmadan iptal etmeyecek kadar iyi bir adam olduğunu düşünmüştü. "O kadar da önemli..."

O kadar hızlı hareket etmişti ki gözüyle takip edememişti. Bir an biraz ötedeyken, sonrakinde vücutları birbirine değiyordu. Hal yüzünü elleri arasına alarak dudaklarını değdirdi. Dudakları birleştiğinde gözlerinin içine baktı.

Gözlerinde arzu değil, hareketi adeta bir yemine çeviren katıksız bir kararlılık vardı.

Onu bıraktığında geriye doğru tökezleyerek kıçının üzerine düştü.

"Ah kahretsin Mary, özür dilerim," diyerek eğildi. "İyi misin?"

İyi olmadığı halde başıyla onayladı. Çimenlere yayılırken acemi ve aptal gibi hissediyordu.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Uzattığı elini görmezden gelerek ayağa kalktıktan sonra üzerine yapışan çimenleri silkeledi. Tanrıya şükürler olsun ki eteği kahverengiydi ve zemin kuruydu.

"Hadi gel, yemeğe gidelim Mary. Gel."

Kocaman bir el boynuna sarılmıştı ve Hal onu boynundan tutarak arabaya yönlendirirken takip etmekten başka şans bırakmıyordu.

Onunla savaşmak aklına geldiğinden filan değil. Birçok şey tarafından şaşkına uğramıştı. Hal başlıca sebepti ve direnemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Hem dudakları birleştiği an aralarında bir şey olmuştu. Ne olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir bağ oluşmuştu.

Hal yolcu koltuğunun kapısını açıp arabaya girmesine yardımcı oldu. Sürücü koltuğuna oturduğunda Mary el değmemiş tasarımı inceliyor ve adamın yüzüne kendini kaptırmaktan kaçınıyordu.

Hal aracı birinci vitese atarken GTO gürleyip dar sokağa doğru hızla atılıp 22. Karayolu'nun işareti önünde durdu. İki yöne de baktıktan sonra sağa doğru dönüp tekrar yola koyulmak için vites değiştirirken motorun sesi adeta bir nefes gibi yükselip alçalıyordu.

"Muazzam bir araba."

"Teşekkürler. Erkek kardeşim benim için yaptı. Tohr arabalara bayılır."

"Kardeşin kaç yaşında?"

Hal gergin şekilde gülümsedi. "Fazlasıyla büyük."

"Senden de mi büyük?"

"Aynen."

"En ufakları sen misin?"

"Hayır, ama durum böyle değil. Aynı dişiden doğduğumuz için kardeş değiliz."

Tanrım, bazen çok tuhaf bir şekilde konuşabiliyordu. "Aynı aile tarafından evlat mı edildiniz?"

Başını iki yana salladı. "Üşüdün mü?"

"Ah, hayır." Ellerine baktı. Kucağına öylesine saplanmışlardı ki omuzları öne doğru düşmüştü. Bu da neden üşüdüğünü düşündüğünü açıklıyordu. Sakinleşmeye çalıştı. "Gayet iyiyim."

Camdan dışarı baktı. Yolun ortasında çifte sarı çizgiler far yüzünden parlıyordu. Orman yolun kenarlarını çevrelemişti. Karanlıkta bu dar yol hipnotize ediciydi ve 22. Karayolu sonsuza kadar devam ediyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Bu araba ne kadar hızlı gidebiliyor?" diye mırıldandı.

"Oldukça hızlı."

"Göster bana."

Gözlerinin ondan yana çevrildiğini hissetti. Sonra vites büyütüp gaza basarak onları adeta yörüngeye fırlattı.

Motor adeta canlıymış gibi gürlüyordu ve ağaçlar karanlık bir duvar gibi geçerken araba titreşiyordu. Gittikçe hızlanıyorlardı ama dar dönüşler yapıp şerit değiştirirken Hal tamamen kontrol altındaydı.

Yavaşlamaya başladığında elini onun sert bacağına koydu. "Durma."

Bir anlığına tereddüt ettikten sonra öne uzanıp hoparlörü açtı. Yetmişlerden "Dream Weaver" aracın içinde yüksek sesle doldu. Gazı köklediğinde araba şahlanıp onları boş ve bitmek bilmeyen yolda hızla taşımaya başladı

Mary camını indirip havanın içeri girmesine izin verdi. Rüzgâr saçlarını karıştırmış, yanaklarını serinletmiş ve doktordan geldiğinde beri içinde olduğu hissizlik halinden uyandırmıştı. Kahkaha atmaya başladı ve sesindeki histeriyi duyduğu halde umursamadı. Buz gibi rüzgâra doğru başını çıkardı.

Böylelikle adamla aracının onu uzaklara taşımasına izin verdi.

Bay X bir başka toplantı için kabine girdiklerinde iki yeni asıl birliğini inceledi. *Kırıcıların* vücutları boş alanı doldurup odayı ufacık hale getirmişlerdi. Ön hattı kapatacak kadar yeterli kas gücüne sahip olması onu tatmin etmişti. Onları tipik güncellemeler yüzünden buyur etmişti ama aynı zamanda Bay O'nun onlara liderlik edeceği haberine nasıl tepki vereceklerini şahsen görmek istiyordu.

Bay O içeriye giren son kişiydi ve adam doğrudan yatak odasına gidip rahat bir şekilde kollarını göğsünde birleştirerek yaslandı. Bakışları keskindi ama artık öfkesinden çok daha yararlı olan ihtiyatlı, ağzı sıkı bir hali vardı. Görünüşe göre tehlikeli köpek yavrusu dize getirilmişti ve eğer bu iş böyle devam ederse ikisi de şanslı olacaklardı.

Bay X'in sağ kola ihtiyacı vardı.

Yakınlardaki kayıplar yüzünden yeni asker alımına odaklanması gerekiyordu ve bu başlı başına bir işti. Doğru adayları seçip onları ekibe katarak durumdan haberdar etmek... aşamanın her kısmına odaklanmak ve yeterli kaynak istiyordu. Ama cemaatin saflarını doldururken kurduğu esir alma ve sorgulama stratejisinin ivme kaybetmesine izin veremezdi. Katiller arasında başkaldırmaya müsamaha göstermeyecekti.

Birçok açıdan O sağ kolu olması için iyi vasıflara sahipti. Kendini adamış, acımasız, iş bilir ve akıllıydı. Diğerlerini korkuyla motive edecek güçlü bir rol modeldi. Omega içindeki asiliği söküp atmayı becermişti ve adam mükemmel bir kıvama gelmişti.

Toplantıyı başlatmanın vakti geldi. "Bay O, diğerlerine arazilerden bahsedin."

Kırıcı gün içerisinde gezdiği iki arazi hakkındaki raporunu sunmaya başladı. Bay X çoktan para için ikisini de satın almaya karar vermişti. Tutanağın sonuna gelince birliklere Cemaat'in sahibi olduğu üç yüz dönümlük kırsal araziye yeni sorgulama merkezini kurmalarını emredecekti. Yerin sorumluluğu en nihayetinde Bay O'nun olacaktı ama Bay U Connecticut'ta binalar inşa ettiği için merkezin inşaatı için onu öne sürecekti.

Görev dağılımına hız ve elverişlilikte dâhil olacaktı. Cemaat'in çalışmak için diğer yerlere ihtiyacı vardı. İşleri için ayarlanmış, izole ve güvenli bölgelere ihtiyaçları vardı. Bunlara hemen ihtiyaçları vardı.

Bay O sustuğunda Bay X yeni merkezin inşası için onunla Bay U'yu yetkilendirdikten sonra diğer adamları sokaklara gönderdi.

Bay O geride oyalandı.

"Bir işimiz mi var?" diye sordu Bay X. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Kahverengi gözleri parlasa da Bay O patlamadı. Gelişme olduğuna dair bir kanıt daha.

"Yeni tesiste saklama birimleri inşa etmek istiyorum."

"Ne için? Amacımız vampirleri evcil hayvan olarak saklamak değil."

"Birden fazla deneğimin olmasını ve onları elimden geldiğince uzun süre tutmak istiyorum. Ama maddesel boyuttan çıkamayacakları, aynı zamanda onları güneş ışığından saklayacak bir şeye ihtiyacım var."

"Aklında neler var?"

Bay O'nun açıkladığı çözüm sadece makul değil, aynı zamanda maliyeti olmayan bir şeydi.

"Hayata geçir," dedi Bay X, gülümseyerek.

On Sekizinci Bölüm

Rhage Excel'in parkına girdiğinde otoparkçının yanından geçip gitti. GTO'nun hassas bir debriyajı olmasa da anahtarları başkasına bırakacak değildi. Arabanın bagajındaki silahlarla ve kurşunlarla böyle bir şey yapmayacaktı.

Arkalarda, yan çıkışın hemen yanında bir yer seçti. Motoru kapatınca emniyet kemerine uzandı ve...

Hiçbir şey yapmadı. Öylece eli klipsin üzerindeyken oturdu.

"Hal?"

Gözlerini kapattı. Tanrım, gerçek ismini söylediğini duymak için her şeyi verirdi. Aynı zamanda onu... kahretsin, onu çıplak bir şekilde yatağında, başını yastığında, vücudunu çarşafları arasında istiyordu. Sadece ikisi beraberken ona sahip olmak istiyordu. Şahitler veya trençkotunun sunduğu yarım yamalak koruma olmadan. Toplum içinde olmasını veya holde/banyoda hızlıca beraber olmayı istemiyordu.

Kızın tırnaklarını sırtına geçirmesini, dilinin dudaklarını aralamasını, yıldızları görecek kadar sert bir şe-

kilde boşalana kadar kalçalarının altında kıvranmasını istiyordu. Sonrasında kollarındayken onunla uyumak istiyordu. Beraber uyanıp, yemek yiyerek tekrar sevişmek istiyordu. Karanlıkta aptalca veya ciddi olduğuna bakmadan konuşmak istiyordu...

Aman Tanrım. Kızla bağlanıyordu işte. Bağlanmaya başlamıştı.

Erkeklerden böyle olabileceğini duymuştu. Hızlı. Yoğun. Mantıksız. Güçlü ve ilkel bir dürtü tarafından ele geçiriliyordu. En güçlüsü ona sahip olup bu süreçte diğer erkeklerin eşi olduğunu bilmeleri için onu işaretleme dürtüsüydü.

Kızın vücuduna göz attı. Ona dokunmaya çalışan, beraber olmaya, sevmeye çalışan bütün hemcinslerini öldüreceğinin farkına vardı.

Rhage gözlerini ovuşturdu. Evet, işaretleme dürtüsü kesinlikle baş gösteriyordu.

Ayrıca bu tek sorunu da değildi. Tuhaf uğultu tekrar vücuduna geri dönmüş, kıza dair açık seçik görüntülerin aklından geçmesiyle, kokusuyla, nefes alışının yumuşak tınısıyla gaza gelmişti.

Aynı zamanda kanının gürüldemesiyle.

Onu tatmak... ondan içmek istiyordu.

Mary ona doğru döndü. "Hal, iyi..."

Sesi adeta zımpara gibi çıkmıştı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ben bir vampirim. Savaşçıyım. Tehlikeli bir canavarım.

Bu gecenin sonunda benimle tanıştığını hatırlamayacaksın.

Hatırlarında olmama fikri göğsümden bıçaklanmışım gibi hissetmeme neden oluyor.

"Hal? Sorun nedir?"

Tohr'un kelimeleri aklında yankılandı. *Böylesi daha güvenli. Onun için.*

"Hiçbir şey," dedikten sonra kemeri açıp araçtan çıktı. "Bir şey yok."

Aracın etrafından dönüp kızın kapısını açtı ve dışarı çıkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Mary avucunu onunkine bırakırken göz kapakları kapandı. Kollarının, bacaklarının açıldığını görmek kaslarının seğirmesine ve boğazından yumuşak bir homurtunun çıkmasına sebep olmuştu.

Lanet olsun ki kızın yolundan çekilmek yerine vücutları neredeyse birbirlerine değecek kadar yakınına çekmişti. Teninin altındaki titreşim kıza karşı olan arzusuyla beraber güçleniyordu. Bakışlarını kaçırması gerektiğini biliyordu çünkü gözleri yüksek ihtimalle biraz parlıyordu. Ama elinde değildi.

"Hal?" dedi kısık tonda. "Gözlerin..."

Gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Hadi içeri girelim..."

Kız elini ondan çekti. "Yemek istediğimi sanmıyorum."

İlk dürtüsü karşı çıkmaktı ama kızı zorlamak istemiyordu. Aynı zamanda ne kadar az zaman geçirirlerse, o kadar az silinecek şey olurdu.

Kahretsin, evine gittiği an hafızasını temizlemeliydi.

"Seni eve götüreyim."

"Hayır, demek isteğim, benimle biraz yürür müsün? Şuradaki parkta? Sadece masada sıkışıp kalmak istemiyorum. Fazlasıyla... tedirginim."

Rhage arabasının anahtarlarını cebine koydu. "Çok isterim."

Çimler üzerinde dolanıp renkli yapraklar altında yürürlerken alanı tarıyordu. Etrafta sezebileceği bir tehdit yoktu.

Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Yarım ay gökyüzünde salınıyordu.

Mary ufak bir kahkaha attı. "Normalde asla böyle bir şey yapmam. Bilirsin işte, geceleri parka gitmek filan. Ama seninle? Soyulma korkusu yaşamıyorum."

"Güzel. Yaşamamalısın." Çünkü ona zarar vermeye çalışan her şeyi, vampir ya da yaşayan ölü olsun, deşip geçerdi.

"Yanlış gibi geliyor," diye mırıldandı. "Yani karanlıkta dışarıda olmak. Sanki yasak veya biraz korkutucu gibi hissettiriyor. Annem her zaman geceleri bir yere gitmek konusunda beni uyarmıştı."

Durup başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Yavaşça avucunu açarak gökyüzüne kolunu uzattı. Tek gözünü kapattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayı avucumun içinde tutuyorum."

Eğilip bakışlarıyla kolunun hizasını takip etti. "Evet, tutuyorsun."

Doğrulurken elini Mary'nin beline dolanıp sırtını vücuduna doğru çekti. Mary bir an kaskatı kesildikten sonra rahatlayıp elini indirdi.

Tanrım, kokusuna bayılıyordu. Öylesine taze, temiz ve turunçgiller esintisi vardı.

"Bugün aradığımda doktorun yanındaydın."

"Evet."

"Senin için ne yapacaklar?"

Mary uzaklaşıp tekrar yürümeye başladı. Onun peşine düşerken ritmi onun tutturmasına izin veriyordu.

"Sana ne söylediler Mary?"

"Bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Neden?"

"Klişenin dışına çıkıyorsun," dedi gergin şekilde. "Playboylar hayatın nahoş kısımlarıyla güzelce baş etmemeliler."

Canavarını düşündü. "Merak etme, nahoş şeylere alışkınım."

Mary tekrar dururken başını sallıyordu. "Bilirsin, bu duruma dair doğru olmayan bir şey var."

"İyi tespit. Yürürken elini tutuyor olmalıydım."

Uzanınca kız geri çekilmişti. "Ciddiyim Hal. Neden bunu yapıyorsun? Neden benimlesin?"

"Kafamı karıştırıyorsun. Seninle biraz vakit geçirmenin ne sakıncası var?"

"Açıkça söylememe gerek var mı? Fazla zamanı kalmamış, ortalama görünümlü bir kızım. Sen ise yakışıklısın. Sağlıklısın. Güçlüsün..."

Kendine aptalın âlâsı olduğunu söyleyerek kızın önüne geçti ve elini ensesine koydu. Yapmaması gerekse de kızı tekrar öpecekti. Evinin önündeki cinsten olmayacaktı.

Başını eğerken vücudundaki tuhaf titreşim artıyordu ama durmadı. Bu akşam vücudunun hayatını yönetmesine izin vermeyecekti. Titreşimi sıkıştırıp irade gücüyle bastırdı. Biraz üstesinden gelmeyi başardığında rahatlamıştı.

Yalnızca dili dudaklarını aralayacak olsa da kızın içine girmeye kararlıydı.

Mary Rhage'in camgöbeği gözlerinin içine baktı. Karanlıkta parladıklarına, mavi ışığın cidden gözlerinden çıktığına yemin edebilirdi. Otoparkta da aynı şekilde bir şey sezmişti.

Ensesindeki tüyler ürperdi.

"Parlamaya kafanı takma," dedi yumuşak bir tonda, sanki aklını okuyormuş gibiydi. "Önemli bir şey değil."

"Seni anlayamıyorum."

"Anlamaya çalışma."

Rhage aralarındaki boşluğu başını eğerek kapattı. Dudakları kızınkiler üzerinde yumuşacıktı; üzerinde oyalanıyor, adeta kopamıyordu. Diliyle dudaklarını okşadı.

"Benim için aç Mary. İçeri girmeme izin ver."

Mary dudaklarını aralayana kadar dilini gezdirmişti. Dili içine doğru kayarken kadife yumuşaklığındaki dokunuşları bacaklarının arasında hissetmişti. Hal'ın vücuduna doğru kendini bırakırken göğüsleri onunkilere değdiği yerden vücuduna sıcaklık yayılıyordu. Omuzlarına sarılıp adamın kaslarına ve sıcaklığına olabildiğince yaklaşmaya çalıştı.

Bir an başarılı olmuştu. Birden adam vücutlarının arasına boşluk koysa da dudaklarını çekmemişti. Geri çekildiği gerçeğini gizlemek için mi öpmeye devam ediyor diye merak etti. Belki fazla agresif davranmış gibi onu sakinleştirmeye mi çalışıyordu?

Başını yana çevirdi.

"Sorun nedir?" diye sordu Hal. "Sen de istiyorsun."

"Evet, eh, görünüşe göre ikimize yetecek kadar fazla değilmiş."

Adam boynunu bırakmayı reddederek geri çekilmesini engellemişti.

"Durmayı istemiyorum Mary." Başparmağıyla boynunu okşadıktan sonra çenesine bastırarak başını geriye doğru yönlendirdi. "Seni alevlendirmek istiyorum. Benden başka bir şey hissedemeyecek kadar kızışmanı istiyorum. Böylelikle sana yaptığımdan başka bir şey düşünmeyeceksin. Erimeni istiyorum."

Başını eğip kızın dudaklarına sahip olarak derinlere inip onu ele geçiriyordu. Keşfetmediği bir köşe kalmayana kadar araştırdı. Sonra öpücüğü değiştirip geri çekilerek tekrar hücum etmeye başladı. Ritmik saldırı kızı ıslatıp

onun için daha fazla hazır hale getirmişti.

"İşte böyle, Mary," dedi kızın dudaklarına doğru. "Kendini rahat bırak. Tanrım, arzunun kokusunu alabiliyorum. *Muhteşemsin.*"

Elleri daha aşağılara kayarken kızın ceketinin altından beline kadar sızdı. Yüce Tanrım, kız kendini kaybetmişti. Eğer ona kıyafetlerini çıkarmasını söylese hemen soyunurdu. Eğer ona yere uzanıp bacaklarını ayırmasını söylese hemen için bunu yapardı. Ne isterse. Onu öpmeyi kesmediği sürece Mary ne isterse yapardı.

"Sana dokunacağım," dedi. "Yeterli değil, asla yeterli olmuyor. Ama biraz daha..."

Parmakları kızın kaşmir kazağının üzerinde hareket edip aşağılara, daha aşağılara iniyordu ve...

Uyarılmış göğüslerini bulduğunda kızın vücudu sarsıldı.

"Benim için öylesine hazırsın ki," diye homurdanırken onları okşuyordu. "Keşke seni ağzıma alabilsem. Seni emmek istiyorum Mary. Bana izin verir miydin?"

Avuçlarıyla göğüslerin ağırlığını hissetti.

"Yalnız olsaydık izin verir miydin Mary? Sıcak bir yatakta olsaydık? Benim için çıplak olsaydın? Bunları tatmama izin verir miydin?" Mary başıyla onaylayınca adam acımasız bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle verirdin. Dudaklarımın başka nerede olmasını isterdin?"

Cevap vermeyince onu sertçe öptü. "Söyle bana."

Mary'nin nefesi kesilmişti. Ne düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu.

Kızın elini tutup kendi bileğine doladı.

"Göster bana Mary," dedi kulağına doğru. "Nereye gitmemi istediğini göster. Beni yönlendir. Hadi. Yap."

Kendini durdurmaktan aciz şekilde elini tuttu ve boy-

nuna yönlendirdi. Yavaşça tekrar göğüslerine kaydırdı. Hoşnut bir şekilde mırıldandıktan sonra çenesinin kenarını öptü.

"Evet, işte orası. Beni orada istediğini biliyoruz. Başka neresi var?"

Kontrolü kaybetmiş, sersem bir şekilde elini karnına doğru çekti. Sonra da kalçalarına doğru.

"Güzel. Gayet iyi." Kız tereddüt edince, "Durma Mary. Devam et. Beni nerede istediğini göster bana," diye fısıldadı.

Kız cesaretini kaybetmeden elini bacaklarının arasına getirdi. Bol eteği aradan çekilip içeri girmesine izin verdi. Rhage'in avucunun tam vajinasının üzerinde olmasıyla inledi.

"Ah, evet Mary. Aynen böyle." Kızı okşuyordu ve o da tepki olarak kalın kollarına sarılıp başını geriye atmıştı. "Tanrım, cayır cayır yanıyorsun. Benim için ıslandın mı, Mary? Sanırım öylesin. Balla kaplanmış olmalısın..."

Rhage'e dokunma ihtiyacıyla Mary elini ceketinin içine sokup beline dolayarak vücudunun ürkütücü gücünü hissetti. Fazla uzağa gitmeden Rhage kollarını çekip bileklerini tek eline aldı. Belli ki onu durdurmuyordu. Onu sırtında ağacın kütüğünü hissedene kadar göğsüyle geriye doğru ittirmişti.

"Mary, sana kendini iyi hissettirmeme izin ver." Parmakları eteğinin üzerinden aranıp klitorisini bulmuştu. "Seni getirmek istiyorum. Hemen şimdi, tam da burada."

Kız çığlık atarken neredeyse orgazm olmak üzere olduğunu fark etti. Rhage kesinlikle mesafeliydi ve kendi hiçbir şey hissetmezken kızın arzusunun kaynağıydı. Nefes alışları düzenli, sesi düzgün, vücudu etkilenmemişti.

"Hayır," diye inledi Mary.

Hal'ın elleri okşamayı bıraktı. "Ne?"

"İstemiyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

Birden geri çekildi. Sakince önünde dururken Mary nefesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Adamın durumu kolayca kabul etmesi canını acıtmıştı ama yapmasının ardındaki sebebi merak ediyordu. Belki de kontrolde olmaktan hoşlanıyordu. Kahretsin, kadınları arzudan nefes nefese bırakmak müthiş bir güç gösterisi olmalıydı. Neden seksi kadınlarla değil de onunla olmak istediğini de açıklıyordu. O kadar da çekici olmayan bir kadından kendini uzak tutman daha kolaydı.

Utançla göğsü sıkıştı.

"Geri dönmek istiyorum," dediğinde ağlamak üzereydi. "Eve gitmek istiyorum."

Adam derin bir nefes aldı. "Mary..."

"Eğer özür dilemeyi düşünürsen, sanırım kusacağım..."

Birden Hal kaşlarını çattı ve Mary hapşırmaya başladı.

Tanrım, bir sebepten dolayı burnu fena kaşınıyordu. Havada bir koku vardı. Tatlı bir şeydi. Sanki çamaşır deterjanı gibiydi. Belki de bebek pudrası?

Hal'ın eli kolunun üst kısmını kavradı. "Yere eğil. Hemen şimdi."

"Neden? Sorun..."

"*Yere eğil.*" Onu dizlerinin üzerine indirdi. "Başını koru."

Arkasını dönüp bacakları açık, yumruklarını göğsünün hizasını kaldırmış şekilde önüne geçti. Bacakları arasından iki adamın meşe ağaçlarının arasından çıktığını gördü. Siyah askeri kıyafetler giyiyorlardı ve soluk tenleri ile saçları ay ışığında parlıyordu. Etrafa yaydıkları tehdit Hal ile parkın ne kadar derinliklerine geldiklerini fark etmesine sebep olmuştu.

Cep telefonu için aceleyle çantasını karıştırırken kendini aşırı tepki verdiğine dair ikna etmeye çalışıyordu.

Ya, ne demezsin.

Adamlar ayrılıp Hal'a iki taraftan eğilerek hızla saldırıyorlardı. Telaşla bağırdı ama Hal... Yüce İsa, Hal ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sağa atılıp bir tanesini kolundan yakalayıp adamı döndürerek yere fırlattı. Adam daha kalkamadan Hal göğsüne basıp yere sabitlemişti. Diğer saldırganın boğazı sıkılırken etrafı tekmeleyip çabalıyor, nefes almaya çalışıyordu.

Gaddar, ölümcül Hal şiddetten rahatsız olmamış bir şekilde kontrolü elinde tutuyordu. Soğuk, sakin ifadesi onları kurtarmasına rağmen Mary'i rahatsız etmişti.

Telefonunu bulup 911 acil hattını ararken Hal'ın polis gelene kadar bu ikisini kolaylıkla zapt edebileceğini düşünüyordu.

Tuhaf bir çatırtı duydu.

Mary başını kaldırdı. Boğazı sıkılan adam yere düştüğünde başı tuhaf bir açıda sallanıyordu. Hareket etmiyordu.

Mary sendeleyerek ayağa kalktı. "Ne yaptın sen!"

Hal bir anda ortaya uzun, siyah bir bıçak çıkardı ve ayağıyla yere sabitlediği adamın üzerinde dikildi. Adam yerde kaçmaya çalışıyordu.

"Hayır!" Hal'ın önüne atladı.

"Geri çekil." Ses tonu ürkütücüydü. Dümdüz. Tamamen kayıtsız.

Koluna sarıldı. "Kes şunu!"

"Bitirmeliyim..."

"Bir başkasını daha öldürmene..."

Biri onu saçından sertçe kapıp ayağını yerden kesti. Siyahlar içinde bir başka adam daha Hal'a saldırdı.

Acı kafatasına ve boynuna yayılırken sert bir şekilde sırt üstü düştü. Darbe nefesini kesmişti ve gözlerinin önünde yıldızlar dönmeye başladı. Ciğerlerine nefes almaya çalışırken kollarından bir yere sürükleniyordu. Hızla.

Vücudu zemine vuruyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Omurgasına acı dalgaları gönderse de başını kaldırdı. Karşısındaki görüntü korkunç bir rahatlama sağlıyordu. Hal bir başka cansız vücudu çimenlere fırlatıp hızla peşine düştü. Hançeri elindeyken bacakları mesafeyi kapatıyor, ceketi etrafında dalgalanıyordu. Gözleri gece karanlığında arabalardaki ksenon farları gibi mavi parlıyordu ve vücudu tam anlamıyla ölüm makinesiydi.

Tanrıya şükür.

Sonra Hal'ın üzerine bir başka adam atadı.

Hal adamla dövüşürken Mary savunma derslerini hatırlayıp ona saldıranın tutuşunu düzeltmek zorunda kalana kadar döndü. Tutuşunun gevşediğini hissettiği an var gücüyle onu çekti. Adam dönüp hızlıca onu yakaladı ama bu sefer tutuşu gevşekti. Mary çekip onu tekrar dönmeye zorladı.

Yüzünü buruşturup darbeye kendini hazırladı ama en azından Hal'a arayı kapatması için zaman kazandırdığını umuyordu.

Ama ona doğru gelen bir darbe yoktu. Onun yerine adamdan acılı bir uluma yayıldı ve onu kaçıran adam tüm ağırlığıyla üzerine düşüp onu ezdi. Panik ve dehşet ona adamı üzerinden atacak kadar güç vermişti.

Vücudu üzerinden cansız bir şekilde yuvarlandı. Hal'ın hançeri adamın sol gözüne saplanmıştı.

Çığlık atamayacak kadar şaşkın olan Mary ayağa fırlayıp olabildiğince hızla kaçmaya başladı. Tekrar yakalanacağından, öleceğinden neredeyse emindi.

Sonunda restoranın ışıkları görünmeye başladı. Otoparkın asfaltını ayakları altında hissettiği an minnettarlıkla ağlamak istedi.

Bu his Hal'ı tam önünde görene kadardı. Sanki yoktan önünde var olmuştu.

Nefes nefese, başı dönerken durakladı; ondan önce buraya nasıl vardığını algılayamıyordu. Dizleri titreyince bir araca tutundu.

"Hadi gel, gidelim," dedi kabaca.

Bir an adamın boynunu kırdığını hatırladı. Saldırganın giçindeki siyah bıçağı. Hal'ın sakin, yırtıcı kontrolünü.

Hal... ölümdü. Güzelce paketlenmiş bir yıkımdı.

"Benden uzak dur." Kendi ayağına takılınca adam ona uzandı. "Hayır! Bana dokunma."

"Mary..."

"*Benden uzak dur.*" Restorana doğru çekilirken onu uzaklaştırmak için ellerini kaldırmıştı.

Hal peşinden geliyor, kollarının ve bacaklarının gücüyle hareket ediyordu. "Beni dinle..."

"Benim..." Boğazını temizledi. "Polisi aramam gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor."

"Saldırıya uğradık! Sen de... birini öldürdün. İnsanları. İnsanları öldürdün. Ben..."

"Bu şahsi bir mesele. Polisler seni koruyamaz. Ben koruyabilirim."

Durduğunda adamın kim olduğuna dair nahoş gerçek durumu açıklığa kavuşturmuştu. Her şey şimdi mantıklı hale gelmişti. Çekiciliğinin altında sakladığı tehlike. Üzerlerine saldırdıklarındaki korkusuz hali. Polisi karıştırmamak konusundaki kararlılığı. Tanrım, sanki daha önce yapmış gibi adamın boynunu kolaylıkla kırmıştı.

Hal, 911'i aramasını istemiyordu çünkü kanunun karşısında yer alıyordu. Peşlerine düşen haydutlardan farksızdı.

Çantasını tutmak için kolunun altına uzanırken kaçmak üzereydi. Sonra çantasını kaybettiğini fark etti.

Hal hızla ve sertçe bir küfür savurdu. "Çantanı kaybettin değil mi?" Etrafa bakındı. "Dinle Mary, benimle gelmen gerekiyor."

"Çok beklersin."

Restorana doğru atıldı ama Hal önüne geçip yolunu kapatarak kollarını kavradı.

"Çığlık atarım!" Otopark görevlilerini gözledi. Yüksek ihtimalle otuz metre kadar uzaklıktalardı. "Avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Hayatın tehlikede ama seni koruyabilirim. Güven bana."

"*Seni tanımıyorum.*"

"Evet, tanıyorsun."

"Ah, haklısın. Yakışıklı olduğun için asla kötü olamazsın."

Parmağıyla parkı gösterdi. "Oradayken seni kurtardım. Eğer ben olmasaydım hayatta olamazdın."

"Tamam. Sağ ol. Şimdi peşimi bırak!"

"Bunu yapmak istemiyorum," diye homurdandı. "Gerçekten istemiyorum."

"Neyi!"

Elini kızın yüzünün önünden geçirdi.

Birden neden bu kadar tepesinin attığını hatırlayamıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Hatıraları onun merhametine kalmış şekilde Mary'nin önünde dururken Rhage kendine işi bitirmesini söyledi. Bir leke gibi kendini ondan temizlemeliydi.

Evet, ama bu onların ne işine yaracaktı?

Parkta onun peşine düşerken bir, belki iki tane *kırıcıyı* hayatta bırakmıştı. Eğer orospu çocukları çantasını kapmışlarsa, ki aldıklarını varsayıyordu, kız tam da ilgi odağındaydı. Cemaat zaten Kardeşlik hakkında bir şey bilmeyen sivilleri kaçırıyordu; kız gerçekte bir tanesini *görmüştü.*

Ama şimdi ne halt etmeliydi? Evinde yalnız bırakamazdı çünkü adresi sürücü belgesinde olabilirdi ve orası *kırıcıların* bakacağı ilk yer olacaktı. Onu bir otele götürmesi söz konusu bile değildi çünkü yerinde duracağından emin olamazdı. Saldırıyı hatırlayamayacağından neden evden uzak durması gerektiğini de anlayamayacaktı.

En azından bu fırtına dinene kadar yapmak istediği şey onu malikâneye götürmekti. Sorun şuydu ki, er ya da geç biri onu odasında yakalayacaktı ve bu hiç kimsenin hoşuna gitmeyecekti. Tohr'un hafızasını silmesi yönünde-

ki emri olmasa bile insanları dünyalarına almaları yasaktı: Fazlasıyla tehlikeliydi. Kardeşlik'in en son isteyeceği şey ırkın varlığı ile *kırıcılarla* olan gizli savaşın insanlar tarafından bilinmesiydi.

Evet ama Mary'nin hayatından da sorumluydu. Ayrıca kurallar bükülmek içindir...

Belki de Wrath'ın onu kabul etmesini sağlayabilirdi. Wrath'ın *shellan'i* yarı insandı ve onlar beraber olduklarından beri Kör Kral kadınlar konusunda yumuşamıştı. Tohr kralın emrinin önüne geçemezdi. Kimse yapamazdı.

Ama Rhage gerekçelerini açıklarken Mary'nin güvende tutulmaya ihtiyacı olabilirdi.

Kızın evini düşündü. İşlek bir yol değildi ve eğer yeri gelirse insan polislerin olaya dâhil olmasından endişelenmeden onu savunabilirdi. Aracında yeterince silahı vardı. Onu yerleştirip, gerekirse koruyabilirdi ve sonra Wrath'ı arardı.

Rhage kızın bilincini bırakıp araçtan çıktıklarından sonra olanları sildi. Öpücüklerini bile hatırlamayacaktı.

Bu da tüm olaylar düşünülünce iyi bir şeydi. Kendine küfretti. Kızı fazlasıyla zorlamıştı ve neredeyse kendi bile baskı altında çatlayacaktı. Dudakları ve elleri onun üzerindeyken vücudundaki titreşim adeta çığlığa dönüşmüştü. Özellikle Mary elini tutup bacaklarının arasına yönlendirdiğinde.

"Hal?" Mary yüzüne şaşkın şaşkın baktı. "Neler oluyor?"

Kocaman gözlerine baktığında kendini boktan hissetti ve aklına sahneleri yerleştirmeyi bitirdi. Daha önce defalarca kadınların hafızalarını temizlemiş ve ikinci kez bile düşünmemişti. Ama söz konusu Mary olunca sanki ondan bir şey çalıyormuş gibi hissediyordu. Özeline tecavüz ediyor, ona ihanet ediyordu.

Elini saçında gezdirerek koca bir tutamı tuttu, saçını kökünden koparmak istiyordu. "Yemeği bırakıp evine gitmek istiyorsun demek? Bana uyar. Biraz sakin zaman geçirmek hoşuma gider."

"Güzel ama... sanki yapmamız gereken başka bir şey varmış gibi hissediyorum." Kendine baktığında üzerindeki çimenleri silkeledi. "Evden çıkarken bu eteğin başına gelenleri düşününce toplum içinde olmamam en iyisi. Bütün çimenleri temizlediğimi düşünmüştüm ama... bekle bir dakika, çantam nerede?"

"Belki arabada bıraktın."

"Hayır, ben... Aman Tanrım." İstemsizce titremeye başlarken düzensiz ve kesik kesik nefesler almaya başladı. Gözleri çılgına dönmüş gibiydi. "Hal, özür dilerim, benim... Ah kahretsin."

Adrenalin vücut sisteminde dolanıyordu. Aklı sakinleşmiş olabilirdi ama vücudu hâlâ korkuyla doluydu.

"Gel buraya," dedi kızın vücudunu kendine çekerek. "Geçene kadar seni tutayım."

Mary'e fısıldarken kolunun altındaki hançeri veya sırtındaki Beretta'yı hissedemesin diye kızın kollarını önünde tutmuştu. Gözleri etrafta dolanıyor, sağ taraftaki parkın gölgeleriyle sol taraftaki restoranı gözlüyordu. Onu arabaya sokmaya can atıyordu.

"Çok utanıyorum," dedi Mary, göğsüne doğru. "Uzun süredir panik atak geçirmemiştim."

"Endişelenmene gerek yok." Titremeyi bıraktığında geri çekildi. "Hadi gidelim."

Hızlıca onu GTO'ya çekti, arabayı vites atarak otoparktan çıkarttığında kendini daha iyi hissediyordu.

Mary araca bakındı.

"Hay aksi. Çantam burada değil. Evde bırakmış olma-

lıyım. Bugünlerde çok unutkanım." Koltuğa yaslanıp cebini araştırdı. "Aha! En azından anahtarlarım yanımda."

Kasabanın dışına yaptıkları yolculuk hızlı ve sorunsuzdu. GTO'yu kızın evinin önünde durdurduğunda Mary esnerken ağzını kapatıyordu ve kapıya uzandı. Rhage elini onunkinin üzerine koydu.

"Bir beyefendi gibi kapını açmama izin ver."

Mary gülümsedi ve sanki bir erkeğin üzerine titremesine alışkın değilmiş gibi bakışlarını eğmişti.

Rhage dışarı çıktı. Havayı koklarken karanlığa nüfuz etmesi için gözlerini ve kulaklarını kullanıyordu. Hiçbir şey yoktu. Koskoca bir hiçlikti.

Arabanın etrafından dönerken bagajını açıp kocaman bir çanta çıkararak duraksadı. Tetikte olan duyuları dâhil her şey sessizdi.

Mary'nin kapısını açarken kız omzundan sarkan şeyi görünce kaşlarını çattı.

Rhage başını iki yana salladı. "Geceyi burada geçireceğimi filan düşünmüyorum. Sadece bagajımın kilidinin kırıldığını fark ettim ve öylece bırakmak istiyorum. Veya bunların görünür bir yerde olmasını."

Lanet olsun, ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Resmen midesini bulandırıyordu.

Mary omzunu silkip ön kapıya doğru yürüdü. "Çantanın içinde önemli bir şey olmalı."

Evet, on katlı ofis binasına yetecek kadar silah bulunuyordu. Yine de kızı korumak için yeterli değilmiş gibi hissediyordu.

Mary ön kapısını açıp içeri girerken tuhaf görünüyordu. Kızın odaları dolanıp ışıkları açmasına ve gerginliğini atmasına izin verdi ama bütün süreç boyunca yanında kalmıştı. Onu takip ederken kapıları ve pencereleri gö-

züyle kontrol etti. Hepsi kilitliydiler. Mekânın en azından zemin katı güvenliydi.

"Bir şey yemek ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim."

"Ben de aç değilim."

"Üst katta ne var?"

"Ah... yatak odam."

"Bana gösterir misin?" İkinci katı kontrol etmesi gerekiyordu.

"Belki sonra. Yani, gerçekten görmek zorunda mısın? Ah... kahretsin." Turlamayı bırakıp ellerini kalçalarına koyarak ona baktı. "Sana karşı dürüst olacağım. Bu eve hiç erkek getirmedim. Misafirperverlik konusunda biraz paslanmışım."

Rhage çantayı elinden bıraktı. Savaşa hazır ve gergin olsa da kıza karşı duyguları ortaya çıkacak kadar geriye zihinsel gücü kalmıştı. Başka bir erkeğin kişisel alanında olmaması onu fazlasıyla memnun etmişti.

"Gayet iyisin," diye homurdandı. Uzanıp çenesini başparmağıyla okşarken üst kattaki odasında ona yapmak istediklerini düşündü.

Birden vücudu canlandı ve beraberinde içinden gelen o tuhaf sıcaklık omurgasında dolanmaya başladı.

Elini indirmeye zorladı. "Hızlı bir arama yapmam gerekiyor. Özel bir şey olduğu için üst katı kullanabilir miyim?"

"Elbette. Seni... burada bekleyeceğim."

"Çok uzun sürmez."

Yatak odasına doğru koşarken cep telefonunu cebinden çıkardı. *Kırıcıların* tekmelerinden biri yüzünden telefonun kasası çatlamıştı ama hâlâ arama yapabiliyordu. Wrath'ın telesekreterine düştüğünde kısa bir mesaj bırakıp yakın sürede araması için dua etti.

Üst katı hızlıca gözden geçirdikten sonra aşağı indi. Mary koltukta bacaklarını altına almış şekilde oturuyordu.

"Ne izliyoruz?" diye sordu, kapılarda ve camlarda soluk yüzler ararken.

"Etrafa neden tekinsizmiş gibi bakınıyorsun?"

"Özür dilerim. Eski alışkanlık."

"Fena bir askeri ekipteydin sanırım."

"Ne izlemek istiyorsun?" DVD'lerin sıralandığı rafa doğru eğildi.

"Sen seç. Ben üstümü daha..." Yüzü kızardı. "Doğruyu söylemek gerekirse rahat bir şeyle değiştireceğim. Üzerinde çimen olmayan bir şeyle."

Güvenliğinden emin olmak için yatak odasında dolanırken merdivenin dibinde bekledi. Alt kata inmek üzereyken hızlıca kütüphanenin yanına fırladı.

Film koleksiyona bakış atmasıyla başının belada olduğunun farkına vardı. Bir sürü yabancı isimler ve bazı oldukça samimi Amerikan filmleri vardı. *Unutamadığım Aşk*, kahrolası *Kazablanka* gibi eski klasiklerden vardı.

Sam Raimi veya Roger Corman'ın olduğu filmler kesinlikle bulunmuyordu. Daha önce Şeytanın Ölüsü serisini duymuş muydu? Bekle, hâlâ umut vardı. Bir DVD kılıfını çıkardı. *Nosferatu, Bir Dehşet Senfonisi.* 1922 yapımı Alman klasiği vampir filmi.

"Hoşuna giden bir şey buldun mu?"

"Evet." Omzunun üzerinden baktı.

Ah... adamım. Ona kalırsa âşık olunmak için giyinmişti. Pazen pijama altının üzerinde yıldız ve ay desenleri vardı. Ufak beyaz bir Tişört. Yumuşak süet mokasenler.

Tişörtünün kenarını çekiştirirken olabildiğince uzatmaya çalışıyordu. "Kot pantolon giymeyi düşündüm ama yorgunum ve yatarken... yani dinlenirken bunları giyiyo-

rum. Bilirsin işte, süslü bir şey değil."

"Kıyafetlerin üzerinde hoş durmuş," dedi alçak tonda. "Rahat gözüküyorsun."

Aman siktir et. Kız adeta *yenilebilir* gözüküyordu.

Filmi açtıktan sonra çantasını kapıp kanepenin yanına getirdi ve kızın oturduğu yerin tam tersi tarafına oturdu. Uzanarak kız yüzünden vücudu gergin değilmiş gibi davrandı. Gerçek şu ki adeta ip gibi gerilmişti. *Kırıcıların* eve dalmasını beklemek, Wrath'ın her an araması için dua etmek ile kızı uyluklarından başlayarak öpme ihtiyacı arasında adeta bir gerilim hattı haline dönmüştü.

"Eğer istersen ayağını orta sehpaya uzatabilirsin."

"Böyle iyiyim." Uzanıp sol tarafındaki lambayı kapatırken kızın uykuya dalmasını umuyordu. En azından böylelikle etrafta hareket edebilir ve onu sinirlendirmeden dışarıyı gözetleyebilirdi.

Film başlayalı on beş dakika olmuşken, "Özür dilerim ama dalmak üzereyim," dedi.

Kıza baktı. Saçları omuzlarına dökülmüş, vücudu kendine doğru kıvrılmıştı. Televizyonun ışığında teni parlıyor ve biraz kızarmış gözüküyordu; göz kapakları kapanmak üzereydi.

Sabah uyandığında böyle görünüyor olmalı, diye düşündü.

"Uyumana bak Mary. Ben biraz daha kalacağım ama tamam mı?"

Yumuşak krem rengi battaniyeyi üzerine çekti. "Evet, tabii. Ama ah, Hal..."

"Bekle. Bana... diğer adımla hitap edebilir misin?"

"Tabii, nedir?"

"Rhage."

Kaşlarını çattı. "Rhage mi?"

"Evet."

"Ah, tabii. Lakabın filan mı?"

Rhage gözlerini kapattı. "Aynen."

"Eh, Rhage... bu akşam için teşekkür ederim. Duruma göre kendini bu kadar uydurabildiğin için yani."

Rhage sessizce küfrederken kızın minnettar olmak yerine onu tokatlaması gerektiğini düşünüyordu. Kızın neredeyse ölmesine sebep olacaktı. Şimdi *kırıcıların* hedefindeydi. Eğer vücuduna yapmayı istediği şeylerin yarısını bilse şimdiye kendini banyoya kapatmış olurdu.

"Biliyor musun, sorun değil," diye mırıldandı.

"Sorun olmayan nedir?"

"Sadece arkadaş kalmak istediğini biliyorum."

Arkadaş mı?

Kız gergince kahkaha attı. "Yani, beni aldığındaki öpüşmemizi yanlış yorumladığımı düşünmeni istemiyorum. Bilirsin işte... o manada olmadığının farkındayım. Neyse, yanlış fikre kapıldığımdan endişelenmene gerek yok."

"Neden bu konuda endişeleneceğimi düşündün?"

"Kanepenin diğer yanında gergin bir şekilde oturuyorsun. Sanki üzerine atlamamdan filan korkar gibisin."

Dışarıda bir ses duydu ve gözleri hemen sağındaki cama çekildi. Ama cama vuran yapraktan başka bir şey değildi.

"Tuhaf hissetmene sebep olmak istemezdim," diye ağzından kaçırdı. "Sadece... senin şüphelerini gidermek istedim o kadar."

"Mary, ne diyeceğimi bilemiyorum." Çünkü gerçek ödünü patlatacaktı. Ona yeterince yalanlar söylemişti zaten.

"Bir şey söyleme. Zaten lafını da etmemeliydim. Demek istediğim burada olmana sevindim. Arkadaş olarak yani. Araba yolculuğumuz çok hoşuma gitti. Seninle sadece ta-

kılmayı da seviyorum. Senden daha fazlasını istemiyorum cidden. İyi bir arkadaş potansiyelin var."

Rhage nefesini tuttu. Bütün yetişkin hayatında hiçbir dişi onu arkadaş diye çağırmamıştı. Veya seks dışında geçirdiği zamanların kıymetini bilmemişti.

Eski dilde fısıldadı. *"Kelimeler kifayetsiz kalıyor, zevcem. Dudaklarımdan dökülen hiçbir kelam sana layık olamaz."*

"Hangi dildi bu?"

"Doğuştan konuştuğum dil."

Mary başını yana eğerken onu inceliyordu. "Neredeyse Fransızca gibi ama tam olarak değil. İçinde Slav dilini andıran bir şeyler var. Macarca filan mı?"

Başıyla onayladı. "Aynen."

"Ne söyledin?"

"Ben de seninle olmaktan hoşlanıyorum."

Mary gülümseyip tekrar başını dayadı.

Uykuya daldığını hisseder hissetmez çantasının fermuarını açıp dolu olan silahları bir daha kontrol etti. Sonra kızın evinde dolanırken bütün ışıkları kapattı. Her yer karanlık olunca gözleri uyum sağlayıp duyuları daha arttı.

Evin arkasındaki ormanlık alanı taradı. Aynı zamanda sol taraftaki çimenliği. Uzaktaki büyük çiftlik evini. Ön taraftaki sokağı.

Dinleyip çimende gezen hayvanların ayak seslerini takip ederek ambarın tahta döşemelerine değen rüzgârın farkına vardı. Dışarıdaki ısı düşünce evin deliklerini bir açık var mı diye test etti. Neredeyse patlayacağını düşünene kadar odadan odaya dolaştı.

Telefonunu kontrol etti. Çalışıyordu ve sesi açıktı. Sinyal de alıyordu.

Küfretti. Etrafta biraz daha tur attı.

Film sona ermişti. Tekrar uyanırsa ve hâlâ niye burada olduğunu merak ederse diye bir daha çalıştırdı. Sonra tekrar ilk katı turladı.

Oturma odasına döndüğünde kaşını ovaladı ve oradaki teri hissetti. Kızın evi alışkın olduğundan daha sıcaktı ya da vücudundaki gerginlikten öyle hissediyordu. Her şekilde sıcaklanmıştı. Ceketini çıkarıp silahını ve cep telefonunu çantanın içine koydu.

Kollarını sıvarken yukarıdan kıza bakıp yavaş ve düzenli nefes alışlarını kontrol etti. Güçlü ve gri savaşçı gözleri gözkapakları ile kirpikleri arasında gizlenmesine rağmen kanepesinde ufacık görünüyordu. Kızın yanına oturup vücudu kolunun altına kıvrılacak şekilde onu kendine doğru nazikçe çekti.

Kaslı yapısının yanında kız ufacıktı.

Uykusunda kıpırdanıp başını kaldırdı. "Rhage?"

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı, onu tekrar göğsüne doğru çekiyordu. "Sadece sana sarılmama izin ver. Sadece bunu istiyorum."

Tenine doğru iç çekişini özümsedikten sonra kolları Rhage'in beline dolanıp ellerini yan tarafta birleştirdiğinde gözünü kapattı.

Sessizlik.

Her şey fazlasıyla sessizdi. Evin içi sessizdi. Dışarıda sessizlik vardı.

Sırf tekrar üzerine doğru uzanışını hissedebilmesi için uyandırıp pozisyonunu değiştirmeye dair tuhaf bir dürtü hissediyordu.

Onun yerine nefes alışlarına odaklanıp kendininkini de ona uydurdu.

Öylesine... huzurluydu ki.

Ve sessiz.

Yirminci Bölüm

John Matthew komi olarak çalıştığı Moe's Diner'dan çıkarken Mary konusunda endişeliydi. Kadın perşembe günü yardım hattındaki mesaisini kaçırmıştı ki bu olağan bir durum değildi ama bu akşam orada olmasını diliyordu. Saat on iki buçuk olduğu için işten çıkmadan önce bir yarım saati vardı ve John onu bu sefer yakalayacaktı. İşe geldiğini varsayıyordu.

Olabildiğince hızlı yürüyerek apartmanına giden arayı on dakika içinde kapatmıştı. Eve dönüş yolu farklı olmasa da binası eğlence ve sürprizlerle doluydu. Binanın önüne geldiğinde bazı sarhoş adamların kavga ettiklerini duydu; hakaretleri edepsiz, fazlasıyla renkli ve tutarsızdı. Bir kadın yüksek sesli müziğe rağmen bağırdı. Aldığı sinirli cevap, silahı olan kişilerde gördüğü cinstendi.

John lobiden hızla geçip yıkık dökük merdivenlerden çıkarak kendini hızla stüdyo dairesine kilitledi.

Dairesi ufaktı ve yüksek ihtimalle beş yıl içinde döküntü haline gelecekti. Zemin kısmen muşamba, kısmen halıyla döşenmişti ve her ikisi adeta rolleri değiştirmişlerdi. Muşamba tüylenecek hale gelmişken halı ahşap zemin gibi dümdüzdü.

Camlar kirden donuklaşmıştı ki bu da iyi bir şeydi çünkü perdeye ihtiyaç duymuyordu. Duş ile banyodaki lavabo da çalışıyordu ama mutfaktaki lavabo taşındığı günden beri tıkalıydı. Daha önce açmaya çalışmıştı ama işe yaramayınca boruları açmamaya karar verdi. Oraya neyin sokuşturulduğunu bilmek istemiyordu.

Her cumaları eve vardığında yaptığı gibi camını açıp sokağın karşısına baktı. İntiharı Önleme Yardım Hattı ofisinin ışıkları yanıyordu ama Mary kullandığı masanın başında değildi.

John kaşlarını çattı. Belki kendini iyi hissetmiyordu. Onun evine gittiğinde fazlasıyla yorgun görünüyordu.

Yarın yaşadığı yere gidip onu kontrol etmeye karar verdi.

Tanrım, sonunda yanaşacak cesareti bulduğuna seviniyordu. Telefonda olduğundan bile daha nazik bir insandı. İşaret dilini bildiği gerçeğine ne demeli? Bu nasıl bir kaderdi?

Camını kapatıp buzdolabına giderek kapısının kapalı kalmasını sağlayan elastik ipi serbest bıraktı. Dolabın içerisinde altılı vanilyalı Ensure* paketi vardı. İki tane aldıktan sonra ipi tekrar yerine gerdi. Bu dairenin binada böceklerle kaynamayan tek yer olduğunun farkına varmıştı çünkü burada yiyecek barındırmıyordu. O tür şeyleri midesi almıyordu.

Yatağında oturup duvara yaslandı. Restoran yoğundu ve omuzları fena ağrıyordu.

Dikkatli bir şekilde ilk kutusunu açtı. Midesinin ona rahat vermesini umarak Muscle & Fitness** dergisinin yeni sayısını eline aldı. Çoktan iki defa okumuştu.

---

* Yetişkinler için ek gıda katkısı. (ç.n.)

** Antrenman, beslenme ve vücut geliştirme üzerine içerik hazırlayan Amerika menşeili bir dergi. (ç.n.)

Kapağına baktı. Kapaktaki adam şişmiş kol, sırt, göğüs ve karın kaslarıyla bronz tenliydi. Güçlü adam görünüşünü öne çıkarmak için sarı bikinili güzel bir kız kurdele gibi ona dolanmıştı.

John yıllardır ağırlık kaldıranlar hakkında şeyler okuyordu ve ufak demir bir set alabilmek için aylarca parasını biriktirmişti. Onlarla haftanın altı günü çalışıyordu. Şu ana kadar gösterecek bir şey ortaya çıkmamıştı. Ne kadar ağır kaldırsa ya da çaresizce irileşmek istese de kas yapamıyordu.

Problemin bir kısmı diyetiydi. Ensure kutuları kusmadan midesinde tutabildiği tek şeydi ve fazla kalori barındırmıyorlardı. Ama sorun sadece yemek değildi. Genleri çok boktandı. Yirmi üç yaşındaydı ve bir altmış sekiz boyunda, kırk altı kiloydu. Tıraş olmasına gerek yoktu. Vücudunda hiç tüy yoktu. Daha önce hiç ereksiyon olmamıştı.

Kadınsı. Zayıf. Her şeyden kötüsü, değişmiyordu. Son on yıldır bu yapıda ve bu şekildeydi.

Varlığının monotonluğu yavaş yavaş yıpratıyor, yoruyor ve tüketiyordu. Bir adama dönüşeceğine dair ümidini yitirmişti ve bu gerçekliği kabullenmek onu yaşlandırmıştı. Ufak vücudu içinde asırlık bir dede gibi hissediyordu. Sanki aklı vücudunun geri kalanına ait değildi.

Ama bir çeşit rahatlamaya da sahipti. Uyumayı seviyordu. Rüyalarında savaştığını, güçlü, kendinden emin bir... erkek olduğunu görüyordu. Geceleri gözlerini kapattığında elinde hançerle korkutucu bir şeye doğru, bir amaç uğruna işini iyi yapan bir katile dönüşüyordu. İşinde yalnız da değildi. Kendi gibi diğer adamlar, ölümüne bağlı savaşçılar, kardeşler vardı.

Rüyalarında içlerine girdiğinde tuhaf sesler çıkaran güzel kadınlarla sevişiyordu. Bazen birden fazla kadın

bulunuyordu ve hepsine sertçe sahip oluyordu çünkü ondan bunu istiyorlardı. Kendi de bundan hoşlanıyordu. Sevgilileri sırtına tutunuyor, kalçalarının ağırlığı altında titreyip kıpırdanırken sırtını tırnaklarıyla çiziyorlardı. Zafer gürlemesiyle kendini bırakıyordu ve vücudu kasılarak ona sundukları ıslak sıcaklarına boşalıyordu. Geldikten sonra şaşırtıcı bir ahlaksızlık yaparak kanlarını içiyordu. Onlar da kanını içtiğinde bu gözü dönmüş çılgınlık beyaz çarşafları kana buluyordu. Sonunda ihtiyaçları karşılanıp ihtiyaçlar tatmin edildiğinde onlara nazikçe sarılıyordu. Kadınlar parlayan sevgi dolu gözlerinin içine bakıyorlardı. Huzur ve uyum hoş karşılanır nimetlerdi.

Maalesef sabahları uyanıp duruyordu.

Gerçek hayatta bu yapısıyla kimseyi yenip koruyamaz haldeydi. Daha önce hiçbir kadını öpmemişti. Hiç şansı olmamıştı. Karşı cinsin ona karşı iki türlü tepkisi vardı. Yaşlılar ona çocuk gibi muamele etmek isterken gençler onu fark etmiyordu. İki tepki de canını acıtıyordu. Önceki zayıflığını vurgularken sonraki sevecek birini bulma şansını yok ediyordu.

Bu yüzden bir kadın istiyordu. Koruyup kollama ve saklamaya dair muazzam bir ihtiyaç duyuyordu. İçinden çıkılması mantıklı bir durum değildi.

Ayrıca hangi kadın onu isterdi ki? Fazlasıyla cılızdı. Kot pantolonları bacaklarından sarkıyordu. Tişörtleri kaburgaları ile kalçaları arasındaki çukura doluyordu. Ayakları on yaşındaki bir oğlan çocuğu boyutundaydı.

John hayal kırıklığının gittikçe çoğaldığını hissedebiliyordu ama neden bu kadar canının sıkıldığını bilmiyordu. Evet, kadınlardan hoşlanıyordu. Tenleri çok narin gözüktüğü ve güzel koktukları için onlara dokunmak istiyordu. Ama daha önce rüyanın ortasında uyanmış olsa

bile hiç uyarılmamıştı. Tam bir ucubeydi. Kadın ile erkek arasında kalmış, ikisi de olmayı beceremeyen gibiydi. Tuhaf donanımı olmayan bir çift cinsiyetli gibiydi.

Kesin olan bir şey vardı. Erkeklerden hoşlanmadığı kesindi. Yıllar boyunca onlar tarafından yeterince kovalanmıştı. Onları lavabolarda ya da arabalarında getirmelerini teklif edenler tarafından yeterince para, uyuşturucu sunulmuş, tehdit edilmişti. Her zaman bir şekilde kaçmayı becermişti.

Geçen kışa kadar becerebilmişti. Geçen ocakta önceki yaşadığı binanın merdivenlerine biri kafasına silah dayayarak onu kapana kıstırmıştı.

Sonrasında oradan taşınıp yanında silah barındırmaya başladı.

Aynı zamanda İntiharı Önleme Yardım Hattını aramıştı.

Bu on ay öncesiydi ve hâlâ kot pantolonunun tenine değmesine katlanamıyordu. Eğer gücü yetseydi sahip olduğu dört tane kotu atardı. Onun yerine o akşam giydiğini yakıp yazın bile alttan içlik giymeye başlamıştı.

O yüzden erkeklerden hiç de hoşlanmıyordu.

Belki de kadınlara verdiği tepkinin bir başka nedeni de buydu. Hedef olarak nasıl hissettiklerini biliyordu çünkü onlardan daha güçlü birinin onlardan almak istediği bir şeye sahiptiler.

Deneyimi yüzünden biriyle bağ kuracağından filan değildi. Merdivenlerde başına geleni kimseye anlatma niyeti yoktu. Hikâyeyi anlattığını bile düşünemiyordu.

Ama ya bir kadın daha önce biriyle beraber olduğunu sorgularsa? Nasıl cevap vereceğini bilemezdi.

Kapısı sert bir şekilde vuruldu.

John hızla ayağa kalkıp silahı için yastığının altına uzandı. Parmağıyla güvenliğini kaldırdı.

Kapı bir daha vuruldu. Silahı kapıya tutarken birinin omuzlayıp kırmasını bekledi.

"John?" Alçak tonda güçlü bir erkek sesiydi. "John orada olduğunu biliyorum. Adım Tohr. İki gece önce tanışmıştık."

John kaşlarını çattıktan sonra başının ağrısıyla yüzünü buruşturdu. Birden sanki biri barajı açmış gibi yer altında bir yere gittiğini hatırladı. Deriler içinde uzun boylu bir adamla buluşmuştu. Mary ve Bella yanındaydılar.

Anılar hücum ederken içinde derinlerde bir şey hayata geçti. Rüyalarındaki gibiydi. Eski bir şeydi...

"Seninle konuşmaya geldim. İçeri girebilir miyim?"

John elindeki silahla kapıyı açmaya gitti. Açtıktan sonra zinciri yerinde bıraktı. Başını epey yukarı kaldırıp adamın koyu mavi gözleriyle buluştu. Aklına anlayamadığı bir kelime geldi.

Kardeşim.

"Silahının güvenliğini kapatacak mısın, evlat?"

John başını iki yana salladı. Aklında yankılanan tuhaf hatıralar ile önünde deriler içindeki tehlikeli adam arasında kalmıştı.

"Pekâlâ. Sadece nereye yönelttiğine dikkat et. O şeyi tutmaya pek alışkın görünmüyorsun ve ben de vücudumda delik açılma zahmetine girmek istemiyorum." Adam zincirlere baktı. "İçeri davet etmeyecek misin?"

İki kapı aşağıdan bağırış sesleri yükselmeye başlayıp cam kırılma sesiyle sonlandı.

"Hadi ama evlat. Biraz mahremiyet iyi olurdu."

John içgüdülerini gerçek bir tehdit seziyor mu diye kontrol etti. Adam yapılı, sert ve şüphesiz silahlı olmasına rağmen tehlikede hissetmiyordu. Onun gibi bir adam yanında bir şeyler taşıyor olmalıydı.

John zincirini açıp geri çekilirken silahını indirdi.

Adam kapıyı ardından kapattı. "Benimle buluştuğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

John başıyla onaylayıp hatıralarının neden bir anda aklına geldiğini merak ediyordu. Beraberinde gelen şiddetli baş ağrısı da muammaydı.

"Ne hakkında konuştuğumuzu da hatırlıyorsun. Sana sunduğumuz eğitimi filan?"

John silahın güvenliğini açtı. Her şeyi hatırlıyordu ve o zamanki merakı tekrar canlandı. Beraberinde şiddetli bir özlem vardı.

"Eğitime katılıp bizimle çalışmaya ne dersin? Yeterince yapılı olmadığını söylemeden önce, senin çapında birçok adam tanıyorum. Aslında, aynı senin gibi olan bir grup erkek öğrencimiz var."

Gözünü yabancının üzerinde tutan John silahını cebine koyup yatağının yanına gitti. Not defteri ve kalemi kaparak, *Kuruşum yok*, yazdı.

Defteri gösterdiğinde adam okudu. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

John, *Evet, var*, diye yazdıktan sonra kâğıdı çevirdi.

"Mekânı ben işletiyorum ve idari işler konusunda biraz yardıma ihtiyacım var. Eğitiminin parasını çalışarak çıkarabilirsin. Bilgisayarlardan anlar mısın?"

John başını iki yana sallarken salak gibi hissediyordu. Tek bildiği tabakları, bardakları toplayıp yıkamaktı. Bu adamın ise komiye ihtiyacı yoktu.

"Eh, bu tür şeylerin piri bir kardeşimiz var. Sana öğretir." Adam hafifçe tebessüm etti. "Çalışacaksın. Antrenman yapacaksın. Her şey yolunda. Ayrıca *shellan*'ımla konuştum. Okula giderken bizimle kalırsan çok mutlu olacaktır."

John bakışlarını yere indirirken tedirgin olmaya başlamıştı. Bu tam da cankurtaran botu gibi görünüyordu. Ama nasıl olur da bu adam onu kurtarmak isterdi?

"Neden bunu yaptığımı merak mı ediyorsun?"

John başını salladığında adam ceketini çıkarıp gömleğinin birkaç düğmesini çözdü. Yakasını kenara çekerek sol göğüs kasını ortaya çıkardı.

John'un gözleri ortaya çıkan yuvarlak yaraya sabitlendi.

Elini kendi göğsüne koyarken anlında terler birikmeye başlamıştı. Önemli bir şey olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

"Sen bizden birisin, evlat. Artık evine dönme vaktin geldi."

John nefes almayı bıraktığında aklından tuhaf bir düşünce geçti: *En sonunda, bulundum.*

Ama sonra gerçeklik araya girip bütün sevinci alıp götürmüştü.

Mucizeler onun başına öyle kolayca gelmezdi. Talih yüzüne hiç gülmemişti. Belki de şans onu es geçmişti. Her şekilde aniden gelen siyah deriler içindeki bu adamın yaşadığı delikten onu kurtarma planı sunması gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Üzerine düşünmek mi istiyorsun?"

John başını iki yana sallayıp geri çekilerek, *Burada kalmak istiyorum*, diye karaladı.

Adam kelimeleri okuduğunda kaşlarını çattı. "Dinle evlat, hayatının tehlikeli bir noktasındasın."

Hadi ya. Bu adamı yardım için bağırsa kimsenin gelmeyeceğini bilerek içeri almıştı. Silahına sarıldı.

"Pekâlâ, yavaşla biraz. Bak ne diyeceğim. Islık çalabiliyor musun?"

John başıyla onayladı.

"İşte bana bu numaradan ulaşabilirsin. Telefona ıslak çal, ben de senin olduğunu bileyim." Adam ona ufak bir kart verdi. "Sana birkaç gün veriyorum. Fikrini değiştirdiğinde ara. Eğer aramazsan da merak etme. Hiçbir şey hatırlamayacaksın."

John bundan ne çıkarması gerektiğini bilmediği için sadece siyah numaralara bakarak bütün olasılıklarda ve olasılık dışı şeylerde kendini kaybolurken bulmuştu. Başını kaldırdığında adam ortada yoktu.

Tanrım, kapının açılıp kapandığını bile duymamıştı.

Yirmi Birinci Bölüm

Mary birden vücudu kasılarak uyandı. Genizden gelen bir bağırış oturma odasına yayılmış, sabahın erken saatlerinin getirdiği huzuru bozmuştu. Adam ayağa fırladı ama tekrar yanına doğru sokuldu. Sonra bütün kanepe duvardan uzaklaştı.

Şafağın puslu havasında Rhage'e çantasını gördü. Ceketini.

Sonra kanepenin arkasına atladığının farkına vardı.

"Perdeler!" diye bağırdı. "Perdeleri kapat!"

Sesindeki acı kafa karışıklığını gidermiş ve odada koşturmasına sebep olmuştu. Bütün camları tek ışık kaynağı mutfağın kapısından gelene kadar kapattı.

"O kapı da..." Sesi çatallı çıkmıştı. "Diğer odadaki."

Hızlıca onu da kapattı. Şimdi televizyonun ışığı dışında her yer karanlığa bürünmüştü.

"Banyonda cam var mı?" diye sordu sertçe.

"Hayır, orada pencere yok. Rhage, sorun nedir?" Kanepenin kenarına doğru eğilmeye çalıştı.

"*Yanıma yaklaşma.*" Kelimeler boğulur gibi söylenmişti. Ardından oldukça renkli küfürler takip etti.

"İyi misin?"

"Sadece... nefesimi düzenlemem gerek. Beni kendi halime bırakmana ihtiyacım var."

Yine de kanepenin etrafından dolandı. Loş ışıkta kısmen iri vücudunun şeklini seçebiliyordu.

"Sorun nedir Rhage?"

"Hiçbir şey."

"Evet, çok belli oluyor." Lanet olsun, bu sert çocuk triplerinden bıkmıştı. "Güneş ışığı yüzünden değil mi? Güneşe alerjin var."

Kahkahası sert bir tondaydı. "Öyle de denebilir. Mary, dur. Yanıma gelme."

"Nedenmiş?"

"Beni görmeni istemiyorum."

Uzanıp yakınındaki lambayı açtı. Bir tıslama sesi odada yankılandı.

Gözleri ışığa uyum sağlarken Rhage'in sırt üstü yattığını ve bir kolunu göğsüne koyarak diğerini gözlerinin üzerine örttüğünü gördü. Kolunu kıvırdığı yerlerde kötü bir yanık oluşmuştu. Acıyla yüzünü buruşturuyordu ve dudakları geri çekilip...

Köpekdişleri.

İki uzun köpekdişi üst dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Köpekdişleri vardı.

Ses çıkarmış olmalıydı çünkü Rhage homurdandı. "Sana bakmamanı söylemiştim."

"Yüce İsa," diye fısıldadı. "Bana bunların sahte olduğunu söyle."

"Sahte değiller."

Duvara çarpana kadar geriye doğru sendeledi. *Yüce... Tanrım.*

"Kimsin sen?" diye boğulurmuş gibi sordu.

"Gün ışığı yok. Acayip dişler." Titrek bir şekilde nefes aldı. "Tahmin yürüt."

"Hayır... bu olamaz..."

Adam inledi ve Mary sanki kıpırdanıyormuş gibi sesler duydu. "Lütfen ışığı kapatabilir misin? Retinalarım yandı ve toparlanmak için zamana ihtiyaçları var."

Uzanıp düğmeyi kapattıktan sonra elini hızla geri çekti. Kollarını kendine dolayarak adamın nefes alırken çıkardığı boğuk sesleri dinledi.

Zaman geçiyordu. Adam başka kelime etmedi. Ayağa kalkıp, kahkaha atarak sahte dişlerini çıkarmadı. Ona kafadan kontak bir deli gibi Napolyon'un en iyi arkadaşı olduğunu, Yahya peygamber veya Elvis olduğunu iddia etmemişti.

Aynı zamanda havada uçup onu ısırmaya çalışmamıştı. Bir yarasaya dönüşmediği de kesindi.

Ah, hadi ama, diye düşündü. Bu adamı ciddiye alıyor olamazdı, değil mi?

Ama Rhage cidden farklıydı. Tanıştığı diğer adamlara hiç benzemiyordu. Ya o...

Rhage hafifçe inledi. Televizyonun ışığıyla kanepenin ardından çıkan ayakkabılarını görebiliyordu.

Olduğunu düşündüğü şeye anlam veremiyordu ama adamın şu an acı çektiğinin farkındaydı. Onun için yapabileceği bir şey varsa yerde acı içinde bırakacak değildi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir duraklama oldu. Sanki onu şaşırtmış gibiydi.

"Bana biraz dondurma getirebilir misin? Mümkünse fındıklı veya parçacıklı olmasın. Bir de havlu."

Bir kâse dolusu dondurmayla döndüğünde oturmaya çalıştığını duyabiliyordu.

"Yanına gelmeme izin ver."

Adam donakaldı. "Benden korkuyor musun?"

Onun deli ya da vampir olduğunu düşünecek olursak ödü kopuyor olmalıydı.

"Mum senin için sıkıntı olur mu?" diye sordu Mary, soruyu görmezden gelerek. "Aksi takdirde pek bir şey göremeyeceğim."

"Yüksek ihtimalle sıkıntı olmayacaktır. Mary, sen incitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Dondurmayı bırakıp büyük dilek mumlarından birini yakarak kanepenin yanındaki masaya koydu. Titreşen ışıkta adamın iri vücudunu gördü. Kolu hâlâ gözlerinin üzerindeydi. Yanıklar hâlâ duruyordu. Artık yüzünü buruşturmuyordu ama dudakları hafifçe aralanmıştı.

Köpekdişlerinin ucunu görebiliyordu.

"Beni incitmeyeceğini biliyorum," diye mırıldandı, kâseyi kaldırırken. "Yeterince şansın oldu."

Kanepenin arkasına doğru yaslanıp biraz dondurma kaşıklayarak ona doğru eğildi.

"İşte. Ağzını kocaman aç. Vanilyalı dondurma."

"Yemek için istemedim. Sütteki protein ile dondurmanın soğukluğu yanıkların iyileşmesine yardımcı olacak."

Yandığı yere ulaşmasına imkân olmadığı için kanepeyi biraz daha çekip yerde yanına oturdu. Dondurmayı yoğun bir kıvama getirdikten sonra parmaklarıyla yanık yerlerine sürdü. Adam irkilip köpekdişlerini gösterince bir an durakladı.

Vampir *değildi.* Olamazdı.

"Evet, gerçekten de vampirim."

Nefesi kesildi. "Akıl okuyabiliyor musun?"

"Hayır, ama bana baktığını biliyorum ve yerinde olsaydım nasıl hissedeceğimi tahmin edebiliyorum. Bak, sadece farklı türlerden geliyoruz. Tuhaf bir şey yok. Sadece... değişik."

Peki, diye düşünürken yarasına biraz daha dondurma sürüyordu. *Hadi olayları bir toparlayalım.*

Şu anda bir vampirle beraberdi. Bir korku figürüyle. Hem de doberman gibi dişleri olan iki metreden uzun, yüz otuz kilo civarı bir korku figürüyleydi.

Gerçek olabilir miydi? Ona zarar vermeyeceğini söylediğinde ona neden inanmıştı? Aklını kaçırmış olmalıydı.

Rhage rahatlamayla inledi. "İşe yarıyor. Tanrıya şükürler olsun."

Eh, bir şey kesindi. Adam şu anda tehlike teşkil edemeyecek kadar acısıyla meşguldü. Bu yanıkların iyileşmesi haftalarını alacaktı.

Parmağını kâseye batırıp biraz daha dondurmayı koluna sürdü. Üçüncü seferinde doğru gördüğünden emin olmak için eğilmek zorunda kalmıştı. Teni dondurmayı merhem gibi emiyordu ve iyileşmekteydi. Tam da gözleri önünde.

"Çok iyi hissettirdi," dedi yumuşak bir tonda. "Teşekkürler."

Kolunu anlından çekti. Yüzünün yarısıyla boynu kıpkırmızıydı.

"Buraya da sürmemi istiyor musun?" Yanmış bölgeyi işaret etti.

Esrarengiz camgöbeği gözleri açıldı. Ona bakarken tetikte görünüyorlardı. "Lütfen. Eğer sorun olmazsa."

Adam onu izlerken parmağını kâseye batırıp ona doğru uzandı. Dondurmayı önce yüzüne sürerken elleri biraz titriyordu.

Tanrım, kirpikleri gürdü. Gür ve koyu sarıydı. Sakalı çıkmaya başlasa da teni yumuşacıktı. Güzel bir burnu vardı. Ok gibi sivriydi. Dudakları ise mükemmeldi. Yüzünün çehresine uyum sağlayacak kadar dolgundu. Koyu pembe renkteydi. Alt dudağı üstündekine kıyasla daha dolgundu.

Daha fazla dondurma alıp çenesine sürdü. Sonra boynuna yönelip omzundan ensesine uyguladı.

Bir şeyin omzuna değdiğini hissedince başını çevirdi. Adamın parmakları saçlarının uçlarını okşuyordu.

Endişe baş gösterdi. Geriye doğru çekildi.

Rhage elini indirirken kızın onu reddetmesine şaşırmamıştı.

"Özür dilerim," diye homurdanırken gözlerini kapattı.

Bakacak bir şeyi olmayınca kızın teninin üzerindeki nazik parmaklarını daha çok hissediyordu. O kadar yakınındaydı ki bir tek onun kokusunu alabiliyordu. Güneşe maruz kaldığından oluşan acısı dinerken vücudu farklı bir şekilde yanmaya başladı.

Gözlerini açarken bakışlarını kaldırmadı. Gözlüyordu. Arzuluyordu.

Mary işini bitirdiğinde kâseyi kenara koyup yüzüne baktı. "Diyelim ki... farklı olduğuna inandım. Neden şansın varken beni ısırmadın? O köpekdişleri süs olsun diye orada değiller, değil mi?"

Kızın vücudu sanki her an kaçacakmış gibi gergindi ama korkusunu göstermiyordu. İhtiyacı olduğunda korkmasına rağmen ona yardımcı olmuştu.

Tanrım, cesareti tahrik ediciydi.

"Kendi türümün dişilerinden besleniyorum. İnsanlardan değil."

Gözleri parladı. "Türünüzden çok var mı?"

"Yeterince. Eskiden olduğu kadar değil. Türümüzün tükenmesi için avlanıyoruz."

Bu da ona silahlarıyla arasında yeterli bir mesafe ve kanepe olduğunu hatırlattı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama güçsüz vücudu hareketlerini yavaş ve dengesiz hale getiriyordu.

Kahrolası güneş, diye düşündü. *Hayat enerjini sömürüyor.*

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Çantama. Ayağımın ucuna getirmen yeterli."

Mary ayağa kalkıp kanepenin ardında kayboldu. Bir gürültü ile çantanın zeminde sürüklenişini duydu.

"Yüce Tanrım, bunun içinde ne var?" Tekrar görüş açısına girmişti. Çantanın askılarını bırakınca kenara doğru düştüler.

İçine bakmadığını umuyordu.

"Dinle Mary... bir sorunumuz var." Kollarından destek alarak vücudunun üst kısmını yerden kaldırmaya zorladı.

Şu anda bir *kırıcının* evine saldırma olasılığı düşüktü. Katiller güneş ışığına çıkabildikleri halde geceleri çalışıyorlardı ve güçlerini toparlamaları için transa girmeleri gerekiyordu. Çoğunlukla gündüzleri sakin olurlardı.

Ama Wrath'dan haber almamıştı. Eninde sonunda akşam olacaktı.

Mary ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Yer altında olmaya mı ihtiyacın var? Eğer öyleyse seni eski tahıl mahzenine götürebilirim. Kapısı mutfaktan geçiyor ama sürgülü kapıları battaniyelerle kapabilirim. Hay aksi, tavan penceresi de var. Belki seni bir şeye sarabiliriz. Yüksek ihtimalle aşağıda daha güvende olursun."

Rhage başının geriye doğru düşmesine izin verdiğinde tek görebildiği tavandı.

Karşısında yarı ağırlığında bile olmayan, hasta ve az önce evinde bir vampir olduğunu öğrenen insan dişisi vardı ve onu korumak konusunda endişeleniyordu.

"Rhage?" Yanına gelip çömeldi. "Aşağıya inmene yardım..."

Düşünmeden kızın elini tutup avucuna dudaklarını

bastırdıktan sonra kalbinin üzerine yerleştirdi.

Korkusunun keskin ve isli kokusu kendine has leziz parfümüyle karışmıştı. Ama bu sefer elini çekmemişti. Savaş ya da kaç durumu çok uzun sürmemişti.

"Endişelenmene gerek yok," dedi yumuşak bir tonda. "Kimsenin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim. Güvendesin."

Ah, lanet olsun. Bu kız içini eritiyordu. Gerçekten bunu beceriyordu.

Boğazını temizledi. "Teşekkürler. Ama endişelendiğim kişi sensin. Mary, dün akşam parkta saldırıya uğradık. Çantanı kaybettin ve ben de düşmanlarımın elinde olduğunu varsaymak zorundayım."

Gerginlik kızın kolundan eline doğru geçerek onu tam göğsünden yakaladı. Kızın gerginliği artarken korkusunu onun yerine taşıyabileceği bir yol olmasını diliyordu.

Mary başını iki yana salladı. "Hiçbir saldırı hatırlamıyorum."

"Hatıralarını gizledim."

"'Gizledim' de ne demek?"

Kızın aklına ulaşıp dün akşamki olayları serbest bıraktı.

Mary'nin nefesi kesildi, elini başına götürürken hızla gözlerini kırpıştırıyordu. Hızlıca açıklaması gerektiğini biliyordu. Her şeyi algılaması ve ondan kaçması gereken bir katil olduğu sonucuna varması uzun sürmeyecekti.

"Mary, kardeşlerimden haber beklerken seni koruyabilmek için eve getirmem gerekiyordu." Hâlâ haber gelmemişti, lanet olsun. "Bize saldıranlar insan değiller ve yaptıkları işte çok iyiler."

Mary sanki bacaklarında güç kalmamış gibi birden

yere oturdu. Gözleri kocaman açılmıştı ve başını iki yana sallarken bir şey görmüyordu.

"İki tanesini öldürdün," derken ses tonu duygusuzdu. "Bir tanesinin boynunu kırdın. Diğerini ise..."

Rhage küfretti. "Seni bütün bunlara karıştırdığım için özür dilerim. Şu anda tehlikede olduğun için üzgünüm. Hatıralarını senden aldığım için de özür dilerim..."

Ona sert bir bakış attı. "Bunu bir daha asla yapma."

Rhage ona bu sözü verebilmeyi diliyordu. "Seni kurtarmam için yapmam emredilmedikçe yapmayacağım. Artık hakkımda çok şey biliyorsun ve bu da seni tehlikeye sokuyor."

"Benden başka hatıralarımı da aldın mı?"

"Eğitim merkezinde tanıştık. John ve Bella'yla gelmiştin."

"Ne kadar süre önce?"

"Birkaç gün. O hatıraları da sana geri verebilirim."

"Bekle." Kaşlarını çattı. "Neden sana dair her şeyi unutmamı sağlamadın? Yani her şeyi silmekten bahsediyorum."

Sanki bunu tercih edecekti.

"Yapacaktım. Dün akşam. Yemekten hemen sonra."

Mary bakışlarını kaçırdı. "Sonra parkta olanlar yüzünden mi yapmadın?"

"Aynı zamanda..." Tanrım, daha ne kadar derine girecekti? Gerçekten kızın onun hakkındaki duygularını bilmesini istiyor muydu? Hayır, diye düşündü. Kız tamamen şaşkına uğramış görünüyordu. Erkek bir vampirin onunla bağ kurduğunu açıklaması için uygun bir zaman değildi. "Çünkü özeline yapılmış bir tecavüzdü."

Sonrasında gelen sessizlikte aklında olayları, sonuçları ve durumun gerçekliğini döndürdüğünü görebiliyordu.

Sonra vücudu uyarıldığını işaret eden o tatlı kokuyu yaymaya başladı. Onu nasıl öptüğünü hatırlıyordu.

Aniden yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Koku hemen kesilmişti.

"Ah, Mary, parktayken seni kendimden uzak tutuyordum çünkü..."

Kız elini kaldırarak onu durdurdu. "Sadece şu anda ne yapacağımız hakkında konuşmak istiyorum."

Gri gözleri onunkilerle tereddüt etmeden buluşmuştu. Kızın her şeye hazırlıklı olduğunun farkına vardı.

"Tanrım... muhteşemsin Mary."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Bütün bu boktan durumun güzelce üstesinden geliyorsun. Özellikle ne olduğum kısmının."

Mary bir tutam saçı kulağının arkasına atarak yüzünü inceledi. "Ne var biliyor musun? O kadar da şaşırtıcı değildi. Eh, öyleydi ama... seni ilk gördüğüm andan beri farklı olduğunu biliyordum. Bir... ah, kendinize vampir mi diyorsunuz?"

Rhage başıyla onayladı.

"Vampir," dedi Mary sanki kelimeyi ağzında deniyordu. "Canımı yakmadın veya beni korkutmadın. Eh, pek sayılmaz. Ayrıca... klinik olarak iki defa öldüm. Bir keresinde kemik iliği nakli anında kalbim durdu. Diğerinde ise zatürre olduğumda ciğerlerim suyla doldu. Nereye gittiğimi veya neden geri döndüğümü bilmiyorum ama diğer tarafta bir şey vardı. Bulutları, melekleri ve müziği olan bir cennet değildi. Sadece beyaz bir ışık vardı. İlkinde ne olduğunu bilmiyordum. İkinci seferinde içerisinden geçtim. Neden geri döndüğümü bilmiyorum..."

Sanki bunları ortaya çıkardığı için utanıyormuş gibi yanakları kızararak konuşmayı kesti.

"Fade'yi ziyaret ettin," diye mırıldandı Rhage şaşkınlıkla.

"Fade mi?"

Başıyla onayladı. "En azından biz böyle diyoruz."

Mary başını iki yana sallarken bu konu üzerinde daha fazla konuşmaya niyetli görünmüyordu. "Demek istediğim, bu dünyaya dair anlamadığımız birçok şeyin olduğuydu. Vampirlerin var olması sadece bunlardan biri."

Rhage bir süre konuşmadığında, Mary onun yüzüne baktı. "Neden bana böyle bakıyorsun?"

"Sen bir *wahlker*'sın." Gelenek üzere olduğu gibi ayağa kalkıp reverans vermesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"*Wahlker* mı?"

"Diğer tarafa gidip dönmüş biri. Benim geldiğim yerde bu ayrıcalıklı bir unvandır."

Cep telefonu müziği ikisinin de bakışını aynı yere çekti. Ses çantanın içinden geliyordu.

"Bana çantayı uzatabilir misin?"

Mary eğilip kaldırmaya çalıştı. Başaramadı. "Sana cep telefonunu versem?"

"Hayır." Dizleri üzerine kalkmaya çalıştı. "Sadece izin ver..."

"Rhage, senin için alabilirim..."

"Mary, dur," diye emretti. "İçine bakmanı istemiyorum."

Mary çantadan sanki içinde yılan varmış gibi geri kaçtı.

Rhage sendeleyerek elini içine soktu. Telefonu bulur bulmaz açarak kulağına getirdi.

"Evet?" diye terslerken çantanın fermuarını çekmeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tohr. "Hangi cehennemdesin?"

"İyiyim. Sadece evde değilim."

"Hadi ya. Butch, onunla spor salonunda buluşmayıp

ana evde de seni bulamayınca endişelenerek beni aradı. Birinin seni almasına ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Olduğum yerde rahatım yerinde."

"Neresiymiş orası?"

"Dün akşam Wrath'ı aramadım ama bana geri dönmedi. Oralarda mı?"

"Beth ile biraz yalnız zaman geçirmek için şehirdeki evlerine gittiler. Söyle bakalım neredesin?" Hızlı bir cevap gelmeyince kardeşin sesi alçalmıştı. "Rhage ne haltlar oluyor?"

"Sadece Wrath'a onu aradığımı söyle."

Tohr küfretti. "Birinin seni almasına istemediğine emin misin? Ceset torbasıyla beraber birkaç *doggen* gönderebilirim."

"Yok, böyle iyiyim." Mary olmadan hiçbir yere gitmiyordu. "Görüşürüz adamım."

"Rhage..."

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çalmaya başladı. Kimin aradığına baktıktan sonra Tohr'u telesekreter servisine yönlendirdi. Karnı guruldamaya başladığında telefonu yere bırakmak üzereydi.

"Sana yiyecek bir şey hazırlamamı ister misin?"

Rhage ona şaşkınlıkla baktı. Sonra kızın sunduğu samimiyetin farkında olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Yine de kendi elleriyle hazırladığı yemekle onu onurlandırması fikri nefesini kesiyordu.

"Benim için gözlerini kapat."

Mary kaskatı kesildi. Ama sonra bakışlarını indirdi.

Rhage eğilip nazikçe dudaklarını onunkilere bastırdı.

O gri gözleri kocaman açıldı ama kız çekilme fırsatı bulamadan Rhage çekilmişti.

"Beni beslersen çok memnun olurum. Teşekkürler."

Yirmi İkinci Bölüm

Güneş yükselirken O, U'nun mutfak masasındaki bina çizimlerini inceliyordu. Bir tanesini çevirdi.

"İstediğim bu. Ne kadar hızlı halledebiliriz?"

"Çabucak. Alan ıssız bir yerde ve tesis belediye kaynaklarından hiçbirine bağlanmayacağı için bina izni almamıza gerek yok. Duvar desteklerini yerleştirip yüz kırk metre alanı tahta ile kaplamak çok uzun sürmez. Esirler için saklama bölgesini yerleştirmek de sorun olmaz. Duşa gelirsek yakındaki su kaynağını pompa ayarlayarak kullanabiliriz. Alet edevatlar aynı ve tahtaların boyutunu fazla kesme işi gerekmesin diye standart boyutta tuttum. Benzinle çalışan jeneratör bölgeye testere ve çivi tabancası için yeterli elektriği sağlayacaktır. Aynı zamanda ihtiyacımız olduğunda elektriğimiz olacak. Uzun süre bu şekilde idare edebiliriz."

"Bana ne kadar zaman alacağını söyle."

"Beş kişilik bir ekiple kırk sekiz saatte başının üstüne bir çatıyı dikebilirim. Eğer adamları ölene kadar çalıştırabilir ve gerekli ekipmanlara zamanında ulaşabilirsem tabii."

"İki gün sözünü tutsan iyi edersin."

"Home Depot ve Lowe*'dan bu sabah ihtiyacımız olan şeyleri almaya başlarım. Siparişleri ikisi arasında böleceğim. Aynı zamanda kepçesi ve çapası değiştirilebilir ufak bir buldozere ihtiyacımız olacak. Nereden kiralayabileceğimizi biliyorum."

"Güzel. Her şey yolunda."

O, uzanıp kollarını esnetirken öylesine perdeleri araladı. U'nun evi tipik çocuklu annelerin takıldığı bir bölgedeydi. Caldwell'in bu kısmında caddeler Elmwood, Spruce Knoll, Pine Notch gibi isimlendirilmişti ve çocukların kaldırımlarda bisiklet sürdüğü, akşam yemeğinin her gün altıda sofraya konulduğu bir bölgeydi.

Bütün bu vıcık vıcık mutluluk O'nun teninin karıncalanmasına sebep oluyordu. Bu evleri yakmak, çimenlere tuz dökmek, ağaçları kesmek, alanı tekrar bir şey inşa edilemeyecek hale gelene kadar düzlemek istiyordu. Dürtünün gücü onu bile şaşırtmıştı. Mülkleri yok etmekle sorunu yoktu ama Vandal değil katildi. Neden umurunda olduğuna anlam veremiyordu.

"Kamyonetini kullanmak istiyorum," diyordu U. "Arkasına takılabilecek bir römork kiralayacağım. İkisiyle gerekli tahta ve çatı malzemelerini taşıyabilirim. Home Depot'ta ki görevlilerin nerede yaşadığımızı bilmesine gerek yok."

"Saklama bölümleri için malzemeler ne olacak?"

"Tam da aradığın şeyi ve nerede bulabileceğimi biliyorum."

Elektronik bir bip sesi geldi.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu O.

"Saat 9 kontrolü için hatırlatma." U BlackBerry'i çıkardıktan sonra dolgun parmakları ufak klavyede uçuşmaya başladı. "Senin durumunu da postalamamı ister misin?"

* Çeşitli hırdavat malzemelerinin satıldığı market zincirleri. (ç.n.)

"Evet." O, U'ya odaklandı. *Kırıcı* 175 yıldır Cemaat'teydi. Kâğıt gibi solgundu. Sakin ve tetikteydi. Bazıları kadar saldırgan olmasa da aklı başındaydı.

"Değerli bir varlıksın, U."

U gülümsedikten sonra başını BlackBerry'den kaldırdı. "Biliyorum. Kullanılmak hoşuma gidiyor. Lafı geçmişken, ekip olarak bana kimleri vereceksin?"

"İki esas birliği de kullanacağız."

"Hepimizi iki geceliğine alandan alacak mısın?"

"Gündüzleri de. İnşa alanında dönüşmeli olarak uyuyacağız."

"Pekâlâ." U tekrar elindeki şeye bakarken sağ tarafta çark gibi bir şey üzerinde parmağını döndürüyordu. "Ah... siktir. Bay X bundan hiç hoşlanmayacak."

O kısık gözlerle bastı. "Öyle mi?"

"Beta birlikler arasında gönderilmiş toplu bir e-posta. Sanırım hâlâ listedeyim."

"Ne olmuş?"

"Dün akşam bir grup beta birlik avlanıyormuş ve parkta Kardeşlikten birine rastlamışlar. Beşinden sadece üçü kayıp. İşe bak, savaşçı insan bir kadınla berabermiş."

"Bazen onlarla sevişiyorlar."

"Evet. Şanslı piçler."

Mary ocağın önünde dururken Rhage'in ona bakış şeklini düşünüyordu. Neden ona kahvaltı hazırlamayı teklif etmenin bu kadar olay olduğunu anlayamıyordu ama sanki muazzam bir hediye verilmiş gibi davranıyordu.

Omleti çevirip buzdolabının yanına gitti. Plastik kutudaki kesilmiş meyvelerini çıkarıp hepsini bir kâseye boşalttı. Yeterli görünmediği için muz alıp üzerine doğradı.

Bıçağı yerine bırakırken dudaklarına dokundu. Kane-

penin arkasındaki öpücükte cinsel bir şey yoktu. Tamamen minnetten yapılmış bir hareketti. Parktaki yaşadıkları dudak dudağa durumlardan daha derindi ama Rhage orada da kendini tutmuştu. Arzu tek taraflıydı. Sadece kendinden geliyordu.

Vampirler insanlarla beraber oluyorlar mıydı? Belki de bir çeşit güç oyunu yerine bu yüzden kendini tutuyordu.

Ama TGI Friday's garsonuna ne demeliydi? Kadını kesinlikle gözleriyle süzmüştü ve bunu ona elbise alacağı için yapmadığı da kesindi. Belli ki türünün diğerleriyle beraber olma konusunda bir sorunu yoktu. Sadece onunla olmakla ilgilenmiyordu.

Arkadaş. Sadece arkadaş.

Omlet sonunda piştiğinde tostu yağlayıp çatalı peçeteyle sardı; kolunun altına sıkıştırdıktan sonra tabakla kâseyi oturma odasına taşıdı. Kapıyı hızlıca ardından kapattıktan sonra kanepeye yöneldi.

Vay canına.

Rhage tişörtünü çıkarmış sırtını duvara vererek yanıklarını inceliyordu. Mum ışığında güçlü omuzlarını, kollarını ve gövdesini iyice görebilmişti. Karnını da öyle. Kaslarını örten teni bronz renkte ve tüysüzdü.

Kendine hâkim olmaya çalışarak taşıdıklarını yerde önüne koyup biraz uzağa oturdu. Adamın vücuduna bakmayı bırakmak için yüzüne baktı. Adam ise hareket etmeden, konuşmadan yemeğe bakıyordu.

"Nelerden hoşlandığından emin değildim."

Bakışları onunkilerle buluşunca Rhage yüz yüze gelecek şekilde pozisyon değiştirdi. Ön taraftan görüntüsü yandan olduğundan daha nefisti. Omuzları kanepeyle duvar arasındaki boşluğu kapatacak kadar genişti. Sol göğüs kasındaki yıldız şeklindeki yara fazlasıyla seksiydi.

Adeta vücudundaki bir damga gibiydi.

Rhage yüzüne bir iki dakika bakınca Mary tabağa uzandı. "Sana başka bir şey..."

Adamın eli hızla atılıp bileğini tuttu. Tenini başparmağıyla okşadı. "Bayıldım."

"Daha tadına bile..."

"Sen hazırladın. Benim için yeterli." Çatalı peçeteden alırken kol kasları çalışmıştı. "Mary?"

"Hı?"

"Şimdi seni yedireceğim." Konuşurken midesi yine guruldadı.

"Sorun değil. Kendime bir şeyler hazırlarım... Ah, neden kaşlarını çatıyorsun?"

Rhage sanki ifadesini düzeltmek istermiş gibi kaşlarını ovuşturdu. "Pardon. Haberin yoktu."

"Neden haberim yoktu?"

"Geldiğim yerde bir erkeğin dişiyi eliyle beslemeyi teklif etmesi bir saygı göstergesidir. Saygı ve... sevgi."

"Ama açsın."

Tabağı yaklaştırdıktan sonra tostun kenarından biraz kopardı. Sonra omletten bir üçgen keserek tostun üzerine koydu.

"Mary, elimden beslen. Benden al."

Öne eğilip kolunu uzattı. Camgöbeği rengi gözleri hipnotize ediciydi. Onu çağırıyor, öne doğru çekip ağzını açmasına sebep oluyordu. Dudakları onun için hazırladığı yemeğin etrafına kapandığında Rhage bunu onaylarcasına homurdandı. Yutkunduktan sonra Rhage bir başka tost parçası parmaklarının arasındayken kolunu uzattı.

"Sen de bir şey yemeyecek misin?"

"Sen doyana kadar olmaz."

"Ya hepsini yersem?"

"Beni tam anlamıyla doyduğunu bilmekten daha mutlu edecek bir şey olamaz."

Arkadaş, diye kendine hatırlattı. *Sadece arkadaş.*

"Mary, elimden ye." Israrı ağzını tekrar açmasına neden oldu. Dudaklarını kapattığında Rhage'in bakışları üzerlerinde kalmıştı.

Yüce İsa. Bu hiç de arkadaşça hissettirmiyordu.

Lokmasını çiğnerken Rhage parmağıyla kâseden ne alacağını arıyordu. Sonunda bir dilim kavun seçerek ona uzattı. Parçayı tamamen ağzına alırken meyvenin suyunun bir kısmı dudaklarının kenarından damlıyordu. Elinin tersiyle silecekken Rhage onu durdurup peçeteyi kaldırarak tenine dokundurdu.

"Doydum."

"Hayır, doymadın. Açlığını hissedebiliyorum." Bu sefer yarım çileği ona doğru geliyordu. "Benim için ağzını aç Mary."

Rhage sevdiği şeyleri ona yedirirken Mary eşi benzerini görmediği ilkel bir zevkle onu izliyordu.

Bir ısırık daha alamayacak hale gelince Rhage hızlıca geriye kalanları yedi. Tabağını bitirdiği an Mary mutfağa doğru ilerledi. Bir omlet daha hazırlayıp kâseyi kahvaltı gevreğiyle doldurarak ona muzlarının geri kalanını verdi.

Hepsini önüne serdiğinde yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Beni bunlarla nasıl da onurlandırıyorsun."

Her zamanki gibi düzenli ve tertipli şekilde yerken Mary gözlerini kapatıp başını duvara yasladı. Artık gittikçe daha kolay yoruluyordu; bir an dehşete kapıldı çünkü artık nedenini biliyordu. Tanrım, testler açıklandıktan sonra doktorun ona ne yapacağını öğrenmeye korkuyordu.

Gözlerini açtığında Rhage'in yüzü hemen önündeydi.

İrkilerek geri çekildiğinde kafasını duvara vurdu.

"Ben, ah, hareket ettiğini bile duymadım."

İleri fırlamak üzere olan bir hayvan gibi elleri ve ayakları üzeri çökmüşken elleri Mary'nin bacaklarının yanındaydı; iri omuzları gövdesinin ağırlığı yüzünden bükülmüştü. Bu kadar yakından kocaman gözüküyordu. Vücudunun birçok noktasını ortaya çıkarıyordu. Aynı zamanda baharatlı parfüm gibi kokuyordu.

"Mary, eğer bana izin verirsen sana teşekkür etmek istiyorum."

"Nasıl?"

Başını yana eğdiğinde dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Mary'nin nefesi kesilirken Rhage'in dili dudaklarının arasından kayarak onunkini okşuyordu. Tepkisini ölçmek için geri çekildiğinde gözleri iliğini kemiğini kurutacak cinsten bir zevk vaadiyle parlıyordu.

Boğazını temizledi. "Rica... ederim."

"Bunu tekrar yapmak isterim, Mary. Bana izin verir misin?"

"Basit bir teşekkür yeterli. Gerçekten, ben..."

Dudakları lafını kesti, dili tekrar onun üzerindeydi. İstila ediyor, sahip oluyor, okşuyordu. Vücudu alevlenirken Mary savaşmayı bırakıp çıldırtıcı arzunun, kalbinin gümbürtüsünün, göğüslerinin ve bacaklarının arasındaki sızının keyfini çıkartmaya baktı.

Aman Tanrım. Çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca hiçbir zaman böyle hissettirmemişti.

Rhage sanki tahrik olduğunu sezmiş gibi alçak sesle mırıldandı. Dilinin geri çekildiğini hissettikten sonra alt dudağını...

Köpekdişleri. Etini ısıran köpekdişleriydi.

Korku arzusunun arasından baş göstermiş, çoğalarak onu daha cesaretli hale getirecek tehlikeli bir boyut ka-

zanmıştı. Ellerini Rhage'in kollarına yerleştirdi. Tanrım, fazlasıyla sert ve bir o kadar da güçlüydü. Üzerindeyken fazlasıyla ağır olacaktı.

"Seninle yatmama izin verir misin?"

Mary gözlerini kapatıp öpüşmelerinin çıplak kalacakları bir şeye dönüşmesini hayal etti. Hastalığından beri kimseyle beraber olmamıştı. O zamandan beri vücudunda çok fazla değişiklik olmuştu.

Aynı zamanda Rhage'in ona olan arzusunun kaynağını bilmiyordu. Arkadaşlar sevişmezlerdi. En azından onun kitabında böyle şeyler yoktu.

Başını iki yana salladı. "Tam olarak emin..."

Rhage'in dudakları bir anlığına onunkiler üzerine kapandı. "Sadece yanında uzanmak istiyorum. Tamam mı?"

Kelimenin tam anlamını kastetmişti... tabii ya. Ama adama bakarken aralarındaki farklılıkları görmezden gelemiyordu. Mary'nin nefesi kesilmişti. Adam ise sakindi. Mary'nin başı dönüyordu. Adamın gözleri gayet keskin bakıyordu.

Mary alev alev yanıyordu. Rhage ise... yanmıyordu.

Rhage aniden duvara yaslanıp kanepeden sarkan battaniyeyi kucağına örttü. Bir an ereksiyonunu mu gizledi diye merak etmişti.

Ya, ne demezsin. Yüksek ihtimalle yarı çıplak durduğundan üşümüştü.

"Birden ne olduğumu mu hatırladın?"

"Pardon?"

"Bu yüzden mi keyfin kaçtı?"

Köpekdişlerinin dudaklarının üzerindeki hissini hatırladı. Vampir olduğu fikri onu tahrik ediyordu. "Hayır."

"O zaman neden kendi içine çekildin, Mary?" Gözleri içine işliyordu. "Mary, bana neler döndüğünü söyler misin?"

Rhage'in yüzüne bakarkenki kafa karışıklığı şaşırtıcıydı. Acıdığı için onunla sevişmesine aldırmayacağını mı sanmıştı?

"Rhage, arkadaşlık uğruna yaptığın şeyleri takdir ediyorum ama bana daha fazla iyilik yapma, olur mu?"

"Sana yaptıklarımdan hoşlandın. Hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum."

"Tanrı aşkına, kendimden utanmam hoşuna mı gidiyor? Çünkü sana şunu diyeyim, bir adamın beni tahrik edip kendi buzdolabı gibi durması benlik bir şey değil. Tanrım... cidden hastalıklısın, biliyorsun değil mi?"

Parlak gözleri gücenerek kısılmıştı. "Seni istemediğimi düşünüyorsun."

"Ah, özür dilerim. Sanırım hissettiğin bütün o arzuyu kaçırmış olmalıyım. Evet, *gerçekten* benim için yanıp tutuşuyorsun."

Adamın ne kadar hızlı hareket ettiğine inanamıyordu. Bir an sırtını duvara dayamış ona bakıyordu. Sonraki an onu yere yatırıp altına almıştı. Uyluklarıyla bacaklarını ayırdıktan sonra kalçalarını tam vajinasına doğru bastırdı. Kalın ve sert uzunluğu ona değiyordu.

Rhage'in elleri saçlarına dolanmıştı ve çekerek ona doğru yükselmesine sebep oluyordu. Dudaklarını kulağına götürdü.

"Bunu hissediyor musun Mary?" Sertliğini ufak hareketlerle sürtüyor, okşayıp onun için hazır hale getiriyordu. "Beni hissediyor musun? Bu ne anlama geliyor?"

Mary güçlükle nefes alıyordu. O kadar ıslanmıştı ki vücudu adamı derinlerine almaya hazırdı.

"Bana ne anlama geldiğini söyle Mary." Kız cevap vermeyince boynunu sızlayana kadar emdikten sonra kulak memesini dişleri arasına aldı. Ufak cezalar veriyordu.

"Söylemeni istiyorum. Böylelikle ne hissettiğimi bildiğinden emin olacağım."

Boştaki elini kızın kalçasının altına sokarak onu yakınına doğru çekti. Sertliğini ona iterek doğru yerlere isabet ettiriyordu. Mary kıyafetlerine rağmen adamın aletinin başını hissedebiliyordu.

"*Söyle Mary.*"

İleri doğru hareket edince Mary inledi. "Beni istiyorsun."

"O zaman bunu hatırladığından emin olalım, değil mi?"

Saçını bırakıp bu sefer sert bir şekilde dudaklarına saldırdı. Kızın tamamıyla üzerine kapanmıştı. Dudaklarının arasında, vücudunun üstündeydi. Sıcaklığı, erkeksi kokusu, muhteşem sertliği ona vahşi ve erotik bir yolculuk vaat ediyordu.

Ama sonra kızın üzerinden yuvarlanarak duvardaki yerine çekildi. Kolaylıkla kendini tekrar kontrol altına almıştı. Nefes alışı bile düzgündü. Vücudu kıpırdamıyordu.

Mary kalkmakta zorlanırken kolları ile bacaklarını nasıl kullanacağını hatırlamaya çalışıyordu.

"Bir kısmım öyle gözükse de ben bir insan değilim Mary. Az önce başına gelenler sana yapmak istediklerime kıyasla hiçbir şey. İsmimi çığlık çığlığa bağırırken başımı bacaklarının arasına sokup seni yalamak istiyorum. Sonra sana hayvan gibi sahip olup içine gelirken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Sonrasında mı? Sana her türlü şekilde sahip olmayı diliyorum. Sana arkadan sahip olmak istiyorum. Seni ayaktayken duvara yaslayarak becermek istiyorum. Nefesim kesilene kadar kucağımda gidip gelmeni istiyorum." Laflarının acımasızlığı karşısında bakışları onu yerine mıhlıyordu. "Ama bunlardan hiçbiri olmayacak. Eğer senin hakkında bu kadar şey hissetmeseydim daha farklı ve kolay olabilirdi. Ama vücudumda

tuhaf şeylere sebep oluyorsun. Seninle ancak tamamen kontrol elimdeyken beraber olabilirim. Aksi takdirde kontrolümü kaybedeceğim ve en son istediğim şey ödünü patlatmak. Veya daha kötüsü, canını yakmak."

Görüntüler aklında canlanıyordu. Tarif ettiği her şeye dair görüntülerdi; vücudu bir kere daha onu istiyordu. Rhage derin bir nefes alıp sanki tahrik olduğunun kokusunu almış ve tadını çıkarıyormuş gibi hafifçe hırladı.

"Ah, Mary. Sana zevk vermeme razı olur musun? Tahrik olmuş vücudunu istediği yere ulaştırmama izin verir misin?"

Evet demek istiyordu ama teklifinin ne anlama geldiği kafasına dank etmişti: mum ışığında onun önünde soyunacaktı. Doktorlar ve hemşireler dışında vücudunda hastalığından geriye ne kaldığını bilmiyordu. Rhage'i kur yapan onca seksi kadını düşünmeden edemiyordu.

"Ben alışkın olduğun kadınlar gibi değilim," dedi yumuşak bir tonda. "Ben... güzel değilim." Rhage kaşlarını çattı ama Mary başını iki yana salladı. "Bana bu konuda güven."

Rhage ona doğru sokulurken omuzları bir aslan gibi hareket ediyordu. "Sana ne kadar güzel olduğunu göstermeme izin ver. Güzelce. Yavaşça. Sert davranmayacağım. Söz veriyorum, tam bir beyefendi gibi olacağım."

Dudakları aralanınca köpekdişlerinin ucunu gördü. Sonra dudakları onunkiler üzerindeydi. Tanrım, dudaklarının ve dilinin hareketleri mükemmeldi. İnlemeyle beraber kollarını Rhage'in boynuna doladı ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi.

Rhage onu yere doğru yatırırken Mary ağırlığı için kendini hazırladı. Onun yerine Rhage yanına uzanıp saçlarını düzeltmişti.

"Yavaşça," diye mırıldandı. "Nazikçe."

Sonra onu tekrar öptü ve uzun parmakları kızın tişör-

tünün kenarına doğru yavaşça uzandı. Tişörtü kenara çekerken Mary adamın dudaklarına yaptığına odaklanmaya çalışıyor, neyi ortaya çıkardığını düşünmemeye kendini zorluyordu. Rhage tişörtü başından çıkarınca soğuk hava göğüslerine değdi. Göğüslerini elleriyle gizlerken gözlerini kapatıp odanın fazla bir şey göremeyeceği kadar karanlık olmasını diliyordu.

Lösemi izinin olduğu yere, boynuna parmak ucuyla dokunuldu. Sonra kateterlerin takıldığı, göğsündeki büzüşmüş bölgeler üzerinde kaldı. Karnındaki yemek tüplerinden geriye kalan delikler ortaya çıkana kadar pijamasının altını aşağı indirmişti. Ardından kalçasındaki kemik iliği naklinden kalan giriş yerini buldu.

Buna daha fazla katlanamayacaktı. Ayağa kalkıp kendini örtmek için tişörtünü kaptı.

"Ah, hayır Mary. Bu işi sonlandırma." Ellerini yakalayıp öptü. Sonra tişörtü çekiştirdi. "Sana bakmamı istemiyor musun?"

Mary başını çevirirken Rhage elinden örtüsünü almıştı. Çıplak göğüsleri adamın bakışları altında inip kalkıyordu.

Sonra Rhage bütün yaralarını öptü.

Ne kadar sabit durmaya çalışsa da titredi. Vücudu zehirle doldurulmuştu. Geriye delikler, yara izleri ve sertlikler kalmıştı. Kısır bırakılmıştı. Karşındaki güzel adam ise katlandığı her şey saygı duyulmaya değermiş gibi ona tapıyordu.

Başını kaldırıp ona gülümsediğinde Mary gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıkları yumruklar kadar acı vericiydi; göğsünü yırtarak boğazını ve kaburgalarını sıkıştırıyordu. Yüzünü elleriyle örterken başka bir odaya gitmeye gücü olmasını diliyordu.

Ağlarken Rhage onu göğsüne çekerek sarılmıştı ve ileri, geri sallıyordu. Kendini bitap düşürmesi ne kadar za-

man almıştı bilmiyordu ama sonunda ağlaması durmuştu ve adamın onunla konuştuğunun farkına vardı. Heceler ve ritim kulağa yabancı geliyordu; kelimeler anlaşılmazdı. Ama ses tonu... ses tonu hoştu.

Rhage'in nazikliğinin cazibesinden kaçınıyordu.

Şu anda bile onu avutmasına bel bağlayamazdı. Hayatı kendini bir arada tutmasına bağlıydı ve gözyaşları kaygan bir zemin oluşturuyordu. Eğer şimdi ağlamaya başlarsa günlerce, belki haftalarca durmayacaktı. Tanrı biliyordu ki sert yapısı son hastalığını atlatmasını sağlayan tek şeydi. Eğer şimdi kararlığını kaybederse hastalığa karşı savaşacak gücü kalmayacaktı.

Mary gözyaşlarını sildi.

Bir daha olamaz, diye düşündü. Tekrar onun önünde kendini kaybetmeyecekti.

Boğazını temizleyerek tebessüm etmeye çalıştı. "Ee, keyif kaçırmak için bu nasıldı?"

Farklı bir dilde bir şeyler söyledikten sonra başını iki yana sallayarak İngilizce'ye döndü. "İstediğin kadar ağlayabilirsin."

"Ağlamak istemiyorum." Adamın çıplak göğsüne baktı.

Hayır, şu anda istediği onunla sevişmekti. Ağlaması dindiğine göre vücudu tekrar ona tepki veriyordu. Adamın en kötü yaralarını gördüğünü ve iğrenmediğini düşünürsek, artık daha rahat hissediyordu.

"Bütün olanlardan sonra hâlâ beni öpmeyi istiyor musun?"

"Evet."

Kendine düşünme şansı vermeden adamın omuzlarını tutup dudaklarına doğru çekti. Adam gücü karşısına şaşkına dönmüş gibi bir an kendini tuttu; sonra ondan istediğini anlamış gibi uzun ve derinden öpmeye başladı. Kısa

sürede onu soymuştu. Pijama altı, çorapları gitmiş, külotu kenara fırlatılmıştı.

Elleriyle onu başından uyluklarına kadar okşadı. Mary'de onunla hareket ediyor, vücudunu kaldırarak çıplak gövdesinin göğüslerine ve karnına değişini hissediyordu. Rhage'in pahalı pantolonu bacaklarının arasında yağ gibi kayıyordu. Mary sızlıyordu ve adam boynuna sokulup kaburgalarını hafifçe ısırarak göğüslerine doğru yolunu alırken sersem haldeydi. Başını kaldırıp Rhage'in göğüs ucunu ağzına almadan diliyle etrafında daireler çizmesini izledi. Göğüslerini emerken eli bacaklarının arasında yukarı doğru yol alıyordu.

Sonra vajinasına dokunmaya başladı. Adamın altında yükselirken nefesi hızla kesildi.

Rhage inlerken sesle beraber ona değen göğsü titreşti.

"Tatlı Mary, tam da hayal ettiğim gibisin. Yumuşak... sırılsıklam." Sesi boğuk ve sert gelmişti. Kendini kontrol altında tutmak için ne kadar çaba harcadığına dair ona bir fikir veriyordu. "Bacaklarını benim için daha geniş aç. Biraz daha fazla. Aynen böyle Mary. Bu o kadar çok... ah, *evet.*"

İçine önce bir, sonra iki parmağını kaydırdı.

Uzun zaman olmuştu ama vücudu işlerin nereye doğru ilerlediğini biliyordu. Nefes nefese omuzlarına tırnaklarını geçirmişken Rhage'in parmaklarını vücudunun içine sokup çıkarırken göğüslerini yalamasını izledi. Başparmağı dairesel şekilde okşarken tam da doğru noktaları buluyordu. Bir ışık patlamasıyla parçalara ayrıldı. Boşalmasının gücü onu nabız gibi atan bir zirveye kadar taşımıştı.

Kendine geldiğinde Rhage'in buğulu bakışları ciddi, yüzü gergin ve kasvetliydi. Tam anlamıyla bir yabancı gibiydi ve kendini ondan fazlasıyla uzaklaştırmıştı

Tişörtün iş görmeyeceğinin farkına vararak üstünü

örtmek için battaniyeye uzandı. Hareket adamın parmaklarının hâlâ içinde olduğunu fark etmesine yol açtı.

"Çok güzelsin."

G ile başlayan kelime onu daha da rahatsız hissettirmişti. "Ayağa kalkmama yardımcı ol."

"Mary..."

"Bu fazlasıyla tuhaf oldu." Çabalayıp vücudunu kıpırdatması onu daha fazla hissetmesine neden oldu.

"Mary, bana bak."

Sinirli bir şekilde ona kötü kötü baktı.

Adam yavaş bir hareketle parmağını bacaklarının arasından çekerek iki parlayan parmağı dudaklarına getirdi. Dudakları aralandı ve arzusunun ıslaklığının tadını çıkararak emdi. Yutkunduğunda parlayan gözlerini kapattı.

"İnanılmaz derecede güzelsin."

Mary'nin nefesi kesildi. Sonra Rhage vücudunun aşağılarına hareket edip elini bacaklarının iç tarafına koyunca hızlanmaya başladı. Rhage bacaklarını açmaya çalışınca gerildi.

"Beni durdurma Mary." Göbeğini, sonra kalçalarını öperek onu araladı. "Dudaklarımda, boğazımda seni daha fazla tatmaya ihtiyacım var."

"Rhage, ben... Aman *Tanrım.*"

Dili vajinasına sıcacık dokunup sinir sistemini alt üst etmişti. Rhage başını kaldırıp ona baktı. Sonra tekrar indirip onu yaladı.

"Beni öldürüyorsun," derken nefesi sızladığı yere dokunuyordu. Rhage yüzünü oraya sürtüyorken sakalları hafifçe tenine sürtüyordu.

Mary gözlerini kapatırken sanki parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Rhage ona doğru sokulup sıcak tenini dudaklarıyla

hapsetti. Emdikten sonra çekiştirerek dilini etrafında döndürdü. Mary yerden yükselirken adamın ellerinden biri sırtına, diğeri ise karnının alt tarafına uzandı. Üzerinde çalışırken onu yerinde tutuyor, kıpırdanırken ağzından kaçmasını engelliyordu.

"Bana bak Mary. Ne yaptığımı izle."

Mary baktığında pembe dilinin kıvrımlarını yaladığını gördü ve bu kadarı yeterli olmuştu. Parçalara ayrılıp doyuma ulaşırken adam devam ediyordu. Adeta odağının ve yeteneğinin sonu yok gibiydi.

Ona uzanırken sert uzunluğunun içini doldurmasına ihtiyaç duyuyordu. Rhage kolayca karşı çıktıktan sonra köpekdişleriyle fena bir şey yaptı. Tekrar doyuma ulaşırken bu sefer onu izliyordu ve bacaklarının arasından ona parlak camgöbeği rengi gözleriyle bakıyordu. Sona erdiğinde Mary ismini boğuk bir şekilde seslendi.

Rhage hızlı bir şekilde ayağa kalkıp ondan uzaklaştı. Arkasını döndüğünde Mary'nin nefesi bir tıslamayla ağzından kaçtı.

Renkli muhteşem bir dövme tüm sırtını kaplamıştı. Tasarım beş tırnaklı uzuvları, kıvrımlı ama güçlü vücuda sahip olan korkusuz bir ejderhaya aitti. Canavar dinlendiği yerden beyaz gözleriyle gerçekten görüyormuş gibi bakıyordu. Rhage odada turlarken o şey kasları ve teninin altında dalgalanarak hareket ediyor, köpürüyordu.

Sanki dışarı çıkmak istiyor, diye düşündü.

Sıkıntılı bir şekilde battaniyeyi vücuduna çekti. Başını kaldırdığında Rhage odanın öteki tarafındaydı.

Dövme hâlâ ona bakıyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rhage oturma odasında dolanırken içindeki yangını söndürmeye çalışıyordu. Dudaklarını kızın vücuduna değdirmeden önce vücudunu kontrol altında tutması zaten zor olmuştu. Şimdi dili tadına vardığı için omurgası alev almıştı ve ateş vücudundaki bütün kaslara yayılıyordu. Vücudunun her tarafı karıncalanıyor, üzerinde zımparayla geçmek isteyeceği kadar kaşınıyordu.

Kollarını ovalarken elleri istemsizce titredi.

Tanrım, kızın kokusundan uzaklaşması gerekiyordu. Karşısındaki görüntüsünden. Şu anda izin vereceği için ona sahip olabileceği bilgisinden kurtulması gerekiyordu.

"Mary, bir süre yalnız kalmalıyım." Banyo kapısına baktı. "Banyoya gideceğim. Eğer eve biri gelir veya tuhaf bir şey duyarsan hemen yanıma gelmeni istiyorum. İçeride çok uzun kalmayacağım."

Kapıyı ardından kapatırken Mary'e bakmadı.

Lavabonun üzerindeki aynada gözleri karanlıkta parlıyordu.

Ah Yüce İsa, değişmesine izin veremezdi. Eğer canavar ortaya çıkarsa...

Mary'nin güvenliği için hissettiği korku kalbinin hızla atmasına sebep oluyor, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Siktir. Ne halt edecekti? Neden böyle oluyordu? Neden...

Kes şunu. Düşünmeyi bırak. Telaş etme. Motorunu biraz soğut. Sonra istediğin kadar endişelenebilirsin.

Tuvaletin kapağını indirip üzerine otururken dirseklerini dizine koydu. Kaslarını gevşemeye zorladıktan sonra ciğerlerine odaklandı. Burnundan nefes alıp ağzından verirken nefesini yavaş tutmaya konsantre olmuştu.

Nefes alıp veriyordu. Alıp veriyordu.

Bütün sesler, görüntüler ve kokular yok olup geriye sadece nefes alışları kalmıştı.

Sadece nefesi kalmıştı...

Sadece nefesi...

Sadece...

Sakinleştiğinde gözlerini açıp elini kaldırdı. Titremesi geçmişti. Hızlı bir şekilde aynayı kontrol ettiğinde göz bebeklerinin tekrar siyah olduğunu gördü. Kollarını lavaboya dayayıp ağırlığını verdi.

Lanetlendiğinden beri seks, canavarıyla baş etmesinde kullandığı bir aletti. Bir dişiye sahip olduğunda ihtiyacı olan doyuma ulaşacak kadar uyarılmış oluyordu ama canavarın tetikleneceği bir seviyeye kadar hiç uyarılmamıştı. Yakınından bile geçmemişti.

Mary ile her şey mümkündü. Doyuma ulaşmak bir yana içine girecek kadar kendini kontrol edebileceğini düşünmüyordu. İçinde sebep olduğu kahrolası titreşim cinsel dürtüsünü tehlikeli bir hale getiriyordu.

Derin bir nefes aldı. Tek kurtuluşu kendini tekrar kontrol altına alabiliyormuş gibi gözükmesiydi. Eğer kızdan uzaklaşırsa, sinir sistemini dizginlerse dürtüyü kontrol altına alabilir bir hale getirebiliyordu. Tanrıya şükür.

Rhage tuvaleti kullandıktan sonra lavaboda ellerini yıkayıp ellerini havluyla kuruladı. Kapıyı açtığında kendini yüzleşeceği şeye karşı hazırladı. Mary'i tekrar gördüğünde hislerin ortaya çıkacağına dair içinde bir his vardı.

Aynen öyle olmuştu.

Bej rengi pantolonu ve polar yüksek yaka eşofman üstüyle kanepede oturuyordu. Mum ışığı yüzündeki gerginliği öne çıkarmıştı.

"Hey," dedi Rhage.

"İyi misin?"

"Evet." Çenesini ovuşturdu. "Olanlar için özür dilerim. Bazen kendime gelmem için biraz zamana ihtiyacım oluyor."

Kızın gözleri büyüdü.

"Ne oldu?"

"Saat altı olmak üzere. Neredeyse sekiz saattir içeridesin."

Rhage küfrü bastı. Kendini ne kadar da hızlı toparlamıştı. "O kadar süre içeride kaldığımın farkına değildim."

"Ben, ah, birkaç defa seni kontrol ettim. Endişelenmiştim... Neyse biri aradı. Sanırım ismi Roth?"

"Wrath?"

"Hah işte o. Telefonun sürekli çalıyordu. Sonunda cevap verdim." Ellerine baktı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Şu an iyiyim."

Mary derin bir nefes alıp verdi. Nefesini verişi omuzlarındaki gerginliği geçirmeye yaramamıştı.

"Mary, ben..." Lanet olsun, onun için olayları daha kolay hale getirebilecek ne söyleyebilirdi ki?

"Sorun değil. Her ne olduysa önemi yok."

Rhage kanepede yanına oturdu.

"Dinle Mary, bu akşam benimle gelmeni istiyorum. Seni güvenli olacağını bildiğim bir yere götürmek istiyo-

rum. *Kırıcılar*, parktaki şeyler, yüksek ihtimalle peşindeler ve burası ilk bakacakları yer olacak. Benimle olduğun için artık bir hedef haline geldin."

"Nereye gideceğiz?"

"Benimle kalmanı istiyorum." Wrath'ın onları kapıdan içeri alacağını varsayıyordu. "Buradan kalman çok tehlikeli ve eğer *kırıcılar* peşine düşeceklerse bunu hemen yapacaklardır. Yani bu akşamdan bahsediyorum. Ne yapacağımızı bulana kadar benimle birkaç gün kal."

Şu anda aklına uzun süreli bir çözüm gelmiyordu ama bir çaresini bulacaktı. Rhage onu dünyalarına karıştırdığında Mary onun sorumluluğu haline gelmişti ve onu savunmasız bırakacak değildi.

"Bana bu konuda güven. Sadece birkaç günlüğüne olacak."

Mary çantasını toplarken çıldırmış olduğunu düşünüyordu. Tanrı bilir nereye gidiyordu. Hem de bir vampirle.

Ama Rhage söz konusuysa ona inanıyordu. Yalan söylemeyecek kadar dürüsttü ve tehlikeyi görmezden gelmeyecek kadar akıllıydı. Hem uzmanla randevusu çarşamba günü öğleden sonrasındaydı. İşinden bir hafta izinli olduğu gibi yardım hattına da ara vermişti. Kaçıracağı bir şey yoktu.

Oturma odasına döndüğünde Rhage ona dönerek çantasını omzuna yüklendi. Siyah ceketini incelerken daha önce önemli olduğunu düşünmediği kabarıklıklar gördü.

"Silah taşıyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Ne tür bir şey?" Rhage yüzüne bakmakla yetinince Mary başını iki yana salladı. "Haklısın. Yüksek ihtimalle bilmesem daha iyi. Hadi gidelim."

22. Karayolu ile Caldwell'in kırsal bölgesi ve sonraki

büyük şehrin sınırları arasında sessizlik içinde yolculuk yaptılar. Burası genellikle yolların iki yanında ormanlık alanların olduğu dağlık ve ağaçlık alandan başka bir şey değildi. Sokak lambaları yerine birkaç araba ile fazlasıyla geyik vardı.

Evden çıktıktan yirmi dakika sonra Rhage onları yavaşça yokuş yukarı bir sapağa döndürdü. Farların ortaya çıkardığını inceledi ama ne olduklarını anlayamıyordu. Tuhaf bir şekilde ormana veya yola dair tanımlanabilir bir şey yoktu. Aslında mekân bulanıktı ve açıklayamadığı bir etkisi vardı. Ne kadar gözünü kırpsa da bu histen kurtulamıyordu.

Bir anda önlerinde siyah demir kapılar belirdi.

Mary koltuğunda zıplarken Rhage garaj kapısının düğmesine bastı ve ağır kapılar yarıya kadar açılıp aralarından geçmelerine izin verdi. Hemen ardından kapanmıştı. Sonrasında başka bir güvenlikle daha karşılaştılar. Rhage camını indirip bir numara girdi. Hoş bir ses onu karşıladıktan sonra Rhage sola doğru başını kaldırıp güvenlik kamerasına başını salladı.

İkinci kapılar aralanınca Rhage uzun ve bitmek bilmez yolda hızlandı. Köşeyi döndüklerinde önlerinde ilk kapı gibi altı metre uzunluğunda bir duvar belirdi. Kemerli bir yol ile başka bir güvenliği daha geçtikten sonra ortasında fıskiye olan bir avluya gelmişlerdi.

Sağında ancak korku filmlerinde gördüğü cinste gri taştan yapılmış dört katlı bir malikâne vardı. Gotik, kasvetli ve bunaltıcı yer insanın kendini rahat hissedeceği kadar çok sayıda gölgeye sahipti. Yolun karşısında aynı havada ufak, tek katlı bir ev vardı.

Çoğunlukla pahalı Avrupalı markalardan oluşan düzgün bir şekilde dizilmiş altı tane araba önünde bulunuyor-

du. Rhage GTO'yu Escalade ile Mercedes arasındaki yere park etti.

Mary dışarı çıkıp malikâneye bakmak için başını geriye doğru attı. Sanki izleniyormuş gibi hissediyordu ve kesinlikle öyleydi. Çatıdaki canavar şeklinde heykeller ona gibi güvenlik kameraları da onu izliyordu.

Rhage çantalarıyla beraber yanına geldi. Dudakları gerilmişti ve bakışları yoğundu.

"Seni koruyacağım. Biliyorsun değil mi?" Mary başını sallayınca hafifçe tebessüm etti. "Her şey yoluna girecek ama yakınımda kalmanı istiyorum. Ayrılmamızı istemiyorum. Anlaştık mı? Ne olursa olsun yanımda kalacaksın."

Emirle karışık güvence, diye düşündü. Bu iş hiç de iyi gitmeyecekti. Eskimiş bronz çift kapıların yanına gelince Rhage bir kapıyı açtı. Camsız hole adım attıklarında kapı ayakkabılarında bile hissettiği yankılanmayla kapandı. Hemen karşılarında bir başka geniş kapı vardı. Bunlar tahtadan yapılmıştı ve üzerlerine semboller kazınmıştı. Rhage kodu girdikten sonra kilidin açıldığına dair bir ses geldi. Mary'nin kolunu sıkıca tuttuktan sonra kocaman bir antreye yönlendiren kapıyı açtı.

Mary'nin nefesi kesildi. Ne kadar... *büyüleyici*!

Giriş salonu gökkuşağı rengindeydi ve beklenmedik bir görüntüydü. Yeşil bakırtaşından sütunlar koyu kırmızı mermerle karıştırılmıştı ve renkli mozaik zeminden yukarı doğru uzanıyordu. Duvarlar canlı sarı rengindeydi ve altın çerçeveli aynalar, kristalden duvar şamdanlarıyla süslenmişlerdi. Çok yüksek olan tavanda bir sanat şaheseri ve altın kabartmalar bulunuyordu. Sahnede kahramanlar, atlar ve melekler tasvir ediyordu. İlerisinde, bütün bu ihtişam tarafından çevrelenmiş şekilde balkonlu ikinci kata çıkan geniş bir merdiven vardı.

Rus çarlarına layık bir güzellikteydi... ama mekânın o kadar resmi veya nazik bir havası yoktu. Sol taraftaki odadan açık seçik rap şarkıları ile tok erkek sesleri geliyordu. Bilardo topları birbirine vuruyordu. "Pozisyon al polis!" diye biri bağırdı.

Futbol topu hole fırlayınca kaslı bir adam peşinden atıldı. Atlayıp tam yakalamışken aslan yelesi gibi saçları olan iri bir adam ona çarptı. İkisi merdivenlerden aşağı yuvarlanıp duvara sertçe vurdular.

"Seni iyi yakaladım polis."

"Ama henüz topu ele geçirmedin vampir."

Adamlar futbol topu için savaşıp birbirlerini döndürerek üstlerine otururlarken homurtular, kahkahalar ve renkli küfürler süslü tavanda yankılandı. Siyah deriler içinde iki iri adam daha neler olduğunu kontrol etmek için koşturdular. Sonra kuyruklu resmi bir kıyafet içindeki ufak tefek yaşlı bir adam sağ taraftan elindeki kristal vazo içinde taze çiçek buketleri taşıyarak çıktı. Kâhya yüzünde anlayışlı bir tebessümle güreş müsabakasının yanından geçti.

Sonra herkes onu fark edince sessizliğe büründü.

Rhage onu arkasına doğru çekti.

"Orospu çocuğu," dedi biri.

Adamlardan biri Rhage'e doğru boğa gibi atıldı. Koyu saçları asker tıraşı edilmişti ve Mary onu daha önce gördüğüne dair tuhaf bir hisse kapıldı.

"Bu arada ne *halt* ediyorsun?"

Rhage kollarını açıp çantasını bıraktı ve elini göğüs seviyesine kaldırdı. "Wrath nerede?"

"Sana bir soru sordum," diye tersledi diğer adam. "Kızı buraya getirerek ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Wrath'a ihtiyacım var."

"Sana ondan kurtulmanı söyledi. Yoksa bizden birinin

yapmasını mı bekliyorsun?"

Rhage adamla kafa kafaya geldi. "Dikkatli ol Tohr. Canını acıtmama sebep olma."

Mary arkasına baktı. Holün kapıları hâlâ açıktı. Rhage işleri hallederken arabada beklemek kulağa hoş geliyordu. Beraber kalma kuralı ortadan kalkmıştı.

Geriye doğru çekilirken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Her şey sert bir şeye çarpana kadardı.

Hızla arkasına döndü. Başını kaldırdı. Ve dili tutuldu.

Yolunu kapatan şeyin kara gözleri ve yüzünde yara izlerdi vardı; etrafa buz gibi bir öfke yayıyordu.

Korkudan kaçmadan önce kolunu tutup onu kapıdan uzaklaştırdı.

"Kaçmayı düşünme bile." Uzun köpekdişlerini gösterip Mary'nin vücudunu süzdü. "Tuhaf, pek de onun tipi sayılmazsın. Ama hayattasın ve ödün kopmuş durumda. Bu kadarı benim için yeterli."

Mary çığlık attı.

Giriş salonundaki bütün kafalar ona dönmüştü. Rhage ona doğru atılıp uzağa çekerken sıkıca kendi vücuduna yasladı. Anlamadığı bir dilde sert tonda konuşuyordu.

Yara izli adam gözlerini kıstı. "Yavaş ol Hollywood. Sadece oyuncağını içeride tutmaya çalışıyordum. Kızı paylaşacak mısın yoksa her zamanki gibi bencillik mi yapacaksın?"

Rhage bir kadının sesi, olayı bölmeden önce saldıracakmış gibi duruyordu.

"Ah, Tanrı aşkına, çocuklar! Kızı korkutuyorsunuz."

Mary Rhage'in göğsünün yanından bakınca bir kadının merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Tamamen normal görünüyordu: Uzun saçlıydı ve mavi kot pantolonu ile beyaz boğazlı kazak giyiyordu. Kollarında yüksek sesle mırlayan

siyah bir kedi vardı. Adamların arasından geçerken hepsi yolundan çekildi.

"Rhage, eve sağ salim döndüğüne sevindim. Wrath bir dakika içinde burada olacak." Adamların çıktığı odayı işaret etti. "Geri kalanınız oraya gidin. Hadi yollanın. Eğer bir şeyler tokuşturmak istiyorsanız bilardoda yapın. Yarım saat içinde yemek servis edilecek. Butch, futbol topunu beraberinde götür, olur mu?"

Hepsini holden sanki inatçı sert tipler değillermiş gibi kovmuştu. Geride kalan tek adam asker tıraşı olandı.

Rhage'e bakarken artık daha sakindi. "Bunun bazı sonuçları olacak, kardeşim."

Rhage ciddileşti ve gizli bir dilde konuşmaya başladılar.

Siyah saçlı kadın Mary'nin yanına gelirken kedinin boynunu okşuyordu. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Bu arada ismim Beth. Bu da Boo."

Mary derin bir nefes alırken testosteron karmaşasındaki tek kadın dayanağına içten içe güvendi.

"Mary. Mary Luce."

Beth ona kediyi okşadığı elini uzatıp gülümsedi.

Yine köpekdişi.

Mary bacaklarının titrediğini hissetti.

"Sanırım kız bayılmak üzere!" diye bağırdı Beth, öne doğru uzanırken. "Rhage!"

Bacakları titrerken güçlü kollar onu belinden yakaladı.

Bayılmadan önce duyduğu son şey Rhage'in, "Onu odama götürüyorum," deyişi olmuştu.

Rhage Mary'i yatağına yerleştirirken ışıkları kıstı. Ah Tanrım, onu buraya getirerek ne yapmıştı?

Mary kıpırdanıp gözlerini açtığında, "Burada güvendesin," dedi.

"Ya, ne demezsin."

"Senin için güvenli hale getireceğim. Buna ne dersin?"

"Şimdi sana inanıyorum." Hafifçe tebessüm etti. "Öylece bayıldığım için özür dilerim. Normalde âdetim değildir."

"Kesinlikle anlıyorum. Bak, gidip kardeşlerimle görüşmem gerekiyor. Kapıdaki çelik kilidi görüyor musun? Anahtarı sadece bende, böylelikle burada güvendesin."

"O adamlar beni gördüklerine sevinmemişlerdi."

"Kendi sorunları." Mary'nin saçını geriye doğru iterek iki kulağının da arkasına sıkıştırdı. Kızı öpmek istiyordu ama onun yerine ayağa kalktı.

Her zaman yatmakta ısrarcı olduğu yastık yığının arasında oraya aitmiş gibi görünüyordu. Yarın ve ondan sonraki günlerde onu orada görmek istiyordu.

Bu bir hata değildi, diye düşündü. Mary tam da buraya aitti.

"Rhage, neden benim için bütün bunları yapıyorsun? Yani bana bir şey borçlu değilsin ve beni doğru düzgün tanımıyorsun bile."

Çünkü sen benimsin, diye düşündü.

Bu ufak kısmı kendine saklayarak eğildi ve işaretparmağıyla Mary'nin yanağını okşadı. "İşim çok uzun sürmez."

"Rhage..."

"Sadece seninle ilgilenmeme izin ver ve bir şeye kafanı takma."

Kapıyı ardından kapatıp kilitledikten sonra alt kata indi. Kardeşler merdivenin başında bekliyorlardı. Wrath grubun başını tutuyordu. Kral koyu renk kaşları gözlüğünün arkasına gizlenmiş şekilde sert gözüküyordu.

"Bunu nerede yapmak istiyorsun?" diye sordu Rhage.

"Çalışma odamda."

Resmi odaya doluştuktan sonra Wrath masasının ardına geçerek oturdu. Tohr hemen arkasında, sağında durarak onu takip etmişti. Phury ve Z saten kaplı duvara yaslandılar. Vishous şöminenin önündeki berjer koltuklardan birine oturup sarma sigarasını yaktı.

Wrath başını iki yana salladı. "Rhage, adamım, burada ciddi bir sorunumuz var. Bir emre karşı çıktın. Hem de iki kere. Sonra bir insanı bu eve sürükledin ki bunun yasak olduğunu..."

"Kız tehlikede..."

Wrath yumruğunu masaya indirip yerden zıplamasına sebep oldu. "Şu anda lafımı *cidden* kesmek istemezsin."

Rhage dişlerini gıcırdatarak sıktı. Normalde kolayca ağzından çıkan saygı kelimelerini zorla söyledi. "Saygısızlık etmek istemedim lordum."

"Söylemek üzere olduğum gibi Tohr'a itaatsizlik ettin ve bir insanla belirerek suçunu katladın. Ne düşünüyordun ki? Yani, hareketlerine rağmen aptal olmadığın kesin. Kız farklı bir dünyadan ve bu yüzden bizi açığa çıkarabilir. Aynı zamanda hatıralarının şimdiye kadar kalıcı ve travmatik hale geldiğini bilmelisin. Kız tamamen açığa çıkarıldı."

Rhage göğsünden bir hırıltının yükseldiğini hissetti ama önüne geçememişti. Ses odaya kötü bir koku gibi sinmişti. "Bunun yüzünden öldürülmeyecek."

"Evet, ama bu senin karar vereceğin bir şey değil. Kızı aramıza getirdiğinde bu kararı benim ellerime bıraktın."

Rhage köpekdişlerini ortaya çıkardı. "O zaman ben giderim. Kız da benimle gelir."

Wrath'ın kaşları gözlüğünün üstünden kalkmıştı. "Tehditler için iyi bir zaman değil, kardeşim."

"Tehdit mi? Çok ciddiyim!" Yüzünü ovuşturup nefes al-

maya çalışarak kendini sakinleştirdi. "Bak, geçen akşam birden fazla *kırıcı* tarafından saldırıya uğradık. Kızı kaçıracaklardı ve ben de onu kurtarmaya çalışırken katillerden en azından birini hayatta bıraktım. Bu süreçte çantasını kaybetti. Eğer o *kırıcılardan* biri hayatta kalmışsa, çantayı kimlerin aldığını biliyorsun. Hatıralarını silsem bile evi güvenli değil ve Cemaat tarafından ele geçirilmesine izin vermeyeceğim. Eğer onunla burada kalamazsak ve onu ancak beraber ortadan kaybolarak koruyabilirsem, bunu yapacağım."

Wrath kaşlarını çattı. "Kardeşlik'in yerine bir kadını seçtiğinin farkındasındır umarım."

Rhage nefesini bıraktı. *Yüce İsa.* Durumun buralara gelmesini beklememişti. Ama böyle olacağını tahmin etmişti.

Olduğu yerde kalamayarak yerden tavana kadar olan camlardan birinin yanına gitti. Dışarı bakınca taraçalı bahçeleri, yüzme havuzunu, alabildiğince uzanan çimenleri gördü. Ama bakımlı manzarayı görmüyordu. Gördüğü şey merkezin sunduğu korumaydı.

Güvenlik ışıkları etrafı aydınlatıyordu. Ağaçlara yerleştirilmiş kameralar her anı kaydediyordu. Hareket sensörleri yere düşen her yaprağı bile seziyordu. Eğer biri duvarı aşarsa 240 voltajlı elektrikle karşılaşacaktı.

Burası Mary için en güvenli yerdi. İstisnasız.

"Benim için herhangi bir dişi değil," diye homurdandı. "Eğer yapabilirsem onu *shellan*'ım olarak alırdım."

Bir kaçı sert bir şekilde nefeslerini tutarken biri küfretti.

"Kızı tanımıyorsun bile," dedi Tohr. "Ayrıca kız *insan.*"

"Yani?"

Wrath'ın sesi alçak ve ısrarcıydı. "Rhage adamım, böy-

lece Kardeşlikten ayrılma. Sana ihtiyacımız var. Irkın sana ihtiyacı var."

"O zaman kız da kalıyor." Wrath kötü bir şey homurdandığında Rhage ona döndü. "Eğer Beth tehlikede olsaydı, onu korurken birinin yoluna çıkmasına izin verir miydin? Kardeşlik'in bile?"

Wrath sandalyesinden kalkıp tüm cüssesiyle masanın etrafından dolandı. Göğüs göğse geldiklerinde durdu.

"Beth'imin yaptığın seçimlerle veya bizi içine soktuğun durumla hiçbir alakası yok. İnsanlarla bağlantıların sınırlı ve ancak onların bölgelerinde olması gerektiğini biliyorsun. Bu evde kardeşler ve eğer varsa *shellan*'ları dışında da kimse yaşayamaz."

"Butch'a ne demeli?"

"Kendisi istisna. Yalnızca V onun hakkında rüya gördüğü için buraya kabul edildi."

"Ama Mary sonsuza kadar burada olmayacak."

"Nasıl biliyorsun? Cemaat'in pes edeceğini mi sanıyorsun? İnsanların birden topluca hoşgörülü olacağına mı inanıyorsun? Kendine gel."

Rhage sesini alçalttı ama gözleri aynı hizadaydı. "Kız hasta Wrath. Kanser. Sadece *kırıcı* kâbusu yüzünden onunla ilgilenmek istemiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Kahretsin, onunla bağ kurdun." Wrath elini uzun saçlarına geçirdi. "Tanrı Aşkına... Kızla daha yeni tanıştın kardeşim."

"Beth'i kendinin olarak işaretlemen ne kadar aldı? Yirmi dört saat mi? Ah, doğru, iki gün bekledin. Evet, üzerine biraz düşündüğün iyi olmuş."

Wrath ufak bir kahkaha attı. "Bu işe *shellan*'ımı karıştırıp duracaksın, değil mi?"

"Bak, lordum, Mary... benim için farklı. Nedenini anlıyormuş gibi davranmayacağım. Tek bildiğim göğsümde görmezden gelemediğim bir sızı gibi... Kahretsin, görmezden bile gelmek *istemiyorum*. O yüzden onu Cemaat'in insafına bırakmak söz konusu bile değil. Söz konusu Mary olunca vücudumdaki koruyucu içgüdülerim şaha kalkıyor ve bunun önüne geçemem. Kardeşlik için bile."

Rhage sustu ve bir dakika geçti. Saatler. Belki de sadece birkaç kalp atışıydı.

"Eğer burada kalmasına izin verirsem," dedi Wrath, "ancak onu eşin olarak gördüğün ve çenesini kapalı tutacağı içindir. Hâlâ Tohr'un emirlerine itaat etmediğin gerçeğiyle ilgilenmeliyiz. Bunu görmezden gelemem. Olayı Yazıcı Bakire'ye götürmem gerekiyor."

Rhage rahatlamayla çöktü. "Sonuçlarını kabulleniyorum."

"Öyle olsun." Wrath tekrar masasına gidip oturdu. "Konuşmamız gereken başka şeyler var kardeşim. Tohr, sıra sen de."

Tohrment öne çıktı.

"Kötü haber. Sivil bir aileden haber aldık. Değişiminin üzerinden on yıl geçmiş bir erkek dün akşam şehir merkezinden kayboldu. Herkese gece dışarı çıkarken ekstra dikkatli olmalarını ve kaybolan herkesin direk bize bildirilmesi gerektiğini söyleyen toplu bir e-posta yolladım. Aynı zamanda Butch ile konuştuk. Polisin bu işlere kafası iyi çalışıyor. Onu işe dâhil etmemizle sorunu olan var mı?" Herkes başını iki yana sallayınca Tohr Rhage'e odaklandı. "Şimdi bize dün akşam parkta olanları anlat."

Rhage gittikten sonra Mary ayağa kalkacak kadar dengesi yerinde hissediyordu. Yataktan kalkıp kapıyı kontrol

etti. Kilitli ve sağlam olduğu için fazlasıyla güvende hissetti. Sol tarafta bir ışık düğmesi görünce basarak odayı aydınlattı.

Ne... kıyak ev be!

Pencerelerden sarkan perdeler kırmızı, altın şeritliydi. Saten ve süetle süslenmiş kocaman antika Jakoben yatağın direkleri meşe kütüklerinden yapılmıştı. Yerde Aubusson halısı, duvarda yağlı boğa resimler...

Yüce Tanrım, gördüğü Rubens'in *Meryem Ana ve Çocuk* tablosu muydu?

Ama eşyalar sadece müzeden çıkmış gibi değildi. Plazma ekran bir televizyon, devasa bir ses sistemi ve NASA'ya layık bir bilgisayar vardı. Bir de yerde bulunan Xbox.

Yabancı dilde deri ciltlerin gururla durduğu kitaplığın yanına gitti. DVD koleksiyonuna gelene kadar başlıkları takdirle inceledi.

Ah, insanlık.

Avanak Ajan kutulu seti. *Yaratık. Jaws. Çıplak Silah* serisinin üçü de vardı. Godzilla. *Godzilla. Godzilla...* bekle, rafın geri kalanı Godzilla'ya aitti. Bir alt rafa geçti. *13. Gün, Yabancı, Elm Sokağı Kâbusu.* Eh, en azından bunların devamlarıyla uğraşmamıştı. *Vur Gitsin. Şeytanın Ölüsü* kutulu seti.

Rhage'in bütün bu popüler kültürle kör olmadığına şaşırmalıydı.

Mary banyoya gidip ışığı açtı. Evinin oturma odası boyutunda bir Jakuzi mermer zemine yerleştirilmişti.

İşte *bu bir şaheser*, diye düşündü.

Kapının açıldığını duydu ve Rhage ona seslenince rahatladı.

"Küvetine bakıyorum." Yatak odasına döndü. "Ne oldu?"

"Her şey yolunda."

Emin misin? diye sormak istiyordu. Çünkü gergindi ve elbise odasıyla fazla meşguldü.

"Merak etme, burada kalabilirsin."

"Ama?"

"Aması yok."

"Rhage, neler oluyor?"

"Bu akşam kardeşlerimle dışarı çıkmam gerekiyor." Ceketini giymeden odadan çıktığında onu yatağa yönlendirip oturması için beraberinde çekti. "*Doggen*, yani hizmetçimiz burada olduğunu biliyor. İnanılmaz derecede sadık ve cana yakındırlar; korkmanı gerektirecek bir şey yok. Bu evi yöneten Fritz sana kısa süre içerisinde yemek getirecek. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ona sorman yeterli. Şafakta döneceğim."

"O zamana kadar burada kilitli mi kalacağım?"

Rhage başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Evin içinde dolaşmakta özgürsün. Kimse sana dokunmayacak." Deri bir kutudan kâğıt parçası çıkarıp üzerine bir şey karaladı. "Bu benim cep numaram. Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin. Hemen yanında olurum."

"Buralarda gizlediğiniz iletici gibi bir şey mi var?"

Rhage yüzüne baktı ve ortadan kayboldu.

Odayı-hızlıca-terk-etti cinsten bir kaybolma değildi. *Puf!* diye ortadan kaybolmuştu.

Mary yataktan fırlayıp korkudan bağırmamak için ellerini sıkıca tuttu.

Rhage'in kolları arkasından ona dolandı. "Hemen demiştim."

Mary bileklerini tutup hayal etmediğinden emin olarak kemiklerini sıktı.

"Baya gösterişli numara." Sesi zayıf çıkıyordu. "Başka ne numaralar gizliyorsun?"

"Bazı şeyleri kapatıp açabilirim." Oda karanlığa büründü. "Mumları yakabilirim. Çekmecesinin üzerinde iki tane mum yandı. "Kilitler konusunda filan becerikli sayılırım."

Kapının kilinin döndüğünü ve elbise odasının açılıp kapandığını duydu.

"Ah, bir de dilim ve kiraz sapıyla mükemmel şeyler yapabilirim."

Mary'nin boynuna öpücük kondurduktan sonra banyoya yöneldi. Kapı ardından kapanınca Mary suyun açıldığını duydu.

Yerinde dona kalmıştı ve aklı adeta yerinde durmuyordu. DVD koleksiyonunu incelerken gerçekten kaçış konusunda söylenmesi gereken bir şey olduğuna karar verdi. Özellikle de bu insan fazlasıyla tuhaflık görmüş, fazlasıyla şeyin tutum değiştirdiğine, her şeyin... çok fazlasına şahit olmuştu.

Rhage bir süre sonra tıraş olmuş, sabun gibi kokarken kalçalarında havluyla geldi. Mary yatağa yaslanıp televizyonda *Avanak Ajan: Altın Kuş*'u izliyordu.

"Hey, bu bir klasik." Gülümseyip ekrana baktı.

Geniş omuzlarına, kollarındaki kaslara ve kalçalarının şeklini alan havluya bakarken filmi tamamen unutmuştu. Bir de dövmesi vardı. O kıpırdanan, beyaz gözlü acımasız canavar.

"İkizler, Bazzle, ikizler," dedi Rhage mükemmel bir zamanla ve ses uyumuyla.

Ona göz kırpıp elbise odasına gitti.

Bütün içgüdülerine rağmen arkasından takip edip kapıya yaslanırken rahat gözükmeye çalıştı. Siyah deri pantolonunu iç çamaşırsız giyerken Rhage'in sırtı ona dönüktü. Fermuarını çekerken dövme onunla beraber hareket ediyordu.

Yumuşak bir iç çekiş dudaklarından kaçtı. *Ne adam ama. Vampir. Aman her neyse.*

Rhage omuzunun üzerinden baktı. "İyi misin?"

Aslında vücudu yanıyordu.

"Mary?"

"Bomba gibiyim." Gözlerini yere indirip yerde sıralanmış ayakkabılarına büyük bir ilgi göstermeye başladı. "Aslında kültür komasına girene kadar kendimi film koleksiyonunda boğacağım."

Rhage çoraplarını giymek için eğilince Mary'nin gözleri tenine çekildi. Bütün o çıplak, pürüzsüz, bronz...

"Yatacak yer konusuna gelirsek," dedi. "Ben yerde uyurum."

Ama onunla büyük yatakta olmak istiyordu, diye düşündü.

"Saçmalama Rhage. İkimiz de yetişkiniz. Ayrıca yatak altı kişiyi alacak kadar geniş zaten."

Rhage tereddüt etti. "Pekâlâ. Horlamayacağıma söz veriyorum."

Bir de ellerini kendine saklamamaya ne dersin?

Kısa kollu bir tişört giyip ayağına ağır botlarını geçirdi. Sonra duraksayıp elbise dolabının duvarındaki yerden tavana kadar olan metal dolaba bakındı.

"Mary, neden biraz dışarı çıkmıyorsun? Yalnız kalmam gerekiyor. Tamam mı?"

Mary yanakları kızararak arkasını döndü. "Özür dilerim. Özeline müdahale istememiştim..."

Rhage ellini tuttu. "Sorun o değil. Sadece birazdan göreceklerin hoşuna gitmeyebilir."

Sanki bugünden sonra onu şaşırtacak bir şey kalmıştı?

"Devam et," diye mırıldandı. "Ne yapman gerekiyorsa... yap."

Rhage başparmağıyla bileğini okşadıktan sonra metal dolabı açtı. Boş bir siyah göğüs kılıfı alıp omuzlarına geçirdikten sonra göğüs kaslarının üzerinden sabitledi. Sırada polislerin kullandığı cinste geniş bir kemer vardı ama kılıfta bir şey yoktu.

Rhage ona baktı. Sonra silahları dışarı çıkardı.

İki tane hançeri sapları aşağıya bakacak şekilde göğsündeki kınlara yerleştirdi. Hızlıca kurşunlarını kontrol ettiği parlak bir tabancayı emin hareketlerle beline koydu. Cebine koymadan önce mat siyah şarjörler ve Ninja yıldızlarını gördü. Bir başka ufak bıçak bir yerlerde gizleniyordu.

Siyah trençkotunu askından alarak üzerine giyerken ceplerini yokladı. Silah dolabından bir başka tabanca daha çıkarıp hızlıca derinin gizli bölmesine gömdü. Birkaç Ninja yıldızı daha ceplerine koydu. Başka bir hançer daha eklendi.

Onunla yüzleştiğinde Mary geriye doğru çekildi.

"Mary, bana yabancıymışım gibi bakma. Bütün bunların altında hâlâ aynı adamım."

Mary yatağa çarpana kadar durmadı. "Zaten yabancısın," diye fısıldadı.

Rhage'in yüzü gerildi ve sesi duygusuz bir hal aldı. "Şafak sökmeden dönerim."

Tereddüt etmeden odayı terk etti.

Mary ne kadar süre oturup halıya baktığını bilmiyordu. Ama başını kaldırdığında gidip telefonu kaptı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bella fırını açıp yemeğine bir bakış attıktan sonra pes etti.

Ne karmaşa ama.

Bir çift fırın eldiveni alıp rulo köfteyi dışarı çıkardı. Zavallı şey içe doğru çekilmişti ve kararıp üzerinde kuru çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Yenilemeyecek haldeydi ve kafa kıracak kadar sertti. Bunlardan birkaç düzinesine biraz harç eklerse terasının etrafında istediği duvara sahip olabilirdi.

Fırını kalçasıyla kapatırken pahalı Viking ocağın ona kötü kötü baktığına yemin edebilirdi. Aralarındaki husumet karşılıklıydı. Abisi çiftliği onun için hazırlarken her şeyin en iyisini almıştı çünkü Rehvenge işleri ancak böyle yapardı. Eski tip mutfağı, gıcırdayan kapıları ve yerin eski havasını tercih etmesi önemli değildi. Eğer güvenlik konusunda bir şey söyleme hatasına düşerse Tanrı yardımcısı olsun. Rehvenge ancak ev ateş geçirmez, kurşungeçirmez ve bir müze kadar dayanıklı olursa taşınmasına izin vermişti.

Ah, tecrit mantığı olan buyurgan bir abiye sahip olmanın mutluluğu.

Tepsiyi alıp arka bahçeye açılan Fransız kapılara ilerlerken telefonu çaldı

Cevap verirken Rehvenge olmamasını umuyordu. "Alo?"

Bir duraklama oldu. "Bella?"

"Mary! Bu akşam seni aradım. Bir dakika, rakunları beslemem gerekiyor." Telefonu masaya koyup bahçeye fırlayarak yemeği döktükten sonra içeri girdi. Tepsiyi lavaboya fırlatıp telefonu tekrar eline aldı. "Nasılsın?"

"Bella, bir şey bilmem gerekiyor." Sesi gergindi.

"İstediğini sorabilirsin Mary. Sorun nedir?"

"Sen... onlardan biri misin?"

Bella mutfak masasında sandalyeye çöktü. "Senden farklı olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Hı-hı."

Bella akvaryuma baktı. Orada her şey çok sakin görünüyor, diye düşündü.

"Evet, Mary. Farklıyım."

Hattın diğer yanında hızla nefesini verdiği duyuldu. "Ah, Tanrıya şükürler olsun."

"Bir şekilde bunu duyduğunda rahatlayacağını düşünmemiştim."

"Kesinlikle rahatlatıcı. Benim... benim biriyle gerçekten konuşmaya ihtiyacım var. Kafam çok karışmış durumda.

"Ne konusunda karışık..." *Bir dakika.* Neden bu konuşmayı yapıyorlardı ki? "Mary, bizden nasıl haberin oldu?"

"Rhage bana söyledi. Eh, daha çok gösterdi."

"Hafızanı silmediğini mi... Adamı hatırlıyor musun?"

"Onunla beraber kalıyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Burada. Evinde. Bir grup adamla, yani vampirle... Tanrım, bu kelime..." Kadın boğazını temizledi. "Onun

gibi beş diğer adamla beraberim."

Bella elini ağzına götürdü. Kimse Kardeşlikle kalmazdı. Kimse nerede yaşadıklarını bile bilmiyordu. Ve bu dişi bir *insandı.*

"Mary, bu nasıl... bu nasıl oldu?"

Hikâye anlatıldığında Bella şaşkına uğramıştı.

"Alo? Bella?"

"Özür dilerim. Ben... İyi misin?"

"Sanırım. Şu anda iyiyim en azından. Bak, bilmem gerekiyor. Neden ikimizi buluşturdun? Rhage ile beni?"

"Seni gördü ve senden... hoşlandı. Canını yakmayacağına söz verdi ki aranızdaki randevuyu ayarlamayı kabul etme nedenim buydu."

"Beni ne zaman gördü?"

"John'u eğitim merkezine götürdüğümüz akşam. Yoksa bunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum ama Rhage bana oraya gittiğimi söyledi. John... bir vampir mi?"

"Evet öyle. Değişimi yakında olacak ki bu yüzden araya girmek zorunda kaldım. Değişimi olduğunda bizden biri yanında olmazsa ölecek. Bir dişiden kan içmesi gerekiyor."

"O zaman onunla tanıştığın akşam bunu biliyordun."

"Biliyordum." Bella kelimelerini dikkatlice seçti. "Mary, savaşçı sana iyi davranıyor mu? Sana karşı... nazik mi?"

"Benimle ilgileniyor. Koruyor. Nedenini bilmiyorum ama."

Bella iç çekerek bildiğini düşünüyordu. Vampirlerin insanlara karşı saplantısı düşünülünce yüksek ihtimalle onunla bağ kurmuştu.

"Ama yakında evde olacağım," dedi dişi. "Sadece birkaç günlüğüne buradayım."

Bella bundan pek emin değildi. Mary düşündüğünden daha fazla dünyalarına dâhil olmuştu.

Gaz dumanının kokusu iğrenç, diye düşündü O, buldozeri karanlıkta yönlendirirken.

"Güzel oldu. Hazırız," diye seslendi U.

O makineyi kapatıp ormanda kazıdığı bölgeyi inceledi. Düz alan sorgulama merkezleriyle üzerlerinde çalışacakları odaların temelini oluşturuyordu.

U düzlenmiş bölgeye adım atıp toplanmış *kırıcılara* seslendi. "Duvarları yerleştirerek başlayalım. Üç kenarın hallolmasını istiyorum. Bir kenarı açık bırakın." U sabırsız şekilde elini salladı. "Hadi. Kıpırdayın."

Adamlar kareleri kaldırıp taşımaya başladılar.

Yaklaşan araç sesi herkesin durmasına sebep olmuştu. Farın yanmaması herkese başka bir *kırıcının* olduğunu düşündürttü. Mükemmel gece görüşleriyle Cemaat'in üyeleri karanlıkta kolaylıkla dolaşabilirlerdi. Direksiyonun ardındaki kişi her kimse aynı keskin görüşe sahipti.

Bay X minivandan çıkınca O yanına gitti.

"Sensei," dedi başıyla selam vererek. Şerefsizin saygı gösterisini takdir ettiğini biliyordu ve adamı sinir etmek eskisi gibi ona zevk vermiyordu.

"Bay O, görünüşe göre gelişme katediyorsunuz."

"Ne yaptığımızı göstereyim."

Sesler yüzünden bağırmak zorunda kalmışlardı ama bu konuda endişelenmeye gerek yoktu. Caldwell'in merkezinden yarım saat uzaklıkta üç yüz dönümlük arazinin tam ortasındaydılar. Arazinin batı tarafı Hudson Nehrinin taşkın bölgesi olarak iş gören bir bataklıktı. Kuzey ve doğusu Big Notch Dağı'yla çevrilmişti. Tırmanıcıların yılan inleri yüzünden pek beğenmediği bir taş yığınıydı.

Turistler ise dağı taşı çekici bulmuyordu. Tek görünme şansları güneyden geliyordu ama amelelerin evleri etrafa dağılmıştı ve çürümeye yüz tutmuş çiftlikleriyle pek dolaşmayı seven tipler gibi görünmüyorlardı.

"Güzel görünüyor," dedi Bay X. "Saklama bölmelerini nereye koyacağız?"

"Buraya." O, zeminin bir bölümünde durdu. "Sabah malzemeler elimizde olacak. Bir gün içinde misafir kabul edecek duruma gelmiş olacağız."

"İyi iş çıkardın, evlat."

Lanet olsun, O evlat saçmalığından nefret ediyordu. Tüm benliğiyle ediyordu.

"Teşekkür ederim, sensei."

"Şimdi bana arabama kadar eşlik et." İş alanından uzaklaşınca Bay X konuştu. "Söylesene, Beta birliklerle bir bağlantın var mı?"

O bakışlarını kaçırmadığından emin oldu. "Pek sayılmaz."

"Yakınlarda hiçbirini gördün mü?"

Yüce İsa, *Kırıcıbaşı* ne demeye çalışıyordu? "Hayır."

"Dün akşam gibi mesela?"

"Hayır, dediğim gibi Beta ekiplerle takılmıyorum." O kaşlarını çattı. Eğer açıklama talep ederse savunmaya geçmiş gibi görüneceğini biliyordu ama siktir et. "Ne için sordun?"

"Dün akşam parkta kaybettiğimiz Beta birlikler gelecek vaat ediyordu. Rakiplerini katlettiğini düşünmek istemiyorum."

"Bir kardeş..."

"Evet, Kardeşlikten biri onlara saldırdı. Evet. Tuhaf olan şey kardeşler vücutların çözülmesi için öldürdüklerini her zaman bıçaklarlar. Ama dün akşam o Betalar

ölüme bırakılmışlardı. Destek ekipleri onları bulduğunda sorulara cevap veremeyecek kadar ciddi şekilde yaralanmışlardı. O yüzden kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Parkta değildim ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Tanrı aşkına..."

"Sözlerine dikkat. Ayrıca arkanı kolla." Bay X'in soluk gözleri ince bir çizgi halini aldı. "Tekrar dizginlerini çekmek istersem kimi arayacağımı biliyorsun. Şimdi işe geri dön. Kontrolleriniz için seni ve diğer birliği sabahın ilk ışıklarında görmeye geleceğim."

"Bunun için e-posta olduğunu sanıyordum," dedi O, sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bundan sonra senin ve ekibin içinde yüz yüze yapılacak."

Minivan uzaklaşırken O geceye doğru bakarak inşaatın seslerini dinliyordu. Öfkeden kuduruyor olmalıydı. Onun yerine... kemiklerine kadar yorgundu.

Tanrım, bu iş için hiç hevesi kalmamıştı. Bay X'in saçmalıklarına öfkelenemez hale gelmişti.

Heyecan yok olmuştu.

Mary dijital saate baktı, 1:56'yı gösteriyordu. Şafağın sökmesine hâlâ saatler vardı ve hiç uykusu yoktu. Gözlerini kapatınca tek canlandırabildiği Rhage'in vücudundaki o silahlardı.

Sırt üstü yuvarlandı. Onu tekrar görememe fikri o kadar rahatsız ediciydi ki hislerinin üzerine çok yoğunlaşmayı reddediyordu. Sadece onları kabullenmiş, fena canlarını sıkıp biraz rahatlama hissetmeyi ummuştu.

Tanrım, keşke Rhage gitmeden önceki zamana dönebilseydi. Ona sıkıca sarılırdı. Savaşma konusunda hiçbir şey

bilmediği halde ona sıkı bir öğüt verirdi. Adam yüksek ihtimalle bu konuda uzmandı. Sadece onun güvende olmasını istiyordu...

Birden kapının kilidi çevrildi. Kapı ardına kadar açılırken Rhage'in sarı saçı holden gelen ışıkla parlıyordu.

Mary yataktan fırlayıp hızla odayı aşarak kendini onun kollarına attı.

"Vay canına, neler..." Kolları etrafına dolanıp onu kaldırdı ve kapıyı kapatırken onu yakınında tuttu. Rhage onu bıraktığında Mary vücudundan aşağı doğru kaymıştı. "İyi misin?"

Ayağı yere değer değmez Mary gerçekliğe döndü.

"Mary?"

"Ah evet... ben iyiyim." Kenara çekilip etrafa bakındı. Fena kızarmıştı. "Sadece... evet, ben yatmaya gidiyorum."

"Dur bakalım, dişi." Rhage trençkotunu, göğüs kılıfı ile kemerini çıkardı. "Buraya gel bakalım. Beni karşılaman çok hoşuma gitti."

Kollarını kocaman açtı ve Mary yanına giderek ona sıkıca sarılıp nefes alışını hissetti. Vücudu çok sıcaktı ve temiz hava ile ter karışımı mükemmel bir kokusu vardı.

"Ayakta olmanı beklemiyordum," diye homurdandı Rhage, elini Mary'nin sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Uyku tutmadı."

"Burada güvende olduğunu sana söylemiştim Mary." Parmakları ensesini bulup derinlemesine masaj yaptı. "Lanet olsun, gerginsin. İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim. Gerçekten."

Rhage ovalamayı bıraktı. "Sorulara hiç dürüstçe cevap verir misin?"

"Az önce verdim." *Kısmen.*

Elleri ovalamaya devam etti. "Bana bir söz verir misin?"

"Nedir?"

"İyi olmadığında beni haberdar eder misin?" Sesi alaycı bir hal aldı. "Yani sert olduğunu biliyorum. O yüzden çok umutlu filan değilim. Bunun yüzünden beni öldüreceğinden filan endişe etmene gerek yok."

Mary kahkaha attı. "Söz veriyorum."

Rhage parmağıyla çenesini kaldırırken bakışları ciddiydi. "Sözünü tuttuğundan emin olacağım." Sonra Mary'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de tam mutfağa inip yiyecek bir şey kapacaktım. Benimle gelmek ister misin? Ev sessiz. Kardeşler hâlâ dışarıdalar."

"Tabii. Üstümü değiştireyim."

"Eşofman üstlerinden birini üstüne geçirmen yeterli." Çekmeceye gidip yumuşak, siyah ve tente boyutunda bir şey çıkardı. "Kıyafetlerimi giymen hoşuma gidiyor."

Rhage giyinmesine yardım ederken yüzündeki gülümseme erkeksi bir tatmin yayıyordu. Aynı zamanda aidiyet.

Kahretsin bu ifadeler yüzüne çok yakışıyordu.

Yemeği bitirip üst kattaki odalarına dönene kadar Rhage odaklanma sorunu yaşadı. Titreme tam gaz geri dönmüştü ve öncekinden daha beter durumdaydı. Fena uyarılmıştı ve vücudu öylesine yanıyordu ki kanı damarlarında kuruyacakmış gibi hissediyordu.

Mary yatağa gidip yerleşirken hızlı bir duş aldı ve kendini dışarı çıkmadan önce doyuma ulaştırsa mı diye düşündü. Kahrolası şey sert, kaskatıydı ve fena sızlıyordu. Suyun vücudundan akması Mary'nin ellerinin üzerinde oluşunu düşündürtmüştü. Kendininkini avucuna alıp kızın yumuşak kıvrımlarına ağzıyla zevk verirken nasıl hissettirdiğini hatırladı. Gelmesi bir dakika bile almamıştı.

İşi bittiğinde boş tatmin onu daha da aç hale getirmişti. Sanki vücudu asıl zevkin yatak odasında olduğunu biliyordu ve yolundan şaşmaya niyeti yoktu.

Küfrederek duştan çıkıp kurulandı ve elbise odasına yollandı. Fritz'in detaylar konusundaki dikkatine dua ederek etrafı karıştırdı ve... Tanrıya şükürler olsun daha önce hiç kullanmadığı bir pijama altı bulmuştu. Üzerine giyip bir de aynı kumaştan robdöşambrı üstüne geçirdi.

Rhage yüzünü buruştururken sanki boktan dolabın yarısını giyiyormuş gibi hissediyordu. Amaç da buydu.

"Odanın sıcaklığı nasıl?" diye sordu, zihin gücüyle ışıkları kapatıp mumları yakarken.

"Mükemmel."

Oysa kendini tropik adadaymış gibi hissediyordu. Yatağa yaklaşırken sıcaklık artıyordu. Kızın olduğu tarafın karşısında oturdu.

"Dinle Mary, bir saat kırk beş dakika sonra panjurların kapandığını duyacaksın. Pencerenin önünde kapanacaklar. Çok sesli bir şey değil ama irkilmeni istemiyorum."

"Teşekkürler."

Rhage örtünün üzerine uzanıp ayaklarını birbirinin üzerine attı. Sıcak oda, pijamaları, sabahlığı, her şey onu rahatsız ediyordu. Şimdi kâğıt ve kurdeleyle kaplanmış hediyelerin nasıl hissettiğini biliyordu: kaşıntılı.

"Normalde yatarken bunları giyiyor musun?"

"Kesinlikle."

"O zaman neden sabahlığın üzerinde etiket var?"

"Başka istersem ne olduğunu bileyim diye."

Kızdan aksi yöne, yan tarafına döndü. Tekrar tavana bakabilmek için tekrar sırt üstü yuvarlandı. Bir dakika sonra yüz üstü yatmayı denedi.

"Rhage." Loş ortamda sessi kulağa hoş geliyordu.

"Ne?"

"Normalde çıplak yatıyorsun, değil mi?"

"Ah, genellikle."

"Bak, kıyafetlerini çıkarabilirsin. Benim için sorun değil."

"Kendini... rahatsız hissetmeni istemedim."

"Beni rahatsız eden şey yatağın kenarında dönüp durman. Sanki havaya fırlatılarak karıştırılmış gibi hissediyorum burada."

Mantıklı ses tonu karşısında gülebilirdi ama bacaklarının arasında alev almış pompa neşesini kaçırmıştı.

Ah, kahretsin. Eğer giysilerin onu dizginleyeceğini sandıysa aklını kaçırmış olmalıydı. Kızı o kadar çok istiyordu ki giydiklerinin zerre etkisi olmayacaktı.

Mary'e sırtını dönerek ayağa kalkıp soyundu. Biraz ustalıkla örtülerin altına girerken ön tarafının nasıl olduğunu göstermemeyi başarmıştı. Devasa uyarılmış halini bilmesine gerek yoktu.

Ona sırtını dönerek yan tarafında uzanıyordu.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu.

Ereksiyonu sanki gönüllü olurmuş gibi tepki verdi. "Neye dokunacaksın?"

"Dövmene. Dokunmak... hoşuma gider."

Tanrım, ona fazlasıyla yakındı ve o tatlı, güzel sesi büyüleyiciydi. Ama vücudundaki titreme karnında sanki matkap varmış gibi hissettiriyordu.

Sessiz kaldığında Mary mırıldandı. "Boş ver. Ben..."

"Hayır. Sadece..." *Siktir.* Sesindeki soğukluktan nefret etmişti. "Mary, sorun değil. İstediğini yapabilirsin."

Örtülerin birbirine değdiğini duydu. Yatakta biraz kıpırdandığını hissetti. Sonra parmak uçları omuzlarına değdi. Olabildiğince irkilmemeye çalıştı.

"Nerede yaptırdın?" diye fısıldadı, lanetin hatlarını parmaklarıyla izlerken. "Çizim muhteşem."

Vücudu sanki canavarın tam olarak neresinde olduğunu hissetmiş gibi gerilmişti. Şimdi sol ön ayakları üzerindeydi. Biliyordu çünkü karıncalanmayı kendi uzvunda hissetmişti.

Rhage gözlerini kapatarak kızın ellerinin üzerinde olmasının verdiği arzuya ve felaketi kışkırttığı gerçeğine kapılmıştı. Titreşim, yanma... Hepsi yükseliyor, içindeki en karanlık ve yıkıcı kısmı çağırıyorlardı.

Canavarın kanatlarını okşarken dişleri arasından nefes aldı.

"Tenin pürüzsüz," dedi, avucunu omurgasında gezdirerek.

Nefessiz halde olduğu yerde donmuşken kendini kontrol altında tutabilmesi için dua ediyordu.

"Ve... eh, her neyse." Geri çekildi. "Dövmenin güzel olduğunu düşünüyorum."

Daha hareket ettiğinin farkına varmadan kızın üzerindeydi. Bir beyefendi değildi. Uyluklarıyla bacaklarını aralamış, kızın kollarını başının üzerine sabitleyerek dudaklarını birleştirmişti. Mary ona doğru vücudunu kaldırırken geceliğini sertçe çekti. Kıza sahip olacaktı. Hemen şimdi, yatağında istediği gibi onu alacaktı.

Ve Mary bu konuda *mükemmel* olacaktı.

Kızın kasıkları ona teslim olup açılırken, Mary dudaklarından Rhage'in isminin boğuk inlemelerle çıkmasıyla onu teşvik ediyordu. Ses görüşünü karartan, omuzlarının ve bacaklarının nabız gibi atmasına sebep olacak içindeki şiddetli titreşimi ortaya çıkarıyordu. Ona sahip olmak Rhage'i tüketecek, içgüdülerinden geriye medeni ne kalmışsa yok edecekti. Ham, çılgın ve...

Lanetin ortaya çıkmasının habercisi olan yakıcı patlamanın eşiğindeydi.

Korku ona kızın üzerinden atlayıp odanın diğer tarafına uçacak kadar güç vermişti. Bir şeye çarptı. Duvardı.

"Rhage!"

Yere çöküp titreyen ellerini yüzüne kapatırken gözlerinin beyaz olduğunu biliyordu. Vücudu o kadar fena sarsılıyordu ki kelimeler dalgalar halinde çıkıyordu. "Aklımı kaçırdım... Bu... Siktir, yapamayacağım... Senden uzak durmam gerekiyor."

"Neden? Durmanı istemiyorum..."

Kızı duymazlıktan geldi. "Sana açım Mary. Ben... açlıktan kıvranıyorum ama sana sahip olamam. Sana... sahip olmayacağım."

"Rhage," diye tersledi, sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibiydi. "Neden?"

"Beni istemiyorsun. İnan bana beni bu şekilde istemezsin."

"İsterim."

Kıza canavarın dışarı çıkmak üzere olduğunu söyleyecek değildi. O yüzden onu korkutmak yerine iğrendirmeyi seçti. "Sırf bu hafta sekiz farklı kadınla beraber oldum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Yüce... Tanrım."

"Sana yalan söylemek istemiyorum. Asla. O yüzden açıklamama izin ver. Fazlasıyla anlamsız sevişmeler yaşadım. Hiç umursamadığım bir sürü kadınla beraber oldum. Seni de bu şekilde kullanacağımı düşünmeni istemiyorum."

Şimdi gözbebekleri siyaha dönmüş gibi hissedince kıza baktı.

"Bana korunduğunu söyle," diye mırıldandı.

"Kadınlar korumamı istediğinde."

Gözleri parladı. "Peki ya istemediklerinde?"

"Grip olamadığım gibi onlardan HIV, hepatit C veya her türlü cinsel yolla bulaşan hastalıkları da kapamam. Bu hastalıkları taşımıyorum da. İnsan virüslerin bizim üzerimizde etkisi yok."

Mary örtüleri omuzlarına kadar çıkardı. "Onları hamile bırakmadığını nasıl biliyorsun? Yoksa insanlar ve vampirler..."

"Melezler nadirdir ama olabiliyor. Dişinin doğurgan olduğunu anlayabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Eğer öyleyseler veya doğurgan dönemlerine yaklaşmışsalar onlarla korumayla bile ilişkiye girmiyorum. Çocuklarım onlara sahip olduğumda, dünyamın güvenliği içinde doğacaklar. Ve ben de annelerini seveceğim."

Mary bakışlarını uzağa çevirirken hareketsiz ve sanki bir şey canını sıkmış gibiydi. Nereye baktığını anlamak için başını kaldırdı. Çekmecenin üzerindeki *Meryem Ana ve Çocuk* portresiydi.

"Bana söylediğine sevindim," dedi sonunda. "Ama neden yabancılarla olması gerekiyor? Neden senin... Aslına bakarsan soruya cevap verme. Beni ilgilendirmez."

"Seninle olmayı tercih ederim, Mary. İçinde olmamak... bir işkence gibi. Seni o kadar istiyorum ki buna katlanamıyorum." Nefesini verdi. "Ama beni şu anda istediğini dürüstçe söyleyebilir misin? Ama... istesen bile başka bir sorun daha var. Sana daha önce söylediğim gibi aklımı ele geçiriyorsun. Kontrolümü kaybetmekten korkuyorum. Beni diğer kadınlardan farklı şekilde etkiliyorsun."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Mary sessizliği bozdu.

"Bana sevişemediğimiz için sefil durumda olduğunu tekrar söyle," derken ses tonu kuruydu.

"Tam anlamıyla zavallı durumdayım. Sızlıyorum. Her

an sertim. Dikkatim dağınık ve çabuk sinirleniyorum."

"Güzel." Hafif bir kahkaha attı. "Adamım, şirretin cadının tekiyim, değil mi?"

"Hiç de değil."

Oda sessizliğe büründü. Sonunda Rhage uzanıp yana doğru kıvrılırken başını koluna yasladı.

Mary iç çekti. "Yerde yatmanı beklemiyorum."

"Böylesi daha iyi."

"Tanrı aşkına Rhage, buraya gel."

Rhage'in sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Eğer yatağa gelirsem bacaklarının arasında o tatlılığa dalmayacağımın bir garantisi yok. Bu sefer sadece ellerim veya dilim olmayacak. Aynen kaldığımız yerden devam edeceğiz. Vücudum senin üzerindeyken bedenimin her kısmı içine girmek için çaresizlik içinde olacak."

Kızın uyarıldığının leziz kokusunu yakaladığında aralarındaki havada cinsel bir gerilim oluştu. Rhage'in vücudunun içi adeta elektrik teline dönmüştü.

"Mary, gitsem iyi olacak. Sen uyuduktan sonra geri gelirim."

Kız tek kelime edemeden gitmişti. Kapı ardından kapandığında koridorun duvarına çöktü. Odadan çıkmak yardımcı olmuştu. Bu şekilde kokusunu almak daha zordu.

Bir kahkaha duydu ve Phury'nin koridordan aşağı doğru geldiğini gördü.

"Fena gerilmiş görünüyorsun, Hollywood. Aynı zamanda fena halde çıplak görünüyorsun."

Rhage kendini elleriyle kapadı. "Nasıl katlandığını anlayamıyorum."

Kardeş durup elinde taşıdığı elma şarabını hafifçe döndürüyordu. "Neye katlanıyorum?"

"Bakir olmaya."

"Bana kadının seni kabul etmediğini mi söylüyorsun?"

"Sorun o değil."

"O zaman neden holde direği dikmiş bekliyorsun?"

"Onu incitmek istemiyorum."

Phury şaşkın gözüküyordu. "İri bir adamsın ama hiçbir kadını incitmedin. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Hayır, sorun şu ki... onu fazlasıyla istiyorum. Ben... fazlasıyla yüklenmiş durumdayım adamım."

Phury'nin sarı gözleri kısıldı. "Canavarından mı bahsediyorsun?"

Rhage başını çevirdi. "Evet."

Kardeşten gelen ıslık sertti. "Eh... kahretsin, icabına baksan iyi edersin. Ona saygı göstermek istiyorsun, sorun yok. Ama kendini kontrol altında tutmalısın yoksa kızı *cidden* inciteceksin, beni anladın mı? Git kendine kavga bul, eğer gerekirse başka bir kadın bul ama sakin kaldığından emin ol. Eğer kırmızı dumana ihtiyacın olursa bana gel. Birazını sana veririm, sorun olmaz."

Rhage derin bir nefes aldı. "Şu anlık sigara teklifini geri çevireceğim. Ama eşofman ile Nike ayakkabını ödünç alabilir miyim? Yorgunluktan ölene kadar koşmayı planlıyorum."

Phury sırtına vurdu. "Hadi gel, kardeşim. Seve seve kıçını kapatacak bir şey veririm."

Yirmi Beşinci Bölüm

Öğleden sonrasının güneşi ormandan çekilirken O buldozeri geriye çekerek oluşturduğu toprak yığınını görmezden geldi.

"Borular için hazır mısın?" diye bağırdı U.

"Evet. Bir tanesini indir. Uyacak mı bakalım."

Metal karışımı dalgalı kanalizasyon borusu bir metre çapında ve iki buçuk metre uzunluğundaydı. Kendi tarafında durması için deliğe indirildi. Mükemmel bir şekilde uymuştu.

"Hadi diğer ikisini koyalım," dedi O.

Yirmi dakika sonra üç boru hizalanmıştı. Buldozeri kullanarak toprağı öteliyorken *kırıcılar* boruları yerinde tutuyordu.

"Güzel görünüyor," dedi U, etrafta gezinerek. "Mükemmel gözüküyor. Ama sivilleri nasıl içeri sokup, çıkaracağız?"

"Donanım sistemleriyle." O makineyi kapatıp borularından birinin içine baktı. "Dick's Sporting Goods'ta kaya tırmanışı için malzemeler alabilirsin. Ölü ağırlık olsalar bile sivilleri taşıyacak kadar güçlüyüz; uyuşturulmuş, acı

içinde veya fazlasıyla yorulmuş olacaklarından çok karşılık vermeyecekler."

"Bu harika bir fikir," diye mırıldandı U. "Ama onları nasıl kapatacağız?"

"Kapakların ortasında ağırlığı olan metal ızgaralar olacak." O başını kaldırıp mavi gökyüzünü gördü. "Çatının yerleştirilmesi ne kadar sürer?"

"Son duvarı yerleştirmek üzereyiz. Sonra tek yapmamız gereken çatı kirişlerini ve tavan penceresini yerleştirmek. Çatıyı kaplamak çok uzun sürmez ve tahtalar çoktan diktiğimiz duvarların üzerindeler. Aletleri buraya taşıyıp bir masa kaptığım gibi yarın akşama kadar hazır oluruz."

"O zamana kadar tavan pençeleri için storlar hazır olur mu?"

"Evet. Aynı zamanda çıkarılabilirler. Böylelikle açarak pencereyi indirebilirsin."

Adamım, bu şeyler fazlasıyla işe yarayacaktı. Ufak gün ışığı *kırıcının* sahip olacağı en iyi temizlikçiydi. Açıklıktan biraz gözükmesiyle geriye vampir döküntüsü kalmıyordu.

O başıyla kamyonetini işaret etti. "Buldozeri kiraladığımız yere geri götüreceğim. Kasabadan bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Böyle iyiyiz."

Aracın kasasındaki makineyle Caldwell'e doğru ilerlerken O'nun neşesi yerinde olmalıydı. Bina güzelce şekilleniyordu. Birliği liderliğini kabul etmekteydi. Bay X tekrar Betalar konusunu açmamıştı. Ama onun yerine... ölü hissediyordu. Son üç yıldır yaşamayan biri için fena bir ironi değil miydi?

Daha önce de bu şekildeydi.

Sioux City'de *kırıcı* olmadan önceki hayatından nefret ediyordu. Liseyi atlatabilmişti ama bölgesindeki üniversi-

telere gidecek hiç parası olmadığından kariyer seçenekleri kısıtlıydı. Fedai olarak çalışmasına cüssesi ve acımasız yapısı sebep olmuştu ama kısmen oyalayıcı bir şeydi. Sarhoşlar pek karşılık vermezdi ve bilinci yerinde olmayan bir adama saldırıp yere sermek bir ineği dövmekten farksızdı.

Tek iyi şey Jennifer ile tanışması olmuştu. Onu bu aptal sıkıntıdan kurtarmıştı ve onu bu yüzden seviyordu. Dramatik kişiliğe sahip, heyecan verici ve hayatın tek düze haline rağmen öngörülemezdi. Öfke krizlerine ne zaman girse; ondan daha ufak olsa ve daha kolay yaralansa da yumrukla karşılık verirdi. Her zaman sonunda onun kazanacağını bilemeyecek kadar aptal olduğundan mı yoksa babası tarafından dövülmeye alışkın olduğu için mi yumruk attığını bilemiyordu. Her şekilde, aptallık veya alışkanlık ne olursa olsun, kızın ona attığı yumruklara katlanıp sonunda onu alt ediyordu. Öfkesi dindiğinde onunla ilgilenmek hayatının en hassas anlarından biriydi.

Ama her güzel şey gibi sonu gelmişti. Tanrım, onu özlüyordu. Aşk ile nefretin kalbinde eşit derecede var olduğunu anlayan, ikisini de aynı anda idare edebilen tek kişiydi. Uzun koyu renk saçlarını, kıvrımsız vücudunu düşündüğünde onu o kadar özlemişti ki neredeyse yanında hissedebiliyordu.

Caldwell bölgesine geldiğinde geçenlerde satın aldığı fahişeyi düşündü. Sonunda ona istediğini vermişti; bunun için hayatından olmak zorunda kalsa bile. Yolda sürürken başka bir rahatlama için kaldırım kenarlarını inceliyordu. Maalesef ki kumrallar bu işlerde sarışınlardan daha zor bulunuyordu. Belki bir peruk satın alıp fahişeye takmasını söyleyebilirdi.

O, öldürdüğü insanların sayısını düşündü. İlkini kendini korumak için öldürmüştü. İkincisi bir hataydı. Üçün-

cüsü ise soğukkanlılıkla öldürülmüştü. Bu yüzden polisten kaçarak Doğu Yakası'na gelene kadar ölüm hakkında pek çok şey öğrenmişti.

O zamanlar Jennifer daha yeni ölmüştü; göğsündeki acı çok büyüktü ve onu yok etmeden önce halledilmesi gerekiyordu. Cemaat'in ellerine düşmek tamamen bir mucizeydi. Onu işkence gibi hiçbir yere ait olmama hissinden kurtarıp acısı için bir odak, amaç ve hedef vermişlerdi.

Ama şimdi bir şekilde bütün bu yararlar ortadan kalmıştı ve bomboş hissediyordu. Aynı beş yıl önce Sioux City'de Jennifer'a rastlamadan önceki gibiydi.

Eh, neredeyse aynı halde, diye düşünürken kiralama yerinin önüne çekti.

O zamanlar hâlâ hayattaydı.

"Küvetten çıktın mı?"

Mary kahkaha atıp telefonu diğer kulağına koyarak yastıklara biraz daha gömüldü. Saat dördü biraz daha geçiyordu.

"Evet, Rhage."

Daha konforlu bir gün geçirdiğini hatırlamıyordu. Uyuyakalmıştı. Kitaplar ve dergilerle beraber yemek servisi yapılmıştı. Bir de, jakuzi vardı.

Sanki spa günündeydi. Eh, telefonun sürekli çaldığı bir spa günüydü. Rhage'in onu kaç kere aradığını unutmuştu.

"Fritz sana istediklerimi getirdi mi?"

"O kadar çok taze çileği ekim ayında nasıl buldu?"

"Kendimce yöntemlerim var."

"Çiçekler de çok güzeldi." Güller, yüksükotu, hezaren çiçeği ile lalelerden oluşan bukete baktı. Bahar ve yaz bir kristal vazonun içinde toplanmıştı. "Teşekkür ederim."

"Hoşuna gitmesine sevindim. Keşke kendim gidip se-

nin için seçebilseydim. En güzellerini senin için seçmek hoşuma giderdi. Canlı renklerde olup güzel kokmalarını istedim."

"Görev tamamlandı."

Arkadan erkek sesleri geliyordu. Rhage'in sesi alçaldı. "Hey, polis, yatak odanı kullanmam sorun olur mu? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Boğuk seste bir cevap geldi ve sonrasında kapının kapatılış sesini duydu.

"Merhaba," dedi Rhage kısık bir sesle. "Yatakta mısın?"

Mary'nin vücudu canlanıp ısınmaya başladı. "Evet."

"Seni özledim."

Mary ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Hâlâ orada mısın Mary?" Mary iç çekerek konuştu. "Bu kulağa hiç iyi gelmiyor. Sana çok mu bağlandım?"

Sırf bu hafta sekiz farklı kadınla beraber oldum.

Aman Tanrım. Bu adama kapılmak istemiyordu. Kendine bu konuda izin veremezdi.

"Mary?"

"Sadece... bana bu türlü şeyler söyleme."

"Hissettiklerim bunlar."

Mary cevap vermedi. Ne söyleyebilirdi ki? Aynı şekilde hissettiğini mi? Gün içinde birkaç saatte bir konuştukları halde onu özlediğini mi? Doğruydu ama hoşnut olduğu bir şey değildi. Adam çok yakışıklıydı... ayrıca sevgililerine gelince Wilt Chamberlain'i* bile gölgede bırakırdı. Mary sağlıklı olsa bile adam tam bir felaket habercisiydi. Bu duruma bir de sağlık açısından yüzleştiklerini eklersek?

Onunla duygusal bir bağ kurmak tam anlamıyla saçmalıktı.

* Binlerce kadınla yattığını iddia eden eski efsane NBA oyuncusu. (ç.n.)

Aralarındaki sessizlik uzarken Rhage küfretti. "Bu akşam halletmemiz gereken çok iş var. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Arama sona erdiğinde kendini çok kötü hissetmişti. Mesafesini koruması gerektiği konusundaki uyarılarının işe yaramadığını biliyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Rhage ağır botlarını yere gömerken ormanda etrafa bakıtı. Hiçbir şey yoktu. *Kırıcıların* sesi veya kokusu yoktu. Bu sakin ağaçlık alanda yıllardır birinin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Ziyaret ettikleri diğer alanlarda da durum böyleydi.

"Burada ne halt ediyoruz?" diye homurdandı.

Kahrolası cevabı biliyordu. Tohr 22. Karayolunun ıssız bir bölgesinde bir *kırıcıyla* karşılaşmıştı. Katil motor bisikletiyle ormana kaçmıştı ama arkasında ufak bir kâğıt bırakmıştı. Caldwell'in kenar bölgelerindeki satışa çıkmış büyük arazilerin bir listesiydi.

Bugün Butch ile V son bir yılda şehirde ve çevre kasabalardaki arazi satışlarının araştırmasını yapmışlardı. Elli tane kırsal kesime ait arazi ortaya çıkmıştı. Rhage ve V şimdiye kadar beş tanesine bakmışlardı. İkizler de aynısını yapıp diğerlerine bakıyorlardı. Bu arada Butch Çukur'da arazi raporlarını derleyerek bir harita oluşturmaya, bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Bütün arazileri incelemek birkaç gecelerini alacaktı çünkü hâlâ devriye gezmeleri gerekiyordu. Ayrıca Mary'nin evi gözlenmeliydi.

Rhage ormanlık alanda gezinirken gölgelerin *kırıcılara* dönüşmesini umuyordu. Ağaç dallarından nefret etmeye başlamıştı. Kahrolası baş belaları rüzgârda uçuşuyorlardı.

"Nerede bu piçler?"

"Sakin ol, Hollywood." V keçi sakalında elini gezdirip Sox şapkasını çekiştirdi. "Adamım bu akşam fazla sabırsızsın."

Sabırsız durumu açıklamıyordu. Neredeyse teninden zıplamak üzereydi. Gün içerisinde Mary'den uzak durmanın yardımcı olacağını ve bu akşam bir kavga bulacağını ummuştu. Aynı zamanda uykusuzluğun verdiği yorgunluğun da ona haddini bildireceğine güvenmişti.

Eh, hiçbirinde şansı yoktu. Mary'i artık yakınlıkla bir alakası olmayan, gittikçe artan bir çaresizlikle istiyordu. Hiçbir *kırıcı* bulamamışlardı. Kırk sekiz saate yaklaşan uykusuzluğu onu ancak daha agresif hale getiriyordu.

Daha kötüsü, saat sabahın üçüydü. Çaresizce ihtiyacı olan kavgayla rahatlamak için fazla zamanı kalmamıştı. *Lanet olsun...*

"Rhage." V ışıldayan elini havada salladı. "Burada mısın, kardeşim?"

"Pardon, ne dedin?" Gözlerini ovuşturdu. Yüzü. Kolları. Teni sanki karıncalar istila etmiş gibi fena kaşınıyordu.

"Gerçekten kendinde değilsin."

"Yok, iyiyim..."

"O zaman neden kollarını bu şekilde çalıştırıyorsun?"

Rhage ellerini bıraktı. Ama hemen sonra uyluklarına masaj yapmaya başladı.

"Seni One Eye'a götürmemiz gerekiyor," dedi V yumuşak bir tonda. "Kendini kaybediyorsun. Sekse ihtiyacın var."

"Siktir et."

"Phury seni holde nasıl bulduğunu anlattı."

"Bir avuç dedikoducu karı gibisiniz."

"Eğer dişini becermeyeceksen ve kavga bulamadıysan, başka ne seçeneğin var?"

"Bu şekilde olmamam gerekiyordu." Başını oynatırken omzunda ve boynundaki kasları gevşetmeye çalıştı. "İşler bu şekilde yürümüyordu. Daha yeni değiştim. Tekrar dışarı çıkmaması gerekiyordu..."

"Beklentiler bir yanda, boktan durumlar diğer yanda; hangisi daha fazla başına geliyor, ona bak. Şu anda kötü bir haldesin kardeşim. Bu halini düzeltmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun, kaptın mı?"

Mary kapının açıldığını duyduğunda uyku mahmurluğuyla uyandı. Kahretsin, yine gece nöbetine girmişti.

"Rhage?" diye mırıldandı.

"Evet, benim."

Sesi çok kötü geliyor, diye düşündü. Odanın kapısını açık bırakmıştı; yüksek ihtimalle fazla kalmayacaktı. Belki de son arama yüzünden hâlâ ona kızgındı.

Elbise odasının içinden metal ile kumaş sesleri geliyordu; sanki üzerine yeni bir tişört giyiyormuş gibiydi. Dışarı çıktığında doğrudan hole doğru ilerlerken trençkotu ardında uçuşuyordu. Veda etmeden gideceği gerçeği şaşırtıcıydı.

Kapı kolunu tutarken durakladı. Holden gelen ışık parlak saçlarına ve geniş omuzlarına yansıyordu. Yüzü kısmen karanlıktaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mary, doğrulurken.

Uzun bir sessizlik oldu. "Dışarı."

Neden sesi kulağa mahcup geliyor? diye merak etti. Bir dadıya ihtiyacı yoktu. Eğer halletmesi gereken işler varsa...

Ah... doğru ya. Kadınlar. Kadınların peşine düşmek için dışarı çıkıyordu.

Özellikle ona verdiği çiçek buketine bakınca göğsü buz kesmişti. Tanrım, başkasına dokunacağını bildiği şekillerde dokunma fikri midesini bulandırıyordu.

"Mary... Üzgünüm."

Boğazını temizledi. "Gerek yok. Aramızda olan bir şey yok. O yüzden alışkanlıklarını benim için değiştirmeni beklemiyorum."

"Alışkanlık değil."

"Ah, tabii. Özür dilerim. Bağımlılıktı."

Uzun bir sessizlik oldu. "Mary, ben... eğer başka bir yol olsaydı..."

"Ne yapmak için?" Elini ileri, geri salladı. "Cevap verme."

"Mary..."

"Yapma Rhage. Beni ilgilendirmez. Sadece git."

"Cep telefonum açık olacak, eğer..."

"Evet. Seni *cidden* arayacağım ya."

Rhage bir an yüzüne baktı. Sonra karanlık gölgesi kapıda kayboldu.

Yirmi Yedinci Bölüm

John Matthew Moe'nin yerinden eve dönerken gece üç buçuk polis devriyesini takip ediyordu. Şafağa kadar olan saatlerden nefret ediyordu. Apartmanında oturmak sanki hapsedilmiş gibi hissetmesine sebep olacaktı ama sokaklarda olması için geç bir saatti. Yine de... Tanrım, o kadar gergindi ki endişenin tadını alabiliyordu. Aynı zamanda konuşacak kimsesinin olmaması canını sıkıyordu.

Gerçekten bir tavsiyeye ihtiyacı vardı. Tohrment gittiğinden beri aklı fena karışmıştı ve doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünüyordu. Kendine yaptığını söylese de kararını sorgulamadan edemiyordu.

Mary'i bulabilmeyi diliyordu. Geçen akşam evini karanlık ve kilitli olarak bulmuştu. Yardım hattına da gitmiyordu. Sanki ortadan kaybolmuştu ve onun hakkında endişelendiği için de gergin hissediyordu.

Binasına yaklaşırken ön tarafa park edilmiş bir kamyonet gördü. Kamyonetin arkası sanki biri taşınıyormuş gibi kutularla doluydu.

Taşınmak için gecenin ne tuhaf bir saati, diye düşündü, yükleri incelerken.

Kimsenin korumak için etrafta durmadığını görünce sahibinin hemen döneceğini düşündü. Aksi halde eşyaları ortadan kaybolacaktı.

John binasına girip merdivenlerden çıkarken sigara izmaritlerini, boş bira kutularını ve buruşturulmuş cips poşetlerini görmezden geldi. İkinci kata çıktığında gözlerini kısarak baktı. Bir şey koridora dökülmüştü. Koyu kırmızıydı...

Kan.

Merdivenlere doğru sendelerken dairesinin kapısına baktı. Ortasında bir leke vardı; sanki birisi kafasını... Ama sonra kırık koyu yeşil şişeyi gördü. Kırmızı şarap. Sadece kırmızı şaraptı. Yan tarafta yaşayan sarhoş çift holde yine kavga etmiş olmalılardı.

Omuzları gevşedi.

"Pardon," dedi biri yukarıdan.

Kenara çekilip başını kaldırdı.

John'un vücudu ele geçirilmiş gibiydi.

Ona yukarıdan bakan iri adam siyah kamuflaj pantolonu ile deri ceket giyiyordu. Saçları ve teni tamamen beyazdı; soluk gözlerinde tuhaf bir parlama vardı.

Kötü. Yaşayan Ölü.

Düşman.

Bu onun düşmanıydı.

"Yeri fena pisletmişsiniz," dedi adam bakışlarını John'un üzerine çekmeden önce. "Bir sorun mu var?"

John hızlıca başını sallayıp bakışlarını yere indirdi. İlk dürtüsü eve kaçmaktı ama adamın nerede yaşadığını bilmesini istemiyordu.

Derinden bir kıkırdama geldi. "Rengin soldu, adamım."

John fırlayıp merdivenlerden aşağı inerek caddeye koştu. Köşeye gidip sola dönerek koşmaya devam etti. Nefes-

siz kalana kadar koştu. Kendini duvarla çöp kutusu arasında sıkıştırırken nefes nefeseydi.

Rüyalarında soluk adamlarla savaşıyordu. Ruhsuz gözleri olan siyahlar içindeki soluk adamlarla.

Düşmanım.

O kadar fena titriyordu ki güçlükle elini cebine atabilmişti. Çeyrekliği çıkarıp o kadar sıkı tuttu ki avucuna batmıştı. Nefesi yerine geldiğinde eğilerek ara sokağın devamına baktı. Etrafta kimse yoktu; asfalta vuran ağır ayak sesleri gelmiyordu.

Düşmanı onu tanımamıştı.

John çöp kutusunun verdiği korumayı terk ederek hızlıca en uzaktaki köşeye yürüdü.

Çökmüş ahizeli telefon grafiti ile kaplanmıştı ama Mary'i oradan birçok defa aradığı için çalıştığını biliyordu. Çeyrekliği deliğe sokup Tohrment'in ona verdiği numarayı çevirdi.

Tek çalıştan sonra telesekreter araya girip elektronik bir sesle aradığı numarayı tekrar etti.

John bip sesini bekledi ve ıslık çaldı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mary holde erkek sesleri duyduğunda şafak sökmek üzereydi. Kapı açıldığında kalbi yerinden oynadı. Rhage kapının çerçevesini doldururken başka bir adam konuştu.

"Adamım, bardaki kavga harbi sağlamdı. Adeta şeytan gibiydin."

"Biliyorum," diye homurdandı Rhage.

"İnanılmaz, Hollywood. Sadece yumruk yumruğa dövüşte de değil. O kız..."

"Görüşürüz, Phury."

Kapı kapandı ve elbise odasının ışığı yandı. Metalik seslere bakılırsa üstündeki silahları çıkarıyordu. Odaya döndüğünde titrek bir nefes verdi.

Ayak sesleri yatağın kenarında tereddüt ederek duşa yönelirken Mary uyuyormuş numarası yaptı. Duşun açıldığını duyduğunda kendini temizlediğini hayal etti: Seksten ve kavgadan.

Özellikle seksten.

Yüzünü elleriyle kapadı. Bugün eve gidecekti. Eşyalarını toparlayıp kapıdan çıkacaktı. Rhage kalmasını sağlayamazdı. Sırf öyle söyledi diye onun sorumluluğu değildi.

Su sesi kesildi.

Sessizlik odadaki tüm havayı emmişti ve kendini sabit durmaya zorlarken nefessiz kalmaya başlamıştı. Nefes nefeseydi ve boğuluyordu... Örtüleri fırlatıp kapıya koştu. Elleri kapı koluna sarılmıştı ve saçları etrafa saçılana kadar kilidi açmak için çekip, sarstı.

"Mary," dedi Rhage, sesi hemen arkasından geliyordu.

Mary irkilip kapı koluyla daha sertçe mücadele etmeye başladı.

"Dışarı çıkmama izin ver. Dışarı çıkmam lazım... Bu odada seninle beraber kalamam. Seninle... burada olamam." Adamın ellerinin omuzlarına doğru geldiğini hissetti. *"Dokunma bana."*

En uçtaki köşeye fırlayıp giderek kaçacak hiçbir yeri olmayana kadar odada dolanmıştı. Rhage kapının önündeydi ve Mary kilitli tuttuğuna dair bir hisse kapıldı.

Kapana kısılmış şekilde kollarını göğsüne dolayıp ayakta durabilmek için kendini duvara yasladı. Eğer Rhage ona dokunursa ne yapacağını bilemiyordu.

Rhage denememişti bile.

Havlu belinde, saçları nemli şekilde yatağa oturdu. Elini yüzünden ve çenesinden geçirdi. Berbat gözüküyordu ama vücudu hâlâ gördüğü en güzel şeydi. Diğer kadınların o güçlü omuzlara aynı onun gibi tutunduğunu giçinde canlandırdı. Rhage'in diğer vücutlara ona yaptığı gibi zevk verdiğini gördü.

Onunla yatmadığı için Tanrı'ya şükretmekle, becerdiği onca kadından sonra onunla sevişmeyi reddettiği için ona sinirlenmek arasında kalmıştı.

"Kaç tane?" diye emretti, kelimeler o kadar boğuk çıkmıştı ki güçlükle duyuluyordu. "İyi miydi bari? Hoşlandılar mı diye sormama gerek yok. Ne kadar yetenekli

olduğunu biliyorum."

"Tanrım... Mary," diye fısıldadı. "Eğer sana sarılmama izin verseydin, sarılırdım. Tanrım, şu anda seni tutmak için adam bile öldürürdüm."

"Bir daha asla yakınıma gelmeyeceksin. Söyle bakalım, kaç tane vardı? İki? Dört? Yoksa altılı bir paket miydiler?"

"Gerçekten detayları bilmek istiyor musun?" Ses tonu yumuşak ve neredeyse kırılacakmış gibi hüzünlü geliyordu. Birden başını eğdi, boynundan gevşek şekilde sallanıyordu. Bütün görüntüsüne rağmen, mahvolmuş bir adam gibiydi. "Yapamam... Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Başka bir yol bulacağım."

"Doyuma ermenin başka yolunu mu?" diye tersledi Mary. "Benimle yatmayacağın kesin; elini filan kullanmayı düşünüyorsun sanırım?"

Rhage derin bir nefes aldı. "O tasarım. Hani sırtımdaki olan? Benim bir parçam."

"Neyse. Bugün buradan gidiyorum."

Rhage'in başı ona doğru döndü. "Hayır, gitmiyorsun."

"Evet, gidiyorum."

"Odayı sana bırakırım. Beni görmek zorunda değilsin. Ama hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gitmemi nasıl engelleyeceksin? Beni buraya mı kilitleyeceksin?"

"Eğer gerekirse yaparım."

Mary irkildi. "Ciddi olamazsın."

"Sonraki doktor randevun ne zaman?"

"Seni ilgilendirmez."

"*Ne zaman?*"

Sesindeki öfkeli hal Mary'i biraz da olsa sakinleştirmişti. "Ah... çarşamba günü."

"Randevuna yetiştiğinden emin olacağım."

Ona bakakaldı. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Rhage'in omuzları kalkıp indi. "Çünkü seni seviyorum."

"*Pardon*?"

"Seni seviyorum."

Mary öylesine bir öfkeyle kontrolünü kaybetmişti ki konuşamıyordu. Onu mu *seviyordu*? Daha onu *tanımıyordu* bile. Ayrıca başkalarıyla beraber olmuştu... Başkalarıyla sevişirken canlandırdığı görüntü onu öfkeden kudurtacak hale getirdi.

Birden Rhage yataktan fırlayıp sanki duygularını hissetmiş ve onlardan enerji almış gibi yanına geldi.

"Sinirli, korkmuş olduğunu ve canının yandığını biliyorum. Benden çıkar Mary." Kaçmasını önlemek için belinden tuttu ama onu iterken Mary'i durdurmamıştı. "Acına katlanmak için beni kullan. Tenimde hissetmeme izin ver. Gerekirse bana vur Mary."

Lanet olsun, yapacak kadar baştan çıkmıştı. Vücudunda dolanan çeşitte güç için birine saldırmak tek yol gibi görünüyordu.

Ama Mary bir hayvan değildi. "*Hayır*. Bırak beni!"

Rhage bileğini tuttu ve Mary onunla mücadele ederken omuzu yerinden çıkacakmış gibi hissedene kadar bütün vücudunu savaşmaya verdi. Rhage onu kolayca durdurdu ve elini kaskatı kesilmiş kıvrımlı parmakları yüzüne gelecek şekilde çevirdi.

"Beni kullan Mary. Buna senin için katlanmama izin ver." Hızlı bir hareketle göğsünü Mary'nin tırnaklarıyla çizdikten sonra kızın yüzünü elleri arasına aldı.

"Senin için kanayayım..." Dudakları onunkileri okşuyordu. "Öfkeni bırak."

Tanrım, adamı ısırmıştı. Doğrudan alt dudağından.

Dişini etine geçirmişti.

Günahkâr şekilde leziz bir şey diline değdiğinde Rhage onaylayarak inledi ve vücudunu onunkine bastırdı. Sanki çok çikolata yemiş gibi bir titreme vücudundan geçti.

Mary haykırdı.

Yaptığı şey yüzünden dehşete düşmüş, sonrasında yapabileceği şeylerden korkarak kaçmaya çalıştı ama Rhage onu yerinde tutuyor, öpüyor, tekrar tekrar ona sevdiğini söylüyordu. Uyarılmış halinin sert ve ateşli uzunluğu havlunun üzerinden karnına değiyordu. Rhage kendini ona sürterken vücudu Mary'nin istemediği ama ihtiyacı olduğu seksin vaadiyle üzerinde dalgalanıyordu.

Onu... diğer kadınları becerse de istiyordu. Hem de bu akşam.

"Ah, Tanrım... hayır..." Başını kenara çekti ama Rhage çenesini tutarak yüzünü tekrar çevirdi.

"Evet, Mary..." Rhage onu dili dudaklarının arasında, çılgınca öpüyordu. "Seni seviyorum."

İçinde bir şey koptu ve adamı ondan uzağa fırlatarak tutuşundan kurtuldu.

Ama kapıya koşmak yerine acımasızca yüzüne bakıyordu.

Dört çizik göğsünden aşağıya uzanıyordu. Alt dudağı kesilmişti. Nefes nefeseydi ve kızarmıştı.

Uzanıp havluyu ondan sökerek aldı.

Rhage şaşırtıcı derecede uyarılmıştı ve ereksiyonu inanılmaz bir boyuta ulaşmıştı.

Aralarında geçen nefessiz bir anda bu adamın tüm pürüzsüz, tüysüz teninin mükemmelliğinden, sıkı kaslarından, muazzam güzelliğinden nefret etmişti. Her şeyden çok sürekli kullandığı aletinin gururlu uzunluğundan tiksinmişti.

Ama yine de onu istiyordu.

Eğer aklı başında olsaydı Rhage'den kaçardı. Kendini banyoya kapatırdı. Kahretsin, adamın boyutundan gözü korkmuştu. Sert aletini bir eline, hayalarını diğerine alırken iki elinden de taşıyorlardı. Rhage başını geriye doğru atarken boynundaki kaslar gerilmiş, nefesi bir anda dudaklarını terk etmişti.

Sesi titreyerek odaya yayıldı. "Ne gerekiyorsa yap. Aman Tanrım, seni seviyorum."

Mary kaba bir şekilde onu yatağa yönlendirip sertçe ittirdi. Rhage dağınık örtülere kolları, bacakları açılmış şekilde düştü. Sanki kendini ona çekinmeden ve kısıtlanmadan sunuyordu.

"Neden şimdi?" diye sordu acılı şekilde. "Neden şimdi benimle sevişmeye razısın? Yoksa seks yüzünden değil de kanını akıtmamı istediğinden miydi?"

"Seninle sevişmeye can atıyorum. Şu anda seninle beraber olabilirim çünkü kontrol altındayım. Ben... tükendim."

Ah, ne kadar da hoş bir düşünceydi.

Mary başını iki yana sallayınca Rhage lafını kesti. "Beni istiyorsun. Zevkini benden çıkar. Düşünmeden benden zevkini al."

Arzuyla, öfkeyle ve hüsranla gözü dönmüş şekilde Mary geceliğini kalçalarına kadar kaldırıp adamın üstüne çıktı. Ama üzerindeyken yüzüne bakınca tereddüt etti. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Adama sahip olacak mıydı? Yapmaya hakkı olan şeyin intikamını almaktan onu kendi keyfi için mi kullanacaktı?

Üzerinden kalkmaya davrandı.

Hızlı bir hareketle Rhage'in bacakları altında oynayınca adamın göğsüne doğru düştü. Üzerine düşerken Rhage

kollarını etrafına dolamıştı.

"Ne yapmak istediğini biliyorsun Mary," dedi kulağına. "Durma. Benden istediğini al. Kullan beni."

Mary gözlerini kapatıp aklını dinlemeyi bırakarak vücudunu serbest bıraktı.

Rhage'in bacaklarının arasına uzanıp, aletini dik tuttuktan sonra sertçe üzerine oturdu.

Hepsini derinlere kadar alınca ikisi de haykırdı.

Rhage vücudunun içinde muazzam bir varlıktı ve içini çok fazla doldurmuştu. Derin bir nefes alıp hareket etmeyi bırakırken kadınlığı ona uyum sağlamaya çalışıyor ve uylukları geriliyordu.

"Çok sıkısın." Rhage inledi. Dudakları geri çekilerek köpekdişleri ortaya çıkmıştı. "Aman... Tanrım, seni vücudumun her yerinde hissediyorum. *Mary*."

Göğsü kalkarken karnı o kadar sert kasılmıştı ki gölgeler ortaya çıkmıştı. Elleri Mary'nin dizlerini sıkarken gözleri içinde maviler kaybolacak kadar büyümüştü. Sonra gözbebekleri beyaz parlamaya başladı.

Rhage'in yüzünde bir çeşit dehşet belirdi. Ama sonra kafasını toparladı ve yüzünde konsantre olduğuna dair bir ifade belirdi. Yavaşça gözbebeği sanki zihin gücüyle emrediyormuş gibi siyaha döndü.

Mary konsantre olmayı bırakıp kendini düşünmeye başladı.

Vücutlarının birleştiği yer dışında bir şeyi önemsemeden ellerini Rhage'in omuzlarına koyup kendini yukarı doğru çekti. Sürtünme heyecan vericiydi ve hissettiği zevk patlaması onu içine daha kolayca kabul etmesine sebep oldu. Ereksiyonuna yavaşça kayıp yukarı kalktı ve hareketi tekrar etti. Yavaş bir ritimle kayıyordu ve her inişinde Rhage onu daha da genişletiyor, her yükselişinde

Mary vücudunun ipeksi tepkisiyle onu kaplıyordu.

Gittikçe yükselen bir hâkimiyetle adamın üzerinde hareket ediyor, istediğini alıyordu. Kalınlığı, sıcaklığı, uzunluğu derinlerinde çılgın bir enerji düğümü yaratıyordu. Gözlerini açıp Rhage'e baktı.

Rhage arzunun eşiğinde olan bir erkeğin siluetiydi. Geniş göğsü ve omuzları terle kaplanmıştı. Başı geriye doğru atılmış, çenesi yukarıda, sarı saçları yastığına yayılmıştı ve dudakları aralanmıştı. Buğulu gözlerinin arasından Mary'i izliyordu ve bakışları yüzünde, göğüslerinde, birleştikleri noktada süzüldü.

Sanki onun tarafından büyülenmiş gibiydi.

Mary gözlerini kapatıp adamın yüzündeki hayranlığı başından atmaya çalıştı. Ya öyle yapacaktı ya da hızla gelen orgazmını kaybedecekti çünkü onun bu görüntüsü ağlamayı istemesini sağlıyordu.

Patlaması çok uzun sürmedi. Parçalara ayrılan bir rahatlama vücuduna yayılarak görüşünü, duyusunu, nefesini, kalp atışlarını almıştı ve tek yapabildiği adamın üzerine kendisini bıraktı.

Nefes alışı yavaşlarken Rhage'in sırtını nazikçe okşayıp ona yumuşak sözler söylediğinin farkına vardı.

Seksin sonrasında utanç içindeydi ve gözleri yaşlarla doldu.

Bu akşam kiminle beraber olursa olsun, Rhage kullanılmayı hak etmiyordu ve Mary tam da bunu yapmıştı. Her şey başladığında öfkeliydi ve doyuma ulaşmadan önce yüzüne bakmayı reddederek onu kafasından çıkarmıştı. Rhage'e seks oyuncağı muamelesi yapmıştı.

"Özür dilerim Rhage. Ben... üzgünüm..."

Kalçalarından kalkmak için hareket ettiğinde bacaklarının arasında hâlâ sert olduğunun farkına vardı. He-

nüz doyuma ulaşmamıştı.

Aman Tanrım, bu çok kötüydü. Bütün olanlar berbattı.

Rhage'in elleri bacaklarına sarıldı. "Beraber olduğumuzdan asla pişman olma."

Mary gözlerinin içine baktı. "Sanki sana tecavüz etmişim gibi hissediyorum."

"Fazlasıyla istiyordum. Mary, sorun değil. Gel de seni öpeyim."

"Yakınında olmama nasıl katlanıyorsun?"

"Katlanamadığım tek şey beni terk etmen."

Rhage bileklerinden çekip onu dudaklarına götürdü. Dudakları birleştiğinde kollarını kıza dolayarak onu yakınında tuttu. Pozisyon değişikliği Rhage'in patlamak üzere olduğunun farkına varmasına neden olmuştu. O kadar sertti ki istemsizce içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Rhage kalçalarını nazikçe hareket ettirirken kocaman elleriyle saçını geriye doğru çekti. "Yangına daha fazla dayanamayacağım. Beni o kadar yükseklere çıkarıyorsun ki şu an adeta göklerde gibiyim. Ama yapabildiğim, kendimi kontrol altında tutabildiğim sürece vücudunu kendiminkiyle sevmek istiyorum. Nasıl başlarsa başlasın. Nasıl biterse bitsin."

Kalçaları yukarı, aşağı hareket ederken geri çekilip, içeri doğru kayıyordu. Onun etrafında kendini eriyormuş gibi hissediyordu. Arzu derin ve sonsuzdu. Korkutucuydu.

"Bu akşam onları öptün mü?" diye kabaca sordu. "Kadınları yani?"

"Hayır, dişiyi öpmedim, asla öpmem. Ayrıca nefret ettim. Tekrar yapmayacağım Mary. Sen hayatımdayken kendimi kontrol altında tutmanın başka bir yolunu bulacağım. Senden başka kimseyi istemiyorum."

Rhage'in onu döndürmesine izin verdi. Üzerine yerleşirken sıcak ağırlığını birleştikleri yere bastırıyordu. Mary'i nazikçe öperek diliyle yalıyor, dudaklarıyla üzerine titriyordu. Bacaklarının arasında harika iş çıkarmasına rağmen ona karşı nazikti ve vücudu onu ikiye ayıracak bir güce sahipti.

"Eğer istemezsen doyuma ulaşmam," diye boynuna fısıldadı. "Hemen geri çekilirim."

Mary kollarını sırtına getirip kaslarının oynayışını, nefes alışıyla kaburgalarının genişleyip daralmasını hissetti. Derin bir nefes çekip mis gibi erotik kokuyu yakaladı. Yoğun ve baharatlı bir kokuydu. Bacaklarının arasında tepki olarak bir ıslaklık hissetmişti; sanki koku bir dokunuş veya öpücük gibiydi.

"Bu mükemmel koku da nedir?"

"Benim," diye dudaklarına mırıldandı. "Bir erkek bağlandığında olur. Elimde değil. Eğer devam etmeme izin verirsen bütün tenine ve saçlarına işleyecek. İçine de öyle."

Bununla beraber sert bir şekilde içine girdi. Arzuyla sırtı bükülürken sıcaklık bütün vücuduna yayılıyordu.

"Bu akşamı bir daha yaşayamam," diye inledi Mary, lafı daha çok kendineydi.

Tamamen hareketsiz kalan Rhage elini tutup kalbinin üzerine götürdü. "Bir daha asla, Mary. Onurumun üzerine yemin ediyorum."

Bakışları ciddiydi ve yemini canlı herhangi birinden alabileceği kadar geçerliydi. Ama yeminiyle beraber hissettiği rahatlama canını sıkıyordu.

"Sana âşık olmayacağım," dedi. "Kendine izin veremem. Vermeyeceğim."

"Bunun bir önemi yok. Ben ikimize yetecek kadar seni seveceğim." İçine doğru girip derinliklerini doldurdu.

"Beni tanımıyorsun." Rhage'in omzunu ısırıp kaburgasını emdi. Teninin tadı dilini mest ederken özel kokusu ağzında yoğunlaşıyordu.

"Evet, tanıyorum." Geriye çekilirken gözleri onu inançla ve açıklıkla izliyordu. "Beni güneş çıktığında savunmasızken güvende tuttuğunu biliyorum. Korktuğun halde benimle ilgilendiğini biliyorum. Beni kendi mutfağından yedirdiğini biliyorum. Bir savaşçı, hayatta kalan ve *wahlker* olduğunu biliyorum. Sesinin kulaklarımın duyduğu en tatlı şey olduğunu biliyorum." Mary'i nazikçe öptü. "Sana dair her şeyi biliyorum ve gördüğüm her şey güzelliği yansıtıyor. Gördüğüm her şey bana ait."

"Ben senin değilim," diye fısıldadı Mary.

Reddedilmek Rhage'in cesaretini kırmamıştı. "Peki. Eğer sana sahip olamazsam, sahip olma işini sen yaparsın. Her şeyimi, bir kısmımı, ufacık parçamı, neyi istiyorsan al. Lütfen, bir şeyime sahip ol."

Mary yüzüne uzanıp mükemmel çene hatlarını ve çevresini okşadı.

"Acıdan korkmuyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama sana beni korkutanın ne olduğunu söyleyeyim. Seni kaybetmek." Rhage dudaklarına baktı. "Şimdi geri çekilmemi istiyor musun? Çünkü istersen yapacağım."

"Hayır. Kal." Mary gözlerini açık bırakarak Rhage'in dudaklarını kendininkilere getirip dilini arasından kaydırdı.

Rhage titreyerek istikrarlı bir şekilde hareket etmeye başladı. İçine doğru kayıp geri çekilirken aletinin kalın başı neredeyse aralarındaki bağı bozacaktı.

"Çok... mükemmel hissettiriyorsun," derken kelimeleri hareketleriyle vurguluyordu. "Senin içinde olmak için... yaratılmışım."

Hareketleriyle beraber vücudundan gelen leziz koku gittikçe artıyordu. Tüm hissedebildiği, koklayabildiği, tadını aldığı o oldu.

Doyuma ulaşırken ismini seslendi ve Rhage'in de onunla beraber geldiğini hissetti. Vücudunun içindeyken titriyordu ve doyumu hareketleri kadar sertti; orgazmı içine doğru akıyordu.

Kendine geldiğinde yan yanaydı. Rhage Mary'i öylesine yakınına çekmişti ki kalp atışını duyabiliyordu.

Gözlerini kapatıp yorgunluktan ölmüş bir şekilde uykuya daldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O akşam güneş battıktan sonra panjurlar açılınca Mary, Rhage tarafından şımartılmaya alışabileceğine karar verdi. Daha fazla yiyeceği midesi alamayacaktı. Parmaklarını Rhage'in bileğine koyup ona doğru gelen bir çatal dolusu patates püresini durdurdu.

"Hayır, doydum," dedi Mary, yastıklara uzanırken. "Midem patlamak üzere."

Yüzünde gülümsemeyle Rhage yemek tepsisini kaldırıp komodinin üzerine koyduktan sonra tekrar onun yanına oturdu. Bütün gün ortadan kaybolmuştu. Çalıştığını umuyordu ve Mary uyuyabildiği için minnettardı. Yorgunluğu gün geçtikçe artıyordu ve tekrar hastalığın batağına çekildiğini hissedebiliyordu. Vücudu sanki normal şeylerde zorlanıyordu ve vücudunun her tarafında ufak sızlamalar, ağrılar beliriyordu. Morluklar geri dönmüştü. Hızla teninde siyah, mavi izler belirmeye başlamıştı. Rhage onları gördüğünde seks sırasında onu incittiğini sanarak dehşete düşmüştü. Onun suçu olmadığını fark etmesini sağlamak biraz zaman almıştı.

Mary Rhage'e odaklandı. Hastalığını veya yakında

olacak doktor randevusunu düşünmek istemiyordu. Tanrım, Rhage ondan daha iyi gözükmüyordu. Gerçi gergin haldeydi, durumu kötüleşmiyordu. Zavallı adam yerinde duramıyordu. Yatakta yanında otururken avuçlarını uyluklarına sürtüyorken sanki zehirli sarmaşık ve suçiçeği geçirmiş bir hali vardı. Sorununun ne olduğunu soracakken Rhage konuştu.

"Mary, senin için bir şey yapmama izin verir misin?"

Seks aklındaki son şey olsa da Rhage'in siyah tişörtünü geren kol kaslarını süzdü. "Ne olduğunu seçme şansım var mı?"

Adamdan hafif bir homurdanma sesi geldi. "Bana öyle bakmamalısın."

"Nedenmiş?"

"Çünkü öyle baktığında üstüne çıkmak istiyorum."

"Hislerini bastırma."

Sanki kibrit çakmış gibi gözbebekleri beyaz parlamıştı. Çok tuhaf bir şeydi. Bir an siyahtılar. Sonraki an soluk bir ışıkla parlıyorlardı.

"Bu neden oluyor?" diye sordu.

Rhage dizleri üzerinde durup ağırlığını desteklerken omuzları şişmişti. Birden ayağa fırlayıp etrafta dolanmaya başladı. Vücudundan yayılan enerjiyi hissedebiliyordu.

"Rhage?"

"Endişelenmene gerek yok."

"Sesinin sert tonu bana belki de endişelenmem gerektiğini söylüyor."

Rhage ona gülümseyip başını iki yana salladı. "Hayır. Gerekmiyor. İyiliğe gelirsek. Irkımızın bir doktoru var, adı Havers. Medikal dosyalarına erişmesine izin verir misin? Belki bizim bilimimizin sana yardımı dokunur."

Mary kaşları çattı. Vampir bir doktor. Alternatif tera-

pileri keşfetmenin geldiği son nokta.

Evet, ama kaybedecek neyi vardı?

"Tamam. Ama nasıl kopyalarını alacağımı bilmiyorum..."

"Kardeşim V tam bir bilgisayar kurdudur. Her şeyi kırabilir ve dosyalarının çoğu online olmalı. Tek ihtiyacımız olan isim ve yerler. Eğer varsa tarihler de."

Bir kâğıt ve kalem kapınca Mary ona nerelerde tedavi edildiğini, doktorların isimlerini verdi. Rhage hepsini yazdıktan sonra kâğıt parçasına baktı.

"Ne?" diye sordu Mary.

"Burada bir sürü var." Gözleri onunkilerle buluştu. "Ne kadar kötüydü, Mary?"

İlk dürtüsü ona gerçeği söylemekti; iki sefer kemoterapi gördüğü, kemik iliği nakli olduğu ve zar zor atlattığını söylemek istiyordu. Ama sonra geçen geceyi, hislerinin kontrolden çıkışını düşündü. Şu anda bir kutu dinamit gibiydi ve hastalığı en iyi tetikleyiciydi. En son ihtiyacı olan şey tekrar buna takılmaktı çünkü Tanrı biliyordu ya, kendini kaybettiği iki sefer iyi sonuçlanmamıştı. İlk seferinde adamın karşısında hüngür hüngür ağlamıştı. İkincisinde de... Eh, adamın dudağını ısırmak en masumuydu.

Omuz silkerek, yalan söyleyerek, bu yüzden kendinden nefret ederek mırıldandı. "Önemli bir şey değildi. Sadece bittiği için minnettardım."

Rhage'in gözleri kısıldı.

Tam o anda biri kapıya vurdu.

Rhage'in bakışları kapının acil bir şekilde çalınmasına rağmen yerinden oynamamıştı. "Bir gün bana güvenmeyi öğreneceksin."

"Sana güveniyorum."

"Saçmalık. Al sana bir ipucu. Yalan söylenilmekten nefret ederim."

Kapı tekrar sertçe vuruldu.

Rhage gidip kapıyı açtığında her kimse siktirip gitmesini söylemek üzereydi. Mary ile bir tartışmaya girişeceklerini hissediyordu ve bunu aradan çıkarmak istiyordu.

Tohr kapının diğer yanındaydı. Sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibi görünüyordu.

"Sana ne halt oldu böyle?" diye sordu Rhage, hole çıkarken. Kapıyı ardından yarıladı.

Tohr yatak odasından gelen havayı kokladı. "Yüce İsa. Onu işaretledin, değil mi?"

"Bunla bir sorunun mu var?"

"Hayır, işleri bir şekilde daha kolaylaştırıyor. Yazıcı Bakire konuştu."

"Anlat."

"Duymak için kardeşlerle beraber olmalısın..."

"Siktir et. Şimdi duymak istiyorum Tohr."

Kardeş eski dilde konuşmasını bitirdiğinde Rhage derin bir nefes aldı. "Bana on dakika ver."

Tohr başıyla onayladı. "Wrath'ın ofisindeyiz."

Rhage odasına dönüp kapıyı ardından kapattı. "Bak Mary, kardeşlerimle halletmem gereken bir iş var. Bu akşam dönmeyebilirim."

Mary kaskatı kesilmişti ve bakışları yüzünden yere çekildi

"Mary, yemin ederim kadınlarla bir alakası yok. Sadece döndüğümde burada olacağına dair bana söz ver." Tereddüt ettiğinde Mary'nin yanına gidip yanağını okşadı. "Çarşamba'ya kadar doktor randevunun olmadığını söyledin. Bir akşam daha ne değiştirir ki? Jakuzide daha faz-

la zaman geçirebilirsin. Ne kadar hoşuna gittiğini bana söylemiştin."

Mary hafifçe tebessüm etti. "İnsan kullanmayı çok iyi biliyorsun."

"Kendimi daha çok çıkarcı olarak düşünüyorum."

"Eğer bir gün daha kalırsam beni daha fazlası için kandırmaya çalışacaksın..."

Rhage eğilip onu sertçe öperken daha fazla zamanı olmasını istiyordu; gitmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmeyi, içinde olmayı istiyordu. Ama kahretsin, saatleri olsa bile ona doyamayacaktı. İçindeki titreşim ve karıncalanma artacaktı.

"Seni seviyorum," dedi. Sonra geri çekip saatini çıkararak Rolex'i onun ellerine bıraktı. "Bunu benim için sakla."

Elbise dolabına gidip kıyafetlerini çıkardı. Baya derinlerde, asla kullanmayacağı iki pijama pantolonun ardında seremonilerde kullandığı siyah cüppeyi buldu. Ağır ipek kumaşı çıplak tenine çekip, örülmüş kalın deri parçayla bağladı.

Dışarı çıktığında Mary, "Sanki manastıra gidecekmiş gibi görünüyorsun," dedi.

"Döndüğümde burada olacağını söyle bana."

Bir an sonra Mary başıyla onayladı.

Rhage elbisesinin başlığını çekti. "İyi. Bu gayet iyi."

"Rhage, neler oluyor?"

"Sadece beni bekle. Lütfen, beni bekle." Kapıdan çıkarken yatağındaki haline son bir bakış attı.

Bu ilk zorlu vedaları, tekrar bir araya geldiklerinde korkunç zaman ve deneyim farkını hissedecekleri ilk ayrılıklarıydı. Bu akşamı atlatmanın zor olacağını biliyordu. Üstesinden geldiğinde cezanın sonuçlarının çok uzun süre kalmayacağını umuyordu. Bir de Mary'nin hâlâ onunla kalacağını.

"Sonra görüşürüz Mary," dedi odasının kapısını kapatırken.

Wrath'ın ofisine geldiğinde çiftli kapıları ardından kapattı. Bütün kardeşler oradaydı ve kimse konuşmuyordu. Huzursuzluk kokusu odaya sinmişti ve ispirto gibi kokuyordu.

Wrath masasının ardından çıkarken Tohr kadar sert görünüyordu. Gözlüklerinin ardından kralın bakışı deliciydi; görülmekten çok hissedilecek bir şeydi.

"Kardeşim."

Rhage başıyla selam verdi. "Lordum."

"Bizimle kalmak istiyorsan o cübbeyi giyeceksin."

"Elbette, istiyorum."

Wrath başıyla onayladı. "O zaman işte resmi bildiri. Yazıcı Bakire, Tohr'un emirlerine karşı çıkıp aramıza bir insan getirerek Kardeşlik'i rencide ettiğine kanaat getirdi. Seninle dürüst konuşacağım Rhage, Mary hakkımdaki kararımı hükümsüz bırakmak istiyor. İnsanın gitmesini istiyor."

"Bu konunun nereye gideceğini biliyorum."

"Ona çekip gitmeye hazırlıklı olduğunu söyledim."

"Eminim bu onu neşelendirmiştir." Rhage sırıttı. "Yıllardır benden kurtulmaya çalışıyor."

"Eh, seçim senin artık, kardeşim. Eğer bizimle kalıp, insanın bu duvarlar içinde korunmasını istiyorsan, Yazıcı bakire *rythe* hakkını sunmanı talep ediyor."

Birine yapılan ayıbı ritüel yollarla dindirmek mantıklı bir ceza gibi geliyordu. *Rythe* sunulup kabul edildiği takdirde rencide olanlar onun üzerinde dilediği silahı kullanabilecekken kendini savunmaya geçemeyecekti. Rencide olana bıçaktan, muştaya ve silaha kadar istediği seçenek sunulurdu ama oluşturduğu yaralar ölümcül olmamalıydı.

"Kesinlikle *rythe* teklif ediyorum," dedi Rhage.

"Her birimize etmelisin."

Odada herkesten bir inleme gelmişti. Biri, "Siktir," diye homurdandı.

"Kesinlikle hepsine teklif ediyorum."

"İstediğin gibi olsun kardeşim."

"Ama," Rhage'in sesi sertleşti. "Ancak ritüel yerine geldiğinde Mary'nin istediğim kadar kalacağını kabul ederlerse teklif ediyorum."

"Bu da benim Yazıcı Bakire'yle anlaşmamdı. Ayrıca insanı *shellan*'ın olarak almayı istediğini söylediğimde razı oldu. Sanırım Yüce Majesteleri bu tür bir bağlılık göstermeyi düşünmene bile şaşırdı." Wrath omuzlarının üzerinden baktı. "Tohr hepimizin kullanacağı silahı seç."

"Kamçı," derken Tohr'un sesi alçaktı.

Ah, siktir. Bu acıtacaktı.

Etrafta homurtular oluştu.

"Öyle olsun," dedi Wrath.

"Ya canavar ne olacak?" diye sordu Rhage. "Acı içinde olduğunda dışarı çıkabilir."

"Yazıcı Bakire orada olacak. Onu kontrol altında tutacak bir yolu var."

Tabii vardı. Kahrolası şeyi kendi yapmıştı zaten.

"Bu akşam yapacağız, değil mi?" Rhage odaya bakındı. "Yani, beklemenin bir anlamı yok."

"Şimdi Gömüt'e gideceğiz."

"Güzel. Hadi şu işi bitirelim."

Herkes ayağa kalkıp alçak sesle konuşarak yola koyulurken Zsadist ilk ayrılan olmuştu. Tohr'un cüppeye ihtiyacı vardı: Kimsede fazla bir cübbe var mıydı? Phury silahı getireceğini duyurdu. V hepsini beraber götürmek için Escalade'yi teklif etti.

Bu iyi fikirdi. *Rythe* sonrasında onu eve getirecek bir şeye ihtiyaçları olacaktı.

"Kardeşlerim?" dedi.

Herkes konuşmayı ve hareket etmeyi bıraktı. Her birine bakarken yüzlerindeki tatsız ifadeleri gördü. Bundan nefret ediyorlardı ve onları kesinlikle anlıyordu. Aralarından birini incitmek onun içinde katlanılmazdı. İncitilen olmak çok daha iyiydi.

"Tek bir ricam olacak kardeşlerim. Beni buraya getirmeyin, tamam mı? Her şey bittiğinde beni farklı bir yere götürün. Mary'nin beni böyle görmesini istemiyorum."

Vishous konuştu. "Çukur'da kalabilirsin. Butch ile seninle ilgileniriz."

Rhage gülümsedi. "Bu hafta ikinci olacak. Bundan sonra ikiniz hemşire olarak işe girebilirsiniz."

V omzuna vurup odayı terk etti. Tohr onu takip ederek aynısını yaptı. Phury yanından geçerken ona sarıldı.

Wrath odadan çıkmadan önce durakladı.

Kral sessiz kaldığında Rhage adamın kolunu sıktı. "Biliyorum lordum. Eğer söz konusu sen olsaydın ben de aynısını hissederdim. Ama ben güçlüyüm. Üstesinden gelebilirim."

Wrath başlığa uzanıp Rhage'in yüzünü elleri arasına alıp kaldırdı. Kralın savaşçısına bir saygı gösterisi ve aralarındaki bağın yenilenmesi anlamında Rhage'in alnından öptü.

"Bizle kaldığına memnunum," dedi Wrath, yumuşak bir ses tonuyla. "Seni kaybetmek hoşuma gitmezdi."

On beş dakika sonra avluda Escalade'nin yanında toplandılar. Kardeşlerin hepsi çıplak ayaktı ve cübbe giyiyorlardı. Başlıklar örtüldüğünden Phury dışında kimin kim olduğunu söylemek zordu. Protez ayağı görünüyordu ve

omzuna atılmış spor çantası vardı. Silahlarla beraber içine bandaj ve bant attığı kesindi.

V onları evin ardından çam ağaçları ile baldıran otunun olduğu dağın derinlerine götürürken herkes sessizdi. Yol yaprak dökmeyen ağaçlarla dolu tek şerit bir patika yoldu.

Yolda ilerlerken Rhage gergin sessizliğe bir an daha dayanamadı.

"Ah, Tanrı Aşkına, kardeşlerim. Beni öldürmeyeceksiniz. Biraz rahatlayabilir miyiz?"

Kimse ona bakmadı.

"V, Luda veya Fifty koysana! Bütün bu sessizlik can sıkıcı."

Phury'nin kahkahası sağ taraftaki cüppeden gelmişti. "Ancak sen bunu bir partiye dönüştürebilirdin."

"Eh, ağzımdan kaçırdığım şeyler yüzünden hep beni pataklamak istiyordunuz, değil mi? İşte şanslı gününüz." Phury'nin bacağına vurdu. "Yani, hadi ama kardeşim, yıllardır seni kadınlar konusunda bunaltıyorum. Wrath birkaç ay önce seni duvarı bıçaklayana kadar sıkıştırmıştım. V, daha geçen gün elini benim üzerimde kullanmakla tehdit ettin. Hatırladın mı? Sana o keçi canavarı hakkında ne düşündüğümü söylediğimde?"

V homurtuyla güldü. "Çeneni kapatmak için bir şey yapmalıydım. Keçi sakalımı bıraktığımdan beri sana rastladığım her an egzoz borusuna Fransız öpücüğü verip vermediğimi soruyorsun."

"Hâlâ GTO'ma elleştiğinden eminim, seni piç kurusu."

Bu, olayı uçurdu. Rhage'in hikâyeleri etrafta uçuşurken sesler o kadar yüksekti ki kimse bir şey duyamıyordu.

Kardeşleri sıkıntılarını atarken Rhage koltuğa yaslanıp pencereden geceye baktı. Yazıcı Bakire'nin ne yaptığı-

nı bildiğini umuyordu çünkü canavarı Gömüt'te salınırsa kardeşleri hapı yutmuştu. Belki de onu sonunda öldürmek zorunda kalırlardı.

Kaşlarını çatarak etrafa bakındı. Wrath'ın hemen arkada olduğunu fark etti. Adamın orta parmağındaki kralın siyah pırlanta yüzüğünden kim olduğunu anlamıştı.

Rhage vücudunu geriye doğru yaslayarak fısıldadı. "Lordum, sizden bir iyilik rica ediyorum."

Wrath öne doğru eğilirken sesi derinden ve sakin geliyordu. "Neye ihtiyacın var?"

"Eğer... herhangi bir sebepten dolayı buradan sağ çıkamazsam, sizden Mary'e göz kulak olmanızı rica ediyorum."

Wrath başlıklı başını salladı. Kral eski dilde konuştu: *"Dileğin üzerine sana yemin ediyorum. Kendi kanımdan kız kardeşim gibi onu koruyacak ve ailemdeki her dişiye yaptığım gibi ilgileneceğim."*

Rhage nefesini bıraktı. "Güzel. Bu... güzel."

V kısa sürede Escalade'yi ufak bir açıklığa park etti. Dışarı çıkıp etrafa bakınırken dinliyor, gözlüyor, hissediyorlardı.

Her şeye rağmen hoş bir akşamdı ve burası huzurlu bir yerdi. Rüzgâr ormanın bir sürü dal ve ağacının etrafından esiyorken hoş bir toprak, çam kokusu yayıyordu. Hemen yukarıda süt beyazı bulutlar arasından kocaman ay parlıyordu.

Wrath sinyali verince dağın içinde konumlanmış mağaraya doğru yüz metre civarı yürüdüler. İçeri girerken bile mekânı özel kılan bir şey yoktu. Duvarın arkasındaki ufak bağlantı yerini bulmak için baktığınız yeri bilmeniz gerekiyordu. Eğer doğru şekilde tetiklenirse bir taş tabakası açılıyordu.

Mağaranın içine doluşurken taş ardından fısıltıyla

kapandı. Duvardaki meşaleler altın renginde ışıldarken alevleri hava yüzünden tıslayarak ses çıkarıyorlardı.

Mağaranın derinlerine olan yolculuk yavaştı; ayaklarının altında soğuk olan taş zeminde kolayca yol alıyorlardı. En dibe ulaştıklarında cübbelerini çıkarttılar ve dökme demirden kapılar açıldı. Önlerindeki hol on beş metre uzunluğunda, altı metre genişliğindeydi ve raflarla kaplanmıştı.

Bu raflarda ışığa yansıyan çeşitli ölçülerde ve şekillerde binlerce kavanoz vardı. Her birinde bir *kırıcının* kalbi, Omega'nın Cemaat'e kabul töreninde çıkardığı organı bulunuyordu. *Kırıcı* katil olarak varlığını sürdürdüğü sürece kavanoz onun tek gerçek varlığıydı. Eğer mümkünse Kardeşlik avdan sonra onları topluyordu.

Holün sonunda çift kapılı bir kapı daha vardı. Bunlar ise çoktan açılmıştı.

Kardeşlik'in kutsal yeri kaya kazınarak yapılmıştı ve 1700'lerin başında Avrupa'dan ilk göç geldiğinde siyah mermerle döşenmişti. Oda iyi bir boyuttaydı ve tavandaki sarkıtlar hançerler gibi görünüyorlardı. Bir adamın kolu kalınlığında ve en az bacağı kadar uzun olan devasa mumlar siyah demirin üzerine konumlanmıştı; alevleri en az meşaleler kadar parlaktı.

Ön tarafta kısa basamaklarla ulaşılabilen yüksek bir platform vardı. Üzerindeki mihrap eski şehirden getirilen kireç taşlarıyla yapılmıştı ve ağırlığı yatay yerleştirilmiş, kabaca kesilmiş iki taşın üzerine yerleştirilmişti.

Mihrabın arkasında bu zamana kadar yaşamış, kafatası mihrapta olan ilk soya kadar dayanan her kardeşin isminin kazılı olduğu düz bir duvar vardı. Yazıtlar ortadaki işaretlenmemiş boşluk dışında her yeri kaplıyordu. Bu düz kısım iki metre kadar uzunluktaydı ve boyuna doğru bütün mermer boyunca uzanıyordu. Her şeyin ortasında,

yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte iki tane kazık yükselmişti; bir adamın onlara tutunup kendini yerinde tutabileceği şekilde yerleştirilmişlerdi.

Ortamda tanıdık bir koku vardı: nemli toprak ve balmumu.

"Selamlar olsun, Kardeşlik."

Herkes kadın sesinin geldiği yöne döndü.

Yazıcı Bakire en uçtaki köşede ufak bir şekildi: Siyah cübbesi yerin üzerinde salınıyordu. Ona dair hiçbir şey açıkça görünmüyordu: yüzü bile. Ama siyah kumaşın altından akan su gibi ışık parıldıyordu.

Süzülerek onlara doğru geldiğinde Wrath'ın önünde durdu. "Savaşçı."

Wrath başıyla selam verdi. "Yazıcı Bakire."

Yazıcı Bakire karşılığında her birini selamladıktan sonra Rhage'i en sona bıraktı. "Tohrture'nin oğlu Rhage."

"Yazıcı Bakire." Başını eğdi.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Ya da bu iş biter bitmez olacaktı.

"Aynı zamanda fazlasıyla meşguldün, değil mi? Her zamanki gibi yeni emsaller oluşturuyorsun. Takdire şayan olmamaları ne kadar acı." Sesinde keskin bir tınıyla kahkaha attı. "Bir şekilde, işlerin buraya geldiğine şaşırmadım. Bunun Kardeşlik arasında gerçekleştirilen ilk *rythe* olduğunun farkındasın, değil mi?"

Pek sayılmaz, diye düşündü. Tohr geçen Temmuz'da Wrath'ın teklifini geri çevirmişti.

Ama bunu ona söyleyecek değildi.

"Savaşçı, teklif ettiğin şeyi kabul etmeye hazır mısın?"

"Hazırım." Sonraki söyleyeceklerini dikkatli seçti çünkü Yazıcı Bakire'ye soru yöneltemezdiniz. Kıçınıza tekmeyi yemek istemiyorsanız tabii. "Kardeşlerimi incitmemeyi

sizden rica ediyorum."

Yazıcı Bakire'nin sesi sertleşti. "Sözlerin tehlikeli bir şekilde sorgulamaya yaklaşmakta."

"Niyetim saygısızlık etmek değildi."

Alçak sesli yumuşak kıkırtı tekrar duyuldu.

Adamım, eminim bu durumdan fena zevk alıyordu. Rhage'den hiç hoşlanmamıştı ama onu bu konuda suçlayamazdı. Ondan hoşlanmaması için yeterli sebep vermişti.

"Saygısızlık etmek istemedin mi, savaşçı?" Başını iki yana sallamış gibi cübbe hareket etti. "Aksine, arzuladığını elde etme yolunda hiçbir zaman saygısızlık etmekte tereddüt etmedin. Bu her zaman senin sorunundu." Bakışını çevirdi. "Silah elinizde mi?"

Phury spor çantasını yere bırakıp açtıktan sonra kamçıyı çıkardı. Altmış santimlik sap tahtadan yapılmıştı ve birçok elin teriyle kararmış kahverengi deriyle kaplanmıştı. Çubuğun ucunda havada sallanan üç sıra çelik zincir vardı. Her birinin ucunda sanki çam kozalağı gibi dikenli bir uzantı vardı.

Kamçı kadim ve acımasız bir silahtı ama Tohr akıllıca bir seçim yapmıştı. Ritüelin başarılı sayılması için kardeşlerin silah veya üzerinde uygulama şekilleri konusunda Rhage'den bir şey esirgememeleri gerekiyordu. Müsamaha göstermek geleneğin bütünlüğünü, teklif ettiği pişmanlığı ve gerçek manada temizlenme şansını küçük düşürürdü.

"Öyle olsun," dedi Yazıcı Bakire. "Duvara doğru ilerle Tohrture'nin oğlu Rhage."

İleri doğru gidip hızlıca merdivenleri çıktı. Mihraba gidip kutsal kafatasına bakarken ateşin göz çukurlarında ve uzun köpekdişlerinde yansımasını izledi. Kendini siyah mermere doğru konumlandırarak taş kazıklara tu-

tunup sırtında soğuk pürüzsüzlüğü hissetti.

Yazıcı Bakire yanına doğru süzülüp kolunu kaldırdı. Cübbesinin kolu geriye doğru çekildi ve kaynakçı kıvılcımı gibi parlak bir ışık ortaya çıktı; keskin ışık kısmen el şeklini almıştı. Düşük seviyeli bir elektrik akımı vücudundan geçti ve değişimi sanki iç organları yer değiştiriyormuş gibi gövdesinde hissetti.

"Ritüele başlayabilirsiniz."

Kardeşler hizalanırken çıplak vücutları güçle parlıyor ve yüzlerinden ciddiyet akıyordu. Wrath kamçıyı Phury'nin elinden alıp öne ilk çıkan oldu. Hareket ederken silahın zincirleri kuşun ötüşünün tatlığıyla çınladı.

"Kardeşim," dedi kral yumuşak bir tonda.

"Lordum."

Rhage güneş gözlüğüne bakarken Wrath hız kazanmak için kırbacı geniş bir açıyla sallamaya başladı. Monoton bir sesle silah öne doğru gelip havayı delene kadar yükselmeye başladı. Zincirler Rhage'in göğsüne değdikten sonra iğneler vücudunu çizerek ciğerindeki nefesi söküp atıyordu. Kazıklara asılırken bakışı bir kararıp bir düzeliyordu ama buna rağmen başını dik tuttu.

Sırada Tohr vardı ve darbesi Rhage'in nefesini öylesine kesmişti ki dizleri ağırlığını tekrar kabul etmeden önce çökmüştü. Vishous ve Phury peşinden geldi.

Her seferinde kardeşlerinin ıstıraplarını dindirmek umuduyla acılı bakışlarıyla buluşuyordu ama Rhage daha fazla başını taşıyamayınca Phury bakışını çevirdi. Omuzlarına düşmesine izin verirken göğsünden aşağı süzülerek bacaklarından ayaklarına kadar akan kanı gördü. Yerde bir gölet oluşuyor, mum ışıklarını yansıtıyordu; kırmızı renkteki karmaşaya bakmak onu sersem yapıyordu. Ayakta kalmaya kararlı bir şekilde onu ayakta tutan kasları ye-

rine eklem ve kemikleri olması için dirseklerini kaldırdı.

Hareketsizlik olunca kısmen bir çeşit tartışmanın olduğunu fark etti. Gözleri görebilecek hale gelene kadar birkaç kere gözünü kırpıştı.

Phury kırbacı tutuyordu ve Zsadist dehşete benzer bir ifadeyle silahtan kaçınıyordu. Z'nin yumruk yaptığı elleri havadaydı ve göğüs ucundaki piercing'leri derinden hevesler alırken ateş ışığında parlıyordu. Kardeşin beti benzi atmış; teni griye dönmüştü ve tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Phury nazikçe konuşup Zsadist'in kolunu tutmaya çalıştı. Z çılgınca dönüyordu ama Phury onunla beraber kaldı. Amansız bir dansın içindelerken Z'nin sırtını kaplayan kamçı izleri kaslarının hareketiyle oynuyordu.

Bu yaklaşım yardımcı olmuyor, diye düşündü Rhage. Zsadist köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi sinir krizi geçirmek üzereydi. Ona ulaşmanın başka bir yolu olmalıydı.

Rhage derin bir nefes alıp ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmamıştı. Tekrar denedi.

"Zsadist..." Tiz sesi bütün gözleri mihraba çekmişti. "Bitir işi Z. Daha... daha fazla dayanamıyorum."

"Hayır..."

Phury Zsadist'in lafını kesti. "Yapmalısın..."

"Hayır! *Lanet olsun*, uzak dur benden."

Z kapıya doğru fırladı ama Yazıcı Bakire ondan önce varmıştı ve üzerinden geçmesin diye onu durmaya zorladı. Ufak bir şeklin karşısında kapana kısılmışken Zsadist'in bacakları titreyip, omuzları sarsıldı. Yazıcı Bakire onunla alçak tonda konuşurken kelimeler Rhage'in acısından anlayabileceği kadar duyulmuyordu.

Sonunda Yazıcı Bakire Phury'e işaret edince silah ona getirildi. Eline alınca uzanıp Z'nin elini tuttu ve deri sapı avucunun içine bıraktı. Mihrabı gösterince Zsadist boynu-

nu büktü. Bir dakika sonra sallantılı adımlarla öne çıktı.

Rhage kardeşine bakınca neredeyse bir başkasının Z yerine görevi yerine getirmesini teklif edecekti. Siyah gözleri kocaman açılmıştı ve gözbebeğinin etrafı tamamen beyazdı. Zsadist yutkunmaya devam ederken boğazı sanki çığlıkları içinde tutmaya çalışırmış gibi hareket ediyordu.

"Sorun değil, kardeşim," diye mırıldandı Rhage. "Ama bitirmelisin. *Hemen.*"

Z nefes nefeseyken ayakta salınıyordu ve ter gözlerinden yüzündeki yara izlerine doğru süzülüyordu.

"*Yap şunu.*"

"Kardeşim," diye fısıldadı Z, kamçıyı omzuna kaldırarak.

İvme kazanması için savurmamıştı. Yüksek ihtimalle bu noktada kolunu bu şekilde çalıştıramazdı. Ama güçlüydü ve silah havada hareket ederken ses çıkarmıştı. Zincirler ve dikenler Rhage'in karnında iğneler alazlamış gibi gezindi.

Rhage'in dizleri tükenmişti ve kollarıyla kendini tutmaya çalışınca onların da onu ayakta tutmayı reddettiğini fark etti. Dizleri üzerine düşünce avuçları kendi kanının üzerine çakıldı.

En azından sona ermişti. Derin nefesler alırken bayılmamaya kararlıydı.

Birden tapınakta metalin metale değmesi gibi bir ses yankılandı. Pek kulak asmadı. Midesini kuru öğürmelerin iyi bir fikir olmadığı konusunda ikna etmeye çalışıyordu.

Kendini hazır hissettiğinde mihrabın etrafında elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek basamaklardan yuvarlanmadan önce güçlükle nefes almaya çalışıyordu. Önü-

ne bakınca kardeşlerin yine toparlandığını gördü. Rhage önünde olanları görmek için gözlerini ovuştururken yüzüne kan bulaştırdı.

Bu ritüelin bir parçası değil, diye düşündü.

Kardeşlerin her birinin sağ elinde hançer vardı. Wrath ilahi söylemeye başladı ve diğerleri de katılınca sesleri kutsal yerde yankılanan bağırışlara dönüştü. Artış neredeyse çığlığa dönüşene kadar durmamıştı ve sonra sesleri birden kesildi.

Hep beraber göğüslerinin üst kısmına hançerle çizik attılar.

Zsadist'in kesiği en derin olandı.

Otuzuncu Bölüm

Mary alt kattaki bilardo odasında Fritz ile evin tarihi hakkında konuşurken *doggen*'ın kulakları onun duymadığı bir sesi algılamıştı.

"Efendiler dönüyor olmalılar."

Tam far ışıkları avluya yansırken camlardan birinin yanına gitti.

Escalade durduktan sonra kapıları açılıp adamlar dışarı çıktı. Cübbelerin başlıkları indirilmiş haldeyken hepsini malikâneye geldiği akşamdan tanıyabildi. Alnının bir kısmında dövmeleri olan keçi sakallı adam. Mükemmel saçları olan adam. Korkutucu yaralı tip ile askeri görünümlü olan. Daha önce görmediği tek kişi uzun siyah saçları ve güneş gözlüğü olandı.

Tanrım, ifadeleri kasvetliydi. Belki birisi yaralanmıştı.

Etrafta Rhage'i ararken paniklememeye çalıştı.

Grup cipin arkasında toparlanırken biri hizmetçilerin binasından çıkıp kapıyı tuttu. Mary kapının pervazındaki adamın giriş salonunda futbol topunu yakalayan olduğunu gördü.

Bütün iri vücutlar Escalade'nin arkasında dar bir çem-

ber kurmuşken ne yaptıklarını söylemek zordu. Ama ağır bir yük aralarında el değiştiriyormuş gibiydi...

Sarı saçlı bir kafa ışıkta yansıdı.

Rhage. Bilinci yerinde değildi. Vücudu açık kapıya doğru taşınıyordu.

Mary koştuğunu farkına varmadan malikâneden çıkmıştı bile.

"Rhage! Durun! Bekleyin!" Soğuk hava ciğerlerine doldu. "Rhage!"

Sesini duymasıyla kıpırdanıp ona güçsüzce elini uzattı. Adamlar durdu. Birkaç tanesi küfrü bastı.

"Rhage!" Tökezleyerek dururken ayakları çakıl taşlarını dövüyordu. "Ne... Aman... *Tanrım.*"

Yüzünde kan vardı ve bakışları acı yüzünden odaklanamıyordu.

"Rhage..."

Ağzını açtı. Hiç ses çıkmıyordu.

Adamlardan biri konuştu. "Siktir, şimdi onu odasına götürsek de olur."

"Elbette onu oraya götüreceksiniz! Savaşırken mi yaralandı?"

Kimse ona cevap vermedi. Sadece yön değiştirerek malikânenin girişinden hole geçirip, merdivenlerden yukarı doğru Rhage'i götürdüler. Onu yatağına uzattıktan sonra keçi sakalı ve yüzünde dövmeleri olan adam Rhage'in saçını geriye doğru çekti.

"Kardeşim, belki sana acı için bir şey getirebiliriz?"

Rhage'in sesi tuhaf çıkıyordu. "Hiçbir şey getirmeyin. Böylesi daha iyi. Kuralları biliyorsun. Mary... Mary nerede?"

Yatağın kenarına gidip gevşek elini tuttu. Dudaklarını elinin boğumlarına bastırırken cübbenin mükemmel durumda olduğunun, üzerinde yırtık filan olmadığının

farkına vardı. Bu da yaralanırken onu giymemiş olduğu anlamına geliyordu. Sanki biri onu sonrasında bununla örmüştü.

Korkunç bir sezgiyle beline dolanan örülmüş deri bağa uzandı. Gevşetip kenarlarını çekerek cübbeyi açtı. Kaburgalarından kalçalarına kadar beyaz bandajlarla kaplanmıştı. Kan şaşırtıcı derece parlak renkte bandajlardan taşmıştı.

Bakmaya korksa da bilmesi gerektiğinden, bir tanesinin köşesini kaldırdı.

"Yüce Tanrım." Yerinde sallanırken kardeşlerden biri tuttu. "Bu nasıl oldu?"

Grup sessiz kalınca onu ayakta tutan kimse adamı ittirerek hepsine baktı. Hareket etmeden Rhage'e bakıyorlardı...

En az onun kadar acı içerindelerdi. Yüce İsa, yapmışlar olamazlardı...

Keçi sakallı bakışlarıyla buluştu.

Yapmışlardı.

"Bunu siz yaptınız," diye tısladı. "Bunu ona siz yaptınız!"

"Evet," dedi güneş gözlüklü olan. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sizi gidi piç kuruları."

Rhage bir ses çıkardıktan sonra boğazını temizledi. "Bizi yalnız bırakın."

"Seni kontrol etmek için geleceğiz, Hollywood," dedi uzun, farklı renklerin iç içe girdiği saça sahip olan adam. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Deri nakli dışında mı?" Rhage hafifçe tebessüm ettikten sonra yatakta kıpırdayınca yüzünü buruşturdu.

Adamlar kapıdan çıkarken Mary arkalarından kötü kötü bakıyordu. *Kahrolası... hayvanlar.*

"Mary?" diye mırıldandı Rhage. *"Mary."*

Kendine gelmeye çalıştı. Bu haydutlara öfkelenmenin Rhage'e şu anda bir yararı olmayacaktı.

Rhage'e bakarken öfkesini yutarak konuştu. "Bahsettiğin doktoru aramama izin ver misin? İsmi neydi?"

"Hayır."

Gururuyla acısını göğüsleyen sert adam havalarını kesmesini söylemek istiyordu. Ama onunla tartışacağını biliyordu ve şu anda ihtiyacı olan son şey tartışmaktı.

"Cübben üzerinde kalsın mı yoksa çıkarayım mı?" diye sordu.

"Çıksın. Tabii, eğer görüntüye katlanabilirsen."

Deri bağı çözdükten sonra kara ipek kumaşı üzerinden çekti. Rhage ona yardım etmek için ileri geri hareket ederken çektiği acı çığlık atmayı istemesine sebep oluyordu. Cübbeyi altından almayı başardıklarında kan yanlarından sızıyordu.

Mükemmel çarşaflar mahvolacak, diye düşündü, umurunda olmayarak.

"Çok kan kaybettin." Mary kalın cübbeyi katladı.

"Biliyorum." Gözlerini kapatıp başını yastıklara gömdü. Çıplak vücudunda çeşitli kasılmalar oluyordu. Bacaklarında, karnında ve göğsündeki titremeler yatağı sallıyordu.

Cübbeyi küvete fırlatıp geri döndü. "Yaraları pansuman etmeden önce temizlediler mi?"

"Bilmiyorum."

"Sanırım kontrol etmeliyim."

"Bana bir saat ver. O zamana kadar kanama durmuş olur." Derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. "Mary... yapmak zorundaydım."

"Ne?" Aşağı doğru eğildi.

"Bunu yapmak zorundaydılar. Ben..." Nefes alışının peşinden inleme geldi. "Onlara öfkelenme."

Siktirsinler.

"Mary," dedi güçlü bir tonda, donuk bakışları onun üzerinde odaklanıyordu. "Onlara başka şans bırakmadım."

"Ne yaptın?"

"Olan oldu. Sen de onlara kızgın kalmayacaksın." Bakışları yine bulanıklaştı.

O piçlere karşı istediğini hissetmekte özgürdü.

"Mary?"

"Merak etme." Yanağını okşarken kanı yüzünden temizleyebilmeyi umuyordu. Ufacık dokunuşla irkilince Mary geri çekildi. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Sadece konuş benimle. Bana bir şeyler oku..."

DVD yığının yanındaki rafta birkaç tane çağdaş edebiyat romanı vardı ve ciltli kitaplara uzandı. Harry Potter'ın ikinci kitabını kapıp yatağın kenarına sandalye çekti. Başta odaklanmak zordu çünkü nefes alışını gözlüyordu ama sonunda ikisi de bir ritim tutturmuşlardı. Rhage'in nefes alışı yavaşlayınca spazmlar da durmuştu.

Uykuya daldığında Mary kitabı kapattı. Rhage'in anlı kırışmış, dudakları solgun ve gerilmişti. Dinlenirken bile acı içinde olduğundan nefret ediyordu.

Mary anıların ortaya çıktığını hissetti.

Annesinin sarı yatak odasını gördü. Dezenfektan kokuyordu. Kesik kesik, çaresiz nefesleri duydu.

İşte yine aynı durumdayım, diye düşündü. Yine bir yatağın kenarındaydı. Bir başkası acı çekiyordu. Çaresizdi.

Odaya bakınınca gözü çekmecenin üzerindeki *Meryem Ana ve Çocuk* portresine takıldı. Bu şartlarda resim müze koleksiyonuna katılması gereken bir ikon olmak yerine sanat dekorasyonu olarak kullanılıyordu.

O yüzden lanet olası şeyden nefret etmemeliydi. Ondan korkmamalıydı da.

Annesinin odasındaki Meryem Ana heykeli daha farklıydı. Mary ondan nefret etmişti ve Cissy Luce'nin vücudu evi terk ettiği anda alçıdan yapılma şey garaja konulmuştu. Kırmayı Mary'nin kalbi elvermiyordu ama bunu istiyordu.

Ertesi gün eşyayı Our Lady'e götürüp bırakmıştı. Aynı şey haçında başına gelmişti. Kilisenin park yerinden çıkarken hissettiği zafer, Tanrı'ya siktiri çekme hissi baş döndürücüydü ve uzun zamandır başına gelen en iyi histi. Heyecan çok uzun sürmemişti ama. Eve döndüğünde tek görebildiği haçın duvarda bıraktığı gölgeyle eskiden heykelin durduğu tozsuz bölgeydi.

İki yıl sonra, tam da bağlılığı temsil eden objeleri verdiği gün lösemi teşhisi konulmuştu.

Mantıken lanetlenmediğini biliyordu çünkü eşyaları atmamıştı. Bütün günler arasından hastalığının açıklanması o zamana rastlamıştı. Kalbinde işlerin başka olduğuna inanıyordu. Bu da Tanrı'dan daha çok nefret etmesine sebep oluyordu.

Kahretsin... Sadık bir kulu olan annesine mucize sağlayacak zamanı bile yoktu. Ama onun gibi bir günahkârı cezalandırabilmişti. İşe bak.

"Beni sakinleştiriyorsun," dedi Rhage.

Bakışları hızla ona çevrildi. Rhage'in elini tutarken aklını toparladı. "Nasılsın?"

"Daha iyi. Sesin beni yatıştırıyor."

Annesi ile de durum böyleydi, diye düşündü. Annesi de konuşmasından hoşlanıyordu.

"İçecek bir şey istiyor musun?" diye sordu.

"Az önce ne düşünüyordun?"

"Hiçbir şey."

Rhage gözlerini kapattı.

"Seni temizlememi ister misin?"

Rhage omuz silkince banyoya gidip sıcak nemli bir bez ve kuru banyo havlusuyla döndü. Yüzünü temizledikten sonra nazikçe bandajın etrafı üzerinde çalıştı.

"Şunları çıkaracağım, tamam mı?"

Rhage başını sallayınca nazikçe bantları vücudundan çekti. Gazlı bezi yaranın üzerinden aldı.

Mary titrerken safra ağzına kadar gelmişti.

Rhage kırbaçlanmıştı. İzler için tek mantıklı açıklama buydu.

"Ah... Rhage." Gözleri yaşlandı ama dökülmelerine izin vermedi. "Sadece bandajını değiştireceğim. Bu... silmek için çok hassas şu anda. Acaba..."

"Banyoda. Yerden tavana kadar olan aynalı dolabın sol tarafında."

Mary dolabın önünde dururken adamın el altında tuttuğu malzemeler karşısında şaşkına uğradı. Cerrahi set. Kırık kemikler için alçı. Her çeşit bandaj. Bant. İhtiyacı olanı alıp yanına döndü. Otuz santim boyutlarında steril gazlı bez paketini yırtıp Rhage'in göğsüne ve karnına sererken bandajı etrafından geçirmek için gövdesini yerinden oynatamayacağına karar verdi. Hepsini bir arada bantlamak vakit gerektirecekti.

Bandajların sol alt kısmını yoklarken Rhage irkildi. Mary bakışını ona çevirdi. "Canını mı acıttım?"

"Tuhaf bir soru."

"Pardon?"

Rhage'in gözleri açıldığında bakışları sertti. "Farkında bile değilsin, değil mi?"

Belli ki. "Rhage, neye ihtiyacın var?"

"Benimle konuşmana."

"Pekâlâ. İşimi bitireyim."

İşini bitirir bitirmez kitabı açtı. Rhage küfretti.

Kafası karışmış bir şekilde Mary eline uzandı. "Ne istediğini bilmiyorum."

"Tahmin etmesi o kadar da zor değil." Sesi mecali yokmuş ama aynı zamanda kızgın gibi çıkıyordu. "Tanrım Mary, en azından sana ulaşmama izin verir misin?"

Kapı vurulma sesi duyuldu. İkisi de senin geldiği yöne kötü kötü baktılar.

"Hemen döneceğim."

Kapıyı açtığında keçi sakallı adam karşısındaydı. Tek eliyle dengede tuttuğu yiyecekle dolu gümüş bir tepsi taşıyordu.

"Adım Vishous bu arada. Rhage uyanık mı?"

"Merhaba V," dedi Rhage.

Vishous yanından geçerek yemeği çekmecenin üzerine koydu. Adam yatağa yaklaşırken onu odadan uzak tutacak kadar iri olmayı diliyordu.

Adam yatağın kenarına oturdu. "Nasılsın, Hollywood?"

"İyiyim."

"Acı azalıyor mu?"

"Evet."

"O zaman güzelce iyileşiyorsun."

"Bana göre yeterince hızlı değil." Rhage yorgunluktan gözlerini kapattı.

Vishous ona bakarken dudakları ince bir hal aldı. "Daha sonra tekrar geleceğim, kardeşim. Tamam mı?"

"Teşekkürler, adamım."

Adam arkasını dönüp Mary'nin gözleriyle buluştu ki kolay bir şey değildi. O anda sebep olduğu acıyı tatmasını diliyordu. İntikam arzusunun yüzünden okunduğunun da farkındaydı.

"Çetin cevizsin, değil mi?" diye homurdandı Vishous.

"Eğer o senin *kardeşinse*, neden canını yaktın?"

"Mary, yapma." Rhage boğuk bir sesle lafını kesti. "Sana söyledim..."

"Bana bir şey demedin." Gözlerini sıkıca kapattı. Göğsü kareli bir harita haline gelmişken, yatarken ona bağırmak adil değildi.

"Belki de her şeyi ortaya koymalıyız," dedi Vishous.

Mary kollarını göğsünde birleştirdi. "İşte bu güzel fikir. Neden bana kahrolası durumu anlatmıyorsun? Neden ona bunu yaptığınızı anlamama yardımcı ol."

Rhage konuştu. "Mary, onlardan nefret..."

"O zaman anlat bana. Eğer onlardan nefret etmemi istemiyorsan durumu bana açıkla."

Vishous yatağa baktı ve Rhage başıyla onaylamış ya da omuz silkmiş olmalıydı çünkü konuşmaya başladı. "Seninle olmak için Kardeşlik'e ihanet etti. Bizimle kalıp seni burada tutabilmesi için bir şeyleri telafi etmesi gerekiyordu."

Mary'nin nefesi kesildi. Bunlar onun için miydi? Onun yüzünden miydi?

Aman Tanrım. Onun için derisi soyulana kadar kamçılanmaya izin vermişti...

Senin için güvenli hale getireceğim. Buna ne dersin?

Bu türlü bir fedakârlık için ne diyeceğini bilemiyordu. Onun için katlandığı acı için. Lafta onu seven insanlar tarafından başına gelenler için.

"Ben... Başım dönüyor. İzin verirseniz..."

Geriye doğru çekilirken banyoyu tutturmayı umuyordu ama Rhage sanki ardından gelecekmiş gibi yataktan kalkmaya çalışıyordu.

"Hayır, orada kal Rhage." Tekrar yanına gidip sandal-

yeye oturarak saçını okşadı. "Olduğun yerde kal. Şşş... Sakin ol, koca adam."

Rhage biraz sakinleşince Mary Vishous'a baktı. "Bunlara hiçbir anlam veremiyorum."

"Neden anlayasın ki?"

Vampirin gözleri üzerine dikilmişti ve gözlerinin gümüş derinliği kısmen korkutucuydu. Bir anlık yüzüne yayılmış dövmeye konsantre olduktan sonra Rhage'e döndü. Parmaklarıyla saçını okşadıktan sonra uykuya dalana kadar mırıldandı.

"Ona bunu yapmak canını acıttı mı?" diye yumuşak bir tonda sordu, Vishous'un gitmediğini bilerek. "Canını acıttığını söyle."

Bir kumaş sesi duydu. Omuzunun üzerinden baktığında Vishous gömleğini çıkarmıştı. Kaslı göğsünde taze bir yara vardı; sanki bıçak kesmişti.

"Her birimizi mahvetti."

"Güzel."

Vampir kısmen acımasız bir şekilde güldü. "Bizi düşündüğümden daha iyi anlıyorsun. Ayrıca yemeği istediğinde yemesi için sadece ona getirmedim. Sana da getirdim."

Eh, ondan hiçbir şey istemiyordu. "Teşekkürler. Yediğinden emin olurum."

Vishous giderken durakladı. "Ona isminden bahsettin mi?"

Mary hızla bakışlarını ona çevirdi. "Ne?"

"Rhage. Biliyor mu?"

Titremeler boynundan yukarı doğru sürünüyordu. "Belli ki ismimi biliyor."

"Hayır, *nedenini*. Ona söyleyebilirsin." Vishous kaşlarını çattı. "Ayrıca hayır, İnternet'ten öğrenmedim. Nasıl yapabilirdim ki?"

Yüce Tanrım, tam da aklından bu geçiyordu... "Akıl okuyor musun?"

"İstediğimde ve bazen de istemsizce." Vishous giderken kapıyı ardından sessizce kapattı.

Rhage yan tarafına dönmeye çalışırken inleyerek uyandı. "Mary?"

"Buradayım." Rhage'in elini elleri arasına aldı.

"Sorun nedir?" Mary'e bakarken camgöbeği gözleri öncekinden daha tetikteydi. "Mary, lütfen. Bir kere olsun bana aklındakini söyle."

Mary tereddüt etti. "Neden beri geride bırakmadın? Bütün bunlar... yaşanmış olmazdı."

"Güvenliğin, hayatın için katlanamayacağım hiçbir şey yok."

Mary başını iki yana salladı. "Benim hakkımda nasıl bu kadar yoğun şeyler hissedebileceğini anlamıyorum."

"Ne var biliyor musun?" Rhage hafifçe tebessüm etti. "Anlamaya çalışmaya bir ara vermelisin."

"Güvenle hareket etmekten daha iyi," diye fısıldadı Mary, uzanıp Rhage'in sarı dalgalarında elini gezdirdi. "Uykuna dön, koca adam. Her uyandığında iyileşmende büyük mesafeler kat ediyormuşsun gibi görünüyor."

"Sana bakmayı tercih ederim." Ama gözleri kapandı. "Saçımla oynamana bayılıyorum."

Boynunu uzatıp Mary saçının daha fazlasına uzanabilsin diye başını aksi yöne doğru eğdi.

Kulakları bile güzel, diye düşündü Mary.

Rhage'in göğsü derin bir iç çekişle inip kalktı. Bir süre sonra Mary sandalyeye yaslanıp bacaklarını yatağın devasa desteklerinden birine uzattı.

Saatler geçtikçe kardeşler onu kontrol edip kendilerini tanıştırmak için uğradılar. Mükemmel saçları olan Phury

sıcak elma şarabı getirmişti ve Mary kabul etmişti. Koyu renk güneş gözlükleri takan Wrath ile önünde bayıldığı kadın olan Beth de ziyaret etti. Futbol topunu yakalayan Butch ile kısa saçları olan Tohrment de uğramıştı.

Rhage çok uyumuştu ama yanına doğru dönmeye ne zaman çalışsa uyanıyordu. Hareket ederken sanki görüntüsünden güç alıyormuş gibi bakıyordu. Mary ona su getirip yüzünü okşuyor ve yemek yediriyordu. Pek konuşmadılar. Dokunuşlar yeterliydi.

Göz kapakları kapanmak üzereyken kapı yumuşak bir şekilde vuruldu. Yüksek ihtimalle Fritz daha fazla yemek getirmişti.

Gerinerek kapıyı açmaya gitti.

"İçeri gel," dedi kapıyı açarken.

Yüzü yaralı olan adam holde duruyordu. Hareketsiz dururken ışık sert hatlarına yansıyıp derin bakışlarını, oldukça kısa saçlarının altındaki kafatasını, tırtıklı yarasını ve sert çenesini ortaya çıkarıyordu. Yüksek yakalı bol bir tişört ile kalçalardan dökülen bir pantolon giyiyordu. İkisi de siyah renkteydiler.

Mary hemen Rhage'i korumak için yatağa yaklaştı. Gerçi kapının girişindeki vampir kadar iri birini kovacağını düşünmek aptalcaydı.

Sessizlik uzadı. Kendine diğerleri gibi kontrol etmek için geldiğini, kardeşini tekrar incitmek istemediğini kendine söyledi. Ama... çok gergin görünüyordu. Geniş duruşu sanki her an öne fırlayacakmış hissi veriyordu. Onu daha çok tuhaf hissettiren şey ise bakışlarıyla buluşmayışıydı. Rhage'e de bakmıyordu. Adamın soğuk, kara bakışları dengesizdi.

"İçeri girip ona bakmak ister misin?" diye sordu sonunda Mary.

O gözler yüzüne çevrildi.

Obsidiyen, diye düşündü. Obsidiyen gibiydiler. Parlak. Sonsuz. Ruhsuz.

Biraz daha geri çekilip Rhage'in elini tuttu. Kapıdaki vampir sırıttı.

"Biraz fazla korumacı görünüyorsun, dişi. Ondan bir parça daha koparmak için burada olduğumu mu düşünüyorsun?" Ses tonu alçak ve pürüzsüzdü. Gerçekten yankılanıyordu. Gözbebekleri kadar mesafeli ve durumu çaktırmaz bir hali vardı.

"Onun canını yakacak mısın?"

"Saçma soru."

"Nedenmiş?"

"Cevabıma inanmayacağın için sormamalısın."

Daha fazla sessizlik oldu ve adamı bu sırada inceledi. Onun o kadar da agresif olmadığını fark etmişti. Belki biraz anlaşılması zordu.

Belki.

Rhage'in elini öpüp kendini uzaklaşmaya zorladı. "Duş alacaktım. Ben yokken onunla oturur musun?"

Vampir şaşırmış gibi gözlerini kırptı. "Ben etraftayken banyoda çıplak olmaktan rahatsız olmayacak mısın?"

Pek sayılmaz.

Mary omzunu silkti. "Senin seçimin. Ama eğer uyanırsa yalnız olmaktansa seni görmeyi tercih edeceğinden eminim."

"Beni ilgi odağı mı yapacaksın?"

"Geliyor musun yoksa gelmiyor musun?" Cevap vermeyince Mary, "Bu akşam senin için çok zorlu geçmiş olmalı," dedi.

Biçimsiz üst dudağı hırlamayla gerildi. "İnsanları incitmekten zevk almadığımı varsayan tek insansın. Rahi-

be Teresa mısın nesin? Kocaman, yaralı tiplerde sadece iyilik filan mı görüyorsun?"

"Yüzündeki yara isteyerek olmadı, değil mi? Çenenin altında daha fazla yara izlerinin olduğuna iddiaya girerim. Dediğim gibi, bu akşam senin için zorlu geçmiş olmalı."

Gözleri kısıldı ve sanki havayı ona doğru fırlatıyormuş gibi odada soğuk rüzgârlar esti. "Dikkatli ol, dişi. Cesaret başa bela olabilir."

Mary doğrudan yanına gitti. "Ne var biliyor musun? Duş olayı tamamıyla yalandı. Onunla biraz yalnız zaman geçirmeni sağlamaya çalışıyordum çünkü belli ki kötü hissediyorsun. Yoksa kapıda bu kadar harap halde durmazdın. Teklifi kabul et ya da reddet ama beni korkutmazsan sevinirim."

Bu noktada adam onu terslese de umurunda değildi. Ama yine de vücudunda gergin bir enerji titreşiyordu; yüksek ihtimalle mantıklı düşünemiyordu.

"Hangisini tercih edeceksin?" diye sordu.

Vampir içeri girip kapıyı kapatınca oda onunla beraber daha soğuk hale geldi. Etrafa yaydığı tehlike elle tutulabilir haldeydi. Uzanıp vücuduna sanki el gibi dokunuyordu. Kapının kilidi döndüğünde korkmaya başladı.

"Korkutmaya çalışmıyorum," derken ses tonu pürüzsüz bir hal aldı.

"Ne?" dedi Mary güçlükle.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Zaten *korkuyorsun*." Gülümsedi. Köpekdişleri oldukça uzundu; Rhage'in dişlerinden bile uzundu. "Korkunun kokusunu alabiliyorum, dişi. Aynı ıslak boya gibi burnumu kaşındırıyor."

Mary geriye doğru çekilirken adam onu takip ederek ileri adım attı.

"Hmm... aynı zamanda kokun hoşuma gitti. Seninle ilk tanıştığım anda sevmiştim."

Mary hızlı bir şekilde hareket edip elini uzatırken yatağı hissetmeyi umuyordu. Onun yerine camın kenarındaki ağır perdelere dolandı.

Yüzünde yara izleri olan vampir onu köşeye sıkıştırmıştı. Rhage kadar kasları yoktu ama ölümcül olduğuna şüphe yoktu. Soğuk bakışları ona öldürme yeteneğine dair bilmesi gerekenleri söylemişti.

Küfrederek başını eğip teslim oldu. Adam ona zarar verirse ne kendi ne de Rhage bu durumunda bir şey yapabilirdi. Kahretsin, çaresiz olmaktan nefret ediyordu ama hayat bazen seni bu duruma sokuyordu.

Vampir eğildiğinde Mary korkuyla sindi.

Adam derin bir nefes alıp uzun bir çekişle bıraktı.

"Duşunu al, dişi. Bu akşam Rhage'in canını yakmaya niyetim yoktu ve fikrimi değiştirmedim. Sana da yamuk yapma gibi bir niyetim yok. Eğer sana bir şey olursa Rhage şu andakinden daha beter bir acı içinde olur."

Adam arkasını dönünce Mary olduğu yerde çöktü. Rhage'e baktığında adamın yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Adın ne?" diye mırıldandı.

Adam ona tek kaşını kaldırdıktan sonra kardeşine bakmak için döndü. "Eğer henüz anlamadıysan ben en şeytani olanım."

"Nasıl çağırıldığını değil ismini öğrenmek istedim."

"Piçlik doğamda var. Ayrıca Zsadist. Adım Zsadist."

"Eh... seninle tanıştığıma memnun oldum Zsadist."

"Ne kadar da kibarsın," diye dalga geçti.

"Peki, buna ne dersin: Rhage'i ve beni öldürmediğin için teşekkür ederim. Bu yeterince gerçekçi oldu mu?"

Zsadist omzunun üzerinden baktı. Göz kapakları pencere panjurları gibiydi; soğuk karanlığın yansıması için ancak hafifçe aralanmasına izin veriyordu. Bir numara tıraşı ve yara iziyle şiddetin, saldırganlığın ve acının vücut bulmuş haliydi. Mum ışığında Mary'e baktığında yüzünde ufak bir sıcaklık vardı. Öyle zor anlaşılır bir haldeydi ki orada olduğunu nasıl bildiğini tam açıklayamıyordu.

"Sen," dedi yumuşak bir tonda, "eşsiz bir şeysin." Mary tek kelime edemeden elini havaya kaldırdı. "Git. Şimdi. Beni kardeşimle yalnız bırak."

Tek kelime etmeden Mary banyoya girdi. Duşta parmakları buruşana ve havadaki buhar ağırlaşana kadar durdu. Dışarı çıktığında üstündeki kıyafetlerin aynısını giydi çünkü yanında yenilerini getirmeyi ihmal etmişti. Yatak odasının kapısını sessizce açtı.

Zsadist yatakta otururken omuzları çökmüştü ve kolları karnına dolanmıştı. Rhage'in uyuyan vücudunun üzerine eğilerek dokunmadan olabildiğince ona doğru kıvrılmıştı. Öne, geri kendini sallarken hafif hareketli bir şarkı duyuldu.

Vampir ilahi söylerken sesi yükselip alçalıyor, oktavları atlayıp yükseklere süzülerek alçalıyordu. Güzel. İnanılmaz güzeldi. Rhage sakinleşmiş, daha önce olmadığı kadar huzurla dinleniyordu.

Hızlıca odayı geçip hole çıkarak adamları yalnız bıraktı.

Otuz Birinci Bölüm

Rhage öğleden sonrasında uyandı. Uyanır uyanmaz ilk yaptığı görmeden Mary'e uzanmaktı ama kendini durdurdu çünkü alevin tekrar tetiklenmesini istemiyordu. Onunla başa çıkacak kadar güçlü hissetmiyordu.

Gözlerini açınca başını döndürdü. Mary yanında yatakta yüz üstü yatıyordu.

Tanrım, bir kere daha ihtiyacı olduğunda onunla ilgilenmişti. Gözü karaydı. Güçlüydü. Kardeşleriyle yüzleşmeye hazırdı.

Göğsü aşkla dolmuştu ve nefesini kesecek kadar kabarmıştı.

Elini göğsüne götürünce Mary'nin koyduğu bandajları hissetti. Dikkatlice hepsini teker teker çıkardı. Yaralar iyi görünüyordu. Kapanmışlardı ve artık ağrımıyorlardı. Yarına kadar geriye pembe çizgilerden başka bir şey kalmayacaktı; sonraki gün ise tamamen yok olacaklardı.

Son zamanlarda vücudunun maruz kaldığı stresi düşündü. Değişim. Mary'nin etrafında yaşadığı şiddetli hisler. Güneşe maruz kalmak. Kırbaçlanmak. Yakında bir içkiyi kafaya dikmesi gerekiyordu ve bunu açlığı devreye

girmeden önce yapmak istiyordu.

Beslenme konusunda dikkatliydi. Kardeşlerin çoğu açlığı beraberinde getirdiği yakınlıkla baş etmek istemediklerinden olabildiğince uzatıyorlardı. En son ihtiyacı olan şey canavarının kana susamasıydı...

Bekle bir dakika.

Rhage derin bir nefes aldı. İçinde inanılmaz bir... boşluk vardı. Arka planda bir titreşim yoktu. Kaşıntılı bir dürtü yoktu. Yanma yoktu. Hem de Mary'nin yanında yatıyor olduğu halde hissetmiyordu.

Vücudunun içinde sadece... kendi vardı. Sadece kendisi. Yazıcı Bakire'nin laneti yok olmuştu.

Tabii ya, diye düşündü. *Rythe* süresince değişmemesi için geçici olarak ondan almıştı. Yüksek ihtimalle iyileşmesi için ona mühlet veriyordu. Süresinin ne zaman sona ereceğini merak etti.

Rhage yavaşça nefesini bırakırken havayı kolayca burnundan verdi. Vücudundaki huzurun mükemmelliğinin tadını çıkardı. İlahi sessizlik. Uğultunun müthiş yokluğu.

Üzerinden yüz yıl geçmişti.

Yüce Tanrım, ağlamak istiyordu.

Eğer ağlarsa ve Mary uyanırsa diye elleriyle gözlerini kapattı.

Diğer insanlar böyle anlar buldukları için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mıydı? Böylesine huzurlu sessizlik anlarını? Lanetten önce kıymetini bilmemiş, farkına bile varmamıştı. Kahretsin, eğer böyle bir şey bahşedilmişse yüksek ihtimalle dönüp uykuya geri dönerdi.

"Nasıl hissediyorsun? Sana bir şey getireyim mi?"

Mary'nin sesiyle kendini enerji patlamasına hazırladı. Hiçbir şey olmadı. Tek hissettiği göğsündeki sıcaklıktı. Aşk lanetinin karmaşasından özgür kalmıştı.

Yüzünü ovuşturarak kıza baktı. Sessiz karanlıkta ona öylesine tapıyordu ki onun için korkuyordu.

"Seninle olmalıyım Mary. Şu anda. İçinde olmalıyım."

"O zaman öp beni."

Rhage Mary'i kendine çekti. Kız sadece tişört giyiyordu, ellerini sokup alt kısımlarında gezindi. Çoktan onun için sertleşmiş, ona sahip olmaya hazırdı ama bir şeyle savaşmadan kızı okşamak büyük bir zevkti.

"Seni sevmeye ihtiyacım var," dedi bütün örtüleri yataktan atarak. Her kısmını görmeye, dokunmaya ihtiyacı vardı ve araya hiçbir şeyin girmesini istemiyordu.

Tişörtü yukarı kaldırıp Mary'nin başından çıkardıktan sonra odadaki mumları zihin gücüyle yaktı. Mary mumun altın ışığında göz kamaştırıcı görünüyordu; ona gri gözleriyle bakarken başı yana çevrildi. Göğüs uçları çoktan uyarılmıştı ve pembe uçların altındaki bembeyaz ten kabarmıştı. Karnı fazlasıyla düz, belki biraz fazla düz, diye düşündü Rhage, onun hakkında endişelenerek. Ama kalçaları ile biçimli bacakları mükemmeldi.

Aynı zamanda karnının altındaki birleşim noktası, o tatlı kısım...

"Benim Mary'im," diye fısıldarken üzerinde keşfetmek istediği bütün yerleri düşünüyordu.

Kızın bacaklarını kendininkilerin arasına alırken aleti ağır, gururlu ve emredici bir tavırla vücudundan dışarı doğru sarkıyordu. Ama tenine doğru eğilemeden Mary'nin elleri aletini bulmuştu; Rhage titrerken vücudu terlemeye başladı. Kendini bırakıp saf arzusunun üzerinde hüküm sürmesine izin verirken onu izledi.

Mary doğrulup oturduğunda nereye gittiğini bilmiyordu. "Mary?"

Dudakları aralandı ve onu ağzına aldı.

Rhage'in nefesi kesilmişti ve kolları üzerine düştü. "Ah, aman... *Tanrım.*"

Lanetten beri beraber olduğu kadınların hiçbirinin ona oral seks yapmasına izin vermemişti. Canı istemiyordu ve bırak belden aşağısını, belden yukarısına bile dokunmalarından hoşlanmıyordu.

Ama karşısındaki Mary'di.

Emişi ve ağzının sıcaklığı, her şeyden çok bunu yapanın o olduğunu bilmek onu güçsüz hale getirmişti. Kendini Mary'nin merhametine bırakmıştı. Mary'nin gözleri üzerindeydi, Rhage'in ona verdiği arzu içinde yüzmesini izliyordu. Rhage yatağa çöktüğünde Mary uyluklarına doğru emekleyerek yaklaştı. Bir ritim bulduğunda yüzünü elleri arasına alarak dudaklarına doğru uzandı.

Tam doyuma ulaşacakken henüz bitmesini istemediği için kalçalarını uzağa çekti.

"Buraya gel," dedi Rhage, onu karnına ve göğsüne çekip sırt üstü çevirerek. "İşimi bitirdiğimde içinde olacağım."

Onu öperek ellerini boynuna koyduktan sonra aşağılara doğru inip kalbinin üzerinde durdu. Kalbi hızla atıyordu ve eğilip dudaklarını bağrına değdirdikten sonra göğsüne doğru hareket etti. Kollarını kürek kemiğine dolayıp onu ağzına doğru çekerken göğüslerini emiyordu.

Mary boğazının derinlerinde inanılmaz bir ses çıkardı. Nefes nefese kaldığında Rhage sırf yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı. Kızın gözleri kapalıydı ve dişlerini sıkmıştı. Rhage karnına kadar öperek devam etti ve orada biraz oyalanıp yaladıktan sonra kalçalarına doğru ilerledi. Kızı karnına doğru döndürerek bacaklarını ayırdı ve vajinasını avcuna aldı. Elini kaplayan ipeksi ıslaklık kalçalarını ve sırtının aşağılarını öperken titremesine neden oldu.

İçine bir parmağını kaydırırken köpekdişlerini ortaya çıkararak omurgası üzerinde gezdirdi.

Mary inlerken vücudu dişleriyle buluşmak için kıvrılıyordu.

Omuzlarında durdu. Saçını burnuyla dürttüğünde ortaya çıkan boynuna bakarken hırladı.

Mary gerilince Rhage homurdandı. "Korkma Mary. Seni incitmeyeceğim."

"Korkmuyorum." Mary kalçalarını kıpırdatınca Rhage'in elleri arasındaki ıslak sıcaklığı kasıldı.

Rhage şehvet vücudunu kasıp kavururken tısladı. Nefes nefese kalmaya başlamıştı ama rahat hissediyordu. Titreşim, kahrolası uğultu yoktu. Sadece Mary ve o vardı. Beraber. Sevişiyorlardı.

Ama o anda açlığı başka bir şey içindi.

"Mary, beni affet."

"Ne için?"

"Senden... içmek istiyorum," dedi kulağına.

Mary titredi ama içine girerken bir sıcaklık dalgası hissetmişti ve titremelerin arzudan olduğunu biliyordu.

"Gerçekten bunu... yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Tanrım, evet." Dudakları kızın boynunun kenarına kapandı. Tenini emerken daha fazlası için can atıyordu. "Damarında olmayı çok isterim."

"Nasıl hissettireceğini merak etmiştim." Sesi boğuk ve heyecanlı geliyordu. Yüce Tanrım, ona izin mi verecekti? "Acıtıyor mu?"

"Sadece başta biraz ama sonrası aynı... seks gibi. Seni içime çekerken zevk hissedeceksin. Dikkatli olacağım. Oldukça nazik."

"Olacağını biliyorum."

Erotik bir dalga vücuduna saldırmıştı ve köpekdişleri-

ni dışarı çıkardı. Kendini kızın boynuna batırırken hayal edebiliyordu. Emdiğini. Yutkunduğunu. Tadını. Sonra kızın da aynısını ona yaptığına dair düşünceler ortaya çıktı. Rhage onu güzelce besleyecek, istediği kadar almasına izin verecekti...

Aynısını ona yapması mı?

Rhage geri çekildi. Ne *halt* düşünüyordu? Tanrı aşkına kız insandı. Beslenmiyordu.

Anlını kızın omzuna dayadı. Sadece insan olduğunu değil, aynı zamanda hasta olduğunu da hatırladı. Dudaklarını yalayarak köpek dişlerini geri çekilmeleri için ikna etmeye çalıştı.

"Rhage? Yapacak mısın? Hadi."

"Sanırım yapmamam daha güvenli olacak."

"Gerçekten korkmuyorum."

"Ah, Mary, biliyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorsun." Cesareti onunla bağ kurmasının nedenlerinden biriydi. "Ama vücudundan bana vermeyi karşılayamayacağı bir şeyi almaktansa onu sevmeyi tercih ederim."

Hızla kızın üzerinde dikilip kalçalarını yataktan kaldırdı ve arkadan içine girerek derinlere daldı. Kız istilası karşısında sırtını bükerken sıcaklık vücudunu dağladı. Kollarından birini Mary'nin göğüslerinin altına sararak vücuduna tutundu. Onu öpebilmek için çenesini çevirdi.

Kendini kızdan yavaşça uzaklaştırırken Mary'nin dudaklarındaki nefesi sıcak ve çaresizdi. Tekrar içine girince ikisi de inlediler. Mary çok dardı ve onu yumruk gibi sıkıyordu. Birkaç kere daha kontrollü şekilde içine girdikten sonra kalçaları işi ele geçirip dudaklarının bağlantısını koparacak kadar istemsizce hareket etmeye başladılar. Hızlıca içine girip çıkarken kızın beline tutunduğu elini hareket ettirdi.

Mary'nin göğsü yatağa yapışmıştı ve suratı yana çevrilmişti. Dudakları aralanmış, gözleri kapanmıştı. Rhage kızın gövdesini bırakıp yumruklarını yatakta omuzlarının iki yanına gömdü. Mary altında çok ufacıktı ve kollarının kalınlığı karşısında küçücük kalmıştı ama yine de başından sonuna, tekrar tekrar, kendini kaybedene kadar ona verdiği her şeyi aldı.

Birden elinde mükemmel bir sızlama hissetti. Aşağı bakınca kollarından birine sarıldığını ve dudaklarının parmağına kapanıp ısırdığını gördü.

"Daha sert Mary," dedi boğuk bir sesle. "Ah, evet. Daha sert... ısır."

Dişlerinin ona batmasıyla oluşan ufak acı dalgası arzusunu en yüksek noktaya çıkarmış ve onu neredeyse doyumun kıyısına ulaştırmıştı.

Ama bitmesini istemiyordu.

Kızın içinden çıkıp hızlıca onu döndürdü. Mary sırt üstü düştüğünde bacakları sanki onları ayakta tutacak gücü yokmuş gibi kenara devrilmişti. Kızın bacaklarının açık olması, onun için ıslanması, onun yüzünden teninin kabarması Mary'nin kasıklarına boşalmasına sebep olacaktı. Rhage başını eğip az önce bulunduğu yeri öperken kendi kokusuyla beraber kızın her tarafında bıraktığı işaretleme kokusunu almıştı.

Mary doyuma ulaşırken çılgınlarca bağırdı. Kasılmaları dinerken Rhage üzerine çıkıp içine daldı.

Mary ismini haykırırken tırnakları sırtını çiziyordu.

Kocaman açılmış şaşkın gözlerine bakarken Rhage kendini bıraktı. Kendini tutacak bir şey olmadan kızın içine pompalamaya devam ederken peş peşe gelmeye başladı. Orgazmı dur durak bilmiyordu ve dalgalar onu ele geçirirken yüzeyde süzüldü. Hissettiği doyumun sonu yok

gibiydi ve durmak nedir bilmiyordu.

Buna gücü olsa da böyle bir şey yapamayacaktı.

Mary, Rhage son bir kez daha titrerken ona sarıldı. Rhage'in vücudu sarsılıyordu ve nefes nefeseydi. Derinden inledi ve Mary sarsılarak içine tekrar boşaldığını hissetti.

Kendi sakinken Rhage'in birden fazla orgazmın eşiğinde olması derinden etkileyen bir yakınlık sağlamıştı. Odağı arzuyla azalmamışken sertçe girip çıkışlarıyla beraber adamın vücuduna dair en ufak şeyi bile hissetmişti. Bir kere daha gelmek üzere olduğu anı biliyor, karnında ve uyluklarındaki kasılmayı hissedebiliyordu. Gerçekleşmek üzereydi; nefesi kesilmiş, kalçaları öne hareket ederken göğüs kasları ve omuzları gerilmişti.

Son bir kez başını kaldırıp dudaklarını gererek köpekdişlerini ortaya çıkarttı ve gözlerini sıkıca kapadı. Vücudu sarsılırken bütün kasları geriliyordu. Sonra Mary derinlerindeki hareketi hissetti.

Adamın gözleri açıldı. Bakışları donuklaşmıştı.

"Özür dilerim Mary." Bir kasılma daha vücudunu ele geçirirken elinden geldiğince konuşmaya çalıştı. "Asla... başıma... böylesi gelmedi. Durduramıyorum. *Lanet olsun.*"

Boğazından zevk ile özür karışımı bir ses çıkardı.

Mary ona gülümseyerek ellerini pürüzsüz sırtında gezdirirken tekrar içine girdiğinde kalın kaslarının hareketlerini hissetmişti. Bacaklarının arasında doyum yaşamıştı ve Rhage'den yayılan sıcaklık yüzünden mükemmel bir şekilde ısınmıştı. Onunla kurduğu bağın mükemmel kokusu havaya dolmuştu ve yoğun kokusu onu sarmalamıştı.

Adam kendini kolları üzerine kaldırırken içinden çıkacakmış gibi hareket etti.

"Nereye gidiyorsun?" Mary bacaklarını kalçalarına sardı.

"Seni... eziyorum." Nefesini tıslamayla içine çekti.

"Ben gayet iyiyim."

"Ah, Mary... Ben..." Tekrar sırtını bükerken göğsü öne, başı geriye doğru düşerken boynu gerilmiş, omuzları şişmişti. Yüce Tanrım, çok güzeldi.

Birden çökerken üzerindeki vücudu tamamen gevşemişti. Ağırlığı onun kaldırabileceği ve bunu yaparken hâlâ nefes alabileceğinden fazlasıydı. Şansına üzerinden yuvarlanıp onu kendine doğru çekmişti. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve Mary yavaşlamasını dinledi.

"Canını yaktım mı?" dedi Rhage.

"Hiç de değil."

Rhage onu öptükten sonra geri çekilip sallanarak banyoya gitti. Elinde bir havluyla gelip bacaklarının arasına nazikçe yerleştirdi.

"Duşu açmamı ister misin?" diye sordu. "Ben, ah, üstünü baya batırmışım."

"Aksine. Ayrıca hayır, burada uzanmak istiyorum."

"Bunun neden olduğunu açıklayamıyorum." Örtüleri tekrar yatağa getirip üzerlerine çekerken kaşlarını çatıyordu. "Her ne kadar... eh, belki de biliyorum."

"Sebebi her neyse, mükemmelsin." Mary dudaklarını adamın çenesine kondurdu. "İnanılmaz derece mükemmel."

Bir süre sessizce uzandılar.

"Dinle Mary, vücudum yakınlarda çok şey atlattı."

"Kesinlikle."

"Kendimle... ilgilenmem gerekecek."

Ses tonunda bir tuhaflık vardı ve Mary bakışlarını ona çevirdi. Rhage tavana bakıyordu.

Bir soğukluk vücudunda dolandı. "Nasıl?"

"Beslenmem gerekecek. Bir dişiden. Kendi türümden."

"Ah." Köpekdişlerinin nasıl sırtında gezindiğini düşündü. Boynuna sokulurken beklentiyle titrediğini hatırladı. Dışarı çıktığı gecenin gölgeleri kendini geri çekmesine neden olmuştu. Tekrar bunu yaşayamazdı. Başka kadınlarla beraber olduğunu bilirken yatağında bekleyemezdi.

Rhage elini tuttu. "Mary, kontrolde kalmam için şu anda beslenmem gerekiyor. Bunu yaparken benimle olmanı istiyorum. Eğer izlemesi çok zor gelirse, en azından benimle aynı odada olabilirsin. Benimle bir dişi arasında olanlar için aklında soru işareti oluşmasını istemiyorum."

"Kimden..." Boğazını temizledi. "içeceksin?"

"Üzerine biraz düşündüm. Daha önce beraber olduğum biriyle olmasını istemiyorum."

Bu sayıyı beş kadına mı düşürüyordu? Belki altı?

Başını iki yana sallarken şirret bir kadın gibi hissediyordu.

"Seçilmişlerden birini çağıracağım."

Dişleri dökülmüş kocakarılar olduğunu söyle, diye düşündü. "Onlar kim?"

"Başlıca amaçları tanrımız Yazıcı Bakire'ye hizmet etmek ama bir süre Kardeşlik'in eşi olmayan üyelerine kan için hizmette bulundular. Şimdilerde onları bu şekilde kullanmıyoruz ama onlarla bağlantıya geçip bir şey ayarlayabilir miyiz diye bakacağım."

"Ne zaman?"

"En yakın zamanda. Belki bu akşam."

"O zamana kadar gitmiş olacağım." Adamın ifadesinin kararmasıyla Mary ona konuşma şansı vermedi. "Gitme zamanım geldi."

"Gelmedi."

"Rhage, biraz gerçekçi ol. Gerçekten sonsuza kadar seninle burada kalmamı mı bekliyorsun?"

"İstediğim bu. O yüzden, evet bekliyorum."

"Evimi, eşyaları filan özleyeceğim aklına geldi mi?"

"Hepsini buraya getirtirim. Her şeyi."

Mary başını iki yana salladı. "Eve gitmem gerekiyor."

"Güvenli değil."

"O zaman güvenli hale getireceğiz. Ama hayatıma geri dönmem gerekiyor."

Rhage gözlerini kapattı.

"Rhage, bak bana. Bana *bak*." Mary elini sıktı. "Yapmam gereken şeyler var. Kendi dünyamda."

Adamın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Vishous'un güvenlik sistemi takmasına izin verir misin?"

"Evet."

"Bazı günler kalmaya da geleceksin."

Derin bir nefes aldı. "Ya kabul etmezsem?"

"O zaman ben yanına gelirim."

"Bunun iyi bir..."

"Sana daha önce söyledim. Düşünmeyi bırak."

Dudakları onunkileri bulmuştu ama dili içeri kayıp mantıklı olma yeteneğini elinden almadan önce adamı ittirdi.

"Rhage, bunun bir yere gitmediğinin farkındasın. Bu... aramızdaki her neyse. Öyle bir şey yok. Olamaz."

Rhage sırt üstü devrilerek başının altına kolunu koydu. Çenesi gerilmişti ve boynundaki sinirler belirginleşmişti.

Mary bundan nefret ediyordu; cidden ediyordu. Ama her şeyi ortaya dökmek en iyisiydi. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Beni güvende tutmak için verdiğin fedakarlıklar..."

"Geçen gece dışarı çıktığımda neden üzüldün?"

"Pardon?"

"Başka biriyle olmamı neden umursadın? Yoksa canın sertçe sevişmek istiyordu ve bir sebebin ardına mı gizlenme ihtiyacı duydun?" Bakışları ona doğru çekildi. Gözleri mavi neon keskinliğindeydi; neredeyse bakmak için çok fazla parlaktı. "Dinle, bir dahaki sefer sertçe becerilmek istersen söylemen yeter. O şekilde de hareket edebilirim."

Aman Tanrım. İstediği şey bu öfke değildi. "Rhage..."

"Bilirsin, gerçekten kendimi kaptırmıştım. Üzerimde uyguladığın otorite hoşuma gitmişti. Sadist kısımları da sevmiştim. Dudağımı ısırdıktan sonra kanımın tadına bakman... Fena tahrik edici."

Sesindeki soğukluk korkunçtu. Duygusuz parlak bakışları ise daha beterdi.

"Özür dilerim," dedi Mary. "Ama..."

"Aslında düşüncesi bile sertleşmeme sebep oluyor. Son yirmi dakikayı nasıl geçirdiğim düşünülürse şaşırtıcı durum."

"Nasıl bir geleceğimiz olduğunu düşünüyorsun?"

"Asla bilemeyeceğiz. Ama geceye kadar kalacaksın, değil mi? Seni eve bırakmama ihtiyacın olursa tabii. O yüzden kendimi toparlamama izin ver. Zamanını harcamak istemem." Örtülerin altına uzandı. "Siktir, gayet iyisin. Beyzbol sopası kadar sertleştim."

"Önümüzdeki altı ayın benim için nasıl olacağını biliyor musun?"

"Hayır, bilemeyeceğim de, değil mi? O yüzden gel biraz sevişelim. Benden tek istediğin bu olduğundan ve sana mümkün olan her şekilde sahip olacak zavallının teki olduğum için, sanırım bu şansı kaçırmamalıyım."

"Rhage!" diye bağırdı Mary, dikkatini çekmeye çalışarak.

"Mary!" diye alay ederek taklit etti. "Özür dilerim, fazla mı konuşuyorum? Ağzımın başka bir şey yapmasını tercih ederdin, değil mi? Kendi dudaklarının üzerinde mi istiyorsun? Yok, göğüslerinde. Belki, daha aşağısında olmalı. Evet, daha aşağıları hoşuna gidiyor. Ayrıca seni tam istediğin şekilde nasıl becereceğimi biliyorum."

Mary başını elleri arasına aldı. "Seni bu şekilde savaşırken bırakmak istemiyorum."

"Ama bu seni durdurmayacak, değil mi? Çok güçlü Mary'i durduramaz. Hayır, kendini dünyaya atman gerekiyor..."

"Hasta olmak için, Rhage! Seni hasta olmak için terk ediyorum, tamam mı? Yarın doktora gideceğim. Eve döndüğümde beni bekleyen kocaman bir parti olmayacak."

Rhage yüzüne baktı. "Sana bakamayacak kadar değersiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Hastalığımda bana bakmadın mı?"

Onu acı içindeyken görmenin ve acısını dindirememenin ne kadar zor olduğunu düşündü.

"Neden bunu yapmak isteyesin?"

Rhage'in dudakları sanki ona vurulmuş gibi açık kaldı.

Yataktan fırladı. "Evet, siktir git Mary."

Bacaklarını deri pantolona geçirerek çekmeceden bir tişört kaptı.

"Toparlan, hayatım. Artık sokak köpeğiyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın." Kollarını tişörte sokup başından geçirdi. "Evini hemen döşetmesi için V'yi işe koşacağım. Çok uzun sürmez. İşini bitirene kadar başka bir yerde kalabilirsin. *Doggen*'lardan biri sana yeni odanı gösterir."

Mary yataktan fırladı ama ona ulaşamadan önce Rha-

ge ona sert bir bakış atıp olduğu yerde durmasını sağlamıştı.

"Bunu hak ettim Mary. Gerçekten ettim. Aynı şeyi defalarca yapıp sikime takmadan çekip gittim." Kapıyı açtı. "Ama becerdiğim kadınlar şanslıydı. En azından beni hiç hatırlamadılar. Adamım, şu anda seni unutmak için adam bile öldürebilirdim; gerçekten yapardım."

Çıkarken kapıyı ardından çarpmadı. Sadece sertçe kapattı.

Otuz İkinci Bölüm

O, sivil erkeğe doğru eğilip tutuşunu sıkılaştırdı. Vampiri şehir merkezindeki Screamer's mekânının yanındaki arka sokaktan kaçırmıştı ve yeni kurulmuş sorgulama merkezi şimdiye kadar mükemmel şekilde işliyordu. Aynı zamanda esirle ilerleme kat ediyordu. Görünüşe göre adamın Kardeşlik ile yüzeysel bir bağlantısı vardı.

Normal şartlar altında O tahrik olmaya yakın bir halde olurdu. Onun yerine vampirin sarsılmasını ve donuk bakışlarını izlerken Omega ile olan halini görmüştü. Güçlü vücudun altında. Güçsüz. Kontrolü elinden alınmış. Acı içinde.

Hatıralar başını çevirmek zorunda bırakana kadar ciğerini korkuyla kaplamıştı. Vampir inlerken O korkak gibi hissetti.

Tanrım, kendini toparlaması gerekiyordu.

O boğazını temizledi. Biraz nefes aldı. "Ve... kız kardeşin tam olarak Kardeşlik'i ne kadar iyi tanıyor?"

"Onlarla... sevişti."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bundan daha iyisine sahip olman gerekiyor." O biraz daha baskı uyguladı.

Sivil bağırdıktan sonra çılgın bakışları merkezin loş ortamında dolandı. Tekrar bayılmak üzere olduğundan O kıskacı gevşetti.

"Onlarla nerede buluşuyor?"

"Caith bütün barlara gider." Adam güçsüz halde öksürdü. "Zero Sum. Scremar's. Geçen akşam One Eye'a gitti."

"One Eye?" Tuhaf. Burası dağ başında bir yerdi.

"Lütfen, şimdi eve gidebilir miyim? Ailem çok..."

"Eminim endişelilerdir. Olmalılar da." O başını iki yana salladı. "Ama gitmene izin veremem. Henüz olmaz."

Hiç vermeyecekti ama vampirin bunu bilmesine gerek yoktu.

O tekrar tutuşunu sıkmaya başladı. "Söyle bakayım, kız kardeşinin ismi ne demiştin?"

"Caith."

"Kardeşlerden hangisini beceriyor?"

"Kesin olarak biliyorum ki... keçi sakallı olanı beceriyor. Vishous. Sarışın savaşçıdan hoşlanıyor... ama adam ona pek ilgi duymuyor."

Canavarı olan sarışın savaşçı mı? "Sarışını en son ne zaman gördü?"

Ağzından belirsiz sesler çıkmıştı.

"Ne dedin? Seni duyamadım."

Adam konuşmaya zorlanıyordu ama birden vücudu tutuldu ve ağzı sanki boğuluyormuş gibi açık kaldı.

"Ah, hadi ama," diye homurdandı O. "O kadar da acımıyor."

Kahretsin, mengene olayları çocuk işiydi. Ölümcül olan bir şeylere geçmemişlerdi bile. Yine de on dakika sonra

vampir ölmüştü ve O vücuda bakarken ne halt olduğunu merak ediyordu.

Sorgulama merkezinin kapısı açıldı ve U uzun adımlarla içeri girdi. "Bu akşam nasılız?"

"Sivil nalları dikti ama nedenini biliyorsam kahrolayım. Daha yeni ısınmaya başlamıştım."

O mengeneyi vampirin elinden ayırıp diğer aletlerin yanına fırlattı. Masadaki cansız kemik torbasına bakarken birden kendini şaşırtıcı şekilde kusmak üzereyken buldu.

"Eğer kemiğini kırmışsan belki pıhtı atmıştır."

"Ne... hı? Ah, evet. Sadece parmaktan olabilir mi? Bacak kemiklerinde anlarım ama eli üzerinde çalışıyordum."

"Fark etmiyor. Vücudunun her yerinden pıhtı atabilir. Eğer ciğerlerine doğru ilerleyip takılı kalmışsa? Oyun bitti demektir."

"Nefes almakta zorlanıyordu."

"Yüksek ihtimalle öyle olmuş."

"Kötü zamanlama oldu. Kız kardeşi kardeşlerden birini beceriyordu ama ondan pek bilgi alamadım."

"Ev adresi?"

"Yok. Salak onu bulmadan önce cüzdanını çaldırmıştı. Sarhoştu ve arka sokakta saldırıya uğramıştı. Ama birkaç yerin ismini verdi. Şehir merkezindeki bilindik kulüpler ama aralarında şu One Eye adındaki taşralı bar da var."

U silahını çıkarıp haznesini kontrol ederken kaşlarını çattı. "Durman için konuşuyor olmasın? One Eye buraya çok uzak değil ve o piç kurusu kardeşler şehirli tipler değil mi? Yani, onları böyle yerlerde buluyoruz."

"Onları bulmamıza izin verdikleri yerler oraları. Tanrı bilir nerede yaşıyorlar." O cesede başını iki yana sallayarak baktı. "Lanet olsun, ölmeden hemen önce bir şey söyledi. Kelimeleri anlayamadım."

"Dilleri çok boktan. Keşke tercümanımız olsaydı."

"Al benden de o kadar."

U etrafa bakındı. "Mekânı nasıl buldun?"

Her neyse, diye düşündü O.

"Mükemmel," dedi. "Bir süre çukurlardan birinde tutup kendine gelmesini bekledim. Kement sistemi güzel çalışıyor." O vampirin kolunu göğsüne doğru çekip cesedin üzerinde olduğu paslanmaz çelik levhaya vurdu. "Bu sehpa tam bir ganimet. Su akıtma delikleri, yerinde durmalarını sağlayan bağlar filan."

"Evet, hoşlanacağını düşünmüştüm. Morgdan çaldım."

"Güzelmiş."

U cephaneleri sakladıkları zırhlı dolabın yanına gitti. "Birkaç tur atmamın sakıncası var mı?"

"Bunun için oradalar."

U üzerinde Remington yazan avuç içi boyuttaki karton kutuyu aldı. Şarjörü doldururken, "Bay X'in seni bu yerin başına getirdiğini duydum," dedi.

"Evet, bana anahtarı verdi."

"Güzel. Hakkıyla işletilecek."

Elbette, bu ayrıcalık için şart koşulmuştu. Bay X, O'nun taşınmasını talep etmişti ama taşınmasının kulağa mantıklı gelen kısımları vardı. Eğer vampirleri bir süre tutacaklarsa birinin esirleri denetlemesi gerekiyordu.

O, kalçasını masaya dayadı. "Bay X, Esaslara yeni yönlendirmeleri duyuracak. Eşleştiğimiz her birlik içinde ilkini seçebileceğim. Seni istiyorum."

U mermi kutusunu kapatırken gülümsedi. "Kanada'da avcıydım, biliyor musun? Bin sekiz yüz yirmilerde. Sahada olmaktan, bir şeyler yakalamaktan hoşlanırım."

O başıyla onaylarken dürtüsünü kaybetmeden önce U ile fena bir ikili olacaklarını düşündü.

"X ile aranızda olanlar doğru mu?" diye sordu U.

"Doğru olan nedir?"

"Yakınlarda Omega ile tanıştığın?" O'nun bakışları bu isimle parlayınca U istediği tepkiyi yakaladı ve Tanrıya şükür yanlış anladı. "Siktir, onu gördün. X'in sağ kolu mu olacaksın? Bütün bu olaylar oraya mı gidiyor?"

O midesi bulanmasına rağmen yutkundu. "Sensei'ye sormalısın."

"Ya, tabii. Ben de *tam* bunu yapacaktım. Ama neden gizli tuttuğunu anlamıyorum."

Yüce İsa. Bir süre önce *Kırıcıbaşının* sağ kolu olma fikri onu sevindirirdi.

U kapıya yöneldi. "Ne zaman ve nerede olmamı istiyorsun?"

"Burada. Şimdi."

"Aklında ne var?"

"Şehir merkezine dönüyoruz. Bu akşam diğerlerini ders vermek için çağırmak istiyorum ama işe bak ki çalışma kitabımı kaybetmişim."

U başını yana eğdi. "O zaman kütüphaneye gidelim ve kendimize yenisini alalım."

Rhage şehir merkezindeki arka sokaklarda gezinirken kendine kavga arıyordu. Yağmurun soğuğunda gergin bir haldeydi ve öfke ile acı göğsünü dağlıyordu. Vishous iki saat önce onunla konuşma çabalarından vazgeçmişti.

Trade Caddesi'ne bir kere daha çıktıklarında Screamer's kulübünün önünde durdular. Sabırsız ve titreyen bir kalabalık kulübe girmek için bekliyordu; insanların arasına karışmış dört tane sivil vardı.

"Son bir kez daha deneyeceğim, Hollywood." V sarma sigarasını yakarak Sox şapkasını düzeltti. "Nedir bu sessiz-

lik? Hâlâ dün akşam yüzünden canın acımıyor, değil mi?"

"Yok, gayet iyiyim."

Rhage arka sokağın dar bir köşesine gözlerine kısarak baktı.

Evet, bok iyiydi. Gece görüşü bir halta yaramıyordu ve gözlerini ne kadar kırpsa da görüşü keskinleşmiyordu. Normalde kilometreler öteden sesler duyardı ama şimdi kulübün bekleme sırasındaki konuşmaları yakalamak için odaklanması gerekiyordu.

Tabii, Mary ile olanlar yüzünden üzgündü; sevdiğin dişi tarafından reddedilmek bir erkeğe bunu yapardı. Ama bu değişimler duygusal, sulu gözlü saçmalıklar olmaktan çok fiziksel şeylerdi.

Problemin ne olduğunu biliyordu. Bu akşam canavar onunla beraber değildi.

Bunun onu rahatlaması gerekiyordu. Kahrolası şeyden geçici de olsa kurtulmak tarif edilmez bir lütuftu. Ama bu canavarın mükemmel içgüdülerine fazlasıyla alışmıştı. Tanrım, lanetiyle sembolik bir ilişkisinin olduğu fikri ile şu andaki savunmasız hali tam bir sürpriz olmuştu. Dövüş yeteneklerinden ya da hançerle olan hızından filan şüphe ettiğinden değildi. Sanki canavar fazlasıyla alıştığı bir şekilde ona etrafında olanlar konusunda bilgiler veriyordu. Ayrıca korkunç şeyin mükemmel bir kozu vardı. Eğer her şey başarısız olursa düşmanlarını ezip geçiyordu.

"Eh, işe bak," dedi V, başıyla sağ tarafı işaret ederek.

Bir çift kırıcı Trade Caddesi'nden ilerlerken beyaz saçları geçen arabaların farlarıyla parlıyordu. Bir ip tarafından oynatılan kuklalar gibi başları aynı anda Vishous ile ikisine dönmüştü. İkili yavaşlayıp durdu.

V sigarasını atıp botları altında ezdi. "Bir kavga için fazlasıyla görgü tanığı var."

Cemaat'in üyeleri de aynı şeyi anlamış gibilerdi çünkü saldırmamışlardı. Bu beraberlikte Kardeşlik ile *kırıcılar* aynı tuhaf görgü kurallarına maruz kalmışlardı. İnsanoğlunun önünde sağduyulu olmak iki tarafın da gizliliğini koruması için çok önemliydi. İki tarafın da en son istediği şey bir sürü insan izlerken kavgaya girişmekti.

Kardeşler ve *kırıcılar* birbirlerine kötü kötü bakışlar atarken aralarındaki insanlar olanların farkında bile değillerdi. Ama bekleme sırasındaki sivil vampirler neler olduğunun farkındalardı. Yerlerinde kıpırdanırken belli ki kaçmayı düşünüyorlardı. Rhage onları sert bir bakışla yerlerine çakarak yavaşça başını iki yana salladı. Bu adamlar için en iyi yer kalabalık arasında olmaktı ve Rhage mesajı aldıklarını umuyordu.

Ama elbette dördü de tüymeye çalıştı.

Kahrolası *kırıcılar* gülümsedi. Sonra avlarının peşinden atletizm yıldızları gibi fırladılar.

Rhage ile Vishous gazı kökleyip hızla peşlerinden koştular.

Enayi bir şekilde siviller arka sokaklara yöneldiler. Belki de maddesel halden çıkmayı umuyorlardı. Belki de ödleri boklarına karışmıştı. Her şekilde ölüm şanslarını inanılmaz bir şekilde artırmışlardı. Soğuk yağmur yüzünden hiçbir insan yoktu ve cadde ışıkları, binaların pencereleri olmayınca *kırıcıların* işlerini açık alanda yapmaya engel olacak hiçbir şey yoktu.

Rhage ve V daha hızlı koşarken ağır botları yerdeki su birikintilerini döverek her tarafa kirli su sıçratıyordu. Katillerle arayı kapatırken onları sivillere ulaşmadan yakalayabilecekmiş gibi görünüyorlardı.

Rhage tam sağ taraftaki *kırıcıyı* yakalayacakken siyah bir kamyonet önlerinden arka sokağa girip ıslak asfalt-

ta kayarak çekiş gücünü bulmuştu. *Kırıcılar* sivillerden birini yakalarken araç yavaşladı. Üstünkörü bir şekilde iki katil erkeği aracın arkasına fırlattıktan sonra dövüşe hazır şekilde döndüler.

"Minibüs bende," diye bağırdı Rhage.

V katilleri alırken Rhage öne doğru atıldı. Kamyonet yolcu almak için yavaşlamıştı ve tekerlekleri dönerken ona süre kazandırmıştı. Tam kamyonete yaklaşınca tekrar gaza basarak yanından geçmişti. Mükemmel bir atlayışla havaya fırladı. Son anda kamyonetin kasasının kapağını yakalamıştı.

Ama ıslak metaldeki tutuşu kaymıştı. Arka cam açıp bir silah namlusu gözükürken daha iyi bir şekilde tutmaya çalışıyordu. Başını eğerken kurşunun keskin sesini duymayı bekliyordu. Onun yerine dışarıya atlamaya çalışan sivil sarsılıp omzunu tuttu. Adam kafa karışıklığıyla etrafa baktıktan sonra tekrar kasaya düştü.

Kamyonet Rhage'in parmaklarının arasından kaydı ve o dönüp yere yüz üstü düştü. Kaldırımda sekip yuvarlanırken deri ceketi onu parçalara ayrılmaktan korumuştu.

Ayağa fırladı ve kamyonetin uzaktaki bir köşeyi dönüşünü izledi. Küfrü basıp başarısızlığına kederlenmeden V'nin yanına koştu. Kavga hâlâ devam ediyordu ve gayet iyiydi. Katiller yeteneklerine güveniyorlardı ve yeni elemanlar olmadıkları belliydi. V hançerini çıkarmış şekilde katilleri doğrarken kendini iyi idare ediyordu.

Rhage vardığında ilk *kırıcının* üzerine atlarken kamyonetteki sivili kaybettiği için sinirli, Mary yüzünden dünyaya öfkeliydi. Adamı yumruklarıyla benzetirken kemiklerini kırıp, derisini dağıtıyordu. V onu üzerinden çekip duvara fırlatana kadar durmamıştı.

"Ne halt ediyorsun!" Rhage V'ye de saldırmayı düşün-

dü çünkü kardeşi katile ulaşmasını engelliyordu.

V trençkotunun yakasına yapışarak Rhage'e odaklanması için çarptı. "*Kırıcı* hareket etmiyor. Bana bak, kardeşim. Adam yerde ve oradan kalkmayacak."

"Umurumda değil!" Kurtulmaya çabaladı ama V onu yerinde tuttu. Güçlükle.

"Rhage? Hadi ama konuş benimle. Neler dönüyor? Kafan nerede, kardeşim?"

"Sadece öldürmeye ihtiyacım var. Ben..." Birden sesi histerik bir hale aldı. "Yaptıkları yüzünden... Siviller karşılık veremezler... Öldürmem lazım..." Kafayı dağıtıyormuş gibiydi ama kırılmanın önüne geçemiyordu. "Aman Tanrım, Mary, onu istiyorlar... onu o sivil gibi kaçıracaklar, V. Ah, siktir, kardeşim... onu kurtarmak için ne yapacağım?"

"Şşş. Sakin ol, Hollywood. Hadi biraz sakinleşelim."

V elini Rhage'in boynuna kenetledi ve atar damarında başparmağını ileri geri oynatıyordu. Hipnotize edici okşayışın başta biraz etkisi olsa da sonra onu baya kendine getirmişti.

"Daha iyi misin?" diye sordu V. "Evet, daha iyi."

Rhage derin bir nefes alıp etrafta bir dakikalığına tur attı. Sonra *kırıcının* vücudunun yanına gitti. Cebine kaçıştırıp cüzdanını, biraz para ile silahını buldu.

Ah, işte bu iyiydi.

"Bak ne buldum," diye homurdandı. "Bay Blackberry'e merhaba de."

Cihazı ıslık çalan V'ye fırlattı. "Güzel."

Rhage hançerlerinden birini çıkarıp bıçağı katilin göğüne gömdü. Bir *pop* sesi ve ışıkla ceset parçalara ayrıldı ama Rhage gereğini yerine getirmiş gibi hissetmiyordu. Âlâ kükreyip aynı anda ağlamak istiyordu.

V ile mahallede hızlıca devriye gezdiler. Bir sorun yok-

tu. Şanslılarsa diğer siviller evlerine ulaşmış ve şimdi güvenli haldeyken adrenalin patlaması yüzünden titriyor olurlardı.

"O *kırıcıların* kavanozlarını istiyorum," dedi Rhage. "Hallettiğinde bir şey bulabildin mi?"

V cüzdanı salladı. "Sürücü belgesinde 195 LaCrosse Caddesi yazıyor. Seninkinde ne var?"

Rhage cüzdanı karıştırdı. "Hiçbir şey. Sürücü belgesi yok. Neden bunu... A-ha. Bak bu ilginç işte."

Fiş güzelce ortadan katlanmıştı. İç kısmında oldukları yere çok da uzak olmayan bir adres vardı.

"LaCrosse'daki adrese gitmeden önce şunu bir kontrol edelim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Mary çantasını Fritz'in uyanık bakışları altında toparladı. Kâhya yardım etmeye can atarak etrafta ıpırdanıyor ve işi olan şeyi yapmak için adeta can atıordu.

"Ben hazırım," dedi Mary sonunda, olmadığı halde.

Fritz artık bir amacı olduğu için gülümsedi ve onu alkondan malikânenin arkasındaki bahçelere bakan bir daya yönlendirdi. Ona hakkını vermeliydi. İnanılmaz decede sağduyuluydu. Eğer Rhage'in odasından taşınmanın tuhaf olduğunu düşünüyorsa da belli etmemişti ve âlâ aynı hürmeti gösteriyordu.

Kendi başına kalınca seçeneklerini düşündü. Eve gitek istiyordu ama aptal değildi. Parktaki şeyler ölümcül- ve ne kadar mesafeye ihtiyaç duysa da biraz özgürlük ğruna öldürülecek değildi. Hem güvenlik sistemini yerştirmek ne kadar sürebilirdi ki? Belki de Vishous denen lam şu anda üzerinde çalışıyordu.

Yarın öğleden sonra doktoruyla olan randevusunu dündü. Rhage ona gitmesine izin vereceğini söylemişti ve ayı terk ettiğinde öfkeli olsa da hastaneye gitmesine

engel olmayacağını biliyordu. Yüksek ihtimalle onu Fritz götürecekti, diye düşündü. Ona ev turu verirken güneş ışığına çıkabildiğini açıklamıştı.

Mary çantasına baktı. Temelli olarak gitmeyi düşünüyordu ama Rhage ile araları böylesine bozukken çekip gidemeyeceğini biliyordu. Belki geceyi dışarıda geçirmek onu sakinleştirirdi. Kesinlikle şu anda daha mantıklı düşünebiliyordu.

Yatak odasının kapısını Rhage eve döndüğünde duyabileceği kadar açık bıraktı. Sonra yatağına oturup bekledi.

Sinir krizi geçirecek kadar gergin hale gelmesi çok uzun sürmemişti; bu yüzden telefonu eline aldı. Bella cevap verdiğinde arkadaşının sesini duymak onu rahatlatmıştı. Bir süre havadan sudan konuştular. Sonra kendini hazır hissettiğinde ona evine güvenlik sistemi kurulur kurulmaz döneceğini söyledi. Bella'nın detaylar için sıkıştırmamasına minnettardı.

Bir süre sonra aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Ah, Mary, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Diğer savaşçılardan herhangi birini gördün mü?"

"Evet, bazılarını. Ama hepsiyle tanıştım mı bilemiyorum."

"Yüzünde... yara izi olan bir tanesiyle tanıştın mı?"

"Ah Zsadist. İsmi Zsadist."

"Acaba onun..."

"Ne?"

"Eh, hakkında bazı şeyler duydum. Tehlikeli bir namı var."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Ama bilirsin, o kadar kötü olduğuna emin değildim. Neden sordun?"

"Ah, bir sebebi yok. Cidden."

Otuz Üçüncü Bölüm

Mary çantasını Fritz'in uyanık bakışları altında toparladı. Kâhya yardım etmeye can atarak etrafta kıpırdanıyor ve işi olan şeyi yapmak için adeta can atıyordu.

"Ben hazırım," dedi Mary sonunda, olmadığı halde.

Fritz artık bir amacı olduğu için gülümsedi ve onu balkondan malikânenin arkasındaki bahçelere bakan bir odaya yönlendirdi. Ona hakkını vermeliydi. İnanılmaz derecede sağduyuluydu. Eğer Rhage'in odasından taşınmasının tuhaf olduğunu düşünüyorsa da belli etmemişti ve hâlâ aynı hürmeti gösteriyordu.

Kendi başına kalınca seçeneklerini düşündü. Eve gitmek istiyordu ama aptal değildi. Parktaki şeyler ölümcüldü ve ne kadar mesafeye ihtiyaç duysa da biraz özgürlük uğruna öldürülecek değildi. Hem güvenlik sistemini yerleştirmek ne kadar sürebilirdi ki? Belki de Vishous denen adam şu anda üzerinde çalışıyordu.

Yarın öğleden sonra doktoruyla olan randevusunu düşündü. Rhage ona gitmesine izin vereceğini söylemişti ve odayı terk ettiğinde öfkeli olsa da hastaneye gitmesine

engel olmayacağını biliyordu. Yüksek ihtimalle onu Fritz götürecekti, diye düşündü. Ona ev turu verirken güneş ışığına çıkabildiğini açıklamıştı.

Mary çantasına baktı. Temelli olarak gitmeyi düşünüyordu ama Rhage ile araları böylesine bozukken çekip gidemeyeceğini biliyordu. Belki geceyi dışarıda geçirmek onu sakinleştirirdi. Kesinlikle şu anda daha mantıklı düşünebiliyordu.

Yatak odasının kapısını Rhage eve döndüğünde duyabileceği kadar açık bıraktı. Sonra yatağına oturup bekledi.

Sinir krizi geçirecek kadar gergin hale gelmesi çok uzun sürmemişti; bu yüzden telefonu eline aldı. Bella cevap verdiğinde arkadaşının sesini duymak onu rahatlatmıştı. Bir süre havadan sudan konuştular. Sonra kendini hazır hissettiğinde ona evine güvenlik sistemi kurulur kurulmaz döneceğini söyledi. Bella'nın detaylar için sıkıştırmamasına minnettardı.

Bir süre sonra aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Ah, Mary, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Diğer savaşçılardan herhangi birini gördün mü?"

"Evet, bazılarını. Ama hepsiyle tanıştım mı bilemiyorum."

"Yüzünde... yara izi olan bir tanesiyle tanıştın mı?"

"Ah Zsadist. İsmi Zsadist."

"Acaba onun..."

"Ne?"

"Eh, hakkında bazı şeyler duydum. Tehlikeli bir namı var."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Ama bilirsin, o kadar kötü olduğuna emin değildim. Neden sordun?"

"Ah, bir sebebi yok. Cidden."

* * *

Sabahın birinde John Matthew Moe's mekânından ayrılıp eve doğru koyuldu. Tohrment gelmemişti. Belki de adam hiç gelmeyecekti. Belki de onunla gitme şansını kaybetmişti.

Gecenin soğukluğunda yürürken John çılgına dönmüştü. Apartmanı terk etme ihtiyacı zirveye ulaşmak üzereydi. O kadar korkuyordu ki rüyalarına girmeye başlamıştı. İşe gitmeden önce kestirmişti ve kâbusları beyaz saçlı adamların peşine düşüp onu yakaladıkları, yerin altında karanlık bir yere götürdüğüne dair korkunç görüntülerle doluydu.

Stüdyo dairesinin kapısına yaklaşırken anahtarları elindeydi ve fazla zaman kaybetmedi. Hemen içeri dalıp kendini içeriye kapatarak her şeyi kilitlemişti; kapıda iki kilit ile bir zincir vardı. Bir kısmı zemine gömülmüş, duvara barikat kuran cinste bir güvenliğinin olmasını diledi.

Yemesi gerektiğini biliyordu ama Ensure ile uğraşacak mecali olmadığından yatağına otururken zayıf gücünün mucizevi bir şekilde kendini toparlamasını umuyordu. Yarın dışarı çıkıp yaşayacak yeni bir yer bakması gerekiyordu. Kendini kurtarma zamanı gelmişti.

Ama Tohrment ile şansı varken...

Biri kapıya vurdu. John başını kaldırırken umut ve korku göğsünde bir ip gibi büzülmüşlerdi.

"Evlat? Benim, Tohrment. Aç kapıyı."

John odanın karşısına fırlayıp anahtarları adeta sökerek kendini neredeyse adama fırlatmıştı.

Tohrment'in kaşları koyu mavi gözlerine doğru çekildi. "Sorun nedir, John? Başın belaya mı girdi?"

Merdivende tanıştığı soluk adamla ilgili ne kadar konuşması gerektiğini bilmiyordu ve sonunda sessiz kalmaya karar verdi. Tohrment'in yanına almaya karar verdiği

çocuğun paranoyak bir psikopat olduğunu düşünerek fikrini değiştirmesini istemiyordu.

"Evlat?"

John not defteri ile kalemini alırken Tohrment kapıyı kapattı.

Geldiğine sevindim. Teşekkürler.

Tohrment kelimeleri okudu. "Evet, daha önce gelirdim ama dün akşam katılmam gereken bazı... işlerim vardı. Peki, hiç düşündün..."

John başıyla onaylayıp hızlıca yazdı. *Seninle gelmek istiyorum.*

Tohrment hafifçe tebessüm etti. "Bu çok iyi evlat. Güzel tercih."

John derin bir nefes alırken müthiş rahatlamıştı.

"Bak şimdi, şöyle yapacağız. Yarın akşam gelip seni alacağım. Şu anda seni eve götüremem çünkü şafağa kadar sahada olmam gerekiyor."

John ortaya çıkan paniğini yutkunarak bastırmaya çalıştı. *Hadi ama,* dedi kendi kendine. Bir günden ne olacak?

Şafağın sökmesine iki saat kala Rhage ile Vishous Gömüt'ün girişine gittiler. Rhage ormanda beklerken V *kırıcının* LaCrosse'daki evinde buldukları kavanozu içeri götürdü.

Diğer adresin terk edilmiş bir işkence merkezi olduğu ortaya çıkmıştı. Düşük kiralı, iki katlı bir evin boğucu bodrumunda toz kaplanmış aletlerle beraber masa ve birilerini bağlamakta kullanılan şeyler bulmuşlardı. Mekân Cemaat'in kardeşlerle savaşma stratejisini değiştirip sivilleri kaçıp incittiğinin korkunç bir kanıtıydı. Orayı terk ederken Vishous ile intikam alma duygusuyla dolup taşmıştılar.

Malikâneye dönerken V'nin odaları gözden geçirip mekânı güzelce donatabilmesi ve neye ihtiyacı olduğuna karar vermesi için Mary'nin evine uğradılar. Mary'nin eşyalarını görmek, orada olmak felaketti. Onu bulmaya gittiği ilk geceyi hatırladı. Kanepenin tarafına bile bakamamıştı çünkü ona ardında Mary'nin vücuduna yerdeyken neler yaptığını hatırlatıyordu.

Hepsi sanki uzun zaman önce olmuş gibi hissettiriyordu.

Rhage lanet okuyup mağaranın girişinin etrafındaki ormanlığı gözetlemeye devam etti. V dışarı çıktığında ikili evin avlusunun önünde maddesel halden çıktılar.

"Hey, Hollywood, Butch ile One Eye'ye birkaç tek atmak için gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Rhage yatak odasının karanlık camlarına baktı.

One Eye'ye gitme fikri hoşuna gitmese de yalnız kalmaması gerektiğini biliyordu. Hissettiği duygularla Mary'i bulup ona yalvararak kendini rezil etmesi an meselesiydi. Boşuna kendini küçük düşürmüş olurdu. Mary aralarındaki durumu gayet açıkça ortaya koymuştu ve ikna edilmeye açık bir kadın değildi. Hem, kara sevdaya kapılmış aptal rolünü oynamaktan bıkmıştı.

Büyük çoğunlukla.

"Evet. Sizinle takılırım çocuklar."

V'nin gözleri sanki teklifi nezaketten yapmış ve kabul etmesini beklemiyormuş gibi parladı. "Tamam. Anlaştık. On beş dakika içerisinde çıkıyoruz. Duş almam gerekiyor."

"Benim de." *Kırıcı* kanını üzerinden yıkamaya ihtiyacı vardı.

Malikânenin giriş salonu ve antresinde yürürken Fritz yemek odasından çıktı.

Kâhya yerlere kadar eğildi. "İyi akşamlar, efendim. Misafiriniz geldi."

"Misafir mi?"

"Seçilmişlerin İdarecisi. Onu çağırdığınızı belirtti."

Siktir. Teklif ettiğini unutmuştu ve artık hizmetlerine ihtiyacı da kalmamıştı. Eğer Mary hayatında değilse beslenme için özel ayarlamalar yapmasına ihtiyacı yoktu. İstediğinin kanını emip, becermekte özgürdü. *Ah, yaşasın.*

Tanrım, Mary dışında biriyle beraber olma fikri aletinin büzüşmesine neden oluyordu.

"Efendim? Ziyaretçiyi kabul ediyor musunuz?"

Hayır demek üzereydi ama sonra akıllıca bir hareket olmayacağının farkına vardı. Yazıcı Bakire'yle geçmişi düşünülecek olursa özel sınıf dişilerini gücendirmek akıllıca değildi.

"Ona birkaç dakika içinde yanında olacağımı söyle."

Üst kattaki odasına koşarak duşu ısınması için açtıktan sonra V'yi aradı. Kardeşi bara gelmediğine şaşırmamıştı.

Vishous'un sandığı sebepten olmaması ne kötüydü.

Mary antreden gelen konuşma sesleriyle beraber uyandı. Rhage'in sesiydi. Bu derinden gür sesi her yerde tanırdı.

Yataktan çıkarak aralık bıraktığı kapıya gitti.

Rhage merdivenleri çıkıyordu. Saçları yeni duş almış gibi nemliydi ve bol siyah bir tişört ile bol siyah bir pantolon giyiyordu. Yalnız olmadığını görmeden önce hole çıkmak üzereydi. Yanındaki kadın uzun boyluydu ve sırtına düşen örgülü uzun sarı saçları vardı, şeffaf beyaz bir elbise giymişti. Rhage siyahlar içerisindeyken, kadının incecik beyazlar içindeki hali Gotik düğün çifti gibi görünmelerine neden oluyordu. Merdivenlerin başına gelince kadın hangi tarafa döneceğini bilemez bir şekilde durakladı. Rhage elini dirseğinin altına koyarak sanki çok nazikmiş,

sırf ikinci kata çıkmakla kemiği kırılacakmış gibi ona endişeli bir şekilde baktı.

Mary Rhage'in odasına girmelerini izledi. Kapı ardından kapandı.

Yatağına gidip içine girdi. Görüntüler aklına saldırıyordu. Rhage dudakları ve elleriyle kızın vücudunun üzerindeydi. Rhage onu beslediği için ona teşekkür ediyordu. Rhage ona sevdiğini söylerken gözlerinin içine bakıyordu.

Evet, onu sevdiği belliydi. O kadar seviyordu ki holün karşısında başka bir kadını beceriyordu.

Bu düşünce aklına gelir gelmez saçma düşündüğünü biliyordu. Adamı uzaklaştıran kendisiydi. O da lafını çakmıştı. Başka biriyle seviştiği için onu suçlama hakkı yoktu.

Tam da istediğini elde etmişti.

Rhage onu salıveriyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Sonraki akşam alacakaranlıktan önce Rhage halka hizmet için spor salonuna gitti. Ağırlık kaldırmayı bitirdiğinde yürüyüş bandına çıkıp koşmaya başladı. İlk sekiz kilometre hızla geçip gitmişti. On kilometreye yaklaşırken suyunu çoktan bitirmişti. On beş kilometreye gelmeye başladığında canına okunmaya başlamıştı.

Eğimi yükselterek adımlarına geri döndü. Uylukları sızlıyor, geriliyor, yanıyordu. Ciğerleri alev almıştı. Ayakları ve dizleri ağrıyordu.

Çıkarıp konsola astığı tişörtü kaparak gözlerinin önüne gelen terleri silmek için kullandı. Şimdiye kadar fena susuz kalmış olduğunu düşünmüştü ama su için koşu bandından inecek değildi. Yere kapaklanana kadar devam etmeye kararlıydı.

Aynı ritmi tutturmak için hoparlörden bangır bangır yükselen müzikte kendini kaybetti. Marilyn Manson, Nine Inch Nails, Nirvana. Müzikler yürüyüş bandının sesini bastıracak kadar yüksekti ve şarkılar spor salonunda agresif, dengesiz bir şekilde cırlıyordu. Aynı kafadandılar.

Ses kesildiğinde etrafa bakmaya tenezzül bile etmedi.

Müzik setinin bozulduğunu veya birinin onunla konuşmak istediğini düşünüyordu; bu konuyla baş etmeye de niyetli değildi.

Tohr makinenin önüne geçti. Kardeşin ifadesi Rhage'in bandın dışına çıkıp "dur" tuşuna basmasına sebep olmuştu.

"Ne?" Güçlükle nefes alırken yüzünü tişörtüyle yine ovaladı.

"Kız gitmiş. Mary. Gitmiş."

Rhage ıslak tomar çenesinin altında kalmış şekilde dona kaldı. "Ne demek gitmiş?"

"Fritz randevusu süresince hastanenin önünde üç saat beklemiş. İçeri girdiğinde kızın gittiği klinik kapalıymış. Kızın evine sürmüş. Orada da bulamayınca dönüp bütün tıp merkezini araştırmış."

Başı yorgunluk yerine korkudan zonklayan Rhage güçlükle konuştu. "Zorla girildiğine dair bir işaret var mı veya evinde bir zorlama olmuş mu?"

"Hayır."

"Arabası garajda mıymış?"

"Evet."

"En son onu ne zaman görmüş?"

"Randevusuna girmeden önce saat üç civarlarıymış. Bu arada Fritz seni defalarca aramış ama sürekli telesekretere yönlendirilmiş."

Rhage saatine baktı. Altıyı biraz geçmişti. Doktor randevusunun bir saat kadar sürdüğünü varsayarsak iki saattir kayıptı.

Kırıcıların onu sokaktan kaçırdığına inanası gelmiyordu. Daha olası bir senaryo ise evine gittiği ve katillerin onu orada bulduğuydu. Ama evinde zorlama izlerinin olmaması incinmemiş olabileceğini gösteriyordu.

Belki de sadece boş bir umutla konuşuyordu.

Rhage makineden fırladı. "Silahlanmam gerekiyor."

Tohr eline bir şişe su tutuşturdu. "İç şunu. Phury sana teçhizatı getiriyor. Onunla giyinme odasında buluş."

Rhage hemen koşarak fırladı.

"Kardeşlik onu bulmana yardım edecek," diye seslendi Tohr.

Bella akşam saatlerinde üst kata çıktığında mutfağının kapısını zaferle ardına kadar açtı. Şimdi günler kısaldığı için dışarıda gezecek daha fazla zamanı vardı. Saat daha altıydı ama etraf kapkaranlıktı. Ne hoş.

Tost mu yoksa pankek mi yapsa diye düşünürken çayırın en uç köşesinde ışıkların açık olduğunu gördü. Biri Mary'nin evindeydi. Yüksek ihtimalle savaşçılar güvenlik sistemini kuruyorlardı.

Bu da eğer giderse yara izli erkeği tekrar görebilme ihtimali olduğu anlamına geliyordu.

Onunla tanıştığından beri günlüğü adam hakkında spekülasyonlarla dolu olacak kadar aklındaydı. O kadar... saftı ki. Erkek kardeşi tarafından yıllarca şımartıldıktan sonra dışarı çıkıp çılgınca bir şeyler deneyimlemek istiyordu.

Tanrı biliyordu ya, Zsadist'in hayvani seksiliği bu duruma fazlasıyla uyuyordu.

Ceketini giyip terliklerini koşu ayakkabılarıyla değiştirdi. Çimen alanda koşarak Mary'nin bahçesine yaklaşınca yavaşladı. En son istediği bir *kırıcıya* rastlamaktı...

"Mary! Burada ne yapıyorsun?"

İnsan uzandığı koltuktan başını kaldırdığında mahmur gözüküyordu. Soğuk olmasına rağmen üzerinde sadece süveter ve kot pantolon vardı.

"Ah... merhaba. Nasılsın?"

Bella dişinin yanına oturdu. "Vishous işini bitirdi mi?"

"Ne ile?" Mary doğrulurken zor hareket ediyordu. "Ah, alarm. Sanmıyorum. Ya da kimse bana bir şeyden bahsetmedi. İçeride her şey aynı gözüküyor."

"Ne kadar süredir dışarıdasın?"

"Çok olmadı." Kollarını ovuşturduktan sonra ellerine üfledi. "Sadece güneşin batışını izliyordum."

Bella eve bakarken korku ve endişe duymaya başladı. "Rhage seni yakında almaya gelecek mi?"

"Rhage benim için gelmeyecek."

"O zaman *doggen*'lardan biri mi gelecek?"

Mary ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. "Aman, çok soğukmuş." Evine zombi gibi yürürken Bella peşinden takip etti. "Mary... cidden burada tek başına kalmamalısın."

"Biliyorum. Gün ışığı yüzünden güvende olduğumu düşünmüştüm."

"Rhage veya kardeşlerden biri sana *kırıcıların* güneşe çıkamadıklarını mı söyledi? Çünkü emin değilim ama sanırım çıkabiliyorlar."

Mary omzunu silkti. "Beni şimdiye kadar rahatsız etmediler ama aptal değilim. Otele gideceğim. Sadece birkaç şey toparlamam gerekiyor."

Üst kata gitmek yerine tuhaf bir şaşkınlıkla ilk katta geziniyordu.

Bir çeşit şokta, diye düşündü Bella. Ama problem neyse ikisi *cidden* buradan çekip gitmeliydi.

"Mary, benimle gelip beraber yemek yemeye ne dersin?" Arka kapıyı gözledi. "Ayrıca Vishous burada işini bitirene kadar benimle kalabilirsin. Kardeşim benim evimin güvenliğini halletti. Yeraltında kaçış yolu bile var. Orada fazlasıyla güvendeyim ve *kırıcılar* seni aramaya gelirlerse evim

benimle kaldığını varsayamayacakları kadar uzakta."

Bir tartışma bekliyor, aklında söyleyebileceği lafları hazırlıyordu.

"Pekâlâ, teşekkürler," dedi Mary. "Bana bir dakika var."

Dişi üst kata çıktığında Bella etrafta tur atarken bir silahı olmasını ve nasıl kullanıldığını bilmeyi diliyordu.

İnsan beş dakika sonra elinde bez çantayla döndüğünde Bella derin bir nefes aldı.

"Ceket almak ister misin?" diye sordu, Mary kapıdan ceket almadan çıkacakken.

"Evet. Ceket." Mary çantasını bırakıp dolaba giderek kırmızı parkasını üzerine çekti.

Açıklığı beraber kat ederlerken Bella adımlarını hızlandırmaya çalıştı.

"Neredeyse dolunay," dedi Mary çimenlerde yürürlerken.

"Evet, öyle."

"Dinle, evine gittiğimizde Rhage'i filan aramanı istemiyorum. Onunla... yollarımızı ayırdık. O yüzden onu benim yüzümden rahatsız etme."

Bella şaşkınlığını gizledi. "Gittiğinden haberi yok mu?"

"Yok. Kendi kendine fark edecektir. Tamam mı?"

Bella Mary'nin yürümesini sağlamak için kabullendi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sen mi yoksa o mu ayrıldı?"

Mary bir an sessizlik içinde yürüdü. "Ben ayrıldım."

"Şey, siz, acaba... samimi bir boyuta geldiniz mi?"

"Seviştik mi?" Mary çantasını diğer eline geçirdi. "Evet, seviştik."

"Seviştiğinizde teninden bir kokunun geldiğini fark ettin mi? Böyle baharatlı bir koku..."

"Bana bunu neden soruyorsun?"

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

Mary mırıldanarak konuştuğunda neredeyse çiftliğe varmışlardı. "Kokladığım en güzel şeydi."

Bella küfrünü kendine sakladı. Mary ne düşünürse düşünsün sarışın savaşçı onun için gelecekti. Bağlanmış bir erkek eşini bırakmazdı. Asla. Bunu sadece sivillerle olan deneyiminden söylüyordu.

Dişisi kaçtığında bir savaşçının neler yapacağını ancak tahmin edebiliyordu.

Rhage Mary'nin her odasını dolandı. Üst kattaki banyosunda lavabonun altındaki dolabı açık bulmuştu. İçerisinde sabunlar, diş macunları, deodorant gibi yedek malzemeler vardı. Sanki bir şeyler almış gibi düzenli sıralar arasında boşluklar vardı.

Başka bir yerde kalıyor, diye düşündü, camdan dışarı bakarak. Eğer otelse Rhage Yüksek ihtimalle hapı yutmuştu çünkü Mary başka isimde kaydını yaptıracak kadar akıllıydı. Belki de iş yerini deneyebilirdi...

Açıklığın ötesindeki çiftlik evine odaklandı. İçeride ışıklar göz kırpıyordu.

Bella'nın evine gitmiş olabilir miydi?

Rhage alt kata inip evi kilitledi. Hemen sonra Bella'nın evinin terasında maddesel halden çıkıp kapıyı yumrukladı. Bella cevap verdiğinde dişi sanki onu bekliyormuş gibi kenara çekildi.

"Mary üst katta."

"Nerede?"

"Öndeki yatak odasında."

Rhage merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Tek bir kapı kapalıydı ve çalmadan ardına kadar açtı. Holün ışığı odaya yayılıyordu.

Mary devasa yatakta uyurken tanıdık bir süveter ile mavi kot pantolonu giyiyordu. Patchwork işi bir örtü bacaklarına doğru çekilmişti; kısmen yüz üstü, kısmen yanına doğru yatıyordu. Fazlasıyla yorgun gözüküyordu.

İlk dürtüsü onu kolları arasına almaktı.

Olduğu yerde kaldı.

"Mary." Sesinin duygusuz tuttu. "Mary. Uyan."

Kirpikleri kıpraştı ama sadece iç çekip başını biraz oynattı.

"Mary."

Ah, Tanrı aşkına.

Yatağın yanına gidip eliyle yatağı hoplattı. Bu ilgisini çekmişti. Yataktan fırlamıştı ve onu görene kadar donakalmıştı.

Sonra kafası karışmış gibi bakındı.

"Burada ne yapıyorsun?" Saçını yüzünden çekti.

"Evet, belki buna önce sen cevap vermek istersin?"

"Evde değilim."

"Hayır, değilsin. Olman gereken yerde de değilsin."

Mary yastıklara yerleşince Rhage gözlerinin altındaki morlukları, dudaklarının solgunluğunu... ve onunla savaşmadığı gerçeğinin farkına vardı.

Sorma, dedi kendi kendine.

Ah, siktir. "Bugün ne oldu?"

"Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Fritz'i nasıl ektiğinden bahsetmiyorum. Ona sonrasında geleceğiz. Doktorla olanları bilmek istiyorum."

"Ah, evet. Şu."

Mary örtünün kenarlarıyla oynarken ona baktı. Sessiz kalırken Rhage çığlık atmak istiyordu. Bir şeyler fırlatmak. Bir şeyleri yakıp yıkmak.

"Ee?"

"Değersiz olduğunu düşündüğümden değildi."

Ne halttan bahsediyordu? Ah, evet, hastayken onunla ilgilenme hakkındaki hoş konuşmasından bahsediyordu. Adamım, kız durumdan kaçma moduna girmişti.

"Ne kadar kötü Mary? Bana yalan söylemeyi düşünme bile."

Bakışları birleşti. "Önümüzdeki hafta kemoterapiye başlamamı istiyorlar."

Rhage yavaşça nefesini verdi. Ah, bu tenini adeta söküp atmıştı.

Yatağın en uç köşesinde oturup zihin gücüyle kapıyı kapattı. "İşe yarayacak mı?"

"Sanırım. Doktorumla birkaç meslektaşıyla görüştükten sonra tekrar konuşacağız. En büyük soru ne kadar daha tedavi kaldırabileceğim. O yüzden ciğerimi ve böbreklerimi kontrol etmek için kan aldılar. Onlara bana verebileceklerinin hepsine katlanabileceğimi söyledim."

Rhage yüzünü avuçlarıyla ovuşturdu. "Yüce Tanrım."

"Annemin ölmesini izledim," dedi yumuşak bir tonda. "Korkunçtu. Akli melekelerini kaybedip acı içinde olduğunu gördüm. Sona yakınlaşırken kendi gibi görünmüyor ve davranmıyordu. Vücudun temel ihtiyaçlarını bırakması dışında geriye bir şey kalmamıştı. Bu yöne ilerlediğimi söylemiyorum ama zorlu olacak."

Lanet olsun, göğsü ağrıyordu. "Benim de bunları yaşamamı istemiyorsun?"

"Hayır, istemiyorum. İkimizin de bunu yaşamasını istemiyorum. Beni şu anda olduğum şekilde hatırlamanı tercih ederim. Ben de bizi olduğumuz şekilde hatırlamayı istiyorum. Hatırlayacağım mutlu anlara ihtiyacım olacak."

"Senin yanında olmak istiyorum."

"Benim buna ihtiyacım yok. Rol yapacak halim olmayacak. Acı... acı insanları değiştirir."

Kesinlikle değiştiriyordu. Onunla tanıştığından beri bir asır yaşlanmış gibi hissediyordu.

"Ah, Rhage..." Sesi titrediğinde sertçe boğazını temizledi. Kontrol altında olmaya ihtiyaç duyduğu için ondan nefret ediyordu. "Seni... özleyeceğim."

Omuzlarının üzerinden kıza baktı. Eğer ona sarılmaya çalışırsa odadan fırlayacağını bildiği için yerine yatağın köşesine tutundu ve sıktı.

"Ne yapıyorum ben?" Tuhaf şekilde kahkaha attı. "Seni bütün bunlarla bunalttığım için özür dilerim. Hayatına devam ettiğini filan biliyorum."

"Hayatıma devam etmek mi?" dedi güçlükle. "Bu kanıya nasıl vardın?"

"Geçen akşam ki kadın. Neyse..."

"Hangi kadın?"

Mary başını iki yana sallayınca Rhage öfkesinin kontrolünü kaybetti. "*Lanet* olsun, bir kere itiraz etmeden sorumu cevaplar mısın? Bana acıdığından yaptığını varsay. Birkaç dakika sonra gideceğim zaten, bir daha yapacağından endişelenmene gerek yok."

Mary'nin omuzları çökerken ona bağırdığı için boktan hissediyordu. Ama özür dileyemeden kız konuştu. "Dün akşam yatağına götürdüğün kadından bahsediyordum. Ben... seni bekledim. Sana üzgün olduğumu söylemek istemiştim... Onunla odana gittiğini gördüm. Bak, kendini suçlaman için filan bundan bahsetmedim."

Hayır, tabii ki yapmamıştı. Onunla alakası olmasını istemiyordu. Aşkını istemiyordu. Desteğini istemiyordu. Suçluluğunu istemiyordu. Sevişmeyi bile istemiyordu.

Başını iki yana sallarken sesi duygusuz bir hal aldı.

Kendini ona açıklamaktan çok yorulmuştu ama istemsizce yine de yaptı. "O Seçilmişlerin İdarecisiydi. Benim beslenmemi konuşuyorduk, Mary. Onunla sevişmiyordum."

Bakışını yere çevirdi. Sonra yatağı bırakıp başını elleri arasına aldı.

Sessizlik oldu. "Üzgünüm Rhage."

"Evet. Ben de üzgünüm."

Bir hıçkırık sesi duyuldu ve aralıktan yüzünü görebilmek için parmaklarını kıpırdattı. Ama Mary ağlamıyordu. Hayır, Mary ağlamazdı. Bunun için çok güçlüydü.

Rhage değildi ama. Gözleri dolmuştu.

Rhage boğazını temizleyip fazlasıyla gözünü kırpıştırdı. Tekrar kızın yüzüne baktığında Mary ona çıldırmasına sebep olacak bir hassasiyet ve hüzünle bakıyordu.

Aman ne güzel. Şimdi ona acıyordu çünkü sulu gözlü filan olmuştu. Adamım, eğer onu bu kadar çok sevmeseydi, şu an ondan nefret ederdi.

Ayağa kalktı. Konuştuğunda sesinin en az onun ki kadar sert olduğundan emin oldu. "Evindeki güvenlik sistemi bize bağlı olacak. Eğer tetiklenirse ben," kendini düzeltti, "bizden biri koşacaktır. Hazır olduğunda Vishous seninle bağlantıya geçecek."

Sessizlik uzarken omzunu silkti. "O zaman... elveda."

Kapıdan çıkarken kendine geriye bakmaması için izin vermedi.

Alt kata indiğinde Bella'yı oturma odasında buldu. Dişi yüzünü gördüğü anda gözleri kocaman açılmıştı. Belli ki hissettiği kadar berbat gözüküyordu.

"Teşekkürler," dedi ama neden ona teşekkür ettiğinden emin değildi. "Bu arada haberin olsun, Kardeşlik evinin önünde devriye dolaşacak. Mary gittiğinden sonra bile."

"Çok naziksin."

Başıyla onayıp fazla lafı uzatmadı. Bu noktada tek yapabildiği patlak verip bebek gibi ağlamadan kapıdan çıkabilmekti.

Evden çıkıp çimenlerde yürürken nereye gideceğine dair fikri yoktu. Yüksek ihtimalle Tohr'u arayıp kardeşlerinin nerede olduğunu öğrenerek onlara takılmalıydı.

Bunun yerine olduğu yerde durdu. Ay önünde ağaçların üzerinden yükseliyordu ve soğuk, bulutsuz gecede yuvarlak, şişman, parlak bir disk gibiydi. Kolunu ona doğru uzatıp tek gözünü kapattı. Bakışını ayarlayıp ayın parlaklığını avucuna gelecek şekilde ayarlayıp görüntüyü dikkatle elinde tuttu.

Belli belirsiz şekilde Bella'nın evinden gelen sesleri duyuyordu. Bir çeşit ritmik vuruşlardı.

Rhage sesler yükselince arkasına baktı.

Ön kapı açıldı ve Mary evden fırlarken verandadan merdivenlerle uğraşmadan zıpladı. Çimenlerde çıplak ayaklarıyla koşarken kendini ona atarak boynuna iki koluyla tutundu. Ona omurgası çatlayacak kadar sıkıca sarıldı.

Hıçkırarak ağlıyordu. İki gözü iki çeşmeydi. Bütün vücudu titreyecek kadar çok ağlıyordu.

Rhage sorular sormadan kendini ona doladı.

"Ben iyi değilim," dedi Mary, boğuk bir şekilde aldığı nefeslerin arasından. "Rhage... ben iyi değilim."

Rhage gözlerini kapatıp sıkıca tutundu.

Otuz Beşinci Bölüm

O, kanalizasyon borusunun ızgarasını kaldırıp deliğe ışık tuttu. İçeride bir gece önce kamyonetle yakaladıkları genç adam vardı. Hayattaydı ve günü atlatmıştı. Saklama bölümleri mükemmel şekilde çalışmıştı.

Merkezin kapısı ardına kadar açıldı. Bay X ayaklarını basa basa, keskin gözlerle içeri uzun adımlarla girdi. "Hayatta kaldı mı?"

O başıyla onayladı ve ızgara kapağını tekrar yerine koydu. "Evet."

"Güzel."

"Onu tekrar dışarı çıkarmak üzereydim."

"Şu anda yapmayacaksın. Şu üyeleri ziyaret etmeni istiyorum." Bay X ona üzerinde yedi adresin olduğu bir kâğıt uzattı. "E-posta ile kontroller etkili ama bir şekilde itimat edilemez olduğunu kanıtladı. Bu Betalardan onaylar alıyorum ama birlikleriyle konuştuğumda onları günlerdir, belki daha uzun süredir görmediklerine dair rapor ediyorlar."

O'nun içgüdüleri ona dikkatli şekilde hareket etmesini söyledi. Bay X onu parktaki Betaları öldürmekle suçlamış-

tı ve şimdi *Kırıcıbaşı* onları kontrol etmesini mi istiyordu?

"Bir sorun mu var, Bay O?"

"Hayır. Problem yok."

"Başka bir şey daha. Getireceğim yeni üç eleman daha var. Kabul törenleri bir buçuk hafta içinde filan gerçekleşecek. Gelmek ister misin? Kenardan izleyince fena bir görüntüye sahip oluyorsun."

O başını iki yana salladı. "Buraya odaklanmam daha iyi olur."

Bay X gülümsedi. "Omega'nın senin caziben tarafından dikkatinin dağılacağından mı endişeleniyorsun?"

"Omega'nın dikkati hiçbir şey tarafından dağılmaz."

"Bu konuda yanılıyorsun. Senin hakkında konuşmadan edemiyor."

O, Bay X'in onunla oynama şansı olduğunu biliyordu ama vücudu aynı güvene sahip değildi. Dizleri çözülmüştü ve soğuk terler atmaya başladı.

"Listeyi ziyaret etmeye şimdi başlayacağım," dedi ceketine ve anahtarlarına uzanarak.

Bay X'in gözleri parladı. "Aynen evlat, uza bakalım. Ben misafirimizle gidip biraz oynayacağım."

"Nasıl istersen. Sensei."

"Demek artık evim burası," diye mırıldandı Mary, Rhage odalarının kapısını kapatırken.

Adamın kollarının beline dolandığını ve onu kendi vücuduna doğru çektiğini hissetti. Saate baktığında Bella'nın evinden bir buçuk saat önce ayrıldığını fark etti ama bütün hayatı değişmişti.

"Evet, burası senin evin. Bizim evimiz."

Duvarda sıralanmış üç kutu kıyafetleri, favori kitapları, bazı DVD'leri ve birkaç resimiyle doluydu. Vishous,

Butch ve Fritz'in yardım etmek için gelmeleriyle bazı şeylerini toplayıp V'nin Escalade'nin arkasına taşımak ve malikâneye dönmek uzun sürmemişti. Sonrasında Rhage ile yarım kalmış işi bitireceklerdi. Sabah avukat bürosunu arayıp işinden ayrılacaktı. Aynı zamanda ambarı satmak için bir emlakçı tutacaktı.

Tanrım, gerçekten bunu yapmıştı. Rhage'in yanına taşınıp eski hayatından tamamen vazgeçmişti.

"Eşyalarımı boşaltmalıyım."

Rhage ellerini tutup onu yatağın olduğu yöne doğru çekti. "Dinlenmeni istiyorum. Ayakta durmak için bile fazlasıyla yorgun görünüyorsun."

Kendi yatakta gerinirken Rhage trençkotunu çıkarıp hançerleri kılıftan, silahını ise kemerinden çıkardı. Yanına uzanırken yatakta Mary'nin ona doğru yuvarlanmasını sağlayan bir göçük oluşturmuştu. Bütün lambalar bir anda kapanıp odayı karanlığa boğdu.

"Bütün bunlara hazır olduğundan emin misin?" diye sordu gözleri camdan gelen ışığa alışırken. "Beraberimde getirdiğim... bütün her şeye?"

"Bana S ile başlayan kelimeyi kullandırtma."

Mary kahkaha attı. "Tamam, yapmam. Sadece..."

"Mary, seni seviyorum. Beraberinde getirdiğin her şeye dünden hazırım."

Mary elini onun yüzüne koyduktan sonra bir süre sadece nefes alarak sessiz kaldılar.

Rhage konuşurken uykuya dalmak üzereydi. "Mary, beslenmem ile ilgili ayarlamalar konusuna gelirsek. Senin evindeyken Seçilmişleri aradım. Bana döndüğüne göre onları kullanmaya ihtiyacım olacak."

Mary kaskatı kesildi. Siktir, eğer bir vampirle beraber olacaksa ve adam onun kanıyla yaşayamıyorsa bu prob-

lemle bir şekilde baş etmeleri gerekecekti.

"Ne zaman yapacaksın?"

"Bu akşam bir dişinin gelmesi gerekiyor ve daha önce dediğim gibi benimle olmanı istiyorum. Eğer bundan rahatsız olmazsan."

Nasıl olacak? diye merak etti. Kadını kolları arasında tutup boynunda mı içecekti? Tanrım, kadınla sevişmese bile Mary bunu izleyebileceğini düşünemiyordu.

Rhage elini öptü. "Güven bana. Bu şekilde daha iyi olacak."

"Eğer yapamazsam, yani, baş edemezsem..."

"İzlemen için seni zorlamayacağım. Sadece... bu durumda kaçınılmaz bir yakınlık var ve eğer orada olursan ikimiz de daha rahat olacağız. Bu şekilde olayı tam olduğu şekilde bileceksin. Gizli veya şüpheli bir şey yok."

Mary başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Rhage derin bir nefes aldı. "Değiştiremeyeceğim bir hayat gerçeği."

Mary elini adamın göğsünde gezdirdi. "Bilirsin, biraz korkutucu olsa da benimle olmasını dilerdim."

"Ah, Mary, ben de öyle."

John saatini kontrol etti. Tohrment beş dakika içinde onu almaya gelecekti; o yüzden aşağıya inme zamanı gelmişti. İki eliyle valizini tutarak kapıya ilerledi. Yolu üzerindeyken veya beklerken soluk adamla karşılaşmamak için dua etti ama Tohrment ile aşağıda buluşmak istiyordu. Bir şekilde daha eşit bir ortamda olacaklarmış gibi geliyordu.

Sokak kaldırımına çıktığında saatlerce dışarıya baktığı iki cama baktı. Yatağını ve halter setini, kira depoziti ile anlaşmasını bozduğu için son ayın kirasını geride bırakmıştı. Tohrment geldikten sonra bisikletini almak için

içeri girip çıkmak zorunda kalacaktı ama bunun dışında yerle alakası kalmamıştı.

Caddenin aşağısına doğru bakarken adamın hangi yönden geleceğini merak ediyordu. Hangi tipte araç sürdüğünü. Nerede yaşadığını. Kimse evli olduğunu.

Soğuktan titreyerek tekrar saatini kontrol etti. Saat tam dokuzdu.

Sağ tarafından tek bir ışık geldi. Tohrment'in onu almaya motosikletle gelmeyeceğinden emindi. Ama bir tanesine binme fantezisi gayet güzeldi.

Harley kükreyerek yanından geçerken caddenin karşısında İntiharı Önleme Yardım Hattı'nın ofislerine baktı. Mary cuma ve cumartesi gece vardiyalarını da kaçırmıştı. Gerçekten tatilde olduğunu umuyordu. Yerleşir yerleşmez onu tekrar görmeye gidip iyi olduğundan emin olacaktı.

Ama... vay canına, nereye gittiğine dair fikri bile yoktu. Bu bölgede kalacağını farz etmişti ama kim bilebilirdi? Belki de uzağa gidiyordu. Caldwell'in dışına çıktığını hayal etmek. Tanrım, yeni bir başlangıç yapmak hoşuna giderdi. Her zaman otobüse binmek zorunda kalsa da Mary'e ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi.

İki araba ile bir kamyonet gelip geçti.

Zavallı varlığından sıyrılmak çok kolaydı. Moe's restoranında haber vermeden ayrılması kimsenin umurunda olmayacaktı çünkü komiler sürüsüne bereketti. Binasındakilerin de onu özlemeyeceği kesindi. Aynı şekilde rehberinde arayacağı arkadaşları veya bir ailesi yoktu.

Aslında rehberi bile yoktu. Bu ne kadar zavallı bir durumdu?

John kendine bakarken ne kadar acınası görünüyor olduğunu düşündü. Spor ayakkabıları kirliydi ve beyaz kısımları griye dönmüştü. Kıyafetleri temizdi ama kot panto-

lonu iki yıllıktı ve sahip olduğu en iyi gömlek sanki sadaka olarak bile verilmeyecek cinsteydi. Ceketi bile yoktu çünkü parkası geçen hafta Moe's da çalınmıştı ve bir tane daha almadan önce parasını biriktirmesi gerekiyordu.

Daha iyi görünüyor olmayı diliyordu.

Farlar Trade Caddesi'nde köşeyi hızla dönerken sürücü gaza basmış gibi ışığı yukarıya yansımıştı. Bu hiç de iyi değildi. Bu mahallede gaza basıp giden kim varsa ya polislerden kaçıyordu ya da daha kötü bir durumdan.

John bükülmüş mail kutusunun arkasına geçerken göze çarpmamaya çalışıyordu ama Range Rover önünde durmuştu. Karartılmış camlar. Krom jantlar. G-Unit'in rap müziği bir sokak ötesinden duyulacak kadar yüksek sesle içeriden geliyordu.

John valizini kapıp binaya doğru ilerledi. Soluk adama rastlayacak olsa bile lobide beklemek Rover'ın sahibi uyuşturucu satıcısının yakınında olmaktan daha güvenliydi. Müzik sesi kapanınca kapıya doğru yalpalıyordu.

"Hazır mısın, evlat?"

John Tohrment'in sesiyle döndü. Adam aracın kaportasının etrafından dönüyordu; karanlıkta akıllı insanların ondan kaçacağı kadar korkulu ve iri yarı bir şekildi.

"Evlat? Gitmeye hazır mısın?"

Tohrment loş sokak ışığının altına gelince John'un gözü adamın yüzüne çevrildi. Tanrım, adamın asker tıraşı ve sert çene yapısıyla ne kadar korkutucu göründüğünü unutmuştu.

Belki bu kötü bir fikirdi, diye düşündü John. Korkudan verilmiş bir karar onu daha büyük bir belaya sürüklerdi. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Onun gibi çocuklar bu tip arabalara bindikten sonra nehirde ölü bulunabilirlerdi. Özellikle bu tip bir adamla.

Tohrment John'un kararsızlığını sezmiş gibi Rover'a yaslanıp ayağını diğer ayağının üzerine attı.

"Buna zorlanıyormuş gibi hissetmeni istemiyorum, evlat. Ama sana şunu diyeyim, *shellan*'ım güzel bir yemek hazırladı ve ben de açım. Belki gelip bizimle yemek yer ve evi görürsün. Bizi gözden geçirebilirsin. Eşyalarını burada bırakabiliriz. Buna ne dersin?"

Sesi alçak ve düzdü. Tehdit edici değildi. Ama adam John'u arabaya sokmak için kabadayı tarafını ortaya çıkarır mıydı?

Cep telefonu çaldı. Tohrment deri ceketine uzanıp açtı.

"Evet. Hey, hayır onunla beraberim." Adamın dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Üzerinde düşünüyoruz. Evet, ona söylerim. Hı-hıh. Tamam. Olur. Evet, bunu da yaparım. Welsie... biliyorum. Dışarı da bırakmak istememiştim... tekrar yapmayacağım. Söz veriyorum. Hayır... Evet, gerçekten... Hı-hıh. Özür dilerim, *leelan*."

Arayan karısı, diye düşündü John. Bu sert adamı azarlıyordu. Adam ise bunu kabulleniyordu.

"Tamam. Seni seviyorum. Görüşürüz." Tohr telefonu kapatıp cebine koydu. Tekrar John'a odaklandığında gözlerini devirecek veya rahatsız edici kadınlar hakkında geri zekâlı bir yorum yapıp maço gözükmeye çalışmayacak kadar karısına saygı duyuyordu. "Wellsie seninle tanışmak için sabırsızlandığını söyledi. Bizimle kalmanı umuyor."

Eh... tamam o zaman.

John Tohrment'in görüntüsünün aksine güvenli olduğunu söyleyen içgüdüsünü dinleyerek valizini arabaya kaldırmaya çabaladı.

"Bütün eşyan bu mu?"

John yanakları kızararak başıyla onayladı.

"Utanacak bir şeyin yok, evlat," dedi Tohrment, yumuşak bir tonda. "Benimleyken yok."

Adam uzanıp valizi tüy kadar hafifmiş gibi kaldırarak arka koltuğa öylesine fırlattı.

Tohrment sürücü koltuğuna geçerken John bisikletini unuttuğunun farkına vardı. Adamın dikkatini çekmek için Rover'ın kaportasına vurdu; sonra binayı göstererek işaretparmağını kaldırdı.

"Bir dakikaya mı ihtiyacın var?"

John başıyla onaylayıp apartmanına doğru merdivenlerden fırladı. Bisikletini alıp anahtarları tezgâhta bırakmak üzereyken durup etrafa bakındı. Stüdyo dairesinden ayrılıyor olduğu gerçeği yerin ne kadar sefalet içinde olduğunu görmesini sağlamıştı. Ama yine de kısa süreliğine onundu ve elindeki az parayla karşılayabildiği en iyi yerdi. Ani bir dürtüyle arka cebinden kalemini çıkarıp uyduruk dolaplardan birini açarak duvara ismini ve tarihi yazdı.

Sonra bisikleti hole çıkarıp kapıyı kapattı ve hızla merdivenlerden aşağı indi.

Otuz Altıncı Bölüm

"Mary? Mary, uyan. Kız burada."

Mary omuzlarının dürtüldüğünü hissetti ve gözünü açtığında Rhage ona bakıyordu. Uzun kolları ve bol pantolonu olan beyaz bir kıyafet giymişti.

Mary doğrulup kafasını toparlamaya çalıştı. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Tabii ki."

Banyoya gidip yüzünü yıkadı. Soğuk su çenesinden akarken yansımasına baktı. Sevgilisi kan içmek üzereydi. Onun önünde.

Tuhaf olan kısım bu bile değildi. Beslendiği kendi olmadığından yetersiz hissediyordu.

Şu anda zihinsel bir karmaşaya girecek değildi. O yüzden havluyu alıp yüzünü iyice kuruladı. Mavi kot pantolonu ile süveterini değiştirecek vakti yoktu. Giymeyi düşündüğü belirli bir şey de yoktu.

Dışarı çıkarken Rhage saatini çıkarıyordu.

"Onu tutmamı ister misin?" diye sordu Mary, Rolex'e göz kulak olduğu en son seferi hatırlayarak.

Rhage yanına gelip ağır saatini avucuna bastırdı. "Öp beni."

Rhage eğilirken parmak uçlarında durdu. Dudakları bir anlığına birleşti.

"Hadi gel." Elini tutarak onu hole yönlendirdi. Mary ona kafası karışmış gibi bakınca Rhage konuştu. "Yatak odamızda yapmak istemiyorum. Orası bize ait."

Rhage elinden tutup balkondan başka bir misafir odasına götürdü. Kapıyı açtığında beraber içeri girdiler.

Mary'e ilk başta güllerin kokusu gelmişti; sonrasında köşedeki kadını gördü. Çekici vücudunu sarmalayan beyaz bir elbise giyiyordu ve kızılımsı sarı saçları başında toplanmıştı.

Elbisesinin derin, geniş yakası ve topuzuyla boynu olabildiğince ortaya çıkarılmıştı.

Gülümseyip reverans verdikten sonra bilinmeyen bir dilde konuşuyordu.

"Hayır," dedi Rhage. "İngilizce. Bu işi İngilizce konuşarak yapacağız."

"Elbette, savaşçı." Kadının sesi yüksek oktavdaydı ve ötücü kuşların çağrıları gibi kusursuzdu. Hoş soluk yeşil gözleri Rhage'in yüzünde oyalanmıştı. "Size hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum."

Mary yerinde kıpırdanırken kendi erkeğine sahip çıkma dürtüsüyle baş ediyordu. *Ona hizmet etmek mi?*

"Adın nedir, Seçilmiş?" diye sordu Rhage.

"Adım Layla." Tekrar reverans yaptı. Doğrulurken gözleri Rhage'in vücudunda geziniyordu.

"Bu Mary." Rhage kollarını omuzlarına koydu. "Kendisi benim..."

"Kız arkadaşı," dedi Mary sertçe.

Rhage'in dudakları kıpırdandı. "Kendisi benim eşim."

"Tabii, savaşçı." Kadın bu kez Mary'e reverans verdi. Yüzünü kaldırdığında samimi bir şekilde gülümsüyordu.

"Sahibe, size de hizmet etmek benim için bir memnuniyettir."

Peki, çok güzel, diye düşündü Mary. O zaman sıska kızını da alıp buradan gitmeye ve yerine gelenin çirkin, iki dişi kalmış yaşlı bir kadın olmasından emin olmaya ne dersin?

"Beni nerede istersiniz?" diye sordu Layla.

Rhage odada etrafa bakındıktan sonra lüks sayvan yatağa odaklandı. "Orada."

Mary yüzünü buruşturduğunu gizledi. Ah, bu kesinlikle ilk seçeneği olmazdı.

Layla söylendiğini gibi oraya giderken ipeksi elbisesi ardında salınıyordu. İpek yorganın üzerine oturdu ama bacaklarını yukarı doğru kaldırdığında Rhage başını iki yana salladı.

"Hayır. Oturarak kal."

Layla kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Rhage bir adım öne çıkarken tekrar gülümsedi.

"Hadi gel," dedi Rhage, Mary'nin elini çekerek.

"Burası yeterince yakın."

Rhage onu öptükten sonra kadının yanına gidip önünde dizleri üzerine çöktü. Kadının elleri sanki elbisesini çözecekmiş gibi bir hareket yaptığında Rhage onu durdurdu.

"Bilekten içiyorum," dedi Rhage. "Ve bana dokunmayacaksın."

Layla'nın yüzünde şaşkınlık belirip gözlerinin büyümesini sağlamıştı. Bu sefer başını sanki hürmetten değil de utançtan bükmüştü. "Beni kullanmanız için uygun şekilde temizlendim. Eğer isterseniz beni inceleyebilirsiniz."

Mary elini ağzına götürdü. Bu kadının kendini kullanılacak bir objeden başka bir şey olarak görmemesi şaşırtıcıydı.

Rhage başını iki yana sallarken belli ki cevaptan o da rahatsız olmuştu.

"Başka birini mi arzu edersiniz?" dedi Layla, yumuşak bir tonda.

"Bunların hiçbirini istemiyorum," diye homurdandı Rhage.

"Ama yararlanma niyetiniz yoksa neden Seçilmişlere başvurdunuz?"

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

"Zor mu?" Layla'nın sesi derinleşti. "Pardon ama size nasıl zahmet verdiğimi göremiyorum."

"Sorun bu değil ve gücendirmek istememiştim. Mary'im... kendisi insan ve ondan içemiyorum."

"O zaman bize yataktaki zevklerde eşlik edecek. Orada kendisine hizmet etmek benim için onurdur."

"Ah, evet... bu yüzden değil... Burada olmasının sebebi... Ah, üçümüz beraber..." Yüce Tanrım, Rhage'in yanakları kızarmıştı. "Mary başka bir kadına sahip olmayacağım ama beslenmek zorunda olduğum için burada, anladın mı?" Rhage lanet okuyup ayağa kalktı. "Bu iş yürümeyecek. Doğru gelmiyor."

Layla'nın gözleri parladı. "Beslenmeniz gerektiğini ama onun damarından içemeyeceğinizi söylüyorsunuz. Ben buradayım. İstekliyim. Size ihtiyacınızı vermek beni memnun eder. Neden rahatsız hissedeceksiniz? Belki biraz daha beklemek istersiniz? Açlık sizi ele geçirip eşinizi tehlikeye sokana kadar?"

Rhage elini saçından geçirdi. Bir tutam aldı ve çekti.

Layla bacak bacak üzerine atarken elbise bacaklarını ortaya çıkardı. Kabarık yatakta otururken öylesine usturuplu ama inanılmaz derecede seksi havasıyla tam bir tablo gibiydi.

"Geleneklerini unuttun mu, savaşçı? Uzun süre olduğunu biliyorum ama sana hizmet etmemden nasıl tedirgin olursun? Bu görevlerimden biri ve bundan onur duyuyorum." Layla başını iki yana salladı. "Ya da, eskiden buluyordum diyelim. Eskiden buluyorduk. Seçilmişler bu asırlarda çok acı çektiler. Kardeşliklerden hiçbiri artık bizi çağırmıyor. İstenmemiş ve kullanılmış kaldık. Sonunda bize ulaştığında çok mutlu olmuştuk."

"Özür dilerim." Rhage Mary'e baktı. "Ama yapamam..."

"En çok ondan endişeleniyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Layla. "Seni bileğimde görürse ne düşüneceğinden korkuyorsun."

"Bizim geleneklerimize alışkın değil."

Kadın elini uzattı. "Sahibe, gelin benimle oturun ki içerken size bakabilsin, dokunuşunuzu hissedip koklayabilsin; bunun bir parçası haline gelin. Aksi halde beni reddedecek: Sonra bunun size yansımaları nasıl olacak?" Mary sessizce yerinde kalınca sabırsızca eliyle işaret etti. "Başka şekilde içmeyeceğinin farkındasınızdır. Onun için bunu yapmalısınız."

"İşte böyle," dedi Tohrment, Rover'ı gösterişli, modern bir evin önüne park ederken.

Kasabanın bu kısmı John'un aşina olmadığı, evlerin caddelerden uzakta olduğu ve aralarında uzun mesafelerin bulunduğu bir yerdi. Fazlasıyla demir kapılar, çimenler vardı ve ağaçlar akçaağaç ile meşe değildi ama isimlerini bilmediği süslü cinstendiler.

John gözlerini kapatırken düğmesi eksik bir gömlek giymiyor olmayı diliyordu. Belki kolunu karnının üzerinde tutarsa Tohrment'in karısı fark etmezdi.

Tanrım... ya çocukları varsa? Onla dalga geçeceklerdi...

Çocukların var mı? diye işaret etti John düşünmeden.

"O nedir, evlat?"

John katlanmış kâğıt için ceplerini karıştırdı. Kalemini bulunca hızlıca yazarak kâğıdı gösterdi.

Tohrment kaskatı kesilmişti ve evine baktığında bu sert surat sanki içeride olandan korkuyormuş gibi gerilmişti.

"Çocuğumuz olabilir. Bir yıldan biraz uzun süre içinde. Wellsie'm hamile ama dişilerimiz doğumda çok sıkıntı çekiyorlar." Tohrment başını iki yana sallarken dudakları geriliyordu. "Yaşlandıkça hamilelikten korkmayı öğreneceksin. Seni *shellan*'ından koparan kahrolası bir şey. Açıkçası onu kaybetmektense çocuk sahibi olmamayı tercih ederim." Adam boğazını temizledi. "Neyse, hadi içeri girelim. Yemek yedikten sonra seni eğitim merkezini turlamaya götüreceğim."

Tohrment garaj kapısını açıp dışarı çıktı. John valizini arka koltuktan çekiştirmeye çalışırken adam arkadan bisikletini çıkarıyordu. Garaja girerlerken Tohrment ışıkları açtı.

"Bisikletini duvara yaslanmış bırakacağım, tamam mı?"

John başıyla onaylayıp etrafa bakındı. Volvo steyşın ve... 1960'lardan üstü açılır Corvette Sting Ray vardı.

John bakakalmıştı.

Tohrment hafifçe güldü. "Neden gidip güzelliğe selam vermiyorsun?"

John valizini bırakıp Vette'nin yanına aşktan gözü kamaşmış şekilde yürüdü. Pürüzsüz metali okşamayı isteyerek elini uzattı ama sonra geri çekti.

"Hayır, dokun ona. İlgiden hoşlanıyor."

Ah, araba çok güzeldi. Parlak, metalik buz mavisi renginde idi. Üstü açık bırakıldığı için içini görebiliyordu. Be-

yaz koltuklar muhteşemdi. Direksiyon parlıyordu. Göstergeler tuşlardan oluşuyordu. Motor çalıştığında gök gürültüsü gibi ses çıkardığına bahse vardı. Yüksek ihtimalle klimayı açtığında taze benzin kokusu geliyordu.

Tohrment'e baktığında gözlerinin yerinden çıkacağını sanıyordu. Sırf ona arabanın ne kadar özel olduğunu söylemek için konuşabilmeyi umuyordu.

"Evet, fıstık gibi, değil mi? Onu kendim yeniledim. Kış için taşların üzerine oturtmayı düşünüyordum ama belki bu akşam merkeze götürebiliriz, ne dersin? Hava serin ama ceketlere sarınabiliriz."

John'un yüzü aydınlandı. Adamın ağır kolları ince omuzlarına dolanırken hâlâ sırıtıyordu.

"Hadi seni besleyelim, evlat."

Tohrment valizi kapıp John'un bisikletinin olduğu duvarın yanındaki kapıya ilerlediler. Eve girerlerken Meksika yemeğinin baharatlı ve yoğun kokusu geliyordu.

John'un burnuna iştah açıcı kokular gelse de midesi dönmüştü. Kahretsin, yemeklerden hiçbirini yiyemeyecekti. Ya Tohrment'in karısı üzülürse?

Oldukça çekici bir kızıl yollarına çıktı. Neredeyse bir seksen boylarında olan kadının teni beyaz porselen gibiydi ve sarı bol bir elbise giyiyordu. Sırtına kadar dalgalar halinde dökülen saçları da bir o kadar inanılmazdı.

John kolunu karnına koyarak düğme deliğini gizledi.

"*Hellren*'im nasılmış?" dedi kadın, dudaklarını Tohrment'in öpücüğü için kaldırırken.

"İyiyim, *leelan*. Wellsie, bu John Matthew. John, bu da *shellan*'ım."

"Hoş geldin, John." Elini uzattı. "Bizimle kalacağın için çok mutluyum."

John elini sıktıktan sonra hızlıca kolunu yerine koydu.

"Hadi gelin, çocuklar. Yemek hazır."

Mutfak kiraz ağacı dolaplar, granit tezgâhlar ve parlak siyah cihazlardan oluşuyordu. Üç tane servis açılmış yuvarlak cam ile demir karışımı bir masa camlı nişin önüne kurulmuştu. Her şey yeni görünüyordu.

"İkiniz oturun," dedi Wellsie. "Ben yemeği getireceğim."

Lavaboya baktı. Üzerinden yükselen pirinç musluklarıyla beyaz porselendendi.

"Ellerini yıkamak mı istiyorsun?" dedi Wellsie. "Yıkayabilirsin."

Ufak bir yüzeyin üzerinde kalıp sabun vardı ve her yeri, parmaklarının altını bile temizlemeye dikkat etmişti. Tohrment ile oturduktan sonra Wellsie tabaklar ve yemeklerle doldurulmuş kâselerle geldi. Enchilada*lar. Quesadilla**lar. Daha fazlasını almak için geri gitti.

"İşte bundan bahsediyordum," dedi Tohrment, kendi servisini yapıp tabağını tepeleme doldururken. "Wellsie, bunlar harika gözüküyor."

John masayı inceledi. Masada yiyebileceği hiçbir şey yoktu. Belki yemiş olduğunu söyleyebilirdi...

Wellsie önüne bir kâse koydu. Üzerinde soluk renkte bir sos olan beyaz pirinç koydu. Aroması hafif ama çekici görünüyordu.

"Bu mideni yatıştıracaktır. İçinde zencefil var," dedi Wellsie. "Sosta ise yükse oranda yağ var; bu da biraz kilo almana yardımcı olacaktır. Tatlı olarak sana muzlu puding yaptım. Kolayca yenebilir ve içerisinde bir sürü kalori var."

John yemeğe baktı. Kadın biliyordu. Neyi yiyemeyeceğini tam olarak biliyordu. Ve John'un ne yapacağını.

---

* Lavaş ekmeğinin içine çeşitli malzemeler doldurulup, üzerinin acı kırmızı biber sosuyla kaplandığı Meksika yemeği. (ç.n.)

** Lavaş ekmeğinin içine peynir başta olmak üzere çeşitli malzemelerin koyulduğu Meksika yemeği. (ç.n.)

Önündeki kâse bulanıklaştı. Çabucak gözlerini kırpıştırdı. Sonra hızla kırpmaya devam etti.

Gözlerini sıkıca kapatarak boğumları ses çıkarana kadar elini kucağında sıktı. Çocuk gibi *ağlamayacaktı*. Kendini bu şekilde utandırmayı reddediyordu.

Wellsie sesini alçalttı. "Tohr? Bize biraz müsaade eder misin?"

Sandalyenin geri çekilmesine benzer bir ses olduktan sonra John omzunda sert bir el hissetti. Ağırlık kalktıktan sonra odada ağır ayak sesleri duyuldu.

"Kendini rahat bırakabilirsin. Tohr gitti."

John gözlerini kapatıp çöktükten sonra yaşların yanaklarından dökülmesine izin verdi.

Wellsie yanına bir sandalye çekti. Yavaş bir şekilde sırtını sıvazladı.

Tohrment'in onu tam zamanında bulduğu için, kalacağı evin bu kadar güzel ve temiz olduğu için, Wellsie'nin ona özel, midesinin kaldırabileceği bir şey yaptığı için kutsanmış hissediyordu.

Aynı zamanda ikisinin de haysiyetini kaybetmesine izin vermedikleri için.

John bir kenara çekilip birinin ona sarıldığını hissetti. İleri geri sallanıyordu.

İlgiye aç şekilde nezaketin tadını çıkardı.

Kısa süre sonra başını kaldırdı ve eline peçete tutuşturulduğunu hissetti. Yüzünü silip omuzlarını geriye attıktan sonra Wellsie'ye baktı.

Kadın gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Başıyla onayladı.

"Gidip Tohr'u getireceğim, tamam mı?"

John başıyla onayladıktan sonra çatalını aldı. Pilavı denediğinde inledi. Pek fazla tadı yoktu ama midesine

gittiği anda kasılmalar yerine mükemmel bir rahatlama hissetti. Sanki yemek özellikle sindirim sisteminin ihtiyacına göre ayarlanmıştı.

Tekrar yerlerine oturduklarında Tohrment ve Wellsie'ye bakmaya katlanamıyordu. Normal şeylerden konuşmaya başladıklarında rahatlamıştı. Günlük işler. Arkadaşlar. Planlar.

Pilavını bitirip ocağa daha fazla var mı diye merak ederek baktı. İstemesine gerek kalmadan önce Wellsie kâsesini alıp doldurarak geri getirdi. Üç kâse yemişti. Biraz da muzlu puding'den almıştı.

Kaşığını bırakana kadar hayatında ilk kez bu kadar doymuş hissediyordu.

Derin bir nefes alıp sandalyesine yaslandı ve Tohrment'in sesi ile Wellsie'nin tatlı cevaplarını dinlerken gözlerini kapattı.

Sanki bir ninni gibi, diye düşündü. Özellikle bilmediği bir dilde konuşmaya başladıklarında.

"John?" dedi Tohrment.

Doğrulmaya çalıştı ama o kadar uykulu hali yüzünden tek yapabildiği gözlerini açmaktı.

"Seni yatman için odana götürmeme ne dersin? Birkaç gün içinde merkeze gideriz, tamam mı? Alışman için biraz zamanın olur."

John başıyla onaylarken güzel bir uyku çekmekten fazlasını canının istemediğini düşünüyordu.

Yine de, tabakları lavaboya taşıyıp çalkaladıktan sonra bulaşık makinesine koydu. Masayı toparlamak için döndüğünde Wellsie başını iki yana salladı.

"Hayır, bunlarla ben ilgilenirim. Sen Tohr ile git."

John kâğıdını ve kalemini çıkardı. Yazmayı bitirdiğinde kelimeleri Wellsie'nin yüzüne tuttu.

Kadın kahkaha attı. "Rica ederim. Ayrıca evet, sana nasıl yapıldığını gösteririm."

John başıyla onayladıktan sonra gözlerini kıstı.

Wellsie o kadar kocaman gülümsüyordu ki dişlerinin bir kaçını görebiliyordu. Öndeki iki tanesi oldukça uzundu.

Kadın sanki kendine hâkim olmuş gibi dudaklarını kapattı. "Sadece uyu ve başka bir şeye kafanı takma John. Yarın düşünmek için bir sürü zaman olacak."

Suratı mesafeli duran Tohrment'e baktı.

İşte o anda biliyordu. Söylenilmeden anlamıştı. Farklı olduğunun her zaman farkındaydı ve sonunda nedenini biliyordu: Bu iki güzel insan ona ne olduğunu söyleyeceklerdi.

John rüyalarını düşündü. Isırmaları ve kanı.

Hayalinde uydurmadığına dair içinde bir his vardı.

Onlar hatıralarıydı.

Otuz Yedinci Bölüm

Mary Seçilmiş'in uzattığı ele baktıktan sonra Rhage'e döndü. Yüz ifadesi sertti ve vücudu gergindi.

"Ona yardım etmeyecek misiniz?" diye sordu Layla.

Mary derin bir nefes alarak öne çıktı ve avucunu ona uzatılan elin üzerine koydu.

Layla onu aşağı doğru çekerken hafifçe tebessüm ediyordu. "Gergin olduğunuzu biliyorum ama endişelenmenize gerek yok, hemen bitecek. Sonrasında gideceğim ve baş başa kalacaksınız. Birbirinize tutunup beni düşüncelerinizden kovabilirsiniz."

"Bu şekilde... kullanılmaya nasıl katlanıyorsun?" dedi Mary.

Layla kaşlarını çattı. "Kullanılmıyor, ihtiyaç olanı karşılıyorum. Nasıl Kardeşlik'e vermem? Bizi yaşayalım diye koruyorlar. Geleneğimiz sürsün diye bize kızlarımızı veriyorlar... veya eskiden durum böyleydi. Şimdilerde sayımız azalıyor çünkü Kardeşlik artık bize gelmiyor. Çaresizce çocuklara ihtiyacımız var ama kanunlara göre ancak Kardeşlik'in üyeleriyle çiftleşebiliriz." Rhage'e baktı. "Bu akşam bu sebeple seçildim. Gereksinim dönemime yaklaştım ve bana sahip olacağınızı umuyorduk."

"Seninle beraber olmayacağım," dedi Rhage, yumuşak bir tonda.

"Biliyorum. Yine de size hizmet edeceğim."

Mary gözlerini kapatırken Rhage'in bir kadına vereceği çocuğu düşündü. Eli kendi düz karnına giderken karnının şişip ağırlaştığını hayal etti. Müthiş bir sevinç olacağına emindi. Çünkü hiçbir zaman olamayacağının acısı çok fazlaydı.

"Peki, savaşçı, ne yapacaksın? Sana memnuniyetle verdiğimi kabul edecek misin? Yoksa eşini incitme riskine mi gireceksin?"

Rhage tereddüt ederken Mary tek çözümlerinin önlerindeki olduğunun farkına vardı. Rhage'in bunu yapması gerekiyordu.

"Beslen," diye emretti.

Rhage bakışlarıyla buluştu. "Mary?"

"Beslenmeni istiyorum. Hem de şimdi."

"Emin misin?"

"Evet."

Bir anlık buz gibi sessizlik oldu. Sonra tekrar Layla'nın önünde dizleri üzerine düştü. Öne doğru eğilirken kadın giysinin kolunu kaldırıp kolunu bacağına dayadı. Bileğindeki damarlar beyaz teninin altında soluk mavi gözüküyorlardı.

Rhage Mary'nin eline uzanırken ağzını açtı. Köpekdişleri normalin üç katı kadar uzadı. Hafif bir tıslamayla eğilip ağzını Layla'nın üzerine koydu. Kadın irkildikten sonra rahatladı.

Rhage'in başparmağı Mary'nin bileğini okşuyorken eli onunkiler üzerinde sıcacıktı. Mary ne yaptığını tam olarak göremiyordu ama başının hafif hareketi emdiğini gösteriyordu. Rhage avucunu sıktığında zayıf bir şekilde ona

karşılık verdi. Tüm deneyim ona fazlasıyla yabancıydı ve bir konuda haklıydı: Bu durumda şaşırtıcı bir samimiyet vardı.

"Okşa onu," diye fısıldadı Layla. "Durmak üzere ve henüz çok erken. Yeterince almadı."

Mary hissiz bir şekilde uzanıp boştaki elini Rhage'in başına koydu. "Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Rhage yalan söylediğini biliyormuş gibi geri çekilme hareketi yapacakken onun için katlanmaya razı olduğu, onun için *katlandığı* her şeyi düşündü.

Mary başını bastırarak yerinde tuttu. "Acele etme. Gerçekten her şey yolunda."

Rhage'in elini sıkarken adamın omuzları gevşedi ve ona doğru yaklaşırken vücudunu hareket ettirdi. Aralarına girebilmesi için bacaklarını araladı. Rhage'in göğsü uyluklarında dayanırken geniş omuzları onu gölgede bırakıyordu. Elini adamın sarı gür saçlarında gezdirirken pürüzsüz dalgalarına parmaklarını soktu.

Birden bütün olay o kadar da tuhaf gelmemişti.

Layla'nın damarından beslendiğini hissedebilse bile Rhage'in vücudunun kendininki üzerinde olması tanıdık bir histi ve bileğini okşaması beslenirken onu düşündüğünü gösteriyordu. Layla'ya baktı. Kadın Rhage'i izliyordu ama yüzündeki konsantrasyon tamamen ilgisizdi.

Mary adamın beslenme hakkında söylediklerini hatırladı. Eğer Rhage onu ısırırsa zevk hissedecekti. Belli ki Seçilmiş ile aralarında böyle bir şey dönmüyordu. İkisinin de vücutları sabit ve sakindi. Hiçbir şekilde zevkin eşiğinde değillerdi.

Layla'nın bakışları yukarı doğru kalkıp gülümsedi. "İyi durumda. Bir, iki dakikası kaldı."

Sonra bitti. Rhage başını hafifçe kaldırıp Mary'nin

vücuduna dönerken kalçalarına doğru yaslanıp kollarını ona doladı. Yüzünü kalçalarına yasladı. Yüzünü göremese bile adamın kasları gevşemişti; nefesi derinden ve dengeli geliyordu.

Layla'nın bileğine baktı. İki tane delik izi, ufak bir kan damlasıyla kırmızılık vardı.

"Kendine gelmesi için biraz zamana ihtiyacı olacak," dedi Layla kendini yalarken. Sonra elbisesinin kolunu indirdi. Ayağa kalktı.

Mary Rhage'in sırtını okşarken kadına bakıyordu. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Sana ihtiyacı olduğunda tekrar gelecek misin?"

"İkiniz beni isteyecek misiniz? Özellikle beni?"

Mary kadının heyecanı karşısında durgunlaştı. "Evet, sanırım isteriz."

Layla tam anlamıyla ışıldıyordu ve mutlulukla canlanmıştı.

"Sahibe, benim için bir onurdur." Başıyla selam verdi. "Savaşçı beni nasıl çağıracağını biliyor. İstediğiniz zaman beni çağırabilirsiniz."

Kadın odayı sevinçli adımlarla terk etti.

Kapı kapandığında Mary eğilip Rhage'in omzunu öptü. Adam yerinde kıpırdandı. Başını hafifçe kaldırdı. Sonra ağzını eliyle silerken sanki üzerinde olacak bir kanı görmesini istemiyor gibiydi.

Başını ona kaldırdığında göz kapakları düşmek üzereydi ve parlak camgöbeği gözleri biraz donuktu.

"Merhaba," dedi Mary, saçını geriye doğru okşarken.

Rhage onu melek gibi gösteren gülümsemelerinden biriyle gülümsedi. "Merhaba."

Mary parmağıyla alt dudağına dokundu. "Tadı güzel

miydi?" Adam tereddüt edince, "Bana karşı dürüst ol," dedi.

"Evet. Ama senin olmasını tercih ederdim ve tüm süre boyunca seni düşündüm. Senin olduğunu hayal ettim."

Mary eğilip dudaklarını yaladı. Adamın gözleri şaşkınlıktan parlarken dilini dudaklarının arasından kaydırıp hafif bir tatlı şarap tadı aldı.

"Güzel," diye dudaklarına doğru mırıldandı. "Bunu yaparken beni düşünmeni istiyorum."

Rhage ellerini onun boynunun kenarına koyarken başparmakları tam damarlarının üzerindeydi. "Her daim."

Dudakları onunkileri bulunca omuzlarına sarılıp onu yakınına doğru çekti. Rhage süveterinin alt kısmını yukarı çekerken üzerinden çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı ve yatağa doğru vücudunu bıraktı. Rhage pantolonunu, külotunu çıkardıktan sonra kendi kıyafetlerini çıkardı.

Üzerinde belirirken onu tek koluyla kaldırarak yatağın en uç köşesine koydu. Uylukları bacaklarının arasına yerleşerek vücuduyla onu yatağa doğru bastırıyordu ve uyarılmış halini tam merkezine sürtüyordu. Kendini ve onu okşayarak kıza doğru dalgalanıyordu.

Öpüşürlerken Rhage'in dudakları aceleci bir şekilde hareket ediyordu ama yavaşça içine girerken onu nazikçe aralayıp genişleterek bir oluyorlardı. Rhage sert, kalın ve çok güzel hissediyordu; yavaş ve derin şekilde hareket ediyordu. Teninden gelen leziz yoğun koku içine işliyordu.

"Başkasına sahip olmayacağım," diye konuştu Rhage, onun boynuna doğru. "Senden başkasını almayacağım."

Mary bacaklarını kalçalarına dolarken sonsuza kadar onunla kalabilmesi için onu alabildiği kadar derinlere çekmeye çalışıyordu.

* * *

John evin içinde Tohrment'i takip etti. Bir sürü oda vardı ve mobilyaların, dekorların hepsi oldukça iyi, oldukça eskiydi. Bir dağ sahnesinin canlandırıldığı resmin önünde durdu. Yaldızlı çerçevedeki ufak pirinç isim levhasında Frederic Church yazıyordu. Adamın kim olduğunu merak etti ve yaptığı işte fazlasıyla iyi olduğuna karar verdi.

Holün sonunda Tohrment bir kapıyı açıp ışığı yaktı. "Valizini çoktan buraya getirdim."

John içeri girdi. Duvarlar ve tavan gece mavisine boyanmıştı. Şık bir başlığı olan kocaman bir yatak ile üzerinde kabartılmış bir sürü yastık vardı. Aynı zamanda çalışma masası bulunuyordu. Bir de balkona açılan sürgülü cam kapılar vardı.

"Banyo şurada." Tohrment bir başka ışığı açtı.

John kafasını sokunca gece mavisi mermerler gördü. Duş bölümü camla kapanmıştı ve... vay canına suyun çıkması için dört tane başlık vardı.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Wellsie burada ve ben de sabahın dördü gibi döneceğim. Her akşam aynı saatte alt kata ineriz. Gün içerisinde bir şey istersen telefonu kaldırıp bire basman yeterli. Seni her daim görmekten mutlu oluruz. Ah, bir de buralarda yardımcı olan iki tane *doggen*'imiz yani hizmetçimiz Sal ve Regine var. İkisi de burada olduğundan haberdar. Saat beş gibi buraya geliyorlar. Eğer dışarı çıkmak istersen, onlardan seni götürmelerini istemen yeterli."

John yatağa gidip yastığa dokundu. O kadar hafifti ki güçlükle hissedebiliyordu.

"Burada iyi olacaksın, evlat. Alışman biraz zaman alabilir ama iyi olacaksın."

John odanın diğer tarafına baktı. Cesaretini toparlayarak Tohrment'in yanına gidip ağzını açtı. Sonra adamı işaret etti.

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Tohrment.

John başıyla onaylayınca Tohrment yavaşça dudaklarını araladı. Bir çift köpekdişini ortaya çıkardı.

Ah... adamım.

John yutkunduktan sonra parmaklarını kendi dudaklarına götürdü.

"Evet, sen de onlara sahip olacaksın. Önümüzdeki birkaç yıl içerisinde." Tohrment odayı geçip yatakta oturarak dirseklerini dizlerine koydu. "Yirmi beş yaş civarlarında değişimden geçiyoruz. Ondan sonra hayatta kalmak için içmen gerekecek. Burada sütten bahsetmiyorum, evlat."

John kaşlarını kaldırdığında kimden olacağını merak ediyordu.

"Değişimi atlatman için sana bir dişi bulacağız ve sana neler beklemen gerektiğini söyleyeceğim. Eğlenceli değil ama bir kere arkanda bıraktığında güçlü olacak ve her şeyin buna değdiğini düşüneceksin."

John Tohrment'i incelerken gözleri parladı. Birden kollarını hem yana hem de boyuna açtıktan sonra parmağıyla kendi göğsünü gösterdi.

"Evet, sen de benim kalıbımda olacaksın."

John *hadi oradan* diye dudak hareketleriyle söyledi.

"Gerçekten. Bu yüzden değişim çok boktan. Vücudun saatlerce büyük bir değişimden geçiyor. Sonrasında bazı şeyleri tekrar öğrenmek zorunda kalacaksın. Yürümek, hareket etmek gibi." Tohr kendine baktı. "Başta vücutlarımızı kontrol etmesi çok zor oluyor."

John farkında olmadan yuvarlak izin olduğu yeri okşuyordu. Tohrment'in gözleri hareketi izledi.

"Sana karşı dürüst olacağım, evlat. Hakkında bilmediğimiz birçok şey var. Öncelikle hangi soydan geldiğine

dair fikrimiz yok. Yara izini açıklayamıyorum. Bütün hayatın boyunca sahip olduğunu söyledin ve sana inanıyorum ama işaretler sonradan verilir, onlarla beraber doğmayız."

John kâğıt ve kalem çıkardı. *Herkesin var mı?*

"Hayır. Sadece kardeşlerim ve ben de var. Bu yüzden Bella bizden olduğunu düşündü."

Siz kimsiniz? diye yazdı John.

"Kara Hançer Kardeşliği. Bizler savaşçılarız, evlat. Irkın hayatta kalması için savaşıyoruz ve seni de bunu yapman için eğiteceğiz. Sınıfındaki diğerleri asker olacaklar ama sen bu işaretle, bizden birisi olabilirsin. Bilmiyorum." Tohrment ensesini ovdu. "Yakında seni Wrath ile tanıştırmaya götüreceğim. Kendisi patronumuz ve kralımızdır. Aynı zamanda doktorumuz Havers tarafından kontrol edilmeni istiyorum. Soyunu öğrenebilir. Bu hoşuna gitmez miydi?"

John başıyla onayladı.

"Seni bulduğumuza sevindim, John. Eğer bulmasaydık ölecektin, çünkü sana ihtiyacın olanı verecek kimse olmayacaktı."

John gidip Tohrment'in yanına oturdu.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

John başıyla onayladı ama kafasındaki düşünceleri bir türlü toparlayamadı.

"Bak sana ne diyeceğim, bu akşam bunun üzerine düşün. Yarın konuşuruz."

John cevaben başını salladığının kısmen farkındaydı. Tohrment ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Aniden bir kurşun John'un göğsünü delip geçti. Güzel bir evde, iyi insanlarla, güvenli bir bölgede olsa da yalnız kalma fikri korkutucuydu. Sadece... çok ufak hissediyordu.

Tohrment'in ağır botları görüş açısına girdi.

"Hey, John, belki seninle bir süre takılırım. Hoşuna gider miydi? Kanalları zaplarız."

Teşekkürler, diye işaret etti düşünmeden. *Biraz tuhaf hissediyorum.*

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Tohrment kendini yastıklarla destekledikten sonra kumandayı kapıp televizyonu açtı. "Kardeşlerimden biri olan Vishous evin tesisatını halletti. Sanırım bunda yedi yüz kadar kanalımız var. Ne izlemek istersin?"

John omuz silktikten sonra yatak başlığına doğru çekildi.

Tohrment *Terminator 2* filmini bulana kadar kanalları karıştırdı. "Seviyor musun?"

John dişleri arasında hafifçe ıslık atarak başıyla onayladı.

"Evet, ben de. Tam bir klasik ve Linda Hamilton taş gibi."

Otuz Sekizinci Bölüm

Rhage çok geç yatmıştı ve onu uyandıran kötü bir haberdi. Huzursuzluk ve korkunç kaşıntı tekrar içinde hayata dönmüştü. Yazıcı Bakire'nin cezayı ertelemesi son bulmuştu. Canavar geri dönmüştü.

Gözlerini açınca yastığında Mary'nin saçlarını gördü. Boynunun kıvrımını, çıplak sırtını da öyle.

Ter dökmeye başlarken hızla erekte oluyordu.

Beslenmeden sonra bir araya gelişlerini düşündü. Sonra odalarına döndüğünde tekrar beraber olmuşlardı. Gün içinde iki defa ona uzanmıştı ve kızı bu kadar bunaltıp talepte bulunduğu için kötü hissediyordu. Yine de her seferinde ona gülümseyip yüksek ihtimalle yorgun ve biraz hassas olmasına rağmen onu hoş bir şekilde içine almıştı.

Şimdi onu tekrar istiyordu ama bu seferki güçlü istek daha önce hissettiğinden farklıydı. Açlık sanki ona hiç sahip olmamış ya da aylardır görmemiş gibi vahşi bir boyuttaydı. Dürtüye karşı koyarken elleri istemsizce kıvrılmıştı ve parmakları karıncalanıyor, teni geriliyordu. Tamamen gergin bir haldeydi ve kemikleri bile titriyordu.

Yataktan kalkıp duşa girdi. Dışarı çıkana kadar biraz

kontrolünü ele almıştı ama sonra Mary'nin örtüleri üzerinden attığını gördü. Yüz üstü yatarken mükemmel bir şekilde çıplaktı ve sadece güzel poposu bile onu yiyip bitiren bir cazibeydi.

"Sana mutfaktan bir şey getireyim mi?"

"Uyku," diye mırıldandı Mary, sırt üstü dönerken. Pembe göğüs uçları havanın onlara değmesiyle sertleşmişlerdi.

Yüce İsa... Bekle, burada yanlış olan bir şey vardı. Teni sanki rüzgâr yanığı olmuş gibi kızarmıştı ve bacakları yatağın üzerinde kıvranıyordu.

Yanına gidip elini anlına koydu. Ateşi çıkmıştı.

"Mary, sanırım ateşin var."

"Düşük seviye. Olağandışı bir şey değil."

Korku ona sahip olma tutkusunu dindirmişti. "Sana biraz aspirin getirmemi ister misin?"

"Sadece uyuyarak atlatmam gerekiyor."

"Seninle kalmamı ister misin?"

Gözlerini açtı. Donuk bakışlarından nefret etmişti. "Hayır, olur böyle şeyler. Gerçekten, ben iyiyim. Sadece uyuyup atlatmam gerekiyor."

Rhage onunla bir süre daha kaldıktan sonra üzerine naylon ısınma eşofmanlarıyla bir tişört geçirdi. Odadan çıkmadan önce ona baktı. Ufacık bir ateşi olmasına bile zor katlanıyordu. Gerçekten hasta olduğunda nasıl olacaktı?

Havers. Ondan henüz haber almamıştı ve şimdiye doktorun dosyalarına erişimi olması gerekiyordu. Telefonunu alıp hole çıktı.

Doktorla olan konuşma uzun sürmedi çünkü adamın onun için yapabileceği bir şey yoktu. Vampirler kanser olmadıkları için ne kendi ne de meslektaşları hastalıklar üzerine odaklanmamışlardı.

Diğer adam konuşmadan önce Rhage kapatmak üzereydi. "Beni affedin, efendim, burnumu sormak istemiyorum. Ama... tedavilerinin ne kadar kapsamlı olduğunun farkına mısınız?"

"Bir sürü olduğunu biliyorum."

"Ama ne kadar yoğun olduklarının farkına mısınız? Eğer lösemi dönmüşse seçenekleri kısıtlı olabilir..."

"Kayıtlarına baktığın için teşekkür ederim. Minnettarım." Sanki durumun ne kadar ciddi olduğu konusunda onaya ihtiyacı varmış gibi.

"Bekleyin... Lütfen elimden geldiğince yardımcı olmak için burada olduğumu bilin. Kemoterapiye yardımcı olamasam bile daha önce ona verilen bir sürü ağrı kesici ilaç ile çeşitli ilaç formülleri elimizde bulunuyor. Tedavisi insan hastanesinde yapılsa bile acısını dindirip ona göz kulak olabilirim. Beni aramalısınız."

"Ararım. Teşekkürler Havers."

Telefonu kapattıktan sonra Wrath'ın çalışma odasına gitti ama odayı boş bulunca alt kata yöneldi. Belki Wrath ve Beth bir şeyler yiyorlardı.

Aniden uzun siyah saçları olan derilerle kaplamış bir duvar önünde belirdi. Wrath'ın güneş gözlükleri bugün gümüş rengindeydi.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu kral.

"Hey. Evet. Mary kalıcı olarak taşındı."

"Öyle duydum. Firtz beraberinde bazı eşyalarını getirdiğini söyledi."

"Öyle. Dinle, bu akşam ufak bir parti versem sorun olur mu? Mary'nin arkadaşı Bella'yı görmesini istiyorum ve Kardeşlik de biraz nazik olabilir diye düşünüyordum. Duruma göre giyinebilir filan. Belki Wellsie de gelir. Ben varım ama Mary'nin diğer insanların da etrafında olması

gerekiyor. Yalnız hissetmesini istemiyorum."

"Çok iyi fikir. Beth bu akşam şehre gitmemizi istiyordu ama..."

"Planlarını değiştirme. Sıradan bir şey olacak."

"Eh, *shellan*'ım biraz uzaklaşmaya can atıyordu. Sadece ona kalmamdan hoşlanıyor. Ben de bana o şekilde sahip olmasından cidden hoşlanıyorum, beni anlıyor musun?"

Wrath'ın vücudundan bir sıcaklık dalgası yayılırken Rhage hafifçe tebessüm eti. "Evet. Anlıyorum."

Bir duraklama olduktan sonra kral konuştu. "Kardeşim, başka bir şey var mı?"

"Ah, evet. Mary yakında çok hasta olacak. Olabildiğince kardeşlerimle gece dışarı çıkacağım ama işler zorlaştığında..."

"Elbette. Ne yapman gerekirse yap."

"Teşekkürler, adamım."

Wrath başını iki yana salladı. "Ne var biliyor musun? Değerli bir erkeksin. Gerçekten öylesin."

"Evet, ama bunu kendine sakla. Korumam gereken benmerkezci piç namım var."

"Tohr'un bunu yaptığını görebiliyorum. Phury kesinlikle yapacaktır. Belki V'de."

Rhage kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, fedakârlık yapıyormuşum gibi konuştun. Onu seviyorum."

"İşte fedakârlık bu. Fade'ye göçeceğini bildiğin halde onu seviyorsun."

"Hiçbir yere *gitmiyor*." Rhage azı dişlerini sıktı. "İyi olacak. Zorlu geçecek ama iyi *olacak*."

"Affet beni." Wrath başını eğdi. "Elbette olacak."

Rhage yere baktı. Bu özürle ne yapacağını bilmiyordu çünkü daha önce onları sadece sunmuştu. Ayrıca Mary'i ne zaman ölüyorken düşünse biri göğüs çukurunda sanki

meşale yakmış gibi hissediyordu.

"Sonra görüşürüz, lordum," derken duygusal olarak kendini küçük düşürmeden gitmeyi istiyordu.

Ama başını kaldırdığında ilk defa Wrath'ın gözlerinin içine baktı. Kral asla gözlüklerini çıkarmazdı. Asla.

Rhage'in nefesi kesildi. Ona parıldayarak bakan gümüş-yeşil karışımı irise odaklandı. Gözbebekleri yoktu aslında; sadece iki küçük siyah nokta vardı. Kör ve parlayan gözlerindeki sıcaklık şaşırtıcıydı.

"Seni kardeşim diye çağırdığım için gururluyum," dedi Wrath.

Rhage ağır kolların onu sert bir göğse çektiğini hissetti. Bir an gerildi ama sonra Wrath'ın iri omuzlarına tutunması için kendine izin verdi.

"Wrath?"

"Efendim?"

Rhage konuşmak için ağzını açtı ama sesini kaybetmişti.

Wrath sessizliğine cevap verdi. "Hepimiz yanında olacağız. O yüzden ihtiyacın olduğunda soracaksın. Eğer zaman gelirse savaşçının *shellan*'ına yakışır şekilde tam bir Fade töreni sağlanacak."

Rhage gözlerini sıkıca kapattı. "Teşekkürler... lordum."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mary banyoda saçını tarayarak kurutuyordu. İşi bittiğinde aynada kendine bakarak kumral dalgalarını düzeltti. Parmakları altında yumuşaktılar ve bu ışık altında aralarında ufak altın ile kırmızı renkler vardı.

Tekrar kel kaldığını düşünmeyi reddediyordu. Bu düşünceyi aklından atıyordu. Tanrı biliyordu ya gerçekten başına geldiğinde yeterince üzerine düşünecek vakti olacaktı.

"En az dünkü kadar güzelsin," dedi Rhage, duştan çıktığında. Üstünü kurularken Mary'nin arkasına gelip yansımasına bir öpücük attı.

Mary gülümsedi. "Bella ve John'u davet ettiğin için çok teşekkürler. Ayrıca Kardeşlik'in arada medeni rolü oynaması gerekiyor. Bizim için iyi olur."

"Tohrment ve Wellsie'nin John'u aralarına alması çok nazik bir davranış."

"O ikili muhteşemler."

Rhage banyodan çıkarken dövmesindeki gözler ona baktı. Tuhaf bir efekt, diye düşündü, ama tam olarak sevimsiz sayılmazdı. Sanki onu sevmesini gerçekten isteyen bir bekçi köpeği tarafından izlenmek gibiydi.

Gidip yatağın kenarında oturdu. "Hey, dün akşam seni ayakta tuttuysam özür dilerim. Ateşim olduğunda dönüp dururum."

Rhage elbise odasından çıkarken siyah bir pantolonunun fermuarını çekiyordu. "Beni hiç rahatsız etmedin. Ama bu konuda bir şey yapabilir miyiz?"

"Pek sayılmaz. Eğer seni rahatsız ederse başka bir yatak odasına giderim." Rhage'in ona attığı bakışa kahkahayla güldü. "Tamam, bunu yapmayacağım."

"Havers demişken. Senin için yapacağımız bir şey olduğunu umuyordum."

"Merak etme. Şansını denediğine minnettarım."

"Ne zaman onkoloji doktorunu görmeye gideceksin?"

"Yakında ama bu konu hakkında daha fazla konuşmak yok, tamam mı? Bu akşam bütün her şey hayatla ilgili olacak. Güzel hissediyorum ve bir anını bile harcamak istemiyorum."

Rhage'in dudakları kenarından kıvrılırken gözleri onaylayıp saygı duyuyormuş gibi parladı.

Rhage'i bir an bile olsa dışarıda bırakmayı mı düşünmüştü? *Aptal.*

Adama gülümserken karanlıkta, aralarında hiçbir şey yokken tekrar yalnız kalacakları gecenin sonu için sabırsızlanıyordu.

Rhage tekrar elbise odasına gittiğinden arkasından takip ederek partinin başlamasına birkaç dakika olduğunu, belki de bir başlangıç yapabileceklerini düşündü. Rhage askıda sıralanmış gömleklere bakarken elini sırtına, tam canavarın omzunun olduğu yere koydu.

Rhage irkilip geri çekti.

"Canın mı yandı?"

Onun etrafında dönerken Rhage dönüp durmaya devam ederek iki birkaç kez yer değiştirdiler.

"Rhage..."

"Acele etmeliyiz yoksa geç kalacağız." Sesi bir boğuk çıkmıştı ve göğüs kasları seğiriyordu.

"Sırtında ne sorun var?"

Gömleği askıdan alıp üzerine geçirdikten sonra hızlıca düğmeledi. "Sırtım iyi durumda."

Rhage yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızlıca yanından kaçtı. Yatak odasına gittiğinde hole yönelten kapıyı açtı ve çekmeceden saatini alarak bileğine taktı. Klipsini kapatırken parmakları titriyordu.

Tam ona sorunun ne olduğunu soracakken Phury kapıda belirdi.

"Merhaba, kardeşim, Mary," dedi adam gülümseyerek. "Beraber aşağıya inmek ister misiniz?"

Mary hüsranını gizledi. Eğer biri tarafından bölünecekse daha yakışıklısını düşünemiyordu. Phury'nin farklı renklerin birbirine karıştığı mükemmel saçı geniş omuzlarına dökülmüştü ve baştan çıkarıcı şekilde giyinmiş-

ti. Dillere destan bir şekilde. Takımı siyaha çalan mavi tonlarındaydı ve üzerinde belli belirsiz ince çizgiler vardı. Soluk pembe gömleği kalın boğazını ortaya çıkarıyordu ve mükemmel bir renk uyumu oluşturmuştu. Loaferları parlıyordu ve Fransız manşetleri ağır altın kol düğmeleriyle desteklenmişti. Küçük parmağında bir pırlanta bulunuyordu.

Bu kardeş tam bir GQ erkeğiydi. Bella ile çok yakışırlar, diye düşündü.

"Söyle bana Phury, Bella ile tanıştın mı?"

Adam sorun olmadığı halde göğüs cebindeki mendille uğraşıyordu. "Evet, onunla tanıştım. Oğlanla merkeze geldiğiniz akşam."

"Bu akşam o da geliyor."

"Ah, biliyorum."

"Şu anda biriyle de görüşmüyor."

Vay, kızarmak yakışıyor, diye düşündü. Phury çok tatlıydı.

"Phury ilgilenmiyor," dedi Rhage tabancasını sırtına takarken.

Mary, Rhage ceketini giyerken kaçırdığı kötü bir bakış attı.

"Ama sen de bekârsın," dedi Phury'e. "Değil mi?"

"Ah hem de nasıl bekâr."

"Rhage, adamın cevap vermesine ne dersin? Söylesene Phury, eğer ikinizde müsaitseniz onu yemeğe çıkartmayı neden teklif etmiyorsun?"

Phury ceketini yakasını düzeltirken daha da kızardı. "Evet, bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Bella cidden çok harika..."

Rhage başını iki yana sallarken onu hole yöneltti.

"Bırak gitsin Mary. Hadi gel."

Merdivenlerin yarısındayken Rhage'i durdurdu. Phury önlerine geçerken fısıldadı. "Biraz sakinleş, tamam mı? Bella ile belki iyi geçinebilirler."

"Bella'nın Phury'den elde edebileceği tek şey konuşma olur."

"Ne..."

"Kadınlarla işi yok."

"Gey mi?"

"Hayır, ama Bella'yı ona zorlama, tamam mı? İkisine de haksızlık olur."

Mary'nin bakışları antrenin mozaik zemine adım atan Phury'e çekildi. Hafifçe sekmesine rağmen her yeri çalışan bir adamın yürüyüşüne sahipti. Ama belki bu bir illizyondu. Belki de savaşırken yaralanmıştı.

"İktidarsız mı?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Bakirlik yemini etmiş."

Tanrım, ne büyük bir kayıp, diye düşündü adamın hareket etmesini gözlerken.

"Bir çeşit tarikata mı bağlı?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Phury ile bütün yollar ikizi olan Zsadist'e açılır. Evet, pek benzemiyorlar." Rhage onu hafifçe dürtünce merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

"Neden Phury sekiyor?"

"Protezi var. Sol bacağının yarısını kaybetti."

"Yüce Tanrım, nasıl?"

"Silahla sıkıp koparttı."

Mary donakaldı. "*Ne*? Kazayla mı oldu?"

"Hayır, bilerek. Mary, hadi gel, buna sonrasında devam edebiliriz." Elini tutarak onu öne doğru çekti.

* * *

Bella malikânenin girişinden ona buraya kadar şoförlük yapan *doggen* ile adım attı. Etrafa bakarken şaşkınlık içerisindeydi. Ailesinin büyük bir evi vardı ama bunun gibi değildi. Bu... soylu bir yaşam tarzıydı. Mantıklı geliyordu çünkü Kör Kral ve kraliçesi burada yaşıyordu.

"Hoş geldin Bella," dedi derinden gelen bir erkek sesi.

Dönünce saçında farklı renk karışımları olan, o akşam eğitim merkezinde Zsadist ile arasına giren kardeşi gördü.

"Adım Phury. Daha önce tanıştık. Spor salonunda."

"Savaşçı," dedi başıyla selam vererek. Kardeşler tarafından, özellikle böylesi tarafından şaşkına uğramamak elde değildi. Kocamandılar. Bu saç gerçek miydi?

"Gelebildiğine sevindik." Ona gülümserken sarı gözleri sıcacıktı. "Ceketini alayım."

Ceketi çıkarıldığında koluna taktı. "Doğruyu söylemek gerekirse burada olduğuma inanamıyorum. Mary! Merhaba!"

İkili kucaklaştıktan sonra Phury ile konuştular. Bella kısa süre sonra savaşçının karşısında kendini rahat hissetmeye başlamıştı. Adamda sakinleştirici ve güven verici bir şey vardı; gözleri oldukça çekiciydi. Gerçekten sarı renkteydiler.

Ne kadar çekici olsa da yara izli kardeşini arıyordu. Konuşmayı sürdürürken çaktırmadan renkli antrede etrafı gözlüyordu. Zsadist ortada yoktu. Belki de partiye katılmayacaktı. Sosyal bir tip gibi gözükmediği kesindi.

Mary Rhage'in yanına gitmek için ayrılırken Bella hayal kırıklığına uğramamaya kararlıydı. Tanrı aşkına, Zsadist gibilerle işi yoktu zaten.

"Söylesene Phury," dedi Bella. "Acaba... biliyorum bu kabaca ama saçına dokunmam lazım." Adam hayır demeden uzanıp bir tutam sarı, kırmızı gür dalgayı eline

alıp okşadı. "Ne kadar güzel. Renkler mükemmel. Aynı zamanda süper kokuyor. Ne tür bir şampuan kullanıyorsun?"

Adamın gözlerine bakarken şaka yapmasını bekliyordu. Ama onun yerine donakalmıştı. Ona bakarken gözünü bile kırpmıyordu.

Birden kapının girişinden Rhage'in ona yüzünde şok ifadesiyle baktığının farkına vardı. Aynı zamanda keçi sakalı olan savaşçı da öyleydi. İri yarı insan erkeği de. Ve...

Eh, parti bir an duraklamıştı, değil mi?

Elini indirip fısıldadı. "Çok özür dilerim. Korkunç derece uygunsuz bir şey yaptım, değil mi?"

Phury hangi transa girmişse ondan çıktı. "Hayır. Önemli değil."

"O zaman neden herkes bana bakıyor?"

"Beni böyle görmeye alışık değiller... hiçbir kadın... ah..." Phury elini tutup sıktı. "Bella yanlış bir şey yapmadın. Cidden. Kardeşlerim hakkında endişelenme, tamam mı? Sadece onların saçlarına dokunmanı istedikleri için kıskanıyorlar."

Ama adamda cidden bir sorun vardı. Hemen sonra müsaade istemesine şaşırmamıştı.

Bir *doggen* önüne çıktı. "Özür dilerim, hanımefendi. Ceketinizi daha önce almalıydım."

"Ah, teşekkürler.

Adamın ellerine bıraktıktan sonra partinin bilardo odasına doğru yöneldiğinin farkına vardı. Arkasında bir yerden soğuğun sızdığını hissetmeden önce oraya ilerlemek üzereydi. Ön kapılar mı açılmıştı?

Arkasını döndü.

Zsadist giriş salonunun loş bir köşesinde durarak göl-

gelerden ona bakıyordu. Siyah balıkçı kazağı ve onu en son gördüğünde üstüne olan bol siyah pantolonunu giymişti. Aynı önceki sefer gibi gece karanlığındaki gözleri vahşiydi. Seksiydi.

Ah, evet, diye düşündü yanakları kızararak. İşte bu yüzden buraya gelmişti. Bu erkeği bir defa daha görmeliydi.

Derin bir nefes alıp yanına gitti.

"Merhaba." Adam tek kelime etmeyince kendini tebessüm etmeye zorladı. "Hoş bir akşam, değil mi?"

"İkizimin verdiği his hoşuna gitti mi?"

Savaşçı onun *ikizi* miydi? İkisi nasıl olur da... Eh, biraz benzerlik vardı. Eğer Zsadist'in yara izlerinin yok olduğunu ve saçının uzadığını hayal ederse.

"Sana bir soru sordum, dişi. Saçının verdiği his hoşuna gitti mi?" Kara gözleri vücudunda gezindikten sonra ipek bluzu ile giydiği dar eteğinde dolaştı. Yüzüne döndüğünde dudaklarında oyalandı. "Bana cevap verecek misin, dişi?"

"Bella," diye mırıldandı otomatik olarak. "Lütfen bana Bella diye seslen."

Zsadist'in bakışları buğulu bir hal aldı. "Kardeşimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ah... kendisi yakışıklı, evet."

"Yakışıklı. Evet, kelime buydu. Söylesene, benimle yatacak kadar onu çok istiyor musun?"

Sıcak kelimelerle ve seksi bakışlarıyla alev almıştı. Ama sonra dediklerinin farkına vardı.

"Özür dilerim, anlayamadım..."

"Erkek kardeşim bakirdir. Sanırım Phury'e yakın bir şeye sahip olmak için tek şansınım." Diliyle bir ses çıkardı. "Ama onun yerine geçmek için zavallı bir imitasyonum, değil mi?"

Bella ellini boynuna götürürken Zsadist'in vücudunun altındayken içinde hareket etmesinin görüntülerinde boğuluyordu. Bu nasıl bir şey olurdu? Onun tarafından sahip olunmak? Pervasız kısmı öğrenmeye açtı.

Ah, Tanrım. Düşüncesi bile titremesine neden oluyordu.

Zsadist soğuk bir tonda kahkaha attı.

"Seni şaşırttım mı? Özür dilerim. İkilemde kalışına yardım etmeye çalışıyordum. Sahip olamayacağın bir şeyi istemek berbat olmalı." Zsadist'in gözleri onun boynuna takıldı. "Şahsen benim öyle bir problemim yok."

Bella yutkunurken adam hareketi takip etti. "Problem mi?" diye fısıldadı Bella.

"İstediğimi alırım."

Evet, diye düşündü. *Kesinlikle yaparsın değil mi?*

Yakıcı bir telaşla Zsadist'in vücutları birleşmiş, yüzleri çok yakınken ona yukarıdan baktığını hayal etti. Bu fantezi elini kaldırmasına sebep olmuştu. Parmağını dudaklarına gelene kadar yara izinde gezdirmek istiyordu. Sadece onu hissetmek içindi.

Zsadist hızla kenara çekilerek dokunuştan kaçmıştı ve gözleri sanki onu şaşırtmış gibi parlıyordu. Yüzündeki ifade hızla yok oldu.

Düz ve soğuk bir tonda konuştu. "Dikkatli ol, dişi. Isırırım."

"Hiç adımı söyleyecek misin?"

"Bir içkiye ne dersin?" diye araya girdi Phury. Dirseğini tutmuştu. "Bar bilardo odasında."

"Evet, onu uzağa götür," dedi Zsadist. "Ne kadar iyi bir kahramansın, kardeşim. Her zaman birilerini kurtarıyorsun. Ayrıca bilmelisin ki, senin yakışıklı olduğunu düşünüyor."

Phury'nin yüzü gerilmişti ama Bella'yı antrede yönlen-

dirirken tek kelime etmedi.

Bella geriye baktığında Zsadist gitmişti.

Phury dikkatini çekmek için kolunu çekiştirdi. "Ondan uzak durmalısın." Bella cevap vermeyince savaşçı onu kenara çekerek omuzlarını tuttu. "İkizim arızalı değil. Harap olmuş durumda. Aradaki farkı anlayabiliyor musun? Arızalı olunca belki düzeltebilirsin. Harap olduğunda? Tek yapabildiğin gömülmesini beklemek olur."

Bella'nın ağzı hafifçe açık kalmıştı. "Bu çok... acımasız oldu."

"Gerçek bu. Eğer benden önce ölürse, mahvolurum. Ama bu onun ne olduğunu değiştirmeyecek."

Açıkça kendini adamdan ayırdı. "Bunu aklımda tutarım. Teşekkürler."

"Bella..."

"Bana içki getirecektin?"

Otuz Dokuzuncu Bölüm

O, yüksek bir apartman binasının önünde paralel şekilde park etti. Kocaman gökdelen Caldwell'in yüksek, lüks binalarından biriydi ve nehir yatağının etrafına yatırımcıları çekmeye çalışmak için yapılmıştı. C'nin apartmanı yirmi altıncı katın suya bakan kısmındaydı.

Gösterişçi. Cidden gösteriş budalasıydı.

Çoğu *kırıcı* boktan yerlerde yaşıyordu çünkü Cemaat parayı savaşa yatırmayı tercih ediyordu. C bu gösterişli hayatı devam ettirebiliyordu çünkü kendi karşılayabiliyordu. Yetmişlerde katılmadan önce güven fonuna sahipti ve bir şekilde parasını saklamıştı. Adam değişik bir karışımdı: Seri katil dürtüleri olan bir sanat meraklısıydı.

Saat ondan sonra kapıcı yoktu ve lobi kapısının elektrik kapısını açmak bir dakikalık işti. O çelik ve cam birleşimi asansöre binip yirmi yedinci kata çıktıktan sonra bir kat merdivenleri gereklilikten çok alışkanlıktan indi. Onun kim olduğunu veya nereye gittiğini takan biri olduğunu düşünmesi için sebep yoktu. Hem gecenin bu saatinde bina terk edilmişti. Avrupa özentisi ev sahipleri şu anda şehir merkezindeki Zero Sum'da ectasy ya da kokain alıyorlardı.

C'nin kapısına vurdu.

Bu Bay X'in kayıp listesinde ziyaret ettiği beşinci adresti ve bu akşamki ilk girişimiydi. Dün akşam güzel bir başarı elde etmişti. Katillerden biri eyalet dışına çıkıp Washington'daki bir arkadaşına yardım etmeye karar vermişti. Oda arkadaşı olan kayıtlardan ikisi birbiriyle kavgaya giriştikleri için yaralanmışlardı. İyileşiyorlardı ve birkaç gün içerisinde işe dönmüş olacaklardı. Son *kırıcı* ise televizyon izleyip miskinlik yapan sağlıklı piç kurusunun tekiydi. Eh, O ayrılırken başına gelen talihsiz bir kazaya kadar sağlıklıydı. Ayağa kalkıp iş görmesi bir hafta sürerdi ama ziyaret kesinlikle önceliklerini belirginleştirmişti.

Birkaç diz kapağını kırmanın adama bunu yapması ne kadar tuhaftı.

O tekrar C'nin kapısına vurduktan sonra kilidi açtı. Kapıyı açtığında irkildi. *Siktir.* Mekân kötü kokuyordu. Sanki çürümüş çöp gibiydi.

Mutfağa ilerledi.

Hayır, koku çöpten gelmiyordu. C'den geliyordu.

Kırıcı yüz üstü dönmüş şekilde yerdeydi ve siyah kurumuş kan yığının üzerinde yatıyordu. Elinin yakınında bazı bandajlar, iğne iplik gibi şeyler vardı; sanki kendini düzeltmeye çalışmış gibiydi. İlk yardım eşyalarının yanında BlackBerry'si vardı ve klavye kısmı kanla kaplanmıştı. Aynı zamanda bir kadın çantası diğer yanında duruyordu.

O, C'yi sırt üstü çevirdi. Katilin boğazı fena kesilmişti. Tenin dağlanış şekline bakılırsa kesik Kardeşlik'in iğrenç hançerlerinden biriyle yapılmıştı. Adamım, o metalde ne varsa *kırıcıların* yaralarını asit gibi yakıyordu.

C'nin boğazı hareket ediyor, boğazdan sesler çıkarırken gerçekten birazda olsa ölebileceklerini kanıtlıyordu.

Elini kaldırdığında bir bıçak bulunuyordu. Birkaç yüzeysel kesik tişörtünü çizmişti. Sanki kendini göğsünden bıçaklamaya çalışmış ama iyi bir iş becerebilecek güce sahip değilmiş gibiydi.

"Kötü bir haldesin, adamım," dedi O, bıçağı alarak. Topukları üzerinde otururken adamın yavaş hareketlerle kıpırdanmasını izledi. Sırt üstü bu şekilde uzanırken kolları, bacakları beceriksiz hareket ediyordu ve sanki ölmek üzere olan bir haziran böceği gibiydi.

O çantaya baktı.

"Yaşam tarzını mı değiştiriyorsun, C?" Çantayı alıp içini karıştırdı. Bir şişe ilaç. Peçete. Tampon. Cep telefonu.

Merhaba, cüzdan.

Sürücü belgesini çıkardı. Kahverengi saçlar. Gri gözler. Dişinin vampir mi yoksa insan mı olduğunu söylemek imkânsızdı. Adres 22. Karayolu'nun taşra kısımlarındaydı.

"Bana doğru anladığımı söyle," dedi O. "Kardeşlerle beraber kafa kafaya geldin. Savaşçının yanında bir dişi vardı. Bıçaklandıktan sonra kaçmayı becerdin ve bu çantayı daha sonra erkeğin bayan arkadaşının işini bitirebilmek için aldın. Sorun şu ki, yaraların çok ciddi ve eve geldiğinden beri buraya yatıyorsun. Nasıl gidiyorum?"

O, cüzdanı çantaya atıp adama baktı. C'nin gözleri gevşek bilyeler gibi kafasının içinde oynuyordu.

"Bilirsin C, eğer bana kalsaydı seni burada böylece bırakırdım. Bunun farkında mısın bilmiyorum ama bir anda varlığımıza son verilmiyor, Omega'ya dönüyoruz. İnan bana, diğer tarafta onunlayken başına gelenler burada tatil yapıyormuşsun gibi hissetmene sebep olacak." O etrafa baktı. "Maalesef ki burayı kokutuyorsun. Bir insan gelecek ve sonrasında elimizde bir sorun olacak."

O bıçağı kaldırırken kabzasını sertçe tuttu. Omzunun

üzerine kaldırırken C'nin rahatlamasıyla vücudu kıpırdanmayı kesti.

"Bu konuda cidden iyi hissetmemelisin," dedi O, yumuşak bir tonda.

Bıçağı kırıcının göğsüne sapladı. Bir ışık çakmasıyla pop sesi geldi. Böylece C yok olmuştu.

O çantayı alıp dışarı çıktı.

Mary Rhage'in yanına giderken doğru anı beklemek için elini arkasında gizliyordu. Adam bilardo oyunun ortasındaydı. Butch ile beraber V ve Phury'i fena yeniyordu.

Oynamalarını izlerken kardeşlerden cidden hoşlandığına karar verdi. Bütün asık suratlı haliyle Zsadist'ten bile hoşlanıyordu. Ona karşı çok iyiydiler. Hak edecek ne yaptığını bilmediği bir saygı ve hürmetle ona davranıyorlardı.

Rhage masaya doğru eğilirken ona göz kırptı ve sopasını hizaladı.

"Ona verdiğin değer yüzünden," diye biri kulağına söyledi.

Birden irkildi. Vishous hemen arkasındaydı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu yüzden sana tapıyoruz. Bana aklını okumamı kesmemi söylemeden önce, bu düşünceyi isteyerek yakalamadığımı söyleyeyim. Sadece göz ardı etmek için fazlasıyla yüksekti." Vampir bardağından bir yudum votka aldı. "Ama seni bu yüzden kabul ettik. Ona güzel davranırken hepimizi onurlandırıyorsun."

Rhage başını kaldırıp kaşlarını çattı. Atışını yapar yapmaz masanın etrafından dolanıp yanına geldikten sonra bariz şekilde V'nin vücudunu dürterek uzaklaştırdı.

Vishous kahkaha attı. "Sakin ol, Hollywood. Kızın gözü sadece sende."

Rhage homurdandıktan sonra Mary'i yanına doğru çekti. "Bunu hatırlarsan kolların ve bacakların olduğu yerde kalır."

"Daha önce hiç sahiplenici tiplerden olmamıştın."

"Çünkü saklamak istediğim hiçbir şeye sahip olmadığımdandı. Sıra sende, kardeşim."

V içkisini bırakıp oyuna cidden odaklanınca Mary elini uzattı. Parmak uçlarından bir kiraz sallanıyordu.

"Diğer numaranı görmek istiyorum," dedi. "Dilin ve kiraz sapınla güzel şeyler yapabildiğini söylemiştin."

Rhage kahkaha attı. "Hadi ama..."

"Ne? Numaran yok mu?"

Adamın yavaşça gülümsedi. "Ağzımın nasıl çalıştığını izle, dişi."

Buğulu bakışlarının ardından Rhage eline doğru eğildi. Dili dışarı çıkarak kirazı kaptı ve dudaklarının arasına doğru çekti. Çiğnedikten sonra yutkunurken başını salladı.

"Henüz değil," diye homurdandı.

"Ne?"

"Senin sırların daha tatlı."

Yüzü kızararak gözlerini elleriyle kapadı.

Ah, tabii. Şimdi seksileşmek istiyordu, diye düşündü.

Derin bir nefes alırken Rhage'in ne zaman içinde olmak istese etrafa yaydığı erotik, yoğun kokuyu yakaladı. Elini kaldırıp Rhage'e baktı.

Adam hayranlıkla ona bakıyordu. Gözlerinin ortası beyazdı ve kar tanesi gibi parlıyordu.

Mary'nin nefesi kesildi.

Orada başka bir şey var, diye düşündü. Onun bakışlarından bakan... başka bir şey vardı.

Phury yanlarına gülümseyerek geldi. "Eğer böyle ola-

caksan kendine git bir oda bul, Hollywood. Geri kalanlarımızın neye sahip olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı yok."

Rhage'in omzuna vurdu.

Rhage hızla dönüp kardeşinin elini dişleriyle ısırmaya çalıştı. Çenenin kapanış sesi odadaki bütün konuşmaları durduracak kadar yüksek sesteydi.

Phury geriye doğru zıplarken kolunu uzağa çekti. "Yüce Tanrım, Rhage! Senin sorunun ne... Siktir. Gözlerin adamım. Dönüşmüşler."

Rhage'in yüzü soldu ve geriye doğru tökezlerken gözlerini kısıp, kırpıştırıyordu. "Özür dilerim. Lanet olsun Phury, farkında değildim..."

Odadaki erkekler ellerindeki her şeyi bırakıp etrafında toparlandılar.

"Değişime ne kadar yakınsın?" diye sordu Phury.

"Dişileri götürün," diye biri emretti. "Onları yukarı çıkarın."

İnsanların odadan çıkış sesleriyle beraber Vishous Mary'nin kolunu sıktı. "Gel benimle."

"Hayır," diyerek çabaladı. "Bırak. Onunla kalmak istiyorum."

Rhage ona bakarken o tuhaf, odaklanmış bakış geri geldi. Sonra beyaz gözler Vishous'a çevrildi. Rhage'in dudakları dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geri çekilerek bir aslan kadar gür sesle gürledi.

"V, adamım, kızı bırak. Hemen," dedi Phury.

Vishous onu bıraktı ama fısıldadı. "Buradan gitmen gerekiyor."

Siktir et, diye düşündü.

"Rhage," diye yumuşak bir ses tonuyla seslendi. "Rhage, neler oluyor?"

Adam başını salladıktan sonra göz temasını keserek

mermer şömineye doğru geriledi. Taşı sıkıca tutarken ter yüzünde parlıyordu ve şömine çerçevesini tamamen yerinden kaldıracakmış gibi gerilmişti.

Kendiyle savaş verirken, kalbi gümbür gümbür atarken, kolları ve bacakları titrerken zaman yavaşlamıştı. Yere çökerek gerginliğin vücudunu terk etmesi uzun bir zaman almıştı. Ne türlü bir savaş vermişse, kazanmıştı. Ama büyük bir zafer sayılmazdı.

Başını kaldırdığında gözleri normale dönmüştü ama beti benzi atmıştı.

"Özür dilerim, kardeşlerim," diye homurdandı. Rhage sonra ona baktı ve ağzını açtı. Konuşmak yerine başını utançla bükmüştü.

Mary adamların vücutlarından kurduğu barikatı geçerek ellerini onun yüzüne koydu.

Rhage'in şaşkınlıkla nefesi kesilirken Mary dudaklarından öptü. "Hadi kiraz olayını görelim. Hadi ama."

Etrafta dikilen adamlar şaşkınlık içerisindeydiler. Bakışlarında bunu hissedebiliyordu. Rhage'de sarsılmıştı. Ama ona imalı bir şekilde bakınca çiğnemeye ve sapı dişleri arasında götürmeye başladı.

Mary savaşçılara baktı. "İyi durumda. İyiyiz. Ne yapıyorsanız ona dönün, tamam mı? Kendini toparlamaya ihtiyacı var. Hepinizin bakması duruma yardımcı olmuyor."

Phury hafif bir kahkaha attıktan sonra bilardo masasının yanına gitti. "Kız bir harika."

V durumu çakıp bardağını eline aldı. "Evet. Kesinlikle."

Parti devam ederek Bella ile Wellsie döndüğünde Mary Rhage'in yüzünü ve boynunu okşuyordu. Mary'nin gözüyle buluşmakta sorun yaşıyormuş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir tonda.

"Çok özür dilerim..."

"Özrü boş ver. Sorun her neyse elinde olan bir şey değildi, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"O zaman özür dilenecek bir şey yok."

Neler olduğunu öğrenmek istiyordu ama burası yeri ve zamanı değildi. Bazen tuhaflıklara karşı normalmiş gibi davranmak en iyi çözümdü. Gerçekten olana kadar öyleymiş gibi yapmak psikolojik saçmalıktan çok fazlasıydı.

"Mary, benden korkmanı istemiyorum."

Bir anlığına Rhage'in dudaklarının ve çenesinin hareket edişini izledi.

"Korkmuyorum. V ile Phury'nin başı biraz belada olabilirdi ama benim canımı yakmazdın. Hiçbir şekilde. Bunu nasıl biliyorum, hiçbir fikrim yok ama biliyorum işte."

Derin bir nefes aldı. "Tanrım, seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum."

Sonra gülümsedi.

Mary yüksek sesle gülünce odadaki herkesin başı onlara çevrildi.

Kiraz sapı adamın köpekdişlerinin birine güzelce bağlanmıştı.

Kırkıncı Bölüm

Bella gözlerini dikmiş bakıyordu ve bunu durdurması gerekiyordu.

Ama kendine engel olamıyordu. Sadece Zsadist'i görebiliyordu.

Adam pek partiye katılmış sayılmazdı. Rhage ile olan olay dışında onlardan olabildiğince uzak durmuştu. Kimseyle konuşmadı. Hiçbir şey içmedi. Bir şey yemedi. Uzun camların önünde bir heykel gibiydi ve adamdaki hareketsizlik şaşkınlık vericiydi. Sanki nefes bile almıyormuş gibiydi. Sadece gözleri hareket ediyordu.

Ve gözlerini hep ondan kaçırıyordu.

Bella daha fazla şarap almak için giderken ikisine de bir ara verdi. Orman yeşili ipek duvar kâğıtlarıyla kaplanıp siyah-altın karışımı saten perdelerle süslenmiş bilardo odası karanlık ve lüks bir alandı. Barın kurulduğu köşede gölgeler daha bile karanlıktı ve onlara sığındı.

Belki de adamı buradan izlerken daha ihtiyatlı olabilirdi.

Birkaç gündür etrafta soruşturup Zsadist'e dair bütün hikâyelerini dinlemişti. Dedikodular, özellikle onunla

kadınlar arasında olanlar düpedüz korkunçtu. Vampirler adamın kadınları sırf zevkten öldürdüğünü söylüyordu ama bunların ne kadarının abartı olduğunu merak etmek elde değildi. Onun gibi tehlikeli görüntüye sahip bir adamsan, insanlar eninde sonunda konuşacaklardı. Erkek kardeşi de aynı şekildeydi. Rehvenge hakkında yıllardır fısıltılar duyuyordu ve Tanrı biliyordu ki, hepsi yalandı.

Zsadist hakkında bütün bu lafların gerçek olma ihtimali yoktu. Tanrı aşkına, millet insan fahişelerin kanıyla hayatta kaldığını söylüyordu. Bu her akşam içmediği takdirde fiziksel açıdan mümkün bile değildi. Öyle olsa bile, zayıf bir besinle nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

Bella bara arkasını dönüp etrafı gözledi. Zsadist gitmişti. Antreye bakış attı. Gittiğini görmemişti. Belki de maddesel halden çıkmıştı...

"Beni mi arıyorsun?"

Yerinden zıplarken başını döndürdü. Zsadist hemen arkasındaydı ve elmasını tişörtüne sürtüyordu. Ağzına götürürken Bella'nın boynunu gözledi.

"Zsadist..."

"Aristokrat bir kadın olmana rağmen epey kabasın." Köpek dişlerini ortaya çıkarıp yeşil elmayı kütürdeterek ısırdı. "Annen sana gözlerini dikip bakmanın nezaketsiz bir davranış olduğunu söylemedi mi?"

Bella çiğnemesini ve çenesinin dairesel şekilde hareket etmesini izledi. Tanrım, adamın dudaklarına bakmak bile nefesini kesiyordu. "Seni gücendirmek istememiştim."

"Eh, gücendirdin. Sanırım bunu yaparken sevgili ikizimi de üzüyorsun."

"Ne?"

Zsadist'in gözleri üzerinde süzülürken saçlarına doğru çekildi. Elmadan bir ısırık daha aldı. "Phury senden hoş-

lanıyor. Sanırım senden etkilenmiş bile olabilir ki bu en azından onu tanıdığımdan beri bir ilk. Dişiler tarafından dikkati dağılmaz."

Tuhaf, bu hisse hiç kapılmamıştı. Ama zaten Zsadist'e odaklanmıştı.

"Phury'nin benimle ilgilendiğini..."

"Seni sürekli izliyor. Sen bana bakarken o da sana bakıyor. Senin hakkında endişelendiğinden de değil. Gözleri vücudunda geziniyor, dişi." Zsadist başını kenara doğru eğdi. "Belki yanılıyorumdur. Belki onu bu bakirlik durumundan çıkaracak kişi sensindir. Siktir, bunun için yeterince güzelsin ve adam da nalları dikmiş değil."

Yanakları kızardı. "Zsadist şunu bilmelisin, ben seni..."

"İğrenç mi buluyorsun? Millet de araba kazası etkisi yaratıyorum." Biraz daha elma ısırdı. "Büyülenmeni anlayabiliyorum ama o gözleri başka tarafa çekmen gerekiyor. Bundan sonra Phury'e bak, anlaştık mı?"

"Sana bakmak istiyorum. Sana bakmayı seviyorum."

Adamın gözleri kısıldı. "Hayır, sevmiyorsun."

"Evet. Seviyorum."

"Kimse bana bakmayı sevmez. Ben bile sevmiyorum."

"Çirkin değilsin, Zsadist."

Adam kahkaha atarken bilerek parmağını yara izinde gezdirdi. "Bak şimdi bunda bir onay sezdim. Aynı zamanda açıkça söylenmiş kahrolası bir yalan olduğunu."

"Seni büyüleyici buluyorum. Aklımdan çıkaramıyorum. Seninle olmak istiyorum."

Zsadist kaşlarını çatarken donakaldı. "Ne şekilde olmak istiyorsun?"

"Bilirsin. Seninle olmak." Kızardı ama kaybedecek bir şeyi olmadığının farkına varmıştı. "Seninle... yatmak istiyorum."

Zsadist o kadar hızla geri çekildi ki bara çarptı. İçki şişeleri sarsılırken adam hakkındaki hikâyelerin yalan olduğundan emin olmuştu. Bu adam kadın katili değildi. Aksine ondan cinsel olarak etkilendiği düşüncesiyle donakalmıştı.

Ağzını açtı ama adam onu kesti.

"Benden uzak dur, dişi," dedi Zsadist, yarısı yenmiş elmayı çöpe atarken. "Eğer durmazsan kendimi savunmak için ne yapacağımın bir garantisi yok."

"Neyden savunacaksın? Sana karşı tehdit oluşturmuyorum."

"Oluşturmuyorsun ama sağlığın için tehlikeli olduğuma garanti verebilirim. İnsanların benden uzak durmasının iyi bir sebebi var."

Odadan basıp gitti.

Bella bilardo masasının etrafındaki insanlara baktı. Herkes oyuna odaklanmıştı ki bu mükemmeldi. Yapacağı şey için kimsenin onu vazgeçirmesini istemiyordu.

Şarap kadehini bırakıp bilardo odasından sıyrıldı. Lobiye girdiğinde Zsadist merdivenlerden çıkıyordu. Ona öne geçmesi için yeterince zaman tanıdıktan sonra hızlıca merdivenleri çıkararak ikinci kata kadar sessizce hareket etti. Üst kata geldiğince adamın botlarının köşeyi döndüğünü gördü. Hızlıca halıda koştururken adam balkondan ve aşağıdaki antreden uzağa götüren koridora girdiğinde aralarındaki mesafeyi koruyordu.

Zsadist durakladı. Bella mermer bir heykelin arkasına gizlendi.

Öne doğru eğildiğinde adam gitmişti. Onu gördüğü yere yürüyünce bir kapının hafifçe açık bırakıldığını gördü. Başını içeri uzattı. Oda kapkaranlıktı ve holden gelen ışık karanlıkta biraz yol açmıştı. İçerisi sanki sıcaklık ka-

patılmış ve yaz sıcaklığı yok olduğundan beri açılmamış gibi soğuktu.

Gözleri karanlığa alıştı. Ağır kırmızı süetle kaplanmış geniş şatafatlı bir yatak vardı. Diğer mobilyalar aynı şekilde lükstü ama odanın köşesinde tuhaf bir şey vardı. Battaniyelerden yapılmış bir yatak. Bir de kafatası.

Bella bir kolla içeri doğru çekilmişti.

Kapı ardından kapandı ve oda tamamen karanlığa büründü. Hızla döndürülüp yüz üstü duvara itilmişti. Mumlar yandı.

"Burada ne *halt* ediyorsun?"

Bella nefes almaya çalıştı ama Zsadist'in sırtına baskı uygulayan kolu yüzünden ciğerlerine hava çekemiyordu.

"Ben... konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

"Hadi ya. Bu yüzden mi buraya geldin? Konuşmaya."

"Evet, düşündüm ki..."

Adamın elleri ensesine sarıldı. "Peşimden gelecek kadar aptal olan dişilerle konuşmam. Ama sana onlara ne yaptığımı göstermeye niyetliyim."

Geniş kolunu karnına dolayıp kızın kalçalarını duvardan çektikten sonra başını aşağı doğru eğdi. Dengesi bozulunca pervaza tutunmaya çalıştı.

Adamın uyarılmış hali doğrudan kasıklarına değdi. Ciğerlerindeki nefes sökülüp atılmıştı.

Sıcaklık bacaklarının arasında dolanırken adamın göğsü sırtına değiyordu. Bluzunu eteğinden çıkardıktan sonra Zsadist elini karnına getirerek uzun parmakları ve geniş avucuyla kavradı.

"Senin gibi bir dişi diğer aristokratlarla olmalı. Yoksa yara izleri ve namım mı seni cezbediyor?" Bella nefes alamadığı için cevap vermeyince Zsadist homurdandı. "Evet, elbette öyle."

Tek harekette sutyenini yukarı kaldırıp göğüslerini yakaladı. Büyük bir arzunun saldırısına uğrayarak tıslayıp kıpırdandı Bella. Adam hafifçe kahkaha attı.

"Çok mu hızlı oldu?" Kızın göğüs uçlarından birini parmak uçlarının arasına alıp oynatırken acı ile zevki birbirine karıştırıyordu. Bella haykırdı. "Senin için çok mu sert oldu? Kendimi kontrol etmeye çalışırım ama bilirsin, vahşiyimdir. Bu yüzden bunu istiyorsun ama değil mi?"

Ama çok hızlı veya çok sert değildi. Tanrı yardımcısı olsun, Bella'nın hoşuna gitmişti. Sert ve hemen olmasını istiyordu. Zsadist ile olmasını istiyordu. Kuralları yıkmak ve getirdiği tehlike ile heyecanı, adamın çıldırtıcısı ateşi ile gücünü istiyordu. Özellikle adam eteğini kalçalarından aşağı indirirken kendini fazlasıyla hazır hissediyordu. Zsadist'in tek yapması gereken tangasını kenara çekmekti; sonra içine gömülebilirdi.

Ama adam içine girerken onu görmek istiyordu. Vücuduna da dokunmak istiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam onu aşağıda tutarken boynuna doğru eğilerek vücudunu sabit tuttu.

"Pardon, başka numara bilmiyorum. Ancak bu pozisyonda yapıyorum."

Bella kıpırdanırken onu öpmeye can atıyordu. "Zsadist..."

"Kararını tekrar düşünmek için biraz geç oldu." Sesi kulağında erotik bir hırıltıya döndü. "Bir sebepten dolayı seni becermek istiyorum. Hem de çok. O yüzden ikimize de iyilik yap ve sık dişini. Çok sürmeyecek."

Elleri göğüslerini bırakıp Bella'nın bacaklarının arasına gittiğinde vajinasını buldu.

Zsadist dona kaldı.

Bella içgüdüsel olarak kalçalarını oynatarak kendini

adamın parmaklarına sürtüyordu; mükemmel hissettiriyordu...

Adam geriye doğru fırladı. "Çık git buradan."

Kafası karışmış ve fena uyarılmış şekilde üstünü düzeltirken ayakta salındı. "Ne?"

Zsadist kapıya gidip açtı ve yere baktı. Bella kıpırdamayınca kükredi. "Çık git!"

"Neden..."

"Tanrım, midemi *bulandırıyorsun*."

Bella tüm kanın yüzünden çekildiğini hissetti. Tişörtünü kaldırıp bluzunu ve sutyenini beceriksizce düzeltti. Sonra kapıdan fırlayıp çıktı.

Zsadist kapıyı çarptıktan sonra banyoya koştu. Tuvaletin kapağını açtıktan sonra eğilip yediği elmayı kustu.

Sifonu çekerken yere çöktü. Sarsılmış ve midesi bulanmış hissediyordu. Derin nefesler almaya çalıştı ama yalnızca Bella'nın kokusunu alıyordu. Leziz ve esrarengiz uyarılmış kokusu parmaklarındaydı. Balıkçı yakasını üzerinden fırlatarak ellerine sararken kokuyu azaltmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

Tanrım, mükemmel saten dokusu. Arzusunun müthiş kokusu. Bütün o çekici kokusu.

Yüz yıllardır hiçbir kadın onun için ıslanmamıştı. Kan esiri olduğundan beri hiç başına gelmemişti. O zamanlarda da... bunu istememiş ve bu cinsel uyarılma halinden korkmuştu.

Aklını şimdiki zamana odaklamaya, banyodaki halinde kalmaya zorlamıştı ama geçmiş onu içine çekiyordu.

Tekrar hücresinde zincirlenmiş şekildeydi ve vücudu kendine ait değildi. Sahibe'nin ellerini hissedip istediği ereksiyonuna sahip olmak için ona sürdüğü merhemin

kokusunu almıştı. Üzerinde gidip gelerek doyuma ulaşana kadar pompalıyordu. Sonrasında kadının damarından beslendiği zamana ait ısırma ve beslenme görüntülere beynine saldırdı.

Hepsi geri dönmüştü. Tecavüzler. Aşağılamalar. Bir hiçe dönüşene, kalbinin atışı ile ciğerlerinin alışkanlıktan işlevini görmesi dışında ölü hale gelene zaman kavraman kavramını kaybettiği bir asır boyunca istimara uğramıştı.

Tuhaf bir ses duydu. Birinin inlediğinin farkına vardı.

Ah... Bella.

Anlını koluyla sildi. Bella. Tanrım, yara izlerinden, çirkinliğinden, mahvolmuş görüntüsünden ve karanlık, çirkin doğasından utanmasına sebep olmuştu.

Partide kolayca kardeşleriyle ve dişilerle konuşup gülmüş, kahkaha atmıştı. Onda rahat bir hayat yaşadığını gösteren cazibe ve sakinlik vardı. Yüksek ihtimalle kötü kelimeler bilmiyordu veya nezaketsiz davranışlarda bulunmamıştı. Kesinlikle başkasına kötülük veya acımasızlık yapmamıştı. Değerli bir dişiydi ve beslendiği ucuz, öfkeli kadınlar gibi değildi.

Onunla yatmak istediğini söylediğinde ona inanmamıştı ama kız istiyordu. İpeksi ıslaklığının anlamı buydu. Dişiler birçok şey hakkında yalan söyleyebilirlerdi ama bu konuda yapamazlardı. Mümkün değildi.

Zsadist titredi. Kızı eğip göğüslerine dokunduğunda söylediklerine rağmen durmayı planlıyordu. Onu yalnız bırakmasını sağlayacak kadar korkutabileceğini, yoluna gönderecek kadar şaşırtacağını umuyordu.

Ama kız onu gerçekten istiyordu.

Uylukları arasına dalmanın nasıl hissettirdiğini aklında tekrar canlandırdı. Fazlasıyla... yumuşaktı. İnanılmaz derecede sıcak, pürüzsüz ve kaygan. Onun için böyle

hisseden birine ilk dokunuşuydu. Ne yapacağına dair fikri yoktu ama kafası karışınca aklına Sahibe geldi. Onun üstündeyken yüzünü görüp ağırlığını hissetmişti.

Sahibe ona geldiğinde her zaman uyarılmış haldeydi ve Zsadist'in bunun farkında olduğundan fazlasıyla emin olmuştu ama asla ona elleriyle dokunmasına zorlamamıştı. Kadın akıllıydı. Ona yaptığı her şeyden sonra eğer kadına erişebilseydi onu kudurmuş hayvanlar gibi parçalara ayıracağını ikisi de biliyorlardı. Zsadist'in sunduğu bastırılmış tehlike onu heyecanlandırıyordu.

Bella'nın ona karşı albenisini düşündü. Aynı şey üzerindeydi, değil mi? Güç gösterisi seksi. Zevk için kullanılan zincirlenmiş vahşi.

Veya Bella'nın durumunda ise, macera için kullanılmış tehlikeli adamdı.

Midesi tekrar bulandı ve tuvalete doğru fırladı.

"Sadece acımasız olduğunu sanıyordum," dedi Bella arkasından. "Gerçekten mideni bulandırdığımın farkında değildim."

Siktir. Kapıyı kilitlememişti.

Geri döneceği hiç aklına gelmemişti.

Bella kollarını kendine doladı. Hayal edeceği tüm şeyler arasında bu durum kurguyu epey zorluyordu. Zsadist tuvaletin önünde yarı çıplak uzanıyordu ve kazağı eline dolanmışken kuru öğürtüler vücudunun seğirmesine neden oluyordu.

Adam lanet olurken vücuduna baktı. Yüce Tanrım, sırtı. Genişliğince yara izleri ve geçmiş kırbaçlama kanıtlarıyla doluydu; yüzü gibi bunlar da güzelce iyileşmemişlerdi. Bunların nasıl olduğunu tahmin edemiyordu.

"Neden tekrar odamdasın?" diye sordu.

"Ben, ah, sana bağırmak istemiştim."

"Önce kusmayı bitirmem sorun olur mu?" Tuvaletin sifonunu çekerken su hızla akarak ses çıkardı.

"İyi misin?"

"Evet, çok eğleniyorum."

Kız banyoya girdi ve ilk izlenimi oldukça temiz, beyaz ve kesinlikle kişiselleştirilmemiş olduğuydu.

Gözünü kırpacak sürede Zsadist ayağının üzerine kalkmış ve onunla yüzleşmişti.

Şaşkınlığını gizledi.

Güçlü olduğu barizdi ama kasları damarlı şekilde ortaya çıkmıştı. Bir savaşçı veya herhangi bir erkeğe göre çok cılızdı. Doğruyu söylemek gerekirse açlıktan ölmek üzereydi. Sadece iki yer olsa da ön tarafında da yara izi vardı. Biri sol göğüs kasında, diğeri ise sağ omzundaydı. İki göğüs ucunda da piercing vardı ve ucunda ufak topları olan gümüş halkalar nefes alışıyla ışıkta yansıyorlardı.

Ama bunlardan hiçbiri onu şaşırmamıştı. Boynuna ve bileklerine kalınca dövme yapılmış çizgiler şok ediciydi.

"Neden kan esiri işaretlerini taşıyorsun?" diye fısıldadı.

"Tahmin et."

"Ama bu..."

"Benim gibi birinin başına gelmemeli miydi?"

"Eh, evet. Sen bir savaşçısın. Soylusun."

"Kader acımasız bir kaltak."

Bella'nın yüreği onun için sızlamıştı ve adam hakkında düşündüğü her şey değişmişti. Artık onu bir heyecan olarak değil de yatıştırmak istediği bir erkek olarak görüyordu. Rahatlatmak, sarılmak istediği. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı.

Kara gözleri kısılmıştı. "Şu anda yanıma yaklaşmak istemezsin, dişi. Özellikle şu anda olmaz."

Bella onu dinlemedi. Aralarındaki mesafeyi kapatırken adam duşun cam kapıları ile duvar arasında köşeye sıkışmıştı.

"Ne halt ediyorsun?"

Cevap vermedi çünkü kendisi de emin değildi.

"Geri çekil," diye tersledi Zsadist. Ağzını açtığında köpek dişleri kaplanınkiler kadar büyümüştü.

Bu onu duraklattı. "Ama belki..."

"Beni kurtarabilirsin filan mı? Ah, tabii ya. Fantezilerinde burası gözlerin tarafından büyülenmiş olmam gereken kısım. Canavar halimi bakirenin kollarına bıraktığım an."

"Bakire değilim."

"Eh, aferin sana."

Bella elini uzatırken onun göğsüne koymak istiyordu. Tam kalbinin üzerine.

Zsadist ondan kaçarken vücudunu mermere yasladı. Vücudu ter atarak boynunu uzağa doğru çekerken yüzü buruşmuştu. Göğsü yükselip alçalırken göğüs uçlarındaki halkalar gümüş ışıltılar yayıyordu.

Sesi güçlükle duyulabilir hale gelene kadar alçaldı. "Bana dokunma. Ben... dokunulmaya dayanamıyorum, tamam mı? Canımı acıtıyor."

Bella durdu.

"Neden?" diye yumuşak bir tonda sordu. "Neden canını..."

"Sadece buradan çek git, lütfen." Güçlükle kelimeleri söyleyebilmişti. "Bir şeyi yok etmek üzereyim. Bunun sen olmasını istemiyorum."

"Canımı acıtmazsın."

Adam gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Siz saf tiplerle olan sorun nedir? İnsanlara işkence etmek için mi dünyaya geldiniz?"

"Yüce Tanrım, hayır. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Yalancı," diye kelimeleri adeta tükürerek söylerken gözleri yerinden çıkmak üzereydi. "Nasıl da yalancısın. Bana yardım etmek istemiyorsun. Nasıl tepki vereceğini görmek için çıngıraklı yılanı dürtmek istiyorsun."

"Bu doğru değil. En azından... şu anda."

Adamın bakışları soğuk ve duygusuz bir hal altı. Sesi tonlamasını kaybetmişti. "Beni mi istiyorsun? Pekâlâ. Bana sahip olabilirsin."

Zsadist ona doğru fırladı. Kızı yere çekerken karnının üstüne döndürdü ve ellerini sırtına doğru çekti. Adam bacaklarını ayırırken mermer zeminin soğukluğunu yüzünde hissetti. Bir yırtılma sesi duydu. Tangası yırtılmıştı.

Bella hissizleşti. Düşünceleri ne adamın hareketlerinin hızı ile ne de duygularıyla baş edebiliyordu. Ama vücudu ne istediğini biliyordu. Öfkeli olsun veya olmasın adamı içine kabul edecekti.

Ağırlığı bir an üzerinden kalktıktan sonra fermuar sesini duydu. Sonra adam üzerinde yatarken kocaman ereksiyonu ile vajinası arasında hiçbir şey kalmamıştı. Ama içine girmedi. Yerinde donakalmış şekilde nefes nefese kalırken adamın nefesi kulaklarında yüksek sesle duyuluyordu... Hıçkırarak ağlıyor muydu?

Adamın başı onun boynuna düşmüştü. Sonra üzerinden yuvarlandı ve vücudundan ayrılırken onu örttü. Sırt üstü yararken kollarıyla yüzünü kapattı.

"Aman Tanrım," diye inledi, "...Bella."

Ona uzanmak istiyordu ama adam o kadar gergindi ki cesaret edememişti. Endişeli bir şekilde yalpalayarak ayağa kalkıp adama doğru baktı. Zsadist'in pantolonu uyluklarına kadar inmişti ve aleti artık uyarılmış değildi.

Yüce İsa, vücudu kötü durumdaydı. Karnı içe çökmüştü. Kalça kemiği teninden dışarı çıkmıştı. Gerçekten insanlardan besleniyor olmalı, diye düşündü. Aynı zamanda fazla yemiyor olmalıydı.

Bileklerini ve boynu kaplayan dövmeli şeride odaklandı.

Harap olmuş. Arızalı değil.

Şimdi itiraf etmekten utanıyordu ama adamın içindeki karanlık cazibesinin en büyük parçasıydı. Hayatında bildikleriyle zıt düşen bir gariplikti. Bu adamı tehlikeli yapıyordu. Heyecan verici. Seksi. Ama o sadece bir fanteziydi. Gerçek olan buydu.

Zsadist çile çekmişti. Bu konuda seksi veya heyecan verici bir şey yoktu.

Havlu alıp adamın yanına giderek nazikçe açıkta kalan tenini örttü. Adam irkildikten sonra havluyu kendine doğru kapattı. Ona bakarken gözlerinin beyaz kısımları kan çanağına dönmüştü ama ağlamıyordu. Belki de hıçkırıklarla ağlama konusunda yanılmıştı.

"Lütfen... beni yalnız bırak."

"Keşke..."

"Git. Şimdi. Keşke yok, umut etmek yok. Hiçbir şey yok. Sadece git. Tekrar yanıma yaklaşma. Yemin et. *Yemin et.*"

"Söz veriyorum."

Bella hızla yatak odasından fırladı. Holün yeterince uzağına gidince duraklayıp parmaklarını saçından geçirerek düzeltmeye çalıştı. Tangasının beline çıktığını hissedebiliyordu ve orada bıraktı. Eğer çıkarırsa onu koyacak bir yeri yoktu.

Aşağıda parti tüm hızıyla devam ediyordu ve kendini yersiz, tükenmiş hissediyordu. Mary'nin yanına gidip ona veda ettikten sonra onu eve götürmesi için *doggen*'lardan birine bakındı.

Ama sonra Zsadist odaya girdi. Beyaz naylon spor kıyafetlerini giymişti ve elinde siyah bir çanta vardı. Onun tarafına bakmadan birkaç adım ötedeki Phury'nin arkasına gitti.

Phury dönüp çantayı gördüğünde irkildi.

"Hayır, Z. İstemiyorum..."

"Ya sen yaparsın kardeşim ya da yapacak başka birini bulurum."

Zsadist çantayı uzattı.

Phury ona baktı. Çantayı aldığında eli titriyordu.

İkili beraberce oradan ayrıldılar.

Kırk Birinci Bölüm

Mary boş tabağı lavabonun yanına koyduktan sonra boşları bir araya toplayabilmeleri için Rhage'e tepsiyi verdi. Parti bittiğine göre herkes temizlemeye yardım ediyordu.

Antreye gittiklerinde Mary, "Wellsie ve Tohr'un John'u yanlarına aldığına çok sevindim. Onu bu akşam görmeyi çok isterdim ama iyi ellerde olduğuna mutlu oldum," dedi.

"Tohr bana zavallı çocuğun yataktan çıkamayacak kadar yorgun olduğunu söyledi. Tek yaptığı uyumak ve yemek olmuş. Ha bu arada, haklı olduğunu düşünüyorum. Phury Bella'dan biraz hoşlanmış görünüyor. Ona bakarak baya zaman geçirdi. Daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim."

"Ama söylediğinden sonra..."

Büyük merdivenlerin yanından geçerken altındaki gizli kapı açıldı.

Zsadist dışarı çıktı. Yüzü dağılmıştı ve spor kıyafetleri yırtılmıştı. Üzerinde kan vardı.

"Ah, siktir," diye homurdandı Rhage.

Kardeş yanlarından geçerken donuk kara gözleri tep-

kisizdi. Yüzündeki tatmin edici gülümseme sanki sağlam bir dayak yerine güzel bir yemek yemiş veya sevişmiş gibi görünüyordu.

"Gidip Phury'i temizlesem iyi olacak." Rhage tepsiyi verdikten sonra onu hafifçe öptü. "Biraz zaman alabilir."

"Neden Phury... Ah... Tanrım."

"Ancak buna zorlandığından yaptı. Tek sebebi bu Mary."

"Eh... ne kadar gerekiyorsa yanında kal."

Rhage geçiş yerine ulaşmadan önce Phury egzersiz kıyafetleriyle dışarı çıktı. Zsadist kadar yorgun görünüyordu ama üzerinde bir iz yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Boğumları berelenmiş ve çatlamıştı. Göğsünde kan lekeleri vardı.

"Hey, adamım," dedi Rhage.

Phury etrafa bakındı ve kendini olduğu yerde bulduğuna şaşırmış göründü.

Rhage önüne geçti. "Kardeşim?"

Şaşkın gözler odaklandı. "Hey."

"Üst kata çıkmak ister misin? Biraz takılırız?"

"Ah, hayır. Ben iyiyim." Gözleri Mary'e kaydı. Sonra bakışlarını uzağa çevirdi. "Ben, ah, iyiyim. Evet. Gerçekten. Parti sona erdi sanırım?"

Rhage çantayı aldı. Phury'nin soluk pembe gömleği çantadan dışarı çıkmış, fermuara takılmıştı.

"Hadi gel, beraber yukarı çıkalım."

"Kadınınla beraber kalmalısın."

"Durumu anlıyor. Beraber gidiyoruz, kardeşim."

Phury'nin omuzları göğsüne kadar çöktü. "Evet, tamam. Şu anda... ben de kendi başıma kalmamayı tercih ederim."

Rhage Mary ile paylaştıkları odasına döndüğünde onun uyuduğunu bildiğinden kapıyı ardından sessizce kapattı.

Komodinde yanan bir mum vardı ve ışığında yatağın karman çorman olduğunu gördü. Mary yorganı itip yastıkları etrafa dağıtmıştı. Sırt üstü yatıyordu ve krem rengi hoş geceliği belinde toplanıp uyluklarına kadar çıkmıştı.

Daha önce bu ipek geceliği görmemişti. Bu akşamın özel olmasını istediğinden giydiğini biliyordu. Kızın görüntüsü onu harekete geçirmişti ve titreşim onu alevlendirse de yatakta onun yanına çömeldi. Ona yakın olmaya ihtiyacı vardı.

Phury'nin özellikle böyle gecelerde nasıl dayandığını bilmiyordu. Kardeşin tek gayesi kanamaktı ve acı ile ceza talep ediyordu. O yüzden Phury denileni yaparak acının kendine transfer olmasını kabul etmişti. Z şu anda kesin sızmıştı. Phury ise birkaç gün boyunca sarsılmış şekilde gezecekti.

Fazlasıyla iyi, sadık, güçlü ve Z'ye bağlı bir erkekti. Ama Zsadist'e olanlar yüzünden hissettiği suçluluk onu öldürüyordu.

Tanrım, sevdiğiniz bir insanı istediği bu olduğu için dövmekle nasıl baş edebilirdiniz?

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı Mary, yanına doğru kıvrılıp ona bakarak. "Aynı Starbucks gibi."

"Kırmızı duman bu. Phury fena tüttürüyor ama adamı suçlamıyorum." Rhage elini tutunca kaşlarını çattı. "Yine ateşin çıkmış."

"Şimdi dindi. Daha iyi hissediyorum." Mary bileğini öptü. "Phury nasıl?"

"Darmadağınık."

"Zsadist onu bunu sürekli yapmaya zorluyor mu?"

"Hayır. Bu akşam neyin tetiklediğini bilmiyorum."

"İkisi adına da çok üzüldüm. Ama çoğunlukla Phury için."

Rhage ona gülümserken kardeşlerine değer verme şekli hoşuna gitmişti.

Mary yavaşça doğrulup bacaklarını yatağın kenarından salınacak şekilde hareket ettirdi. Geceliğinin göğüs kısmı dantelliydi ve desen üzerinden göğüslerini görebiliyordu. Uylukları kasıldı ve gözlerini kapattı.

Onunla olmak istiyordu ama vücudunun ne yapacağından korkmak tam bir işkenceydi. Sadece seksi de düşünmüyordu. Ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

Mary'nin elleri Rhage'in yüzüne doğru kalktı. Parmakları dudaklarına değince istemsizce açılmaları kızın kabul ettiği yıkıcı bir davetti. Mary eğilip onu öperken dili içine doğru kayarak Rhage'in teklif etmemesi gerektiğini bildiği şeyleri alıyordu.

"Hımmm. Tadın çok güzel."

Mary'nin yanına geleceğini bilerek Phury ile biraz tüttürmüştü ve sakinleştiricinin biraz etki göstermesini umuyordu. Bilardo odasında olanların tekrar yaşanmasına katlanamazdı.

"Seni istiyorum, Rhage." Kıpırdanarak bacaklarını açtı ve onu kendi vücuduna çekiyordu.

Omurgası boyunca dalgalanan enerji dışarı doğru yayılarak ellerine ve ayaklarına nüfuz ederek tırnaklarının ve saçlarının sızlamasına neden oluyordu.

Geriye doğru yaslandı. "Dinle, Mary..."

Kadın gülümseyip geceliği çıkardı ve fırlatıp yere attı. Mum ışığındaki çıplak vücudu onu karmakarışık hale getiriyordu. Hareket edemiyordu.

"Beni sev, Rhage." Adamın ellerini alarak göğüslerine götürdü. Rhage kendine ona dokunmamasını söylediği halde göğüslerini avuçlayarak başparmaklarını uçlarının üzerine getirdi. Mary sırtını ona doğru gerdi. "Ah, evet. Aynı böyle."

Rhage boynuna doğru gidip damarını yaladı. Özellikle sanki kızın istediği de buymuş gibi başını oraya bastı-

rırken Mary'den içmeye can atıyordu. Beslenmeye ihtiyacı yoktu. Sadece vücudunun içinde, kanında olmasını istiyordu. Onun tarafından beslenip, hayat kaynağını sağlamak istiyordu. Onun da aynı şeyi yapabilmesini diliyordu.

Mary kollarını omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekerken Rhage'i yatağa doğru devirmeye çalışıyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama ona izin verdi. Mary şimdi altındaydı ve ona karşı hissettiği uyarılmış halinin kokusunu alıyordu.

Rhage gözlerini kapattı. Ona karşı koyamayacaktı. İçindeki akıma karşı koyamıyordu. İkisi arasında kapana kısılmış şekilde onu öperek dua etti.

Bir şey yolunda gitmiyor, diye düşündü Mary.

Rhage uzağında kalıyordu. Tişörtünü çıkarmak istediğinde düğmelere ulaşmasına izin vermemişti. Ereksiyonuna dokunmaya çalıştığında kalçalarını uzağa doğru çekmişti. Rhage göğüslerini emip elini bacaklarının arasına götürürken bile sanki onunla uzaktan sevişirmiş gibiydi.

"Rhage..." Adamın dudaklarını karnında hissettiğinde sesi çatallaşmıştı. "Rhage, sorun nedir?"

Kocaman elleri bacaklarını ayırdı ve dudakları bacaklarının içinde ilerliyordu. Hafifçe tenini ısırırken köpek dişleriyle asla canını yakmıyordu.

"Rhage, bir dakika dur..."

Adam dudaklarını sıcaklığının üzerine koyarken onu dudaklarına doğru çekiyor, emiyor, ileri geri hareket ederek keyfini çıkarıyordu. Sarı kafasının derinlere dalmış, soluk ve ince bacaklarının geniş omuzlarının üstündeki görüntüsüyle başını geriye doğru attı.

Kendini tamamen kaybetmek üzereydi.

Rhage'in saçından bir tutam kaparak adamı çekerek

ondan uzaklaştırdı.

Aralanmış ıslak dudaklarının arasından nefes alırken camgöbeği gözleri cinsel bir güçle parlıyordu. Bilerek alt dudağını dişleri arasına alarak emdi. Sonra diliyle üst dudağını yavaşça yaladı.

Mary gözlerini kapatırken yükseliyor ve eriyordu.

"Sorun nedir?"

"Bir sorun olduğunun farkında değildim." Vajinasına dokunup hassas tenini okşadı. "Bundan hoşlanmıyor musun?"

"Elbette hoşlanıyorum."

Başparmağıyla daireler çizmeye başladı. "O zaman yaptığım işe dönmeme izin ver."

Başını eğip dilini onun üzerine koymadan önce Mary bacaklarını adamın elinin üzerine olabildiğince kapattı.

"Neden sana dokunamıyorum?"

"Birbirimize dokunuyoruz." Parmaklarını hareket etti. "Ben buradayım."

Ah Tanrım, daha ateşli hale gelebilir miydi? "Hayır, değilsin."

Adamdan uzaklaşıp doğrulmaya çalıştı ama Rhage'in boştaki eli uzandı. Avucu Mary'nin göğsüne inerek onu yatağa doğru itiyordu.

"Henüz işim bitmedi."

"Vücuduna dokunmak istiyorum."

Rhage'in bakışları parladı. Ama sonra birden o parlaklık gitmişti ve yüzünden hızlıca bir duygu geçti. Korku mu? Söyleyemiyordu çünkü Rhage başını eğmişti. Uyluklarının başlangıcını öperek yanaklarıyla, çenesiyle, dudaklarıyla ona sokuluyordu.

"Sıcaklığın, tadın ve yumuşaklığın gibisi yok. Sana zevk vermeme izin ver, Mary."

Kelimeler onda soğuk duş etkisi yapmıştı. Bunları daha önce duymuştu. İlişkilerinin en başında.

"*Hayır.* Kes şunu Rhage." Adam durmuştu. "Tek taraflı olmasını seksi bulmuyorum. Bana hizmet etmeni istemiyorum. *Benimle* olmanı istiyordum. "

Rhage'in dudakları gerildi ve yataktan hızlı bir hareketle kalktı. Rhage onu bırakacak mıydı?

Ama onun yerine yere çömelerek kollarını yatağa yasladı ve boynu öne doğru bükülmüştü. Kendini toparlıyordu.

Mary bacağını uzatıp koluna ayağıyla dokundu.

"Hayır diyeceğini söyleme bana."

Rhage başını kaldırıp ona baktı. Başının aşağıdaki pozisyonunda gözleri ince bir hal almış ve dışarıya neon mavisi parlaklık yayıyor gibi gözüküyordu.

Mary vücudunu bükerek bacaklarını hareket ettirdi ve ona sahip olmaya çıldırdığını bildiği şeye biraz bakış atmasını sağladı.

Nefesini tuttu.

Tek güçlü ve hızla harekette Rhage yerden fırlayıp üzerine atlayarak bacaklarının arasına indi. Pantolonunu çözdü ve...

Ah, teşekkürler Tanrım.

Sertliğine dalgalar halinde tutunarak hemen doyuma ulaşmıştı. Uğultu dinince Rhage'in üzerinde, içinde titrediğini hissetti. Ona kendini bırakmasını söyleyeceği zaman sorunun bu olmadığını fark etti. Ufak çaplı bir nöbet geçiriyor ve vücudundaki bütün kasları kasılıyordu.

"Rhage?" Adamın yüzüne baktı.

Gözleri beyaz parlıyordu.

Onu sakinleştirmeye çalışarak elini sırtında gezdirirken teninde bir şey hissetti. Yükseltisi olan bir dokuydu. Neredeyse şerit denebilirdi.

"Rhage, sırtında bir şey..."

Rhage üstünden fırlayıp doğrudan kapıya yöneldi.

"Rhage?" Geceliğini kapıp üstüne geçirerek ardından gitti.

Holde pantolonunu giymek için durdu. Mary neredeyse çığlık atacaktı. Dövmesi canlanmıştı. O şey sırtından dışarı çıkmış, desen gölge oluşturur hale gelmişti.

Rhage sabit durduğu halde o şey kıpırdıyordu. Büyük ejderha ona bakarken çok öfkeliydi ve vücudu dalgalanırken başı ile gözleri onun üzerine odaklanmıştı.

Bir çıkış yolu arıyordu.

"Rhage!"

Rhage fırlayıp antreden geçerek merdivenlerin altındaki gizli kapıda kayboldu.

Rhage eğitim merkezinin derinlerine ulaşana kadar koşmayı bırakmadı. Giyinme odasına girdiğinde kapıyı yumruklayarak açıp toplu duşlara yöneldi. Duşlardan birini açtıktan sonra fayansın üzerinde kayarak soğuk suyun altında oturdu. Her şey korkunç derece açıklığa kavuşmuştu. Titremeler. Uğultular. Özellikle Mary tahrik olduğunda onun etrafında oluyordu.

Tanrım, daha önce neden farkına varamadığını bilmiyordu. Belki gerçeği görmezden gelmek istiyordu.

Mary ile beraber olmak farklıydı çünkü... onunla sevişmek isteyen sadece kendisi değildi.

Canavar da onu istiyordu.

Canavar ona sahip olabilmek için dışarı çıkmak istiyordu.

Kırk İkinci Bölüm

Bella eve döndüğünde yerinde duramıyordu. Günlüğüne bir saat kadar yazdıktan sonra kot pantolonu ile sweatshirt giydikten sonra parkasını üzerine geçirdi. Dışarıda kar ince ince etrafa dağılıyordu ve soğuk havada fırıl fırıl dönüyorlardı.

Parkasının fermuarını çekerken açıklığın çimenlerinin daha yüksek ve sert olduğu kısma yürüyordu.

Zsadist. Gözlerini kapatınca adamın banyoda sırt üstü yattığı halini gözünün önünden götüremiyordu.

Harap olmuş. Arıza değil.

Durup karı izledi.

Zsadist'e onu rahatsız etmeyeceği konusunda söz vermişti ama sözünü tutmak istemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, onunla tekrar şansını demek istiyordu...

Uzakta birinin Mary'nin evinin etrafında yürüdüğünü fark etti. Bella korkuyla gerildi ama sonra koyu renk saç görünce *kırıcı* olmadığını biliyordu.

Belli ki Vishous güvenlik alarmının takılması üzerinde çalışıyordu. Ona el sallayarak yanına ilerledi. Partide V ile konuştuktan sonra adamdan fazlasıyla hoşlanmıştı.

Bir vampirin tüm sosyal yeteneklerini söküp atacak cinste bir zekâsı vardı ama bu savaşçıyla tüm pakete sahiptiniz. Seksi, çokbilmiş, güçlü ve sırf DNA'sını yaşatmak için çocuk sahibi olmayı düşündürtecek cinste bir adamdı.

Neden o deri eldiveni giydiğini merak etti. Ayrıca yüzünün kenarındaki dövmeler neydi. Belki de sorun olmazsa bunları sorardı.

"Henüz bitirmen gerekmediğini düşünmüştüm," diye seslendi terasa yaklaşırken. "Mary ile..."

Önüne çıkan koyu renk saçlı figür Vishous değildi. Hayatta bile değildi.

"Jennifer?" dedi *kırıcı* şaşkınlıkla.

Bir an Bella donakaldı. Sonra dönüp koşarken zeminde hızla hareket etti. Tökezleyip sendelemedi. Hızlıydı ve açıklığı geçerken korktuğu halde kendinden emindi. Eğer evine varabilirse *kırıcıyı* dışarıda bırakabilirdi. Adam camı kırıp girene kadar kimsenin ulaşamayacağı zemin katta olurdu. Rehvenge'yi arar ve arazinin diğer tarafına götüren yer altı tünelini kullanırdı.

Kırıcı arkasındaydı. Adımlarının sesiyle kıyafetinin hışırtısını duyabilirdi ama donmuş çimende koşarlarken ona yaklaşamıyordu. Bella gözlerini evinin neşeli ışıklarına odaklayarak daha fazla hız için kaslarını zorladı.

İlk acı dalgası onu uyluğundan yakalamıştı. İkinci ise sırtının ortasından, parkasının üzerinden gelmişti.

Bacakları yavaşladı ve ayakları taşıyamayacak bir ağırlık haline geldi. Kapatması gereken açıklık sonsuza kadar uzanmıştı ama yoluna devam etti. Arka kapısına ulaşana kadar ayakta sallanıyordu. Bir şekilde içeri girdi ama parmakları kemiksiz hale döndüğü için kilidi kapatmakta zorlandı.

Dönüp bodruma doğru atılırken Fransız kapılarının

tekmelenme sesi tuhaf bir şekilde alçaktı, sanki çok uzaktan geliyor gibiydi.

Bir el omuzuna kapandı.

Savaşma dürtüsü içinde çoğalıyordu ve yönünü değiştirip sıkılı eliyle *kırıcıyı* yumrukladı. Adam bir an sersemleyip ona geri vurarak yerde yuvarlanmasına sebep olmuştu. Onu çevirdikten sonra tekrar vurdu. Açık eli yanağına çarpmış, başını yere çarpmasına neden olmuştu.

Hiçbir şey hissetmedi. Ne tokadı, ne de kafasının vurmasını hissetmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü adamın kolunu ısırırken dikkati dağılmamıştı.

Beraber boğuşurken mutfak masasını devirip sandalyeleri dağıttılar. Onlardan birine tutunurken serbest kalmıştı ve *kırıcının* göğsüne sandalyelerden birini vurdu. Kafası karışmış ve nefes nefese şekilde sürünerek uzaklaştı.

Bodrum merdivenlerinin başında vücudu pes etti.

Orada uzanırken bilinci yerindeydi ama hareket edemiyordu. Bir şeyinin gözlerine damladığına dair belli belirsiz bir düşünceye kapıldı. Yüksek ihtimalle kendi kanı, belki biraz da *kırıcının* kanıydı.

Vücudu döndürülürken görüntüsü de beraberinde dönmüştü.

Kırıcının yüzüne baktı. Koyu renk saçlar, soluk kahverengi gözler.

Yüce Tanrım.

Katil onu zeminden kaldırırken ağlıyordu ve onu kolları arasına almıştı. En son fark ettiği şey adamın yaşlarının gözüne düşme görüntüsüydü.

Hiçbir şey hissetmedi.

O, dikkatlice kadını kamyonetinin kasasından çıkardı. Sorgulama merkezinde yaşayabilmek için kendi yerinden

vazgeçmeyi kabul etmemiş olmamayı diliyordu. Kadını diğer *kırıcılardan* uzak tutmayı tercih ederdi ama yine de burada olursa kaçmadığından emin olabilirdi. Eğer diğer katillerden biri yanına yaklaşırsa... eh, bıçaklar işte bunun için vardı.

Dişiyi taşıyarak kapıdan geçirirken yüzüne baktı. Jennifer'a çok benziyordu. Farklı göz renklerine sahiplerdi ama aynı yüz hatları vardı. Aynı gür, koyu renk saçlar. Vücut kıvrımları mükemmel bir şekilde orantılıydı.

Aslında Jennifer'dan çok daha güzeldi. Ondan daha sert de vuruyordu.

Kadını masaya yatırdıktan sonra yanağındaki morluğa, patlamış dudağına ve boğazındaki izlere dokundu. Muazzam bir kavga olmuştu. Hiçbir şey sakınmadan bütün kuvvetlerini göstermişlerdi ve O kazanıp kadının tükenmiş vücudunu kolları arasında tutana kadar durmamışlardı.

Vampire bakınca geçmişi düşündü. Her zaman Jennifer'ı öldürenin kendisi olacağını, bir gece bütün o dayakların sınırı aşacağını düşünmüştü. Onun yerine kızın aracına kafadan gömen sarhoş sürücüyü katletmişti. Piç kurusu öğleden sonra saat beşte sarhoştu ve kız ise işinden evine geliyordu.

Katilini öldürmek kolaydı. Adamın nerede yaşadığını öğrenmişti. Eve dağıtmış şekilde gelene kadar beklemişti. Sonra yüzünü bijon anahtarıyla dağıttıktan sonra merdivenlerden itmişti. Vücudu soğurken O kuzey doğuya doğru ülkenin diğer yakasına sürdü.

Burada Cemaat'in içine düşmüştü.

Dışarıda bir araba çekildi. Hızlıca kadını kaldırıp deliklerden birine taşıdı. Halteri göğsüne geçirdikten sonra bir kapağı açarak onu aşağı doğru düşürdü.

"Başka bir tane mi yakaladın?" diye sordu U, içeri girerken

"Evet." O diğer deliğe, Bay X'in dün akşam üzerinde çalıştığı adam olduğu yere bariz şekilde baktı. Sivil boruları oynatıyor, korkulu ufak sesler çıkarıyordu.

"Taze yakaladığın üzerinde çalışalım."

O botunu kadının üzerindeki kapağın üzerine koydu. "Bu bana ait. Kadına biri dokunursa derisini dişlerimle sökerim."

"Kadın mı? Mükemmel. Sensei çok heyecanlanacak."

"Ona bundan bahsetmeyeceksin. Anlaştık mı?"

U kaşlarını çattıktan sonra omzunu silkti. "Tabii. Nasıl istersen, adamım. Ama eninde sonunda öğreneceğini biliyorsun. Öğrendiğinde benim yumurtladığımı düşünme."

O aslında U'nun sırrı sakladığını görebiliyordu ve bir dürtüyle katile girdiği ambardan dönüştürülmüş yerin adresini verdi. *Kırıcının* sağlamlığı karşısında ufak bir ödüldü.

"Orada yaşayan kadının adı Mary Luce. Bir kardeşle beraber görülmüş. Git onu getir, adamım."

U başıyla onayladı. "Olur, ama şafak sökmek üzere ve benim de dinlenmem gerekiyor. İki gece boyunca ayaktaydım ve güçten düşmeye başladım."

"Yarın o zaman. Şimdi bizi yalnız bırak."

U başını eğerek boru deliğine doğru baktı. "Biz mi?"

"Siktir git buradan U."

U giderken O aracının sesinin uzaklaşmasını dinledi.

Memnun bir şekilde ızgara kapağına baktı. Gülümsemesine engel olamıyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Rhage öğleden sonra saat beşe gelene kadar ana eve dönmedi. Tünelden yürürken ses çıkarmıyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı çünkü su içindelerdi ve nerede bıraktığını unutmuştu.

Elektrik teli gibiydi. İçindeki yangın kükrüyordu ve ne kadar yorgun olursa olsun, ne kadar ağırlık kaldırırsa kaldırsın, ya da ne kadar koşarsa koşsun bundan kurtulamıyordu. Bu noktaya kadar, düşünmediğinden değildi ama yüz farklı kadınla sevişmenin bile onu sakinleştireceğini hayal edemiyordu.

Onun için bir kaçış yoktu ama Mary ile konuşması gerekiyordu. Ona bir asır önce lanetlendiğini söylemeye can atmıyordu ve canavarın onunla sevişmek istediğini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Ama Mary'nin neden uzak durduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kendini hazırlayarak yatak odalarının kapısını açtı. Mary orada değildi.

Alt kata inip Fritz'i mutfakta buldu.

"Mary'i gördün mü?" diye sordu, sesini düzeyli bir seviyede tutmak için elinden geleni yaptı.

"Evet, efendim. Kendisi ayrıldı."

Rhage'in kanı buz kesti. "Nereye gitti?"

"Söylemedi."

"Yanında bir şey götürdü mü? Kol çantası? Valizi?"

"Bir kitap, çörek ve parka."

Dışarıda. Rhage yerin altındaki tünele giderek saliseler içerisinde Çukur'daydı. Kapıyı yumrukladı.

Vishous'un kapıya cevap vermesi zamanını almıştı ve açtığında saçı dağılmıştı, üzerinde boxer şortu vardı. "Bu da ne..."

"Mary evin dışında. Kendi başına. Onu bulmam lazım."

V gözlerini ovuşturup huysuz gözükürken birden tamamen odaklandı. Bilgisayarının yanına giderken dışarıya ait bütün görüntüleri çıkardı ve onu malikânenin ön kapılarının hemen yanında güneşte kıvrılırken buldu. Bu akıllıcaydı. Eğer ona doğru bir şey gelirse hemen hole girebilirdi.

Rhage derin bir nefes aldı. "Bu şeyi nasıl yakınlaştırıyorsun?"

"Farenin sağ üst köşesindeki zoom'a dokun."

Rhage yakınlaştı. Mary birkaç serçeyi çörek atarak besliyordu. Arada başını kaldırıp etrafa bakınıyordu. Yüzündeki gülümseme mahremdi, dudaklarının kenarı hafifçe kalkmıştı.

Rhage ekrana dokunurken parmağını kızın yüzüne dokundurdu. "Yanılıyordun, kardeşim."

"Öyle mi?"

"O benim kaderim."

"Olmadığını mı söyledim?"

Rhage bütün bilgisayar ekipmanlarını geçerek V'nin dövmeli gözüne odaklandı. "Onun ilk aşığı değilim. Bana kaderimin bir bakireyle olacağını söyledin. Demek ki yanıldın."

"Ben asla yanılmam."

Rhage kaşlarını çatarken başka bir dişinin onun için daha önemi olacağını ya da kalbinde Mary'nin yerini alacağı fikrini reddediyordu.

Adamım, eğer başka birini sevmesini çalışacaksa sikeyim kaderi. V'nin kehanetlerinin de canı cehenneme.

"Her şeyi bilmem güzel olmalı," diye homurdandı. "En azından öyle olduğunu düşünüyorsun."

Arkasını dönüp tünele doğru ilerlerken biri kolunu sertçe tuttu.

V'nin genellikle sakin olan pırlanta gözleri kısılmış ve öfkeliydi. "Asla yanılmam dediğimde ego tatmini olsun diye dememiştim. Geleceği görmek kahrolası bir lanet, kardeşim. Herkesin nasıl öleceğini bilmek hoşuma gidiyor mu sanıyorsun?"

Rhage irkilince Vishous soğuk bir şekilde güldü. "Evet, bunu hazmet bakalım. Sonra bilmediğim tek şeyin ne zaman olmadığının farkına var; böylece hiçbirinizi kurtaramayacağım. Şimdi, bana lanetimle niye gösteriş yapmam gerektiğini söyler misin?"

"Aman Tanrım... kardeşim. Özür dilerim..."

V nefesini bıraktı. "Her şey yolunda. Bak, gidip dişini almaya ne dersin? Bütün öğleden sonrasında aklı sendeydi. Kusura bakma ama kafamda sesini duymaktan bıktım."

Mary pirinçten büyük kapılara yaslanıp yukarı baktı. Tepede gökyüzü alabildiğince mavi parlaklığındaydı. Bir önceki gece zamansız şekilde erken kar yağışı yüzünden hava kuruydu. Güneş batmadan önce arazide yürümek istiyordu ama parkasından gelen sıcaklık onu aşırı halsiz yapıyordu. Belki de sadece yorgunluktu. Rhage odayı terk ettikten sonra pek uyuyamamış ve bütün günü geri döneceğini umarak geçirmişti.

Dün akşam ne olduğuna dair fikri yoktu. Ne olduğunu düşündüğünden bile emin değildi. Tanrı aşkına, dövmeler tenden böyle dışarı çıkmazlardı. Hareket de etmezlerdi. En azından onun dünyasında durum böyleydi.

Rhage uyumamasının tek sebebi değildi. Doktorların onunla ne yapacağını bulma vakti gelmişti. Doktor Della Croce ile randevusu yarındı ve sonrasında tedavisinin ne kadar kötü olduğunu öğrenecekti.

Tanrım... Rhage ile bunları konuşmak istiyordu. Onu hazırlamaya çalışmak istiyordu.

Güneş ağaçların hizasından batarken bir soğukluk içine çöktü.

Ayağa kalkıp kaslarını esneterek giriş salonunun kapılarına gitti. Kapılar kapandığında yüzünü kameraya gösterdi ve iç kapılar açıldı.

Rhage kapının girişindeki yerde oturuyordu. Yavaşça ayağa kalktı. "Merhaba. Seni bekliyordum."

Mary tuhaf bir şekilde gülümserken kitabını elinde ileri geri oynatıyordu. "Sana nerede olduğumu söylemek istemiştim. Ama telefonu geride bırakmışsın..."

"Mary, dinle, dün akşam..."

"Bu konuya girmeden önce biraz bekle." Elini kaldırdı. Derin bir nefes aldı. "Yarın hastaneye gidiyorum. Tedavi başlamadan önce müzakere yapmak için."

Rhage'in kaşları derin bir şekilde çatılırken kaşları anlının ortasına değdi. "Hangi hastane?"

"Saint Francis."

"Saat kaçta?"

"Öğlen."

"Birinin seninle gitmesini istiyorum."

"*Doggen* mı?"

Başını iki yana salladı. "Butch. Polisin silahla arası

iyi ve senin korunmasız kalmanı istemiyorum. Üst kata çıkabilir miyiz?"

Mary başıyla onaylayınca Rhage elini tutarak onu ikinci kata yönlendirdi. Yatak odalarına girdiklerinde Mary otururken adam durmadan odayı turladı.

Doktor randevusu hakkında konuşurken onu buna hazırlamanın daha çok kendini hazırlamak olduğu ortaya çıkmıştı. Sonra sessiz kaldılar.

"Rhage bana dün akşam neler olduğunu açıkla." Adam tereddüt edince, "Ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz. Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi.

Adam durdu. Onunla yüz yüze geldi. "Ben tehlikeliyim."

Mary kaşlarını çattı. "Hayır, değilsin."

"Sırtımı kaplayan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Bir soğukluk dalgasıyla dövmenin hareket edişini düşündü...

Dur bir dakika, dedi kendine. Bu olmamıştı. Rhage güçlükle nefes alıyor filan olmalıydı ve bu yüzden dövme kıpırdanmış gibi gözükmüştü.

"Mary, o benim bir parçam. Canavar. O benim içimde." Göğsünü ve sonra kollarını ovuşturdu. Şimdi eli bacaklarındaydı. "Elimden geldiğince kontrol etmeye çalışıyorum. Ama o... Seni incitmek istemiyorum. Ne yapacağımı şaşırdım. Şimdi bile etrafında olmak... Tanrım, karmakarışık haldeyim."

Titreyen elini uzatırken tamamen gergin gözüküyordu.

"Savaşmamın bir sebebi ise dövüşmek beni sakinleştiriyor," dedi. "Aynı şekilde kadınlar da. Onlara sahip oluyorum çünkü doyuma ulaşmam canavarı uzak tutmama yardımcı oluyor. Ama şimdi sevişemediğim için dengesiz durumdaydım. Dün akşam bu yüzden neredeyse kendimi kaybedecektim. Hem de iki kere."

"Bekle... Neden bahsediyorsun? Bana sahipsin. Benimle seviş."

"Artık bunun olmasına izin veremem," dedi sıkılmış dişlerinin arasında. "Artık... seninle yatamam."

Şaşkına dönmüş şekilde adamın yüzüne bakakaldı. "Yani benimle olmayacağını mı söylüyorsun? Bir daha asla?"

Rhage başını iki yana salladı. "Asla."

"Bu da ne böyle? Beni istiyorsun." Gözleri pantolonunun önünce şişliğe çekildi. "Sert olduğunu görebiliyorum. Bana olan ihtiyacını koklayabiliyorum."

Birden adamın gözleri kırpışmayı bırakıp beyaz parlamaya başladı.

"Neden gözlerin değişiyor?"

"Çünkü... canavar canlanıyor."

Mary sessiz kalırken adam tuhaf bir ritimde nefes almaya başladı. İki kere nefes alıp uzun bir sefer de veriyordu. İki kısa nefes alış, tek uzun bir üfleyiş.

Rhage'in dediklerini algılamaya çalışıyordu. Çoğunlukla başarısız olmuştu. Adam sağlam bir ikinci kişiliği olduğundan bahsediyor olmalı, diye düşündü.

"Mary, seninle... yatamam çünkü... seninleyken dışarı çıkmak istiyor." İki hızlı nefes daha. "Canavar istiyor..."

"Tam olarak ne istiyor?"

"Seni istiyor." Rhage geriye doğru kaçtı. "Mary, senin... içinde olmak istiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Diğer yanım sana *sahip* olmak istiyor. Şimdi... gitmem gerekiyor."

"Bekle!" Rhage kapıda durdu. Bakışları buluştu. "O zaman bana sahip olmasına izin ver."

Rhage'in ağzı açık kaldı. "Delirdin mi?"

Hayır, delirmemişti. Şiddet sınırlarında dolaşan bir çaresizlikle sevişmişlerdi. Daha önce sert şekilde içine giriş

çıkışlarını hissetmişti. Eğer bu diğer kişiliği sertse, üstesinden gelebileceğini düşünüyordu.

"Sadece kendini rahat bırak. Sorun değil."

İki kısa nefes. Bir uzun iç çekiş. "Mary, ne halt dediğinden... haberin yok."

Durumu şakaya vurmaya çalıştı. "Ne yapacaksın? Beni yiyecek misin?"

Adam ona beyaz gözleriyle bakarken kanı dondu. Yüce İsa, belki de hakkı vardı.

Belki de kafayı yemişti.

"Seni bağlarız."

Rhage başını iki yana sallarken ayağına takılarak kapı kolunu tuttu. "Riske atmak istemiyorum."

"Bekle! Ne olacağını kesin olarak biliyor musun?"

"Hayır." Adam ensesini ve kollarını kaşırken seğiriyordu.

"İstediğin doyuma ulaşma olasılığın var mı?"

"Belki."

"O zaman deneyeceğiz. Eğer... tuhaf bir şey olursa kaçarım. Rhage, bunu bizim için yapmama izin ver. Hem başka ne seçeneğimiz var? Taşınacak mıyım? Birbirimizi mi görmeyeceğiz? Asla sevişmeyecek miyiz? Hadi ama, şu anda o kadar huzursuzsun ki teninden fırlayacakmış gibi görünüyorsun."

Korku yüzüne yansıyarak dudaklarını germesine, gözlerini kocaman hale getirmesine sebep oldu. Ardından utanç ile korkunç, yürek burkan bir ıstırap peşinden gelince Mary odayı geçerek yanına gitti. Ellerini elleri arasına alınca titrediklerini hisseti.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum, Rhage." Adam konuşmaya çalışınca lafını kesti. "Bak, burada neyle baş ettiğimizi biliyorsun. Ben bilmiyorum. Kendini güvende tutmak için ne gerekirse yap ve... neler olduğuna beraber bakacağız."

Rhage ona baktı. Onu kendine doğru bastırmak isti-

yordu ama bunun onu ancak aksi yöne iteceğine dair bir his vardı.

"V ile konuşayım," dedi sonunda.

"Zincirler," diye tekrarladı Rhage, Çukur'un oturma odasının ortasında dikilirken.

V bilgisayar ekranının üzerinden baktı. "Ne tür bir şey?"

"Arabayı çekeceğin cinsten."

Butch mutfak çıkarken elinde Bud marka bira ile diğerinde sandviç bulunuyordu. "Hey, koca adam. Ne yapıyorsun?"

"Beni yatağıma zincirlemenizi istiyorum."

"Edepsizce."

"Kullanabileceğimiz bir şey var mı, V?"

Vishous Sox şapkasını düzeltti. "Garajda. Sanırım garajda biraz olacaktı. Ama Rhage adamım, aklından ne geçiyor?"

"Mary... ile olmam lazım. Ama..." Durup nefesini verdi. "Değişmekten korkuyorum. Fazlasıyla enerji doluyum."

V'nin soluk gözleri kısıldı. "Diğer kadınlardan vazgeçtin, değil mi?"

Rhage başıyla onayladı. "Sadece Mary'i istiyorum. Başkası için kalkmıyor bile."

"Ah, siktir adamım."

"Neden tek eşlilik kötü bir şey?" diye sordu Butch, oturup bir kutu bira açtığında. "Yani, sağlam bir hatuna sahipsin. Mary iyi bir insan."

V başını iki yana salladı. "O açıklıkta ne gördüğünü hatırladın mı, polis? Onun sevdiğin bir kadının yakınında olmasından hoşlanır mıydın?"

Butch Bud birasını yudum almadan bıraktı. Gözleri Rhage'in vücudunda dolandı.

"Çok fazla çeliğe ihtiyacımız olacak," diye homurdandı insan.

Kırk Dördüncü Bölüm

O gerginleşiyordu. Kadın kendine gelmemişti ve neredeyse on sekiz saat olmuştu. Oklar bir erkeğe göre ayarlanmışlardı ama şimdiye kadar kalkması gerekiyordu.

Ona sarsıntı yaşattığından endişelendi.

Tanrım, bu aynı önceki gibiydi. Jennifer ile kavga ederlerdi ve sonrasında ona ciddi bir hasar verdiği için kaygılanırdı. Onu temizlerken yaralarıyla her zaman dikkatlice ilgilenir ve kırık kemikler ile derin kesiklere bakınırdı. İyi olduğundan emin olduğunda baygın olsa da onunla sevişirdi. Kızın üzerindeyken işleri çok ileriye götürmediğinin bilincinde olarak doyuma ulaşmak her zaman en iyisi olmuştu.

Kaçırdığı kadınla sevişebilmeyi diliyordu.

O, kızın içinde olduğu çukura göz gezdirdi. Izgara kapağını çıkardıktan sonra ışığı kirişe doğru tuttu. Kız borudan sarkmış şekilde en dibe çökmüştü.

Onu dışarı çıkarmak istiyordu. Sarılmak istiyordu. Öpmek, tenini kendi teninde hissetmek istiyordu. İçine gelmek istiyordu. Ama tüm *kırıcılar* iktidarsızdı. Piç kurusu Omega, kıskanç bir efendiydi.

O kapağı kapatıp etrafta dolanırken Omega ile geçirdiği gün ve gece ile o günden beri hissettiği depresyonu düşündü. Tuhaf olan şey, şimdi kadına sahip olduğu için aklı daha aydınlanmıştı ve bu yeni sorumluluk onu hareketlendirmişti.

O çukurda olanın Jennifer olmadığını biliyordu ama vampir ondan alınan şeye çok yakındı ve bu konuda seçici olmayacaktı. Ona verilen hediyeyi kabul edip güzelce koruyacaktı.

Bu sefer bu kadını kimse elinden alamazdı. *Kimse.*

Panjurlar akşam olduğundan kaldırılınca Zsadist yer yatağından fırlayıp kaldığı odada çıplak gezindi.

Dün akşam Bella ile olanlar onu öldürüyordu. Kızı bulup özür dilemek istiyordu ama bu nasıl olacaktı?

Üzerine hayvan gibi atladığım için özür dilerim. Ayrıca midemi bulandırmıyorsun. Gerçekten.

Tanrım, *tam anlamıyla* puşt herifin tekiydi.

Gözlerini kapatıp kızın çıplak göğsüne uzanırken duşun duvarına yaslanmasını hatırladı. Parmakları uzun, zarifti ve tatlı ojesiz tırnakları vardı. Dokunuşu şüphelendiği gibi hafifti. Hafif ve sıcacık.

Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Eğer öyle yapabilseydi özgür bir adam olarak bir kere bile olsa teninde bir dişinin yumuşak dokunuşunu bilirdi. Esir olarak bir çok defa dokunulmuştu ve her zaman isteği dışındaydı ama özgür kalınca...

Aynı zamanda bu herhangi bir el de olmazdı. Bella'nın elleri olacaktı.

Avucu göğüs kaslarının arasına inecek ve belki de onu biraz okşayacaktı. Eğer yavaşça yapsaydı bundan hoşlanabilirdi. Evet, üzerinde daha çok düşündükçe kendini

bundan hoşlanırken görebiliyordu...

Ah, ne haltlar düşünüyordu böyle? Herhangi bir yakınlığa katlanma gücü ondan yıllar önce söküp alınmıştı. Hem Bella gibi bir dişi ile hayaller kurmakla işi yoktu. Beslenmek zorunda olduğu sinirli insan fahişeleri bile hak etmiyordu.

Zsadist gözlerini açıp saçmalıkları bıraktı. Bella'ya yapabileceği en nazik şey, hatasını telafi edebilmesinin en iyi yolu kasıtlı olarak bile onu tekrar görmediğinden emin olmaktı.

Ama onu görecekti. Her akşam evini ziyaret ederek iyi olduğundan emin olacaktı. Siviller için tehlikeli zamanlardı ve göz kulak olunması gerekiyordu. Bunu yaparken gölgelerde kalacaktı.

Kızı koruma düşüncesi onu sakinleştirdi.

Kendine onunla olma konusunda güvenemiyordu. Ama ne kadar *kırıcıyı* diri diri yemesi gerekirse gereksin onu güvende tutma yeteneğine inancı tamdı.

Kırk Beşinci Bölüm

Mary ikinci katın balkonunda, hemen yatak odasının kapısının dışında turluyordu. Butch ve V'nin bütün o zincirler üzerinde çalışmasını izleyememişti. İkisinin Rhage'in onunla sevişmesi için hazırlaması fazlasıyla tahrik edici mi yoksa düpedüz korkutucu mu olduğuna karar veremiyordu.

Kapı açıldı.

Butch'ın bakışları etrafta dolaşırken onunla göz göze gelmiyordu. "Rhage hazır."

Vishous dışarı çıkarken el sarması bir sigara yakıyordu. Derin bir nefes çekti. "Holde takılacağız. Eğer bize ihtiyacınız olursa diye."

İlk dürtüsü onlara çekip gitmelerini söylemekti. Rhage ile sevişirlerken hemen kapının dışında olmaları ne kadar tuhaftı. Mahremiyet kapalı, saklı bir alan olduğu kadar akılda biten de bir şeydi.

Ama sonra adamın üzerinde çalıştıkları çelik miktarını düşündü. Bütün bu teçhizatı beklemiyordu. Belki ip olacağını düşünmüştü. Kelepçeler. Bir motor kütlesini yerden kaldıracağın tipte şeyler beklemiyordu.

"Beklemek zorunda olduğunuzdan emin misiniz?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Bu konuda bize güven," diye homurdandı Butch.

Mary odaya gidip kapıyı ardından kapattı. Mumlar yatağın iki yanında da yanıyordu ve Rhage yatağın ortasında çıplak yatarken kolları kafasının üzerinde tutulmuştu ve bacakları gerilecek şekilde ayrılmıştı. Zincirler el ve ayak bileklerine sarıldıktan sonra yatağın sağlam meşe dayanaklarına bağlanmıştı.

Rhage başını kaldırırken camgöbeği gözleri loş ışığı deliyordu. "Bundan emin misin?"

Aslında değildi. "Rahatsız görünüyorsun."

"Kötü değil." Başını geriye attı. "Ama bunların dört farklı yöne giden at yerine yatak başlıkları olduğuna memnunum."

Bir çeşit cinsel fedakârlık gibi önüne serilmiş iri yarı vücudunu inceledi.

Yüce... İsa. Bu gerçek miydi? Gerçekten bunu...

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Onu olması gerektiğinden daha uzun süre orada tutma. Bu iş bittiğinde ve her şeyin yolunda olduğunun farkında olunca tekrar yapmak zorunda kalmayacaksın.*

Mary ayakkabılarını fırlatıp eşofman üstü ile yüksek yaka bluzunu kafasından çıkardıktan sonra kot pantolonundan kurtuldu.

Rhage'in kafası tekrar kalktı. Sutyenini ve külotunu çıkarırken aleti hayata geçmişti. Uzuyordu. Onun için değişmesini, sertleşmesini, kalınlaşmasını, uzamasını izledi. Tahrik olması yüzüne kızarıklık getirip mükemmel, tüysüz tenini terle kaplamıştı.

"Mary..." Gözbebeği beyaza dönmüştü ve kalçalarını kıvırtarak mırlamaya başladı. Ereksiyonu karnının üze-

rinde hareket ediyor ve ucu göbek deliğini bile geçiyordu. Ani bir hareketle kolunu kaldırarak bağları çekiştirdi. Zincirler takırdayarak yerinden oynadı.

"İyi misin?"

"Ah Tanrım, Mary. Ben... biz çok açız. Senin için... açlıktan ölüyoruz."

Cesaretini toplayarak yatağa gitti. Eğilip onu dudağından öptükten sonra yatağa çıktı. Sonra Rhage'in üzerine oturdu.

Kalçalarının üzerine otururken adam altında dalgalar halinde kıpırdanıyordu.

Onu elleri arasına alarak içine yönlendirmeye çalıştı. İlk denemede başaramamıştı. Çok büyüktü ve yeterince hazır olmadığından acıtıyordu. Bir kere daha denediğinde yüzünü buruşturdu.

"Benim için hazır değilsin," dedi Rhage, Mary bir kere daha aletini almaya çalışınca. Bir çeşit vahşi uğultu çıkardı.

"İyi olacak, sadece..."

"Buraya gel." Konuşurken sesi değişmişti. Daha derinleşmişti. "Öp beni Mary."

Mary göğsüne doğru düşerek dudaklarını öperken tahrik olmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu.

Rhage sanki tahrik olmadığını sezmiş gibi teması kesti.

"Üzerimde daha yukarı çık." Zincir kıpırdandı ve metalik sesi neredeyse çınlama gibiydi. "Bana göğsünü ver. Ağzıma getir."

Mary yukarı doğru yalpalayarak göğsünü dudaklarına verdi. Hafifçe bir çekiş hissettiği an vücudu tepki gösterdi. Gözlerini kapatarak sıcaklık vücudunu sararken rahatlamıştı.

Rhage ondaki değişimi tanımış gibiydi çünkü havada

güzel bir mırlama sesi duyuldu. Rhage onu dudaklarıyla okşarken vücudu dalgalar halinde ona doğru hareket ediyor, vücudu yükselirken boynu ve başı geriye doğru düşüyordu. Ter yine vücudunu kaplamıştı ve ihtiyacının kokusu havayı baharatlı bir kokuyla doldurmuştu.

"Mary, seni tatmama izin ver." Sesi dedikleri anlaşılmayacak kadar alçalmıştı. "Tatlılığını. Bacaklarının arasını. Seni tadayım."

Mary aşağı doğru bakınca iki beyaz parlak gözbebeğinin ona baktığını gördü. Onlarda hipnotize edici, sadece Rhage ile beraber olmadığını bildiği halde reddedemediği erotik bir ikna hali vardı.

Vücudunun üzerinde sürünüp göğsüne gelince durdu. Rhage özellikle bağlı olduğu için samimiyet şaşırtıcı derecedeydi.

"Daha yakına, Mary." İsmini söyleyiş şekli bile farklıydı. "Dudaklarıma doğru yakına gel."

Üzerinde tuhaf bir şekilde hareket ederken olduğu pozisyona uyum sağlamaya çalışıyordu. Kendini bir dizi adamın göğsünde, diğeri öbür taraftaki omzundayken bulmuştu. Rhage boynunu eğip başını hareket ettirirken onun tenine doğru ulaşmaya, onu dudaklarıyla yakalamaya çalışıyordu.

İnlemesi Mary'nin içinde yankılanırken elini duvara koydu. Arzu kısıtlamalarını tamamen yok etmiş, onu Rhage'in yalayıp emdiği kadınlığının kölesi haline getirmişti. Vücudu ıslaklık dalgalarıyla cevap verirken zincirlerin sıkıca çekilmesinin ardından keskin bir inleme sesi gelmişti; yatak başlığının tahtası itiraz etti. Rhage'in iri kolları onu tutan bağlarda gerilmişti ve kasları kaskatı hale gelirken parmakları genişçe açılıp pençeler gibi kıvrılmıştı.

"İşte böyle," dedi Rhage, bacaklarının arasındayken. "Geldiğini... hissedebiliyorum."

Sesi giderek homurdanmaya dönüştü.

Doyumu bütün vücuduna ulaşırken Mary düşüp yatağa çöktü ve ayak bileği boynuna düşmeden önce bacakları yüzüne sürttü. Nefes alışları yerine gelir gelmez Rhage'e baktı. Beyaz, kıpırdamayan gözleri merak ve şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Onun tarafından büyülenmiş şekilde uzanıp iki kere nefes alıp tek uzun seferde vermeye devam ediyordu.

"Bana şimdi sahip ol, Mary." Kelimeler derinden ve çarpık bir tonda gelmişlerdi. Rhage'den gelmemişti.

Ama korkmuyor veya ona ihanet ediyormuş gibi hissetmiyordu.

Ondan ne çıkıyorsa art niyetli veya tamamen yabancı bir şey değildi. Bu... şeyi başından beri onun içinde sezmişti ve bundan korkmaması gerektiğini biliyordu. Şimdi bakışları buluşurken aynı bilardo odasındaki gibi farklı bir varlık ona bakıyordu sanki ama yine de Rhage'ydi.

Üzerinde aşağılara doğru hareket edip onu vücudunun içine aldığında mükemmel şekilde uyum sağlamıştı. Kalçaları yukarı kalktı ve içinde pompalamaya başlarken boğazından yüksek sesli bir bağırış daha geldi. İçine girip çıkarken pompalamasının hızı gittikçe yükseliyordu. Üzerinden düşmemek için elleri ve ayakları üzerinde kendini tutarak sabit durmaya çalıştı.

Rhage çıldırırken sesinin yükselmesi ve kalçalarını onunkilere şaplatmasıyla vücudunun her tarafı titriyordu. Baskı gittikçe çoğalıyordu ve bir fırtına kopmak üzereydi. Birden vücudu yataktan kalktı ve kolları ile bacakları çekilirken yatak ses çıkardı. Göz kapakları geriye doğru çekilmişti ve beyaz ışık odayı deliyor, gündüz gibi aydın-

latıyordu. İçinin derinliklerinde doruğunun kasılmalarını hissediyordu ve bu his bir orgazmı daha tetiklemişti.

Mary bittiğinde göğsüne doğru çöktü ve nefes almak dışında ikisi de kıpırdamıyordu. Mary'nin nefes alışları normalken onunkiler hâlâ tuhaf bir ritimdeydi.

Mary başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Beyaz gözler hayranlıkla ona odaklandığında yanıyorlardı

"Benim Mary'im," dedi ses.

Sonra ufak çaplı bir elektrik şoku Mary'nin vücudundan geçti ve hava elektriklendi. Odadaki her ışık açılıp mekânı aydınlattı. Mary nefesi kesilmiş şekilde etrafa baktı ama bu dalga geldiği gibi geçmişti. Bir anda enerji yok oldu. Aşağı doğru baktı.

Rhage'in gözleri normale, camgöbeği parlaklığına dönmüştü.

"Mary?" diye şaşkına uğramış, belli belirsiz bir sesle konuştu.

Konuşmadan önce birkaç kere nefes alması gerekmişti. "Geri döndün."

"Ve sen de iyi durumdasın." Kollarını kaldırıp parmaklarını esnetti. "Değişmedim."

"Ne demek değişmedin?"

"Ben... Benimle beraberken seni görebiliyordum. Biraz puslu görünüyordun ama canının yanmadığını biliyordum. Bu herhangi bir şeyi hatırladığım ilk seferdi."

Bundan ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu ama zincirlerin Rhage'in derisini soyduğunu görmüştü. "Seni serbest bırakabilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Onu çözmek biraz zaman aldı. Serbest kaldığında el ve ayak bileklerine masaj yaparken dikkatlice sanki iyi olduğuna dair onu teselli edermiş gibi izliyordu.

Bir cübbe için etrafa bakındı. "Butch ile V'ye gitmeleri için bir sakınca olmadığını söylesem iyi olacak."

"Ben yaparım." Yatak odasının kapısına gidip başını dışarı çıkardı.

Adamlarla konuşurken sırtındaki dövmeyi görebiliyordu. Ona gülümsediğine yemin edebilirdi.

Tanrım, deliriyordu. Gerçekten öyleydi.

Yataktan fırlayıp battaniyeleri üzerine çekti.

Rhage kapıyı kapattıktan sonra yaslandı. Doyuma ulaştığı halde hâlâ gergin görünüyordu. "Bütün bunlardan sonra... sonunda benden korkuyor musun?"

"Hayır."

"Ondan... korkmuyor musun?"

Mary kollarını uzattı. "Buraya gel. Sana sarılmak istiyorum. Fena sarsılmış gözüküyorsun."

Rhage yatağa yavaşça, sanki onun takip ediliyormuş gibi hissetmesini istemeyerek yakınlaştı. Mary elleriyle işaret ederek onu acele etmesi için dürtüyordu.

Rhage yanına yattı ama ona uzanmadı.

Hemen sonra Mary yanına gidip vücudunu ona dolayarak ellerini üzerinde gezdirdi. Yanlarına dokunup ejderhanın kuyruğunun köşesini yakalayınca Rhage irkilip kıpırdandı.

Dövmenin yakınlarında olmamı istemiyor, diye düşündü.

"Sırtını dön," dedi Mary. "Karnına doğru."

Rhage başını iki yana sallayınca Mary omuzlarını itti. Sanki devasa bir piyanoyu kıpırdatmaya çalışmak gibiydi.

"Lanet olsun, sırtını dön. Hadi ama Rhage."

Nezaket filan olmadan küfrederek karnının üzerine dönerken boyun eğdi.

Mary elini omurgasının, tam ejderhanın üzerinde dolaştırdı.

Rhage'in kasları gelişigüzel şekilde gerildi. Hayır, gelişigüzel değildi. Dövmede dokunduğu kısmın vücudundaki eş kısımlarıydı.

Ne kadar sıra dışı.

Sırtını biraz daha okşarken dövme sanki kedi gibi avucuna doğru yükseliyordu.

"Benimle bir daha beraber olmayı isteyecek misin?" diye sordu Rhage sertçe. Onu görebilmesi için başını yana çevirdi. Ama yukarı bakmıyordu.

Mary canavarın dudağında oyalanırken dudağının çizgisini parmaklarıyla takip ediyordu. Rhage'in kendi dudakları dokunuşlarını hissetmiş gibi aralanmıştı.

"Neden seninle olmak istememeyeyim?"

"Bu biraz tuhaftı, değil mi?"

Mary kahkaha attı. "Tuhaf mı? Vampirlerle dolu bir malikânede uyuyorum. Bir tanesine âşık oldum..."

Mary durdu. *Ah, Tanrım.* Az önce ağzından ne çıkmıştı?

Rhage vücudunun üst kısmını yataktan kaldırıp, ona bakabilmek için göğsünü döndürdü. "Ne dedin sen?"

Böyle olmasını istememişti, diye düşündü. Âşık olmayı veya böyle söylemeyi.

Ama ikisini de geri almayacaktı.

"Emin değilim," diye mırıldandı Mary, Rhage'in kolları ve omuzlarındaki vahşi gücü incelerken. "Ama sanırım, 'Seni seviyorum,' gibi bir şeydi. Evet, aynen buydu. Ben, ah, ben seni seviyorum."

Bak şimdi bu yavan olmuştu. Çok daha iyisini yapabilirdi.

Mary Rhage'in yüzünü tutarak dudaklarına sert bir öpücük kondurduktan sonra doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum, Rhage. Seni çok seviyorum."

O ağır kollar etrafına sarıldı ve Rhage başını onun boynuna gömdü. "Hiç seveceğini düşünmemiştim."

"O kadar kas kafalı mıyım?"

"Hayır. Ben bunu o kadar hak etmiyorum."

Mary geri çekilip ona sertçe baktı. "Bunu tekrar söylediğini duymak istemiyorum. Başıma gelen en güzel şeysin."

"Canavarla bile mi?"

Canavar? Tabii, içinde bir şeyler sezmişti. Ama canavar? Yine de Rhage o kadar endişeli gözüktüğü için alttan aldı.

"Evet, onunla bile. Ama bir dahaki sefere bütün bu metaller olmadan yapabilir miyiz? Beni incitmeyeceğine fazlasıyla güveniyorum."

"Evet, sanırım zincirleri bırakabiliriz."

Mary onu boynunun kıvrımına doğru çekti ve kendini odanın karşısındaki *Meryem Ana ve Çocuk* tablosuna odaklanırken buldu.

"En tuhaf mucizesin sen," diye ona fısıldadı resme bakarken.

"Ne?" dedi Rhage onun boğazına doğru.

"Hiç." Sarı kafasının öptükten sonra Meryem Ana'ya bakmaya devam etti.

Kırk Altıncı Bölüm

Bella derin bir nefes alıp toprak kokusunu içine çekti. Tanrım, başı ağrıyordu. Bacakları çok acıyordu. Sert ve soğuk bir şeye sıkışmışlardı.

Gözleri hızla açıldı. Karanlık. Karalık. Körlük.

Elini kaldırmaya çalıştı ama dirseği pürüzlü duvara değmişti. Sırtında, önünde ve yanlarında başka duvarlar vardı. Ufak alanda etrafa çarparken panik yapıyordu. Ağzını açarken kendini nefes alamaz halde buldu. Hava yerine sadece nemli toprak kokusu vardı ve burnunu... tıkıyordu...

Çığlık attı.

Yukarıda bir şey hareket etti. Oraya bakarken ışık gözünü körleştirmişti.

"Dışarı çıkmaya hazır mısın?" dedi bir erkek sesi yumuşak tonda.

Her şey geri gelmişti; açıklıkta evine olan yarışı, *kırıcıyla* savaşı, bayılması.

Sert bir hamleyle yerdeki boruya takılı olduğunu fark etti. Göğsüne geçirilmiş takımdan yukarı doğru çekildi. Etrafa dehşetle bakarken nerede olduğundan haberi yoktu.

Sadece ikisi de siyah kumaşla kaplanmış alçak tavan pencereleri dışında etrafta başka pencere yoktu. Üç tane çıplak ampul kablosundan asılıyordu. Mekân tatlı kokuyordu. Taze çam tahtalar ile *kırıcıların* bebek pudra kokularının bir karışımıydı.

Paslanmaz çelik masayı ve üzerindeki bir sürü bıçak ile çekiçleri görünce öyle kötü titriyordu ki öksürmeye başladı.

"Onları dert etme," dedi *kırıcı.* "Uslu durduğun sürece senin için değiller."

Adamın eli Bella'nın saçına girerek omuzlarına doğru dağıttı. "Şimdi duş alacak ve şunu yıkayacaksın. Bunu benim için yapacaksın."

Uzanıp bir tomar kıyafeti kaldırdı. Onları kızın kucağına bastırırken Bella kendi kıyafetleri olduğunun farkına vardı.

"Eğer uslu durursan bunları giyebilirsin. Ama temizlenene kadar olmaz." Adam onu açık kapıya doğru iterken cep telefonu çalmaya başladı. "Duşa gir. *Hemen.*"

İtiraz etmek için fazlasıyla kafası karışmış ve kanı donmuş şekilde tuvaleti olmayan, bitmemiş banyoya doğru sendeledi. Robot gibi kendini içeri kapatıp titreyen ellerle suyu açtı. Arkasını döndüğünde *kırıcının* kapıyı açıp onu izlediğini gördü.

Elini cep telefonunun alt kısmına kapatmıştı. "Kıyafetleri çıkar. Şimdi."

Bıçak için etrafa baktı. Safra boğazına yükselirken üstünü çıkardı. İşini bitirdiğinde kendini elleriyle kapatırken titriyordu.

Kırıcı telefonu kapatıp aşağı koydu. "Benden saklanmayacaksın. Kollarını indir."

Bella geriye doğru çekilirken başını uyuşmuş bir şekilde sallıyordu.

"Bırak dedim."

"Lütfen, yapma..."

Adam öne doğru iki adım atıp yüzüne tokat atarak onu duvara savurmuştu. Sonra onu kaptı.

"Bak bana. *Bak bana.*" Bakışları birleşirken gözleri heyecanla parlıyordu. "Tanrım, sana tekrar sahip olmak çok güzel."

Kollarını ona dolayarak yakınına çekti. Tatlı kokusu ona istila ediyordu.

Butch harbi bir refakatçi, diye düşündü Mary, Saint Francis hastanesinin onkoloji bölümünden ayrılırken. Siyah yünlü bir ceketi, 1940'lı yılların stilinde şapkası ve havalı pilot güneş gözlükleri ile oldukça şık bir kiralık katil gibi gözüküyordu.

Hiç de aldatıcı değildi. Adamın baştan sona silahlı olduğunu biliyordu çünkü Rhage evden çıkmalarına izin vermeden önce adamın silahlarını kendi incelemişti.

"Dönmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Butch dışarıda olduklarında.

"Hayır, teşekkürler. Hadi eve dönelim."

Öğleden sonrası zahmetli ve neticesiz geçmişti. Doktor Della Croce hâlâ uzman arkadaşlarına danışıyordu; Mary'nin Emar çekilmesiyle beraber tekrar muayene olmasını talep etmişti. Daha fazla kan alınmıştı çünkü ekip birkaç ciğer fonksiyonunu tekrar kontrol etmek istiyordu.

Tanrım, yarın tekrar gelmek zorunda kalacağı için nefret ediyordu ve bir gece daha başına neler geleceğini bilmeyerek geçirecekti. Butch ile boş park yerine gidip Mercedes'e girerken korkunç bir gerginlik ve yorgunluk hissediyordu. Gerçekten ihtiyacı olan yatağa gitmekti ama o kadar endişeliydi ki uyuması mümkün değildi.

"Aslında Butch, yol üzerindeyken beni evime götürür müsün? Orada bıraktığım bazı ilaçları almak istiyorum. Düşük dozajlı uyku ilaçları işe yarayacak."

"Eğer mümkünse oraya gitmemeyi tercih ederim. Bunları CVS gibi bir yerden alma şansın var mı?"

"Onlar reçeteli ilaçlar."

Butch kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Ama hızlı olacaksın ve ben de seninle geleceğim."

On beş dakika sonra evinin yoluna park etmişlerdi. Batan güneşin altın rengi parlaklığında evi terk edilmiş gözüküyordu. Ön kapısına fırlatılmış kuru yapraklar vardı. Kasımpatıları ölmek üzereydi ve bahçenin aşağısında bir ağaç dalı vardı.

Evi kim alırsa alsın onun kadar seveceğini umuyordu.

Eve girdiğinde oturma odasında soğuk bir rüzgâr esti. Görünüşe göre mutfak lavabosunun üzerindeki camı biraz açık kalmıştı. Camı kapatırken taşınmadan önce V'nin alarm sistemi üzerinde çalışırken açık bırakmış olduğunu varsaymıştı. Pencereyi kilitledikten sonra ilaçları almak için üst kata çıktı.

Gitmeden önce Mary arka taraftaki sürgülü kapıların önünde durup arka bahçesine baktı. Havuz yapraklarla kaplanmıştı ve yüzeyi donuktu. Çayırın ötesinde dalgalanan soluk çimenler vardı...

Bella'nın evinde bir şey parladı.

İçgüdüleri hayata geçti. "Butch, kontrol etmemizin bir sakıncası var mı?"

"Hayatta olmaz. Seni eve götürmem gerekiyor."

Mary kapıyı geriye doğru çekti.

"Mary, güvenli değil."

"Orası Bella'nın evi. Günün bu saatinde evinde hiçbir şeyin hareket etmiyor olması gerekiyordu. Hadi gel."

"Onu arabadayken arayabilirsin."

"Buradan arayacağım." Hemen sonra telefonu kapıp kapıya doğru ilerledi. "Cevap yok. Ben gidiyorum."

"Gitmiyorsun... Mary, bekle! Tanrım, seni omzuma atıp buradan taşımama sebep olma."

"Eğer öyle bir şey yaparsan Rhage'e vücuduma dokunduğunu söylerim."

Butch'ın gözleri alev aldı. "Yüce İsa, manipüle etmekte en az onun kadar iyisin."

"Pek sayılmaz ama öğreniyorum. Şimdi benimle mi geliyorsun yoksa yalnız mı gidiyorum?"

Adam okkalı bir küfür edip eline silah aldı. "Bundan hoşlanmadım."

"Anlaşıldı. Bak, iyi olduğundan emin olacağız. On dakikadan fazla zamanımızı almaz."

Çayırda yürürken Butch araziyi sert bakışlarla tarıyordu. Çiftlik evine yaklaştıkça Bella'nın arkadaki Fransız kapılarının rüzgârla çarpıldığını ve güneşin son ışınlarını yansıttığını gördü.

"Benimle kal, tamam mı?" dedi Butch, çimende yürürlerken.

Kapı tekrar çarptı. "*Ah, siktir.*"

Pirinç kilit parçalanmıştı ve birkaç panel kırılmıştı.

Dikkatlice içeri girdiler.

"Ah, Tanrım," dedi Mary, nefes nefese.

Mutfakta sandalyeler, kırık tabaklar, fincanlar ve lambalar yerlerdeydi. Yanık izleri zemini kaplamıştı ve mürekkebe benzer siyah başka bir şey daha vardı.

Yoğun lekeye bakmak için eğilirken Butch konuştu. "Ona yaklaşma. *Kırıcı* kanı."

Mary gözlerini kapattı. Parktaki şeyler Bella'yı ele geçirmişti.

"Yatak odası bodrumda mı?"

"Bana öyle olduğunu söylemişti."

Bodruma koşarlarken kapıları ardına kadar açık buldular. Çekmecelerinden biri etrafa saçılmıştı ve elbiselerinin bazıları alınmış gibi görünüyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Butch cep telefonunu açarken tekrar mutfağa gittiler.

"V? Zorla girme durumu var. Bella'nın evi." Kırık sandalyedeki siyah lekeleri inceledi. "Güzelce mücadele etmiş. Ama sanırım *kırıcılar* tarafından ele geçirildi."

Rhage derilerini üzerine geçirirken telefonunu omzuyla kulağı arasında kıstırdı. "Polis? Mary ile konuşmama izin ver."

Bazı sesler geldikten sonra, "Alo? Rhage?" denildiğini duydu.

"Hey, kadınım, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Sesi endişeli geliyordu ama duymak bile rahatlatıcıydı.

"Senin için geliyorum." Ayağını botuna geçirirken göğüs kınını kaptı. "Güneş batmak üzere ve birazdan orada olacağım."

Kardeşleriyle beraber o pisliklerin peşine düşerken onun evde ve güvende olmasını istiyordu.

"Rhage... Aman Tanrım, Rhage, ona ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum." Bu bir yalandı. Bella'ya ne yapacaklarını çok iyi biliyordu. Tanrı yardımcısı olsun. "Dinle, onun hakkında endişeli olduğunu biliyorum. Ama şu anda kendine odaklanmalısın. Butch'a yapışıp ondan ayrılmamanı istiyorum, anladın mı?"

Çünkü polisin onu eve sürmesindense oraya maddesel halden çıkarak gitmesi daha hızlı olacaktı. Ama bu kadar

ortada kalmasından nefret ediyordu.

Hançerlerini kınına geçirirken telefondan sadece sessizlik geldiğini fark etti. "Mary? Dediğimi duydun mu? Kendini düşün. Butch'ın yanında kal."

"Butch'ın yanındayım."

"Güzel. Öyle kal. Merak etme, öyle ya da böyle Bella'yı geri alacağız. Seni seviyorum." Telefonu kapattıktan sonra ağır trençkotunu üzerine geçirdi.

Hole doğru fırlarken deriler içinde silahlanmış olan Phury'e rastladı.

"Ne halt oluyor?" Zsadist holden aşağı doğru geliyordu. "V'den bir dişi hakkında acil mesaj aldım..."

"Bella *kırıcılar* tarafından ele geçirilmiş," dedi Rhage, Glock marka silahını kontrol ederken.

Z'den patlama gibi bir soğuk hava akımı yükseliyordu. "*Ne dedin sen*?"

Rhage kardeşin keskinliği karşısında kaşlarını çattı. "Bella. Mary'nin arkadaşı."

"*Ne zaman*?"

"Bilmiyorum. Butch ve Mary onun evindeler..."

Aniden Zsadist ortadan kayboldu. Rhage ve Phury hemen ardından Bella'nın evinde maddesel boyuttan çıktılar. Üçlü çiftliğin ön basamaklarını beraber koşarak geçtiler.

Mary mutfakta, yerde bir şeyi kontrol eden Butch'ın yanındaydı. Rhage hızla yanına gidip onu tuttu ve kemikleri birbirine değecek kadar sıkı sarıldı.

"Seni eve götüreceğim."

"Mercedes onun evinin orada," dedi Butch, baktığı siyah lekenin başından kalkarak. Rhage'e anahtarları attı.

Phury sandalyeyi düzeltirken küfretti. "Elimizde ne var?"

Polis başını iki yana salladı. "Kapının önündeki yanık izlerine bakarsak sanırım onu canlı ele geçirdiler. Güneş vurduğunda kan izi alev aldı..."

Butch lafını kesip Mary'e bakmadan önce bile Rhage onu kapıya doğru sürüklüyordu. En son istediği şey Mary'nin korkunç detayları duymasıydı.

Polis devam etti. "Ayrıca ölüyken işlerine yaramaz... Zsadist? İyi misin, adamım?"

Geçerken Rhage omzunun üzerinden Z'ye baktı.

Z öfkeyle titriyordu ve yüzü sol gözünün altında yara izi boyunca titriyordu. Lanet olsun, sanki patlayacakmış gibi görünüyordu ama bir dişinin kaçırılmasının umurunda olacağına inanmak çok zordu.

Rhage durakladı. "Z, neler oluyor?"

Kardeşi sanki görünmek istemezmiş gibi dönüp önünde olduğu cama doğru yaslandı. Alçak tonda bir hırlamayla maddesel boyuttan çıktı.

Rhage etrafa bakındı. Tek görebildiği arazinin öbür tarafındaki Mary'nin ambarıydı.

"Hadi gidelim," dedi ona. "Burada olmanı istemiyorum."

Mary başıyla onayladı ve Rhage kolunu tutarak onu evden dışarı yönlendirdi. Hızlıca çimende yürürlerken tek kelime etmediler.

Çimenlere adım attıklarında cam kırılma sesi geldi.

Bir şey, biri Mary'nin evinden dışarı fırlatılmıştı. Tam da sürgülü kapılardan.

Vücut terasta sekerken Zsadist açıklıktan köpekdişleri ortaya çıkmış, yüzü saldırgan bir hale gelerek dışarı fırlamıştı. Kendini *kırıcının* üzerine fırlatıp onu saçından yakalayarak gövdesini yerden kaldırdı.

"Kız nerede?" diye hırladı kardeş. O şey cevap verme-

yince Z tutuşunu değiştirip omzuna, tam da deri ceketinden beri batırdı. Katil acıyla uludu.

Rhage şovu izlemek için beklemedi. Mary'i evin etrafından koşuştururken iki tane *kırıcıyla* daha karşılaştı. Mary'i arkasına iterek onu vücuduyla korurken silahına atıldı. Tam atış pozisyonuna gelecekken sol tarafından bir pop sesi duyuldu. Kurşun kulağının kenarından geçerek evin üzerinden sekerek onu kolundan, uyluklarından yakalamıştı...

Canavarın dışarı çıktığına daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştı. Kükremeyle kendini girdaba bırakarak değişimi kucaklayıp sıcaklıkla kasları ile kemiklerinin patlamasını hoş karşıladı.

Rhage'in vücudundan bir enerji patlaması çıktığında Mary eve doğru fırlatılmıştı ve kafası geriye doğru tahta kaplamaya çarptı. Yere doğru kayarken Rhage'in yerini alan kocaman varlığın kısmen farkındaydı.

Daha fazla kurşun sesleri, çığlık ve sağır edici kükreme sesi vardı. Kendini yere doğru çekerek ardıç çalısının arkasına gizlenirken biri dışarıdaki ışıkları açtı.

Yüce... İsa.

Dövme hayata geçmişti. Ejderhaya benzeyen yaratık parıldayan mor ve limon yeşili pullarla kaplanmıştı. Ucunda dikenleri olan kuvvetli bir kuyruğu, uzun sarı pençeleri ve çılgın siyah bir yelesi vardı. Yüzünü göremiyordu ama çıkardığı sesler korkunçtu.

Ayrıca canavar ölümcüldü ve *kırıcıları* hızlıca hallediyordu.

İzleyemeyerek başını kollarıyla kapattı. Canavarın onu fark etmeyeceğini ve eğer ederse kim olduğunu hatırlayacağını umuyordu.

Daha fazla kükreme. Bir çığlık daha. Korkunç, öğütücü çatırtı.

Evin arkasından sürekli silah sesleri geliyordu.

Biri bağırdı. "Zsadist! Dur! Ona canlı ihtiyacımız var!"

Dövüş durmadan devam etmişti ve yüksek ihtimalle beş ya da on dakika sürmüştü. Sonra geriye sadece nefes alış sesleri kalmıştı. İki kere nefes alış. Tek uzun seferde veriş.

Başını kaldırdı. Canavar arkasında gizlendiği çalının üzerinde dikiliyordu ve pençeleri havaya kalkmış, başı öne doğru eğilmiş, kuyruğu sürekli sallanırken saldırı pozisyonu almıştı. Kalçasındaki kasları titredi.

Zsadist yaklaşmaya devam ederken V olduğu yere yaklaşmaya başladı.

Canavar hırlayıp çenesini çarparak kapattı.

Z onun olduğu yöne doğru küfretti. "Evet, bana daha önce yapılmadık ne yapacaksın ki?"

Mary ayağa fırladı. "Zsadist! Yapma!"

Sesi her şeyi tablo gibi dondurmuştu: Zsadist'in öne doğru gelmesini, canavarın fırlamaya hazırlanmasını, Vishous'un yanına yanaşmasını. Üçü bir an ona baktı. Sonra birbirlerine odaklanarak çarpışma rotalarına geri döndüler.

"İkiniz buradan gider misiniz!" diye tısladı Mary. "Birinin canı yanacak. Onu sadece sinirlendiriyorsunuz!"

"Mary, seni onun yolundan çekmemiz gerekiyor." V'nin ses tonu trafik kazalarında bir adamın söylediği o korkunç *hadi-mantıklı-olalım* konuşmasına benziyordu.

"Benim canımı yakmayacak ama ikinizi parçalara ayırmak üzere. Geri çekilin!"

Kimse onu dinlemiyordu.

"Tanrım, beni kahramanlardan koru," diye homurdandı. "Siktirip gidin!"

Bu ilgilerini çekmişti. İki kardeş hareket etmeyi bıraktı. Canavar da omzunun üzerinden bakmıştı.

"Hey," diye mırıldandı Mary, çalının arkasından çıkarak. "Benim. Mary."

Kocaman ejderhanın başı bir at gibi aşağı yukarı sallanırken yelesi simsiyah parlıyordu. Devasa vücudu ona doğru savruldu.

Güzel bir canavar, diye düşündü. Kobranın olduğu şekilde bir güzelliği vardı. Bütün o asaleti, kıvrak hareketleri, saygı duyman gereken yırtıcı zekâsı çirkinliği tarafından gölgelenmişti.

"Çok kocamansın, biliyorsun değil mi?" Yavaşça yaklaşırken ses tonunu alçak tutarak Rhage'in onunla konuşmasını nasıl sevdiğini hatırladı. "O *kırıcıları* benden uzak tutarak mükemmel bir iş başardın. Teşekkürler."

Tam canavarın yanındayken çenesi açıldı ve gözleri üzerindeyken gökyüzüne doğru bağırdı. Birden kocaman kafası sanki dokunuşunu istiyormuş gibi eğildi. Mary uzanıp pürüzsüz pulları okşarken boynunun ve omuzlarının kalınlığında çekim direncini hissetti.

"Yakından baya korkutucusun, cidden öylesin. Ama iyi hissettiriyorsun. Teninin bu kadar yumuşak veya sıcak olacağını düşünmemiştim."

Beyaz gözler sola doğru çevrilip kısılırken dudakları hırlamayla geri çekildi.

"Bana birinin yaklaşmadığını söyle," dedi ses tonunu değiştirmeden veya başını çevirmeden. Gözlerini kocaman yüzü üzerinde tutmuştu.

"Butch geri çekil, adamım," diye homurdandı V. "Kız onu sakinleştiriyor."

Canavar boğazından alçak bir tonda gürledi.

"Hey, onlarla uğraşma şimdi," dedi Mary. "İkimize de

bir şey yapmayacaklar. Hem, bu akşam yeterince dövüşmedin mi?"

Canavar nefesini büyük bir güçle verdi.

"Evet, işin bitti," diye mırıldandı yelesinin altını okşarken. Ağır kaslar tenin altında dalgalar halinde devam ediyordu. Güçten başka bir şey yoktu.

Tekrar vampirleri gözledi.

"Hayır, endişelenmemiz gerekecek şeyler değiller. Sen sadece burada benimle dur ve..."

Uyarı olmadan canavar dönerek kuyruğuyla onu yere düşürdü. Evinin önünde havaya fırlarken üst vücudunu camdan içeri soktu.

Bir *kırıcı* ortaya çıkardı ve canavarın öfkeli gürlemesi katilin çenesinin arasında olmasıyla kesilmişti.

Mary top haline gelerek kendini kuyruğun dikenlerinden koruyordu. Kulaklarını elleriyle kavrayıp gözlerini kapatarak cinayetin sulu sesleri ile korkunç görüntüsünü uzaklaştırdı.

Dakikalar içinde vücudunun dürtüldüğünü hissetti. Canavar onu burnuyla itiyordu.

Dönerek beyaz gözlerine baktı. "Ben iyiyim. Ama sofra adabın üzerinde çalışmamız gerekecek."

Canavar mırlayarak yanında yere uzanırken başını ön bacakları üzerine koydu. Parlak bir ışık oldu ve aynı pozisyonda Rhage belirdi. Siyan kanla kaplanmıştı ve soğukta titriyordu.

Kardeşler koşarak yaklaşırken ceketini üzerinden çıkardı. Her biri ceketlerini çıkarıp Rhage'in üzerini örttüler.

"Mary?"

"Buradayım. Herkes iyi durumda. İkiniz beni kurtardınız."

Kırk Yedinci Bölüm

Butch eğer tüm olayı kendi gözleriyle görmeseydi inanmazdı. Mary kızgın canavarı evcil hayvana dönüştürmüştü.

Yüce İsa, bu kadında bir haller vardı. Hem de çok cesaretliydi. O iğrenç görünüşlü şeyin katilleri *yediğini* gördükten sonra kahrolasının önünde durup ona dokunmuştu. Butch da bile böyle bir taşak yoktu.

Mary Rhage'in vücudundan başını kaldırdı. "Bana onu arabaya götürmemde yardımcı olacak mısınız?"

Butch hemen yanına gidip Rhage'in bacaklarını kaparken V ile Zsadist her bir kolunu kaldırmıştı. Onu Mercedes'e taşıyıp arka koltuğa yerleştirdiler.

"Arabayı eve süremem," dedi Mary. "Yolu bilmiyorum."

V sürücü kapının yanına gitti. "Sizleri götürürüm. Polis, yirmi dakika içinde dönerim."

"Onlara dikkat et," diye homurdandı Butch. Döndüğünde Phury ve Tohr ona alışkın olduğu bir beklentiyle bakıyorlardı.

Farkında olmadan cinayet dedektifi rolüne bürünüp kontrolü ele almıştı.

"Size şu ana kadar bildiğimi söyleyeyim." İkiliyi Mary'nin odasının arkasına yönlendirerek zemindeki siyah deseni gösterdi. "Çimlerdeki yanık izlerini görüyor musunuz? Bella *kırıcılar* tarafından ele geçirildi ve arazi boyunca evinden buraya taşındı. Kanıyordu. Güneş çıktığında kan izleri yanarak zeminde bu desenleri bıraktı. Hem neden onu çayır boyunca taşımak zorunda kalmıştı? Sanırım katil Mary'i arıyordu ve bir şekilde arazide Bella'ya rastladı. Bella evine doğru koştu. *Kırıcı* kızı geri getirmek zorunda kalmıştı çünkü arabasını buraya park etmişti. Beni takip edin, çocuklar."

Evin dibine, sokağın aşağısında kaldırıma park edilmiş bir Ford Explorer'ın olduğu yere gitti.

"Bella onlar için şanslı bir hataydı ve bu akşam Mary'i ele geçirerek işi bitirmek için geldiler. V, bu plakayı araştırmanı istiyorum, tamam mı?" Butch gökyüzünü inceledi. İnce ince kar yağıyordu.

"Bu kahrolası şey yağarken dışarıdaki sahnelerin sağlamlığı kalmıyor ama sanırım içeride olanlar için ne yapabileceğimizi biliyorum. Sizler *kırıcıların* cesetlerini temizlerken Jip'i bir araştırayım. Onlardan cüzdan, BlackBerry, cep telefon, ne bulabilirseniz almanızı söylemem gerek yok. Hepsini döndüğünde V'ye verin ki Çukur'a götürebilsin. Ben sahneyi temizleyene kadar iki evden de uzak durun."

Kardeşler işe girişirken Butch Explorer'ı güzelce inceledi. İşi bittiğinde vampirler *kırıcıları* ortadan kaldırmayı çoktan bitirmişlerdi.

"Jip tertemiz ama Ustead adında biri üzerine kayıtlı." Kayıt kartını Phury'e gösterdi. "Yüksek ihtimalle sahte kimlik ama biriniz yine de adresi kontrol edebilir misiniz? Burada işimi bitirmek için Bella'nın yerine dönüyorum."

Tohr saatini kontrol etti. "Ustead'in mekânını kontrol

ettikten sonra sivilleri bir kontrol edeceğiz. Tabii yardıma ihtiyacın yoksa?"

"Hayır, yalnız olursam daha iyi olur."

Kardeş durakladı. "Biraz yedeğe ne dersin, polis? Çünkü *kırıcılar* tekrar çıkabilir. Buradakilerin hiçbiri sağ çıkamadı ama bu çocuklar durumu bildirmezse arkadaşlarından biri bakmak için gelecektir."

"Başımın çaresine bakabilirim." Silahını çıkarıp kontrol etti. "Ama şarjörümü bitirdim. Başka bir tane ödün alabilir miyim?"

Phury Beretta'sını uzattı. "Al bunu ve taze başlangıç yap."

Tohr, Butch Glock tabancalarından birisini kabul edene kadar gitmeyi reddetmişti.

Bir silahı kılıfına sokup diğerini elinde tutarak çayırın diğer yanına koşarak geçti. Vücudu hazırlanmış ve havaya girmişti. Mesafeyi kısa sürede alırken terlemedi bile. Koşarken aklı gece havası kadar keskindi ve Bella'nın nereye götürülmüş olduğu konusunda olası teorileri kafasında döndürüyordu.

Çiftliğin arkasına koşarken bir hareket yakaladı. Kırılmış kapıların yanındaki duvara yaslanıp Beretta'nın güvenliği kapadı. Mutfağın içinden sanki ocakta patlamış mısır yaparmış gibi cam ezilme sesleri geliyordu. Biri etrafta yürüyordu. İriydi.

Butch içerideki her kimse yakınlaşana kadar bekledikten sonra kapıdan fırlayıp silahı göğüs hizasında tuttu.

"Sadece benim, polis," diye homurdandı Z.

Butch namluyu tavana çevirdi. "Tanrım, seni vurabilirdim."

Ama neredeyse mıhlanacak olması Z'nin umurunda değilmiş gibiydi. Sadece eğilip tabak kırıklarını parmaklarıyla dürttü.

Butch ceketini çıkarıp kollarını sıvadı. Zsadist'ten gitmesini istemeyecekti. Onunla tartışmaya girmenin bir anlamı yoktu. Hem kardeş çok tuhaf davranıyordu; sanki uyuşuk bir halde gibiydi. Durgun hali oldukça ürkütücüydü.

Z yerden bir şey kaldırdı.

"O ne?" diye sordu Butch.

"Hiçbir şey."

"Olay yerini bozmamaya çalış, tamam mı?"

Butch etrafa bakarken kendi kendine küfretti. Polis kuvvetindeki eski ortağı José'yi istiyordu. Tüm Cinayet Masası ekibini istiyordu. CSI ekibini laboratuvarda istiyordu.

Kendine hayal kırıklığı için az bir süre tanıdıktan sonra işe girişti. Kırılmış Fransız kapılardan başlayarak şafağa kadar zamanını alsa da evin her kısmından geçmeye hazırlıklıydı.

Mary banyodan bir tane daha Alka-Seltzer getirdi. Rhage yataklarında yatıyor, yavaşça nefes alıyordu ve yüzü yemyeşildi.

İlacı içtikten sonra Mary'nin yüzüne baktı. Yüzü gerilmişti. Bakışları temkinli ve endişeliydi.

"Mary... Keşke bütün bunları görmeseydin."

"Şşş. Bir süreliğine dinlen sadece, tamam mı? Sonrasında konuşmak için zaman olacak."

Mary üstünü çıkardıktan sonra yanına kıvrıldı. Örtülerin altında olduğu an Rhage ona doğru kıvrılırken iri vücudu canlı bir battaniye gibiydi.

Yanında güvende yatması aklına Bella'yı getirdi.

Mary'nin göğsü sıkıştı ve gözlerini sıkıca kapattı. Eğer Tanrı'nın varlığına inansaydı, şu anda dua ederdi. Onun yerine elinden geldiğince umut etti.

Sonunda uykusu gelmişti. Saatler sonra Rhage'in kükremesiyle sıçrayana kadar uyumuştu.

"Mary! Mary, kaç!"

Kollarını sallamaya başladı. Mary, Rhage'in kollarının arasında girip kendini adamın göğsüne bastırarak onu yatakta sabit tutup konuşmaya çalışıyordu. Elleri hâlâ hareket edince onları yakalayıp avuçlarını yüzüne götürdü.

"Ben iyiyim. Buradayım."

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun... Mary." Rhage yanaklarını okşadı. "Ben çok iyi göremiyorum."

Mary mum ışığında odaklanamayan gözlerine baktı.

"İyileşmen ne kadar sürüyor?"

"Bir veya iki gün." Kaşlarını çattıktan sonra bacaklarını uzattı. "Aslında eskisi kadar gergin hissetmiyorum. Midem bulanıyor ama ağrılar o kadar kötü değil. Değiştikten sonra..."

Konuşmayı bırakınca çenesi gerildi. Sonra Mary kapana kısılmış hissetmesini istemediğinden, kollarını gevşetti.

"Merak etme," diye mırıldandı Mary. "İçinde olanı bildiğim halde senden korkmuyorum."

"Kahretsin Mary... Bunu görmeni hiç istememiştim." Başını iki yana salladı. Fazlasıyla korkunç. Bütün olay korkunç."

"Bu konuda emin değilim. Aslında hemen yanına gittim. Canavarın yani. Şu anda olduğumuz kadar onun yakınındaydım."

Rhage'in gözleri kapandı. "Siktir, Mary, bunu yapmamalıydın."

"Evet, ama ya ben yapacaktım ya da canavar V ile Zsadist'i yiyecekti. Kelimenin tam anlamıyla. Hem merak etme canavarınla çok iyi anlaşıyoruz."

"Bunu bir daha yapma."

"Bekle yapmayacağım. Kontrol edemiyorsun. Kardeşler baş edemiyor. Ama o şey beni dinliyor. Hoşuna gitsin veya gitmesin, ikinizin bana ihtiyacı var."

"Ama... çirkin değil mi?"

"Hayır. Bana göre değil." Rhage'in göğsüne öpücük kondurdu. "Korkutucu, güçlü ve büyüleyici. Ayrıca bana ulaşmaya çalışan kim olursa olsun, o şey bir mahalleyi bile silip süpürebilir. Bir kız bundan nasıl etkilenmez? Hem o *kırıcıları* iş başında gördükten sonra buna minnettarım. Güvende hissediyorum. Sen ve ejderhanın arasındayken endişelenmeme gerek yok."

Adama yüzünde gülümsemeyle bakarken Rhage hızla gözlerini kırpıştırıyordu.

"Ah, Rhage... sorun yok. Bu kadar..."

"Nasıl göründüğümü bilirsen," dedi boğuk bir sesle, "artık asıl beni göremeyeceğini düşünmüştüm. Tek hatırlayacağının korkunç canavar olacağını."

Mary onu öptükten sonra yüzündeki yaşı sildi. "O senin bir parçan; tamamın veya seni sen yapan bir şey değil. Seni seviyorum. Onla veya onsuz."

Kızı kendine çektikten sonra Mary'nin başını boynuna doğru çekti. Rhage derin bir iç çektikten sonra Mary konuştu. "Bununla mı doğdun?"

"Hayır. Bu bir ceza."

"Ne için?"

"Bir kuş öldürdüm."

Mary ona bakarken bunun biraz fazla abartılmış olduğunu düşünüyordu.

Rhage saçını geriye doğru düzeltti. "Ondan daha fazlasını yaptım ama bir kuşu öldürerek sınırı aştım."

"Bana anlatır mısın?"

Rhage uzun süre durakladı. "Gençken, tam değişim-

den hemen sonra... durdurulamazdım. Bütün bu enerjiye, güce sahiptim ve aptalca kullandım. Acımasız değildim, sadece... aptaldım. Gösteriş yapıyordum. Kavga çıkarıyordum. Ve ben, ah, birçok kadınla yattım, başka erkeklerin *shellan*'ı olduğu için beraber olmamam gereken kadınlarla beraber oldum. *Hellren*'lerini sinirlendirmek için asla yapmamıştım ama bana sunduklarını aldım. Bana... sunulan her şeyi aldım. İçki içtim, afyon tüttürdüm, afyon ruhuna bağımlı oldum... Beni o zamanlar tanımadığına seviniyorum.

"Bunlar yirmi, otuz yıl kadar sürdü. Kıyıda bekleyen bir felakettim ve bir kadınla tanıştım. Onu istiyordum ama kız nazlıydı ve beni kışkırttıkça ona sahip olmaya daha çok kararlıydım. Kardeşlik'e atanınca fikrini değiştirdi. Savaşçılar onu tahrik ediyordu. Sadece kardeşlerle olmak istiyordu. Bir gece onu ormana götürüp hançerlerimi ve silahlarımı gösterdim. Benim tüfeğimle oynuyordu. Tanrım, elindeki görüntüsünü hâlâ hatırlayabiliyorum. Bin sekiz yüzlerin başında yaptıkları çakmaklı tüfeklerdendi."

1800'ler mi? Yüce Tanrım, bu adam kaç yaşında? diye merak etti Mary.

"Neyse, elinde patladı ve bir şeyin yere düştüğünü hissettim. Bir peçeli baykuştu. Tatlı beyaz peçeli baykuşlardandı. Hâlâ kanın tüylerine sızarak lekelediğini görebiliyorum. Kuşu yerden kaldırarak ellerimdeki hafif ağırlığını hissettiğimde dikkatsizliğin bir çeşit acımasızlık olduğunun farkına vardım. Kendime her zaman zarar vermek istemediğimi, olanların benim suçum olmadığını söylüyordum. O anda, yanıldığımı biliyordum. Eğer dişiye silahımı vermeseydim kuş vurulmayacaktı. Tetiği çekmediğim halde bundan sorumluydum."

Boğazını temizledi. "Baykuş çok masum bir şeydi. Kanayıp ölürken bana kıyasla çok narin ve ufaktı. Sefil hissettim ve onu nereye gömeceğimi düşünürken Yazıcı Bakire bana geldi. Çok öfkeliydi. Çok öfkeli. Kuşları zaten severdi ve peçeli baykuşlar onun kutsal sembolüydü ama ölüm sadece işin sadece bir parçasıydı. Bedeni elimden alarak kuşa hayat üfleyerek geceye doğru saldı. Sanki her şey sıfırlanmış gibi hissettim. Özgür ve arınmıştım. Ama Yazıcı Bakire sonra bana döndü. Bana lanet okudu; o zamandan beri kontrolden çıktığım her zaman canavar ortaya çıkıyor. Bir bakıma mükemmel bir ceza. Enerjimi ve ruh hallerimi düzene sokmamı bana öğretti. Başka türlü anlayamayacağım şekilde vücudumdaki gücü anlamama yardımcı oldu."

Hafif bir kahkaha attı. "Yazıcı Bakire benden nefret ediyor ama harbi bir iyilik yaptı. Neyse... olayın korkunç nedeni bu. Bir kuş öldürdüm ve karşılığında canavarı kaptım. Basit ama ara sıra karışıkta, değil mi?"

Rhage'in göğsü derin bir nefes alışıyla genişledi. Adamın pişmanlığını kendisine aitmiş gibi hissedebiliyordu.

"Ara sıra. Kesinlikle," diye mırıldanırken omzunu okşadı.

"İyi haber ise doksan bir yıl içinde bitmiş olacak." Kaşlarını çatarken olasılığı düşündü. "Canavar gitmiş olacak."

Tuhaf, sanki endişeli gibi görünüyordu.

"Özleyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Hayır, ben... benim için rahatlatıcı olacak. Gerçekten."

Ama kaşlarını çatmaya devam etmişti.

Kırk Sekizinci Bölüm

Sonraki sabah saat dokuz civarlarında Rhage yatakta gerinirken kendi gibi hissettiği için şaşırdı. Daha önce bu kadar hızlı iyileşmemişti. Bunun nedeninin, değişimle savaşmadığı için olduğuna dair içinde bir his vardı. Belki de numarası buydu. Kendini akıntıya bırak.

Mary kolunda bir sürü havluyla banyodan çıkıp oluktan onları bırakmak için elbise odasına ilerledi. Yorgun ve asık suratlıydı. Böyle olması mantıklıydı. Sabahın çoğunluğunu Bella hakkında konuşarak geçirmişlerdi ve onu teselli etmek için elinden geleni yaptığı halde ikisi de durumun kötü olduğunu biliyorlardı.

Bir de endişelenmesi için başka bir neden vardı.

"Bugün seninle doktora gelmek istiyorum."

Mary odaya döndü. "Uyanıksın."

"Evet ve seninle gelmek istiyorum."

Mary yanına gelirken yüzünde itiraz edeceği zaman takındığı gergin bir ifade vardı.

Bariz itirazının önüne geçti. "Randevuyu günün geç bir saatine al. Güneş artık beş buçukta batıyor."

"Rhage..."

Kaygıyla sesi sertleşti. "Yap dedim."

Mary ellerini kalçalarına koydu. "Beni itip kakman hoşuma gitmiyor."

"Kendimi tekrar ifade edeyim o zaman. Randevunu değiştir, lütfen." Ama ses tonu birazcık da olsa değiştirmemişti. Mary ne türlü olursa olsun haberleri aldığında yanında olacaktı.

Mary telefona uzanırken alçak sesle lanet ediyordu. Telefonu kapattığında şaşkın gözüküyordu. "Ah, Doktor Della Croce beni... bizi... bu akşam altıda görecek."

"Güzel. Bu kadar huysuz ve agresif olduğum için özür dilerim. Sadece haberi aldığında yanında olmak istiyorum. Bunun olabildiğince bir parçası olmam gerekiyor."

Mary başını iki yana sallayarak yerden bir gömlek kaldırdı. "Tanıdığım en tatlı katilsin."

Vücudunun hareketlerini izlerken sertleştiğini hissetti.

İçindeki canavarda kıpırdanmıştı ama bu histe meraklı sakinlik vardı. Yüksek bir enerji dalgası değildi. Sanki canavar ele geçirmek yerine vücudunu paylaşmaya memnun gibi hafif bir ateş vardı. Bir paylaşımdı, hâkimiyet kurmuyordu.

Yüksek ihtimalle o şey Mary ile beraber olmanın tek yolunun Rhage'in bedeninden geçtiğini biliyordu.

Mary etrafı toplayarak odada dolandı. "Neye bakıyorsun?"

"Sana."

Mary saçını geriye atarak kahkaha attı. "Demek görüşün geri dönüyor."

"Diğer şeylerle beraber. Gel buraya, Mary. Seni öpmek istiyorum."

"Ah, tabii. Zorbalığını beni vücudunla bunaltarak affettir."

"Elimde olan bütün nitelikleri kullanırım."

Çarşafları ve yorganı üzerinden atarak elini göğsünde, karnının üzerinde gezdirdi. Daha aşağıda. Ağır ereksiyonunu avuçları arasına alınca Mary'nin gözleri kocaman açıldı. Rhage kendini okşarken onun tahrik olmuş kokusu odaya serpilmişti.

"Buraya gel, Mary." Kalçalarını kıpırdattı. "Bunu doğru yaptığımdan emin değilim. Sen bana dokunduğunda çok daha iyi hissettiriyor."

"Sen iflah olmazsın."

"Sadece talimat arıyordum."

"Sanki ihtiyacın varmış gibi," diye mırıldandı Mary, süveterini çıkarırken.

Acelesiz ve muhteşem bir şekilde seviştiler. Ama Rhage sonrasında onu kollarında tutarken uykuya dalamadı. Mary'de aynı şekilde.

O akşam hastanenin altınca katına asansörle çıkarlarken Mary normal bir şekilde nefes almaya çalıştı. Saint Francis akşamları daha sakindi ama hâlâ insanlarla doluydu.

Resepsiyonist onları içeri aldı ve arkasındaki kapıyı kilitleyip gitmeden önce üzerine kırmızı bir ceket geçiriyordu. Beş dakika sonra Doktor Della Croce bekleme odasına girdi.

Kadın Rhage'e ikinci bir defa bakma isteğini neredeyse kontrol edebilmişti. Adam bir sivil gibi giyinse de kumaş pantolon, siyah örme balıkçı kazağı ve geniş omuzlarına düşen deri trençkot yine de görülmeye değerdi.

Eh, bir de Rhage... Rhage'ydi işte. İnanılmaz derecede yakışıklı.

Doktor gülümsedi. "Ah, merhaba Mary, ofisime gelebilir misin? Yoksa beraber misiniz?"

"Beraberiz. Bu Rhage. Benim..."

"Eşi," dedi Rhage açıkça.

Doktor Della Croce'nin kaşları kalkmıştı ve Mary vücudundaki gerginliğe rağmen gülümsedi.

Üçü holden aşağı giderek muayene odalarının kapılarını, ufak girintilerdeki tartıları ve bilgisayar bölmelerini geçtiler. Havadan sudan bir muhabbet yoktu. Havalar nasıl, tatiller de yaklaşıyor gibi konuşmalar da yoktu. Doktor Mary'nin bu tür şeylerden nefret ettiğini biliyordu.

Rhage bunu TGI Friday's mekânındaki ilk randevularında kavramıştı.

Tanrım, bunun üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettiriyor, diye düşündü Mary. Sonunda beraber olacaklarını kim öngörebilirdi?

Doktor Della Croce'nin ofisi düzgünce dizilmiş kâğıtlar, dosyalar ve kitap yığınıyla doluydu. Smith ve Harvard diplomaları duvara asılmıştı ama Mary her zaman cam kenarında serpilen Afrika menekşelerini rahatlatıcı bulmuştu.

Doktor masasının arkasına geçerken Rhage ile beraber oturdular.

Kadın sandalyesine oturmadan Mary konuştu. "Bana ne vereceksin ve ne kadarını kaldırabileceğim?"

Doktor Della Croce tıbbi kayıtların, kalemlerin, dosya ataçlarının ve masasındaki telefonun arasından baktı.

"Buradaki meslektaşlarımla olduğu gibi diğer iki uzmanla da konuştum. Kayıtlarını ve dünkü sonuçları gözden geçirdik..."

"Eminim yapmışsınızdır. Şimdi bana nerede olduğumuzu söyleyin."

Diğer kadın gözlerini çıkarıp derin bir şekilde iç çekti. "Sanırım kendini toparlaman gerekiyor Mary. Senin için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

* * *

Sabahın dört buçuğunda Rhage hastaneyi sersem bir halde terk etti. Mary olmadan eve dönmeyi hiç ummamıştı.

Kan nakli için yatırılmıştı ve görünüşe göre geceleri ateşinin çıkması ve yorgunluk akut pankreas başlangıcına bağlıydı. Eğer işler düzelirse yarın hastaneden çıkarılacaktı ama kimse hiçbir yorumda bulunmuyordu.

Kanser güçlüydü. Üç aylık kontrollerinin yapıldığı bir hafta öncesi ile dün alınan kan testi arasındaki kısa zamanda kanser çoğalmıştı. Doktor Della Croce ve uzmanlar aynı kanıdaydılar. Mary'nin daha önce geçirdiği tedaviler yüzünden ona daha fazla kemoterapi veremiyorlardı. Karaciğeri kötü durumdaydı ve daha fazla kimyasal kabul edemezdi.

Tanrım. Fena bir dövüşe hazırlanmıştı. Özellikle Mary'nin çekeceği ıstıraplara kendini hazırlamıştı. Ama ölüme hazırlamamıştı. Bu kadar hızlı olmamalıydı.

Ellerinde birkaç ay vardı. İlkbahar. Belki yaz.

Rhage ana evin avlusunda maddesel boyuttan çıkarak Çukur'a doğru ilerledi. Tek başına Mary ile paylaştığı odalarına gitmeye katlanamıyordu. Henüz değildi.

Butch ile V'nin kapısının önünde dururken kapıya vurmadı. Onun yerine ana evin hatlarına omzunun üzerinden baktı ve Mary'nin kuşları beslemesini düşündü. Onu orada, basamaklarda, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, saçlarında güneş parlarken canlandırdı.

Yüce İsa. Onsuz ne yapacaktı?

Onun önünde başka kadından beslenirken gözlerinde gördüğü gücü ve kararlılığı düşündü. Canavarı görmesine rağmen onu sevme şeklini. Sakin ve şaşırtıcı güzelliğini, kahkahasını, metalik gri gözlerini düşündü.

En çok Bella'nın evinden fırlayıp, soğukta çıplak ayak-

ta kollarına koşarak iyi olmadığını söylemesini... sonunda yardım için ona dönüşünü düşündü.

Yüzünde bir şey hisseti.

Hassiktir. Ağlıyor muydu?

Aynen.

Yumuşadığı umurunda değildi.

Araba yolundaki çakıl taşlarına baktı ve lamba ışığı altında tuhaf bir şekilde beyaz olmalarının düşüncesiyle şaşkına uğradı. Aynı zamanda kış yüzünden kuruyan fıskiye de öyle...

Donakaldı. Sonra gözlerini kocaman açtı. Yavaşça malikâneye dönerken başını odalarının camına doğru kaldırdı.

Amacı onu ateşlendirmiş ve giriş holüne doğru fırlayarak koşmasını sağlamıştı.

Mary hastane yatağında yatarken köşedeki sandalyede şapkası ve güneş gözlükleriyle olan Butch'a gülümsemeye çalıştı. Rhage gider gitmez onu korumak, gün batana kadar güvende tutmak için gelmişti.

"Konuşmak zorunda değilsin," dedi Butch yumuşak bir şekilde, sanki nazik olmak için çabaladığını biliyormuş gibiydi. "Sadece kendi işine bak."

Mary başıyla onaylayıp camdan dışarı baktı. Kolundaki damar yolu enjeksiyonu kötü değildi: Canını filan acıtmıyordu. Ama yine de o kadar uyuşmuş hissediyordu ki tırnaklarını damarına geçirse bile yüksek ihtimalle bir şey hissetmeyecekti.

Lanet olsun. Sonu gelmişti. Öleceğinin kaçınılmaz gerçeği sonunda başına gelmişti. Bu sefer kaçış yoktu. Yapılacak bir şey, başlatılacak bir savaş yoktu. Ölüm artık soyut bir şey olmaktan çıkıp oldukça gerçek ve yaklaşan

bir olay haline gelmişti.

Huzur hissetmiyordu. Durumu kabullenmemişti. Tek hissettiği... öfkeydi.

Gitmek istemiyordu. Sevdiği adamı bırakmak istemiyordu. Hayatının karmaşasından vazgeçmek istemiyordu.

Durdurun şunu, diye düşündü. *Biri... şunu durdursun.*

Gözlerini kapattı.

Her şey karanlığa gömülürken Rhage'in yüzünü gördü. Aklında yanaklarına elleriyle dokunup teninin sıcaklığını, altındaki güçlü kemikleri hissetti. Kelimeler aklından geçerken tanımlayamadığı bir yerden gelip... hiçbir yere gitmiyordu, sanırım.

Beni gitmeye zorlama. Onu terk etmeme zorlama. Lütfen...

Tanrım, sadece onunla kalıp biraz daha uzun sevmeme izin ver. Hiçbir anı boşa harcamayacağıma söz veriyorum. Ona tutunacağım ve asla bırakmayacağım... Tanrım, lütfen. Sadece bunu durdur...

Mary elindeki her şeyle, kalbini açarak, yalvararak dua ettiğini fark edince ağlamaya başladı. İnanmadığı bir şeye seslenirken çaresizliğinin ortasında ona bir ilham geldi.

Demek bu yüzden annesi inanıyordu. Cissy karnaval yolculuğundan inmeyi, atlıkarıncanın durmamasını, ayrılmayı istememişti... Mary. Hayatının sonlanacağından çok sevdiğinden ayrılacak olması inancını sağlam tutmuştu. Sevecek biraz daha zamanının olmasının verdiği umut annesinin haça sarılmasına, heykellere bakmasına ve havaya kelimeler fırlatmasına sebep olmuştu.

O dualar neden gökyüzüne doğru odaklanmıştı? Eh, kısmen mantıklı geliyordu, değil mi? Vücut için hiçbir seçenek kalmadığında bile kalp bir kaçış yolu umut ediyordu; bütün o sıcaklık ve sevginin yükselmesini istediği gibi. Hem uçma iradesi ruhun içindeydi; o zaman evi

yukarılarda bir yerlerde olmalıydı. Hediyeler yukarıdan geliyordu. Bahar yağmuru, yaz rüzgârı, sonbahar güneşi ve kış karı gibi.

Mary gözlerini açtı. Görünüşünü düzeltmek için birkaç kere gözünü kırptıktan sonra şehrin binalardan ulaşan yuvasının ardında beliren şafağın yeni oluşan parlaklığına odaklandı.

Lütfen... Tanrım.

Onunla kalmama izin ver.

Beni gitmeye zorlama.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Rhage evin içinde koşturup antre ile merdivenlerde hızla ilerlerken trençkotu uçuşuyordu. Odalarına girince saatini çıkarıp beyaz ipek gömlek ile pantolon giydi. Giysi odasının en üst rafından lake bir kutu kaptıktan sonra yatağın ortasına gidip dizleri üzerine çöktü. Kutuyu açtıktan sonra içinden bir dizi siyah incilerden yapılmış kolyeyi çıkarıp taktı.

Topukları üzerinde oturup avuçları yukarı bakacak şekilde bacaklarının üzerine koyarak gözlerini kapadı.

Nefesini yavaşlatarak onu kasları yerine kemikleri yerinde tutana kadar bu pozisyonda çöktü. Olabildiğince aklını boşalttıktan sonra bekleyip Mary'i kurtaracak tek şey tarafından görünmek için yalvarıyordu.

İnciler teninin üzerinde ısındı.

Gözlerini açtığında beyaz mermerden parlak bir avludaydı. Fıskiye mükemmel şekilde çalışıyordu ve su havaya fışkırıp çanağa düşerken parıldıyordu. Beyaz çiçekleri olan beyaz bir ağaç köşedeydi ve dallarda şakıyan ötücü kuşlar mekândaki tek renklerdi.

"Bu zevki neye borcuyum," dedi Yazıcı Bakire, arka-

sından. "Canavarın için gelmediğin kesin. Hatırladığım kadarıyla üzerinden epey zaman geçti."

Rhage dizleri üzerinde, başı öne eğilmiş, konuşmadan durmaya devam etti. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Böylesine sessizlik," diye mırıldandı Yazıcı Bakire. "Senin için alışılmadık bir durum."

"Kelimelerimi dikkatli seçerdim."

"Akıllıca, savaşçı. Oldukça akıllıca. Buraya istemek için geldiğin şeyi düşünürsek."

"Biliyor musun?"

"Soru yok," diye tersledi. "Gerçekten bunu Kardeşlik'e hatırlatmaktan sıkılmaya başladım. Belki de döndüğünde bu görgü kurallarını diğerlerine de hatırlatırsın."

"Af buyurun."

Siyah cübbesinin kenarı Rhage'in görüşüne girdi. "Başını kaldır, savaşçı. Bana bak."

Derin bir nefes alıp emre uydu.

"Fazlasıyla acı çekiyorsun," dedi yumuşak bir tonda. "Yükünü hissedebiliyorum."

"Yüreğim kanıyor."

"Senin bu insanın için."

Başıyla onayladı. "Eğer gücendirmeyecekse onu kurtarmanızı isteyecektim."

Yazıcı Bakire ona arkasını döndü. Mermer üzerinde süzülürken avlunun etrafında yavaş bir dönüş aldı.

Onun ne düşündüğüne ya da isteğini düşünüp düşünmediğine dair fikri yoktu. Tek bildiği biraz hareket etmek istemiş olduğuydu. Ya da ondan uzaklaşmak üzereydi.

"Bunu yapmazdım, asker," dedi Rhage'in aklını okurken. "Bütün sorunlarımıza rağmen seni bu şekilde terk etmezdim. Söyle bana, ya dişini kurtarmak canavarından hiçbir zaman kurtulamayacağın anlamına gelseydi?

Onun yaşaması Fade'ye gidene kadar lanetli olarak kalman anlamına gelseydi?"

"Seve seve onu içimde tutardım."

"Ondan nefret ediyorsun."

"Kızı seviyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ. Belli ki seviyorsun."

Umut Rhage'in göğsünde canlandı. Bir anlaşmaları olduğunu, Mary'nin artık yaşayıp yaşayamayacağını sormak istiyordu. Ama Yazıcı Bakire'yi bir başka soruyla sinirlendirerek müzakerenin dengesini bozmayı riske edecek değildi.

Yazıcı Bakire ona doğru süzülerek yaklaştı. "Ormandaki özel buluşmamızdan beri epey değiştin. Bunun kendini düşünmeden yaptığın ilk şey olduğunu sanıyorum."

Rhage nefesini bırakırken tatlı bir rahatlama damarlarına yayıldı. "Onun için yapamayacağım, fedakârlık edemeyeceğim bir şey yok."

"Bir bakıma şanslısın," diye mırıldandı Yazıcı Bakire. "Çünkü canavarını içinde tutmana ek olarak Mary'den vazgeçmeni talep ediyorum."

Buz gibi bir soğukluk vücuduna nüfuz ederken nefesini kesti.

"İşte sana teklifim," dedi. "Onu kaderinin sürecinden alıp tekrar sağlam ve sağlıklı yapabilirim. Yaşlanmayacak, hastalanmayacak ve Fade'ye ne zaman gideceğine kendi karar verecek. Ona bu hediyeyi kabul etme seçeneğini vereceğim. Ama bu teklifi sunarken kabul etse de etmese de seni tanımayacak, sen ve senin dünyan ona bilinmez olacak. Aynı zamanda *kırıcılar* dâhil tanıştığı hiç kimse tarafından tanınmayacak. Eğer ona yaklaşırsan ölecek. Derhal."

Rhage sarsılarak öne düşerken kendini elleriyle tuttu.

Ağzından herhangi bir kelimeyi çıkarması biraz zaman olmuştu.

"Benden gerçekten nefret ediyorsun."

Hafif bir elektrik şoku vücudundan geçerken Yazıcı Bakire'nin omzuna dokunduğunun farkına vardı.

"Hayır, savaşçı. Seni seviyorum, evladım. Canavarın cezası sana kendini, sınırlarını öğretmek, içine odaklanmanı sağlamak içindi."

Rhage gözlerini ona doğru kaldırırken orada ne gördüğünü umursamıyordu: nefret, acı, bağırma dürtüsü.

Sesi titredi. "Benden hayatımı alıyorsun."

"Olay da bu," dedi inanılmaz nazik bir tonda. "Ying ve yang meselesi, savaşçı. Mecazi anlamda senin hayatına karşılık onunki. Denge kurulmalı, hediyelerin bahşedilmesi için fedakârlıklar yapılmalı. Eğer senin için bir insanı kurtaracaksam, büyük bir kefalet ödemen gerek. Ying ve yang."

Rhage başını eğdi.

Ve çığlık attı. Yüzüne kan hücum edip acıtana kadar çığlık attı. Gözleri yaşarana ve kafatasından çıkacak hale gelene kadar devam etti. Sesi çatallaşıp kısılana kadar bağırdı.

Bağırmayı bitirdiğinde gözleri odaklandı. Yazıcı Bakire önünde dizleri üzerine çökmüştü ve cübbesi beyaz mermerin üzerine siyah bir birikinti gibi dökülmüştü.

"Savaşçı, elimde olsaydı seni bu acıdan esirgerdim."

Tanrım, buna neredeyse inanmıştı. Yazıcı Bakire'nin sesi duygusuzdu.

"Yap," dedi sertçe. "Ona seçeneğini ver. Şu anda ölmesindense beni tanımadan uzun ve mutlu bir hayat yaşamasını tercih ederim."

"Öyle olsun."

"Ama yalvarırım... ona veda etmeme izin verin. Son bir veda."

Yazıcı Bakire başını iki yana salladı.

Acı içini parçalayarak vücudunun kanadığını görünce şaşırmayacak kadar deşip geçmişti.

"Yalvarırım..."

"Ya şimdi ya da asla."

Rhage titredi. Gözlerini kapadı. Kalbi atmayı bırakmış gibi ölümün ona geldiğini hissetti.

"O zaman şimdi," diye fısıldadı.

Ellinci Bölüm

Hastaneden eve döndüğünde Butch'ın ilk durağı malikânenin üst katındaki çalışma odasıydı. Rhage'e onu arayıp neden Mary'nin odasını terk etmesini söylediğini bilmiyordu. İlk dürtüsü kardeşe itiraz etmekti ama adamın sesi bir tuhaf olduğu için onu kendi haline bıraktı.

Kardeşlik Wrath'ın odasında beklerken hepsinin suratı asıktı ve odaklanmıştı. Onu bekliyorlardı. Butch hepsine bakarken sanki departmana bir rapor verecekmiş gibi hissediyordu. Birkaç aydır kıçının üstünde oturduktan sonra tekrar işe dönmek güzeldi.

Ama yeteneklerine ihtiyaç duyulduğu için oldukça üzgündü.

"Rhage nerede?" diye sordu Wrath. "Biri gidip onu getirsin."

Phury ortadan kayboldu. Döndüğünde kapıyı açık bıraktı. "Adamım duşta. Birazdan bizimle olacak."

Wrath masasından Butch'a baktı. "Neler biliyoruz?"

"Pek bir şey değil ama bir şey tarafından teşvik edildim. Bella'nın bazı kıyafetleri kayıp. Düzenli bir kız, o yüzden sadece kot pantolonu, gecelik gibi kuru temizleyi-

ciye filan götürmeyeceğin cinste şeyler olduğunu söyleyebilirim. Onu bir süre canlı tutmak istediklerine dair bana umut veriyor." Butch arkasında kapının kapandığını duydu ve Rhage'in odaya girdiğini tahmin etmişti.

"Neyse, her iki bölge de, Mary'nin ve Bella'nın evi oldukça temizdi ama son bir defa gözden geçireceğim..."

Butch kimsenin onu dinlemediğinin farkına vardı. Arkasına döndü.

Bir hayalet odaya girmişti. Rhage'e fena benzeyen bir hayaletti.

Kardeş beyazlar içinde giyinmişti ve boğazına sarılmış bir çeşit fular vardı. İki bileğinde de beyaz bağlar vardı. Bütün beslenme noktaları, diye düşündü Butch.

"Ne zaman Fade'ye gitti?" diye sordu Wrath.

Rhage başını iki yana sallayarak camlardan birinin yanına gitti. Panjurlar kapalı ve bir şey göremediği halde bakmaya devam etti.

Ölümün bu kadar hızlı geldiği yüzünden şaşkına uğrayan Butch devam edip etmemesi gerektiğini bilmiyordu. Wrath'a baktı ve adam başını iki yana sallayıp ayağa kalktı.

"Rhage? Kardeşim? Senin için ne yapabiliriz?"

Rhage omzunun üzerinden bakındı. Odadaki her bir erkeğe bakıp en son Wrath'da son buldu. "Bu akşam dışarı çıkamam."

"Elbette. Bizde kalıp seninle beraber yas tutacağız."

"Hayır," dedi Rhage sertçe. "Bella dışarıda bir yerde. Onu bulun. Onun... gitmesine izin vermeyin."

"Ama senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Ben... odaklanamıyorum. Hiçbir şeye. Gerçekten..." Rhage'in gözleri Zsadist'e çekildi. "Nasıl bununla yaşıyorsun? Bunca öfke. Acı. Bu..."

Z huzursuzca kıpırdanıp yere baktı.

Rhage tekrar gruba döndü.

Odadaki sessizlik gittikçe uzuyordu.

Sonra yavaş, tereddütlü bir şekilde Zsadist Rhage'in yanına gitti. Kardeşin yanında dururken tek kelime etmedi, elini kaldırmadı veya ses çıkarmadı. Sadece kollarını göğsünün üzerinde birleştirip omzunu Rhage'in omuzlarına yasladı.

Rhage şaşırmış gibi irkildi. İki adam birbirilerine baktılar. Sonra bakışlarını yarısaydam camdan dışarı çevirdiler.

"Devam edin," diye emretti Rhage, ölü bir tonda.

Wrath tekrar masasına oturdu. Butch konuşmaya devam etti.

O akşam saat sekiz olana kadar Zsadist'in Bella'nın evindeki işi bitmişti. Son köpüklü suyu mutfağın lavabosundan döktükten sonra kabı ve paspası garaj kapısının yanındaki dolaba koydu.

Kızın evi artık temizdi ve her şey olması gerektiği yerdeydi. Eve geldiğinde tek görebileceği şey normallikti.

Boğazındaki ufak pırlantaların olduğu kolyeye dokundu. Bunu geçen gece yerde bulmuştu ve zincirini tamir ettikten sonra takmıştı. Güçlükle boynuna dolanıyordu.

Mutfağı son bir kez inceledikten sonra kızın yatak odasına giden merdivenleri indi. Düzgünce kıyafetlerini katladı. Çekmeceleri yerine koydu. Parfümleri makyaj masasının önünde tekrar dizdi. Süpürdü.

Şimdi dolabını açıp gömleklerine, süveterlerine ve elbiselerine dokunuyordu. Eğilip derin bir şekilde nefes çekti. Kokusunu alabiliyordu ve bu koku göğsünün yanmasına neden oluyordu.

O kahrolası piçler Bella için kanayacaklardı. Siyah kanları şelale gibi akana kadar onları çıplak elleriyle parçalara ayıracaktı.

Damarlarında çağlayan intikam duygusuyla kızın yatağına gidip oturdu. Sanki yatak çerçevesini kırabilirmiş gibi yavaşça hareket ederek sırt üstü uzandı ve başını onun yatağına koydu. Yorganın üzerinde ciltli bir kitap vardı. Eline aldı. Sayfaları kızın el yazısı doldurmuştu.

Okuma yazma bilmiyordu. O yüzden kelimeleri anlayamıyordu ama mükemmel şekilde hizalanmışlardı ve kızın el yazısı kâğıt üzerinde hoş bir doku oluşturmuştu.

Rastgele bir sayfada okuyabileceği tek kelimeye rastladı.

Zsadist.

Bella onun ismini yazmıştı. Günlüğü karıştırırken dikkatlice bakıyordu. Yakınlarda ismini fazlasıyla yazmıştı. İçeriği hayal ettikçe yüzünü buruşturdu.

Kitabı kapatarak tam da aldığı yere bıraktı. Sonra sağ tarafa baktı. Komodinde sanki yatmadan önce çekip çıkarmış gibi bir saç tokası vardı. Eline alıp siyah sateni parmaklarına doladı.

Butch merdivenlerin dibinde belirdi.

Z sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi yataktan fırladı. Elbette öyle de olmuştu. Bella'nın özel alanında olmamalıydı.

Ama en azından buluştukları için Butch ondan daha rahat hissediyormuş gibi görünmüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun, polis?"

"Tekrar olay yerine bakmak istemiştim. Ama görüyorum ki kâğıt havluyla baya işler becermişsin."

Zsadist odanın diğer yanından kötü bir bakış attı. "Neden bütün bunları umursuyorsun? Dişilerimizden bi-

rinin kaçırılışının senin için ne ifade ediyor?"

"Önemli."

"Bizim dünyamızda. Senin dünyanda değil."

Polis kaşlarını çattı. "Pardon Z ama namına dayanarak soruyorum: Bütün bunlar *senin* için ne ifade ediyor?"

"Sadece işimi yapıyorum."

"Ya, ne demezsin. O zaman neden kızın yatağında vakit harcıyorsun? Neden evini temizlemek için saatler harcıyorsun? Neden o kurdeleyi boğumların beyazlayacak kadar sıkıca tutuyorsun?"

Z eline bakıp yavaşça tutuşunu gevşetti. Sonra insanı bakışlarıyla yerine sabitledi.

"Benimle uğraşma, polis. Başına geleceklerken hoşlanmazsın."

Butch küfretti. "Bak, sadece kızı bulmaya yardımcı olmak istiyorum Z. Ben... benim için bir anlamı var, tamam mı? Kadınlara gaddarca davranılmasından hoşlanmıyorum. Bu tür boklarla ilgili nahoş bir şahsi geçmişim var."

Zsadist ipek bağı cebine sokup insana etrafında dolanarak yakınlaştı. Butch savunma pozisyonuna geçerken saldırıyı bekliyordu.

Z adamın önünde durdu. "*Kırıcılar* onu çoktan öldürdüler, değil mi?"

"Belki."

"Yüksek ihtimalle."

Z öne doğru eğilip derin bir nefes aldı. İnsanın iri vücudu gergin ve savaşa hazır olduğu halde onda korkunun kokusunu almıyordu. Bu iyiydi. Eğer polis gerçekten Kardeşlik'in felaket kum havuzunda oynayacaksa biraz taşaklı olmaya ihtiyacı vardı.

"Söylesene," diye mırıldandı Z. "Onu kaçıran *kırıcıyı* katletmemde bana yardımcı olacak mısın? Bu tür durum-

ları kaldıracak miden var mı, polis? Çünkü... açıkça söylüyorum, bu konuda kafayı sıyıracağım."

Butch'ın ela gözleri kısıldı. "Senden bir şey çalan, benden çalmış demektir."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim."

"Bu konuda yanılıyorsun. Kardeşlik bana iyi davrandı ve ben de oğlanlarımla beraber kalırım, kaptın mı?"

Z adamı tarttı. Butch'ın etrafa yaydığı aura göreve bağlandığını gösteriyordu. Kan akıtmak pahasına göreve odaklanmıştı.

"Minnettarlık işleri bana göre değil," dedi Z.

"Biliyorum."

Z kendini hazırlayarak elini uzattı. Histen nefret edecek olsa da aralarındaki anlaşmayı mühürleme ihtiyacı duyuyordu. Şansa insanın tutuşu nazikti. Sanki temasın Z için zor olduğunu biliyordu.

"Peşlerine beraber düşeceğiz," dedi polis, kollarını indirirlerken.

Z başıyla onayladı. İkili beraber üst kata çıktılar.

Elli Birinci Bölüm

Mary, dev Mercedes hastanenin önünde durmak için yavaşlarken el salladı. Öyle hızlı koştu ki Fritz sürücü tarafından çıkarken çoktan arabaya atlamıştı.

"Teşekkürler, Fritz! Dinle, Rhage'i altı kere aradım ama telefonuna cevap vermiyor. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Efendiyi bu öğleden sonrasında gördüm."

Mary *doggen*'a gülümsedi. "Güzel! Saat sekiz, dışarı çıkması için daha çok erken."

Fritz arabayı çalıştırıp yavaşça trafiğe girdi. "İstediğiniz bir şey..."

Mary koltuktan uzanıp kollarını ufak tefek yaşlı adama uzatarak onu yanağından öptü. "Beni hemen eve götür, Fritz. Daha önce hiç gitmediğin kadar hızla. Bütün trafik kurallarını unut."

"Hanımefendi?"

"Beni duydun. Elinden geldiğince hızlı ol!"

Fritz ilgiden utanmıştı ama hemen kendine gelip gaza bastı.

Mary emniyet kemerini takıp güneşliği indirdikten

sonra hafifçe aydınlanmış aynada kendine baktı. Yanaklarına dokunduğunda elleri titriyordu. Özellikle araba köşeyi dönerken duvara doğru savrulduğunda kıkırdıyordu.

Siren sesleri duyduğunda daha yüksek sesle kahkaha attı.

"Özür dilerim, hanımefendi." *Doggen* ona bakmak için döndü. "Ama polisten kaçmalıyım ve bu biraz sarsıntılı olabilir."

"Kapılarını uçur gitsin, Fritz!"

Doggen bir şeyi çevirdikten sonra arabanın içindeki ve dışındaki bütün ışıklar söndü. Sonra Mercedes ona Rhage ile GTO'nun içinde yaptıkları dağ yolundaki yolculuğu hatırlatan bir kükreme kopardı.

Eh, en azından o zaman farları açıktı.

Emniyet kemerinin kayışına tutunup ciyaklayan tekerlerin sesinin arasından bağırdı. "Bana mükemmel bir gece görüşün olduğunu söyle!"

Fritz sanki ona mutfakta muhabbet ediyorlarmış gibi rahatça gülümsedi. "Ah evet, hanımefendi. Mükemmel."

Bir minivanın aniden sollayıp arka sokaktan aşağı doğru fırladılar. Yayalara çarpmamak için frene basarken dar sokağın geri kalanı yol açılır açılmaz gazı dibine kadar kökledi. Diğer tarafa fırlayıp taksinin önünü keserek otobüsten kaçındı. Gemi boyutundaki bir cipin bile önlerine çıkmadan önce ikinci defa düşünmesine sebep olmuştu.

Yaşlı adam direksiyonun başında tam bir sanatçıydı.

Pekâlâ, Jackson Pollock* tarzı bir sanatçılığı vardı ama yine de mükemmeldi.

Sonra bir park yerine fırladılar. Tam da şehrin en büyük caddesinde. Birdenbire.

---

* Jackson Pollock, soyut dışavurumcu bir ressamdır ve 20. yüzyılın en önemli sanatçılarındandır. (ç.n.)

Siren sesleri o kadar yükselmişti ki bağırmak zorunda kaldı. "Firtz, polisler..."

İki polis arabası yanından hızla geçti.

"Bir dakika daha, hanımefendi."

Bir polis arabası daha caddenin aşağısına doğru uçuyordu.

Fritz park yerinden çıkıp kıvrak bir hızda yoluna devam etti.

"Güzel numara, Fritz."

"Alınmayın hanımefendi ama insanların beyinleri biraz kolay manipüle edilebiliyor."

Hızla devam ederlerken Mary kahkaha attı. Kıpırdanıp kol dayanağına parmaklarını hafifçe vuruyordu. Yolculuk çok uzun sürmüş gibiydi.

Arazinin ilk çift kapılarına geldiklerinde neredeyse titriyordu; o kadar heyecanlıydı. Evin önüne çektikleri an arabadan fırlayarak kapısını kapatmaya zahmet bile etmemişti.

"Teşekkürler, Fritz!" diye seslendi omuzunun üzerinden.

"Rica ederim, hanımefendi!"

Antreye dalıp büyük merdivenlere doğru ilerledi. Üst kata çıkıp köşeyi dönerek deli gibi koşmaya başlarken çantası savruluyordu ve bir lambayı sarstı. Geri dönüp, düşerek kırılmadan önce eşyayı düzeltti.

Yatak odalarına dalarken kahkahayla gülüyordu...

Mary yalpalayarak durdu.

Odanın ortasında Rhage çıplaktı ve bir çeşit siyah levhanın üzerinde diz çökerek transa girmişti. Boynuna ve bileklerine bağlanmış beyaz bağlar vardı. Yere kan damlıyordu ama nereden geldiğini göremiyordu.

Onu gördüğünden beri yüzü sanki bir asır yaşlanmış gibiydi.

"Rhage?"

Gözleri yavaşça açıldı. Donuklaşmışlardı. Ona birkaç kere gözlerini kırparak baktıktan sonra kaşlarını çattı.

"Rhage? Rhage, neler oluyor?"

Sesi onun dikkatini çekmiş gibiydi.

"Burada ne..." Durdu. Sonra sanki görüşünü düzeltmeye çalışırmış gibi başını salladı. "Burada ne arıyorsun?"

"İyileştim! Ben bir mucizeyim!"

Rhage'e koşarken adam yolundan kaçıp ellerini havaya kaldırırken etrafa çılgınca bakıyordu. "Git buradan! Seni öldürecek! Her şeyi geri alacak! Aman Tanrım, benden uzaklaş!"

Mary donakaldı. "Neden bahsediyorsun?"

"Hediyeyi kabul ettin, değil mi?"

"Nasıl... o tuhaf rüyayı nasıl biliyorsun?"

"Hediyeyi kabul ettin mi?!"

Yüce İsa. Rhage tamamen kafayı sıyırmıştı. Çıplak bir şekilde titrerken bacakları kanıyordu ve teni kireçtaşı gibi beyazdı.

"Sakin ol, Rhage." Adamım, bu konuşmayı *kesinlikle* böyle hayal etmemişti. "Hediyeyi filan bilmiyorum. Ama şunu dinle! Başka bir MR çekilirken uyuya kaldım ve makineye bir şey oldu. Patladı veya onun gibi bir şey oldu sanırım, bilmiyorum. Bir ışık patlaması olduğunu söylediler. Neyse, beni tekrar üst kata çıkardıklarında kan aldılar ve her şey mükemmeldi. Mükemmel! Temizim! Kimse nasıl olduğunu bilmiyor. Sanki lösemi ortadan kayboldu ve ciğerim kendi kendine iyileşti. Beni tıbbi mucize olarak adlandırıyorlar!"

Mutluluk ondan yayılıyordu. Ta ki Rhage ellerini tutup canını acıtacak kadar sıkana kadar.

"Gitmen gerekiyor. Şimdi. Beni tanıyamazsın. Gitmen gerekiyor. Buraya bir daha asla dönme."

"*Ne?*"

Onu odadan dışarı itmeye başladı ve Mary direnmeye başlayınca sürükledi.

"Ne yapıyorsun? Rhage, ben..."

"Gitmen gerekiyor!"

"Savaşçı, artık durabilirsin."

Kadının kuru sesi ikisini de durdurdu.

Mary Rhage'in omzu üzerinden baktı. Odalarının köşesinde siyahlar içinde ufak bir figür vardı ve uçuşan cübbesinin altında ışık parlıyordu.

"Rüyam," diye fısıldadı Mary. "Sen rüyamdaki kadınsın."

Rhage'in kolları vücuduna dolanarak onu eziyordu. Sonra onu kendinden uzağa fırlattı.

"Ona ben gitmedim, Yazıcı Bakire. Yemin ederim, yapmadım..."

"Rahat ol, savaşçı. Sen üstüne düşeni yaptın." Ufak figür onlara doğru süzüldü, yürümüyor sadece odada ilerliyordu. "Her şey yolunda. Sadece durum hakkında ufak bir detayı, onunla tanışana kadar farkında olmadığım bir şeyi atladın"

"Nedir?"

"Bana artık çocuk sahibi olamayacağını söylemeyi unuttun."

Rhage Mary'e baktı. "Bilmiyordum."

Mary başıyla onaylarken kollarını kendine doladı. "Doğru. Kısırım. Tedaviler yüzünden."

Siyah cübbe hareket etti. "Gel buraya, dişi. Şimdi sana dokunacağım."

Mary ipeğin altından parlayan bir el çıkarken büyülenmiş bir şekilde öne adım attı. Ellerinin değmesi içinde sıcak bir elektriklenme uyandırmıştı.

Kadının sesi alçak tonda ve güçlüydü. "Bir hayat dünya-

ya getirme yeteneği senden alındığı için üzüldüm. Yarattıklarım beni her zaman mutlu ediyorlar. Kendi canından bir parçayı kollarında taşıyamayacağın, kendi gözlerinin başkasının yüzünden sana baktığını göremeyeceğin, sevdiğin adamla kendi doğanın esaslarını birleştiremeyeceğin için büyük keder duyuyorum. Kaybettiğin yeterli bir fedakârlıktır. Savaşçıyı da senden almak... çok fazla olur. Sana söylediğim gibi, sana kendin Fade'ye gitmene karar verene kadar sonsuz bir hayat veriyorum. Sanıyorum bu karar savaşçının bu dünyayı terk etme vakti gelince verilecek."

Mary'nin eli serbest kaldı. Hissettiği tüm neşe ondan çekildi. Ağlamak istiyordu.

"Ah, kahretsin," dedi. "Hâlâ rüya görüyorum, değil mi? Bütün bunlar bir hayal. Bilmeliydim..."

Cübbeden alçak seste bir kadın kahkahası yükseldi. "Savaşçının yanına git, dişi. Vücudunun sıcaklığını hisset ve bunun gerçek olduğunun farkına var."

Mary arkasını döndü. Rhage figüre şaşkınlık içinde bakıyordu.

Mary ona doğru adım atıp kollarını dolayarak göğsündeki kalp atışını duydu.

Kara figür ortadan kayboldu ve Rhage eski dilde konuşmaya başlarken kelimeler ağzından o kadar hızla dökülüyordu ki İngilizce konuşsa bile anlamayabilirdi.

Dualar, diye düşündü. Rhage dua ediyordu.

Sonunda durduğunda bakışını ona çevirdi. "Seni öpmeme izin ver Mary."

"Bekle, bana neler olduğunu söyler misin, lütfen? Hem o kadın da kimdi?"

"Sonra. Ben... şu anda mantıklı düşünemiyorum. Aslında, gidip biraz uzansam iyi olur. Bayılacakmış gibi hissediyorum ve üzerine düşmek istemiyorum."

Mary ağır kolları omzuna atıp onu belinden yakaladı. Rhage ona yaslanırken Mary ağırlığı yüzünden inledi.

Rhage uzanır uzanmaz bileğinde ve boynundaki bağları koparıp attı. İşte o zaman bacaklarındaki kana parlak bir şeyin karıştığını gördü. Siyah levhayı inceledi. Üzerinde cam gibi kırıntılar vardı. Yoksa pırlanta mıydı? Tanrım, onların üzerinde diz çökmüştü. Kesilip biçildiğine şaşırmamak gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mary.

"Yas tutuyordum."

"Neden?"

"Sonra anlatırım." Rhage onu üzerine çekerek sıkıca sarıldı.

Adamın vücudunu altında hissederken mucizelerin gerçekleşme olasılığını merak ediyordu. Baya şanslı çıktım cinsinde değildi ama daha mistik, daha akıl almaz boyutta olanlardan bahsediyordu. Doktorların kan örnekleri ile çizelgeleriyle etrafta koşuşturmalarını düşündü. Kara cübbeli figür ona dokunduğunda kolundan göğsüne elektrik şokunun yayıldığını hissetti.

Gökyüzüne doğru fırlattığı çaresiz duaları düşündü.

Evet, diye karar verdi Mary. Mucizeler bu dünyada gerçekten oluyordu.

Kahkaha atmaya ve aynı zamanda ağlamaya başlarken Rhage'in infilak etmesine verdiği sakinleştirici tepkiyi özümsedi.

Kısa süre sonra Mary konuştu. "Ancak annem buna inanabilirdi."

"Neye inanırdı?"

"Annem sadık bir Katolik'ti. Tanrı'ya, kurtarılmaya ve sonsuz hayata inanırdı." Rhage'in boynunu öptü. "O yüzden bütün bunlara hemen inanırdı. Ayrıca Tanrı'nın

annesinin o kara cübbenin altında olduğuna ikna olurdu."

"Aslında, o Yazıcı Bakire. Kendisi birçok şey olabilir ama İsa'nın annesi değil. En azından bizim sözlüğümüzde."

Mary başını kaldırdı. "Bilirsin, annem bana hep Tanrı'ya inansam da inanmasam da kurtarılacağımı söylerdi. Beni adlandırdığı şey yüzünden her daim faziletli olacağımı söylemişti. Bana seslendiği, ismimi yazdığı ya da beni her düşündüğü an korunduğumu söylerdi."

"İsmin mi?"

"Mary. İsmimi Virgin Mary* yüzünden verdi."

Rhage'in nefesi kesildi. Sonra yumuşak bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

Gözleri camgöbeği renginde parlıyordu. "Sadece V... eh, Vishous hiçbir zaman yanılmaz. Ah, Mary, benim güzel bakirem, yaşadığımız sürece seni sevmeme izin verir misin? Fade'ye gittiğimde benimle gelir misin?"

"Evet." Rhage'in yanağını okşadı. "Ama çocuğum olamayacağı seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de bile. Sana sahibim, önemli olan tek şey bu."

"Bilirsin," diye mırıldandı Mary, "her zaman çocuk evlat edinebiliriz. Vampirler evlat edinirler mi?"

"Tohrment ve Wellsie'ye sor. John'u çoktan kendilerinin olarak gördüklerini söyleyebilirim." Rhage gülümsedi. "Bebek istiyorsan, bir bebeğe sahip olacaksın. Ayrıca bilirsin, kısmen iyi bir baba olabilirim."

"Bundan daha iyisi olacağını düşünüyorum."

Adamı öpmek için eğildiğinde Rhage onu durdurdu. "Ah, bir şey daha var."

"Nedir?"

"Eh, canavar başımıza kaldı. Yazıcı Bakire'yle pazarlığa girdim..."

* Meryem Ana. (ç.n.)

Mary geri çekildi. "Pazarlık mı ettin?"

"Seni kurtarmak için bir şey yapmak zorundaydım."

Mary şaşkın bir şekilde yüzüne baktıktan sonra gözlerini kapattı. Rhage her şeyi hareketi geçirmişti; onu kurtarmıştı.

"Mary, takas yapmak zorundaydım..."

Onu sertçe öptü. "Ah, Tanrım, seni seviyorum."

"Canavarla yaşamak zorunda kalacağın anlamına gelse bile mi? Çünkü lanet artık kalıcı oldu. Değiştirilmez halde. Sonsuza kadar."

"Sana benim için sorun olmadığını söyledim."

Mary gülümsedi. "Yani, hadi ama. Kısmen Godzilla tatlılığında bir şey. Aynı zamanda buna ikiye karşı bir, şeklinde bir anlaşma olarak bakıyorum."

Rhage'in gözleri bembeyaz parlarken Mary'yi yatırıp boynundan öptü.

"Ondan hoşlandığına sevindim," diye mırıldanırken elleri tişörtünü yukarı doğru çekiştiriyordu. "Çünkü ikimiz de artık sana aitiz. Bizi istediğin sürece."

"Bu, sonsuza kadar sürecek," dedi Mary kendini bırakırken.

Sonra aşkla kendilerinden geçtiler.

SON

Teşekkürler

Kara Hançer Kardeşliği okuyucularına minnettarım.

Siz olmasaydınız kardeşlerin kâğıtlar arasında bir evleri olamazdı.

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh, Rose Hilliard'a teşekkür ediyorum.

Aileme, arkadaşlarıma sevgilerimle. İcra komitemе saygılarımla: Sue Grafton, Doktor Jessica Andersen, Betsey Vaughan.